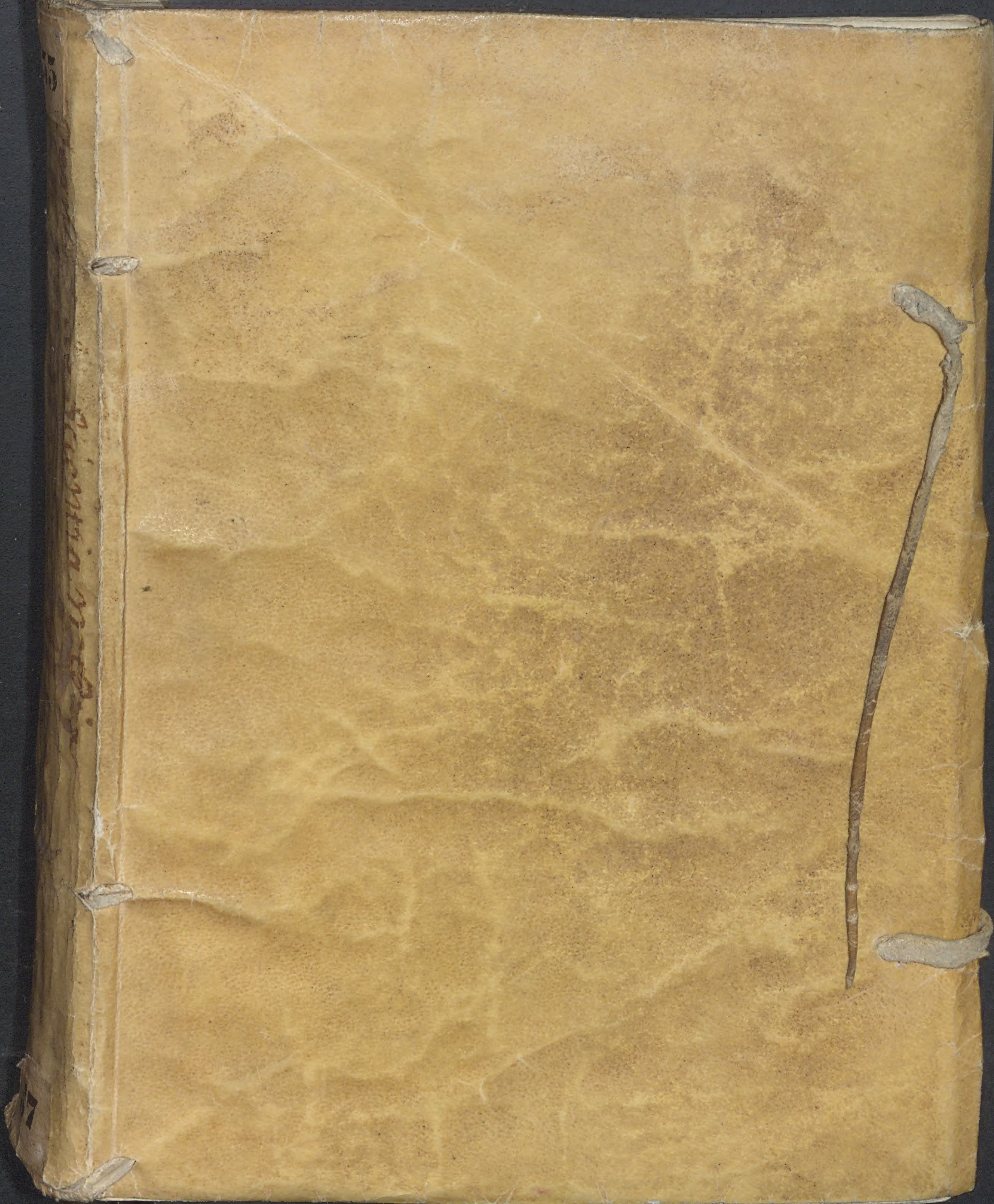

[illegible]

[illegible]

M.S. en 4.º pergamino con 223. hojas, regular

Tractatus de Sciencia Dei. aut. Fran.^{cus} Perez de la Serna.

Rotulata

Serna, de scientia media.

Ve Serna

Ve Codex de Scia Dei

Incipit Tractatus de Scientia Dei. ad. q. 14. 1.^a p.^is Doctoris Angelici D. Thæ Aquinatis. per Sap.^mus P. M. fr. Fran.^cum Perez de la Serna Sulus Maioris insignisque Collegij D. Gregorij Vallis-Oletani Studiorum Omeritissimus Regentes.

Art. 1. V.^in in Deo sit Scientia?

Articulus n procedit de Scia in stricta acceptione, qtenus e Specialis Virtus intellectualis dincta à Sapientiâ intellectua, prudentia, et arte, S. in lata acceptione, qtenus scia Sigficat quqcumque Cognitionem obti; Unde Sensus dubij e; an in Deo sit intellectio, et Virtus cognoscitiua, ita Vt Deus sit agens intellectuale

Errauerunt aut aliqui dicentes in Deo n ee Scia; nec Cognitionem; et Solum in Sensu improprio Deo attribui verum Cognitionem Solum in Sensu caâli; q.a caâat nrq Cognitionem, Solum in Sensu methaphorico; quia producit effs ita ordinatos, ac posset producere agens intellectuale; 1. in Sensu negatiuo; q.a Deus n e ignarus; qmuis nihil Cognat. ita refert D. Thas q.e 2.a de Verit.e art. 1. et in 1.o dinct.e 35. q.e 1. art. 1. ad 2.m

Cl.o D. Thæ e: in Deo dat. Scia Haec Cl.o e fide certa, Vt Ostat ex illo ad Rom. 11. ò altitudo diuitiarum Sapientiæ, et Scientiæ Dei. et ex pluribus alijs locis Sacræ Scripturæ; in quibus fit expressa mentio de Sapientia, Scientiâ, intellectu, arte, prudentiâ

et providentia Dei; quæ non in sensu improprio, vel methaphorico, sed in proprio intelliguntur à Sanctis Patribus, et ab Universa Dei ecclesiâ; et etiam Cl.o è lumine naali nota; quia ut ait D. Thomas supra q.e 13. art. 8. Hoc nomen Deus impositum est ab Universali rerum providentia; omnes enim loquentes de Deo hoc intendunt nominare Deum; quod habet providentiam Universalem de rebus. Unde dicit D. Dion. cap. 12. de divin. nom. quod Deitas est quæ omnia videt providentia; et bonitate perfecta; ex hac autem operatione hoc nomen Deus assumptum impositum ad significandum divinam naturam. Unde ita è lumine naali notum in Deo esse scientiam aut Cognitionem; ac Deum esse; quod probat D. Thomas locis citatis, et 1.o 3.a gent. cap. 44. tum quia Deus est perfectissimus; et consequenter ipsi deficere non potest scientia; et virtus cognitiva; quæ sunt perfectiones simpliciter simplices. =

Tum etiam quia Deus est 1.a causa, et 1.us motor; si autem non cognosceret, non se ipsum moveret; nec dirigeret ad finem; sed ab alio priori moveretur, et dirigeretur; et ita non esset 1.us motor; et 1.a causa. =

Tum etiam quia Creaturæ quanto magis propinquæ sunt Deo, magis sunt Cognitivæ; ut patet in hominibus, et Angelis; qui proximiores sunt Deo in perfectione; et consequenter Deus debet esse maxime cognitivus, sicut ignis est magis calidus; quia Corpora igni magis propinqua sentiunt magis de Calore; nam illud est magis tale; quod magis accedit ad maximum tale. =

Tum etiam quia Creaturæ inectuales subjiciuntur Deo; et ab ipso gubernantur; et 3.a naturæ esset, quod intelligens à non intelligente gubernaretur; cum sapientis sit gubernare, et ordinare.

Sed ipsa; et similes rationes ut convincant inectum, ipsum tamen non illuminant de radice; et ratione apriori; ex qua provenit, quod Deus sit intellectivus; Unde istis omissis: in hoc articulo probat D. Thomas, Deum esse intellectivum, quia est immaterialis; et spiritualis.

et ita immaālitas ē ratio à priori intualitatis; et sic in fra progenit: ois subia immaālis per se subsistens ē Cognitiua; et ita hēt scig, et Cognes; S. Deus ē summe immaālis, cū sit actus purus Vt ostensy ē supra. q. 3. g. Deus ē summe intellectiuus, et hēt perfectissimg scig. mai pb. q. immaālitas ē raō quare subia ē illectiua; S. Vbicumque inuenit. caā; l. ratio debet inueniri eius effis; l. attributis ex ipsa ratio prouenieny; ng caālis aequivalet Vniversali: g. ois subia immaālis ē Cognitiua. mai pb. 1º q. posse intelligere debet habere pro rōe; et radice aliqug specialeg entis actualitateg; ng intelligere ē operatio Vitalis, et operatio sequit. ad eā, et ad aliqug actualitateg entis; q. Vnumquodque operat. in quy ē in actu, Vnde actualitas entis ē radix operationis, et actiuitatis, S. Spiritualitas, et immaālitas entis subialis ē specialis actualitas radicans Virtuteg intellectiuy.

Ay q. n ē assignabilis alia actualitas specialis entis, quę posset radicare facultateg intellectiuy = Ay etig q. Creaturę intellectiuae, Vt SS. Angelus, et anima rōalis ex eo quod Veniunt in rōe subiae immaālis, et per ipsg distguunt. ab aliis Creaturis, et eg Conueniunt in Virtute intellectiua, et per ipsg distinguunt ab aliis Creaturis, Vnde gradus subiae immaālis Creatae, in quo soly Conueniunt Angelus, et anima debet radicare Virtuteg Cognitiug Creatg, ac proinde ratio cois, et analoga subiae immaālis debet radicare Virtuteg intellectiug abstrahenteg à Creata, et diuina.

Ay etig q. intelligere ē perfectissima operatio Vitalis, ac proinde debet habere pro radice perfectissimy grady entis, quale ē ens spuale, et immaāle: g. immaālitas entis ē ratio Virtutis intellectiua.

2º pb. mai, ng ex eo aliqua subia pot

Cognere, qª pot in se Sere n Soly propriā frā, et perfectio=
nē; S. eā frās, et perfectiones aliarū rerū per Species impre=
ssas, l. expressas; nā Cognentia à non Cognentibus in Soc distin=
guuntr, q. Cognentia nihil hent, nisi frā suā trā; Cognens vº
natus ē hēre frā; eā rei alterius; nā Species Cognitā ē in Cognen=
te; et ideo dicitr q. intellectus [...] trahit res a se, S. q. Subiā
possit in se Sēre frās, et perfectiones aliarū rerū prouenit
ex immaalitre q. radix actiua Cognibilitatis ē immaalitas.
Min pbr. nā q. Cognens possit Sēre frās, et perfectiones aliā=
rū rerū prouenit ex eo quod eius naā n ē ita coarctata, et
limitata, ac ē naā rei n Cognentis, et hēt maiores amplitu=
dines, et extensiones pfectionis; propt quod dicitr 3º de aiā
q. aiā ē qdāmō oīā. Ut enī expcāt D. Thās qe 2. de Veritre
art. 2. in Unaquaque re, nā dicit de perfectione Simpliciter,
qntā perfectionis in alijs Speciebus inuenitr; Unde Ut Suic imper=
fectioni remediū aliq. eēt, inuenitr alius modus perfectionis in re=
bus Creatis, Sm quod perfectio Huius rei in altera inuenitr
per Species intelligibiles, quae Stinent nāq obti Cogniti, et Sm Sunc
modū pble ē, Ut in Una re pfectio totius Uniuersi existat; ac
proinde naā rei Cognentis n Sēt pfectionē ita limitatam,
et coarctatā, ac naā rei n Cognentis, S. Sēt maiores amplitu=
dines, et extensiones perfectionis; at limitatio, et coarctatio frā,
et naā prouenit à maā, Ut dictū ē Supra qe 7. art. 1. Unde frā
immaalis, et perse Subsistentis complete, Ut SS. Angeli accedunt
ad quamdā infinitatē intra propriā Speciē; Ut ibi arto 2º dictū
ē; q. ex immaalitate prouenit; q. frā; l. naā rei Cognentis Seat
tntā amplitudinē; et extensionē perfectionis, Ut possit Saberre
frās, et pfectiones oīū aliarū rerū in eē intentionali, et illigibili.

2º p.

De Scia Dei.

2° pb. min ex D. Thõ q. 2. de Verit. art. 2. q.a fra; et pfectio Cogniti, nequit ēē in Cognente sm modũ eandi mãalẽ; et detraũ; quẽ hẽt in obto Cognito, s. sm aliud ēē eleuatũ; et separatũ à mãa; s.d q. una subiã possit recipere frã alterius; n sm ēē mãale; et detractũ; s. sm ēē separatũ à mãa; prouenit ex inmãalit.e ng si subiã recipiens ēēt mãalis frã recepta; ēēt in ipsa sm ēē mãale; et detratũ: g.° q. una subiã possit recipere frãs aliorũ prouenit ex eius inmãalitate mai Ostat; q.a perfectio unius rei nequit ēē in alia sm ēē detratũ: ng detratũ ad unũ subiũ, nequit habere indiferentẽ potesta, teẽ; ut sit in pluribus; g.° ad hoc q.d frã; et pfectio unius rei sit in alia oportet; eã Oeidarare absque his, quẽ nata sũt eã detrare; cũ autẽ frã; et pfectiones rerũ per mãã detrent; cent.r ut frã unius rei sit in alia; et ita reddat.r Cognibilis oportet, q.d à mãa separet.r et à modo, quo exisbit in mãa; et ita radix intelligibilitatis tã actiuẽ, quã passiuẽ ē inmãalitas.

Confrat.r inductione. ng plancta, qmuis sint uiuentes, n n Cognunt propt.r suã mãalitatẽ, ut ait Phus 2.° de aia; sensus autẽ Cognitiuus ē, qui aliquomò eleuatur supra mãã; et recipit species sine mãa, id ē, sine mò phico mãali, et limitato; quẽ hẽt frã sensibilis in sua mãa; unde in sua mãa pot phicẽ operari; et exercet phicã incompossibilitatẽ cũ suo contrario; st albedo cũ nigredine; Color u.° existens in poã uissiua media specie n hẽt modũ phicũ, et mãalẽ; et ita phice operari n pot; neque expellit contrariũ; cũ simul sint in poã uissiua species albedinis, et nigredinis: inter sensus eã uirus ē magis Cognitiuus; q.a ē minus mãalis; cũ solũ requirat muta tiones intentionales, propt.r receptionẽ specierũ; n u.° mutationẽ phicã; l. ex p.e obti; l. subti, ut docet D. Thõs 1.p.e q.e 78. art. 3.°

Serna-

et 84. art. 2. inctus adhuc è magis Cognitiuus; q.ª è magis immãalis; et int. ipsos inctus magis immãalis, et Spũalis è magis Cogniãuus, Ut pt in intellectibus Soiy, et Angelory: gº immãalitas alicuius rei è raõ; q. sit Cognitiua; Unde Deus existens in Summo actualitatis; et immãalitatis erit summe Cognitiuus.

Vide Toner tom 1. disp. 2 art 2 fol 58.

S. 3.ª Arguit. 1º q.ª immãalitas ñ è ratio actiuce Cognibilitatis: gº Suns rois Sthoã nullus è. ans pb. 1º q.ª Voluntas, et eius Satus, et inctus agens ss. põa immãales, et tñ ñ ss. Cognitiuæ: gº = 2.º q.ª Deus de põa abluta pot producere Subiḡ immãalē, quæ ñ sit cognitiua: ty q.ª in hoc nulla apparet implicatio Ɔtradictionis; ty ex q.ª Deus pot producere Subiḡ immãalē nullo mõ operatiuũ, it produxit nobilissimũ Corpus Cœleste, quale è Cœlũ Impirẽũ, q.º nullã hẽt opperatiõnẽ, nec influit in hæc inferiora, Ut docet D. Thõs in 2. dinct.ª 2. q.ª 2. art. 3. qmuis alia Corpora imperfectiora habeant opperationes, et influant in hæc inferiora; Unde qmuis Subiã Spũalis, et immãalis sit perfectior Subijs mãalibus poterit carere õi operatione, et cõseñt. intellectione.

3º pb. q.ª mãa ñ è impedimentũ Cognitionis: g. immãalitas, l. exclusio mãæ ñ è ratio Cognoscendi. ans pb. q.ª aĩa roalis dũ existit in Corpore pfectius intelligit; aut saltẽ æque pfecte, ac qũ è à Corpore Separata. gº

Confirmat. q.ª ex eo immãalitas eẽt ratio Cognibilitatis, q.ª frã immãalis hẽt maiorẽ amplitudinẽ, et Uniuersalitatẽ, quã frã mãalis, Ut dicũ è; Sed hoc è falsũ: g. min pb. q.ª sicut frã mãalis Ɔtrahit. et indiuiduat. per mãg; ita etiã indiuiduat. aĩa roalis; Angelus Uº indiuiduat. per hoc q.º in nullo Subiẽto recipit; S. tota limitatio frã mãalis prouenit ex eo q.º Ɔtrahit; et

et individuat per mãg; et ita Ꝺ hitʳ. universalitas; quæ Ꝺuenit fɾæ sm se; ut docet B. Thõs supra qᵃ. 7. art. 1. ꝗ eadem limitatio; et detratio ē in fɾã Ꝺquali; ac in fɾã mãali.

Confirmatʳ. 2º qᵃ. res omo mãalis pot Cognoscere; qᵃ adhoc solum requiritʳ. posse habere operationem sine mãa, l. sine operationibus elementorum, quæ sunt mãa misti; hocaut operatio sine mãa, et eius Ꝺditionibus, etiā invenitʳ in rebus omo mãalibus; nam lapis mitit species impressas, et Magnes attrahit ferrum absque operatione primarum qualitatum; unde eā res mãalis omo poterit habere operationem Cognitivam independentʳ. ab operationibus elementorum; et conseqʳ. immãalitas n̄ erit ratio Cognoscendi.

Rᵉ n̄ndo. ans, et ad 1ᵃ pbem Rᵉ. qᵃ. voluntas, et eius habitus, et intellectus agens sunt immãalitates accidentales de qua n̄ procedit ratio B. Thõe, s. præcise de immãalitʳ. subiecti, quæ eo ipso, qᵃ. sit immãalis pot recipere, et in se habere fɾãs aliarum rerum; et ita ipsas intelligere; hoc tn̄ n̄ pot per se pōas, et per oīa accidentia immaterialia, s. per pōam detratam; quæ ē intellectus pošs. tum enim ultra intelligendi operationem debet habere subiecta immãalis; alias operationes narias; pro ipsis hēt alias pōas immãales ultra pōam ad intelligendum, et recipiendum species intelligibiles.

Ad 2ᵃ pbem; n̄ndum ē, qᵃ. Deus posit producere subiectum immãale, quæ n̄ sit radicalitʳ. intellectiva, qᵃ pūus agendi ē actus; nam unūsquisque operatʳ. in quantum ē in actu, subiecta aut immãalis hēt maiorem actualitatem, quā quælibet caã mãalis; et ita debet eē operativa, et habere operationes perfectiores, quā caã Corporea, cum aut operationes vitales sint pfectiores subiecta immãalis debet habere operationes vitales, et Ꝺter habere vitam; et cum n̄ posit hēre vitam vegetativam, aut sensitivam

quae sine maa, et Corpore ee n poss; coent. debet Sere Intg llectiug; posset tn Deus de poa abluta ab Sac subia immaali tollere pog intellectiug Xa probabiles sent. St ipsg pot tollere ab Angelo, et aia rrali; et tunc subia immagys n eet illectiua proxima; Sed soly radicaliter. Ad exemply de Calo Empireo Rr. q. D. Thos numqug ipsi negauit oes operationes; qug n re quirit ad alterationes phicg; qualis e illuminatio, ad qug n re quiritr motus; et loco citato sequus e probabiles sent. aliquo ry negants Calo Empireo influxy in Sac corpora inferiora; qa n mobetr; S. postea doctior factus ad Sarit opposita sent. asse renti Caly Empirey Sere influxy in Sac inferiora, et influe re permanentig; et perpetuitateg. 1. pe. qe 66. art. 3. ad 2. et qlib. 6. qe 11.

Ad 3.g Rr. q. aia separata pfectius intelligit, qug corpori coniuncta, saltim Uniuersalia; de quo e magna Con trova infra qe 89 art. 1. admissa tn opposita sent. dicendy e; q. maa abluite, et sm se e impedimeny cognitionis, ng magis intellectiua eet aia rralis, si n posset ee in maa; ng sic eet Angelus; maa Uo comparatiue ad frg immaales, que dnaalitr exigit Iuri maa ad recipiendy species medio corpore n e impedimeny; S. potius adiutoriy cognitionis.

Ad 1.g Confirmes Rr. q. fre immaales n Sent maiores amplitudines, et Uniuersalitates in prando, qug fre maales, ng cy sint singulares soly de Uno prant; hant tn maiores amplitudines, et Uniuersalitates Uirtutis, et capacita tis ad recipiendy fras aliory, qa n ita coarctantr a maa, cy ab ipsa n depdeant in ee, St depdent fre maales, et ita hant amplitudines pfectionis ad recipiendy aliory pfectiones in ee intelligibili.

Ad 2^m Confreg Rx. q. radix Cognandi n. consistit in potest.^e ad Sabendy operationes transeuntes, et n. vitales; quae excedat virtutes mat.ae, et sit indepdens ab actionibus elementorum; S.^d in potest.^e Seu'a tales operationes immanentes; et vitales, ng prius e ee viuens, qus intelligens; lapis aug. mitendo Species, et magnes trahendo ferrum n. exercent vitales et immanentes operationes; S. transeuntes, et inanimatas; Unde n. habent elevationes supra mat. requisitas ad Cognandum.

2° Arguitr. q.^a dist.a assignata a D. Tho. int.^r Cognentia; et n. Cognentia; q.^a sit Cognentia Seu n. solus sue fr.e, S.^d etiam fr.as aliorum; sensus v.^o n. Cognentia; nulla e quoad utramque partem: g. ratio D. Tho. e nulla. ans pbr. I.^o ng falsum e, q.^a oia Cognentia seant fr.as aliorum rerum; q.^a Deus oia Cognit; et n. het fr.as aliarum rerum; S. per sue esse oia Cognit; Angelus ex per sue esse Cognit seipsum, et omnes alios angelos Singradus grias; Unde ad hoc n. indiget fr.is aliorum. g. falsa e I.^a pars dist.ae.

2° pbr. ng falsum est e, q. n. Cognentia n. recipiant, nec seant fr.as aliorum; ng qdlibet passum recipit fr.e agentis, sic aqua recipit calorem, ignis; et aer lumen solis = nec valet dicere: q. passum n. recipit identice fr.e agentis; S. aliq similem n. dinctam; Cognentia v.^o recipiunt fr.as aliorum identice; n. quidem in gre phico, S.^d intentionali; q.^a species impressa, et expressa e idem cum obto in gre intentionali, et intelligibili.

Ng D.^a e I.^o q.^a est aer, speculum; et alia Corpora n. Cognentia recipiunt species intentionales = 2.º q.^a lt species sit similis obto, nequit tn. ee idem n.^o cum obto, ng saepe differunt plus qus gre, q.^a per species reales Cognitr. ens rois; et per speciem acciales subia, et per species Creatas Deus Cognit. abstractiue

ab Sõibus, et Angelis; quæ autem plusquam grê diferuntur n̄ poss ẽẽ idem Specie, aut numero.

Rx̄. n.do arg et. Ad. 1.m obem Rx̄ q.d Deus Sct frãs, et pfecõnes aliarum õium rerum n̄ fãalit.r S.d eminenter, Ut Uniuersalissima Caã. in cuius essa Cognunt.r Dxio ses Creaturæ, et q.do effectus Cognit.r Ut Sibus Dxius per Species caã, Species n̄ ẽ idem cum obto Dxio, S.d cum primario eminent.r Virtualit.r Sõinente obem Dxius, Angelus etiã per sua eiq Sõinet pfecrones aliorum Angelorum Smigraidus Coẽs, et grãcius; Unde Semper Cognens Contĩnet pfectiones obti Cogniti.

Ad 2.m Rx̄. q.d Mag. Ildaph. Vich. et alij existimantes Species impresas, et expresas, n̄ ẽẽ idem cum obto in ẽẽ intentionali, asserunt, q.d Ut intelligentiã n̄ recipiant frãs aliarum rerum, nisi in Sua Similitudine, q.a tn̄ medijs talibus Speciebus in ctus dacibus iudicat, et oĩa adisẽhãt, et Vocat ad examen, et iudicium, et facit sibi presentia, quæ ẽ operatiõ perfectissima procedens à gradu perfectissimo eius, q.d ẽ immaẽle eius, ideo exeo, q.d res immaẽlis pot in Sua similitudine Sabere pfectiones aliarum rerum, infert D. Thõs Subiẽ immaẽles debere ẽẽ Cogniõiua, et hoc modo n̄ Cognentia n̄ recipiunt frãs aliorum.

S.d hæc explicatio n̄ Videt.r Conformis rõi D. Thõe, nã pbare, q.a ens nobilissimum, quale ẽ Spũale, et immaẽle debet Sabere nobilissimam operatiõnem, quæ ẽ Cogniõiua, S.t ẽ rão independens abeo q.d Species Sit, l. n̄ Sit idem cum obto in ẽẽ intentionali, Ut Vult prædicus Mag. ex ẽ independens ab eo q.d dent.r l. n̄ dent.r Species intelligibiles, quas nauit Durand. et Sequunt.r aliqui moderni; S.d Certum ẽ q. ratio D. Thõe in Socarto depẽdet ex eo q.d dent.r Species Subijcibiles, et intelligibiles, Ut Ostat ex litera: q.d modo pdicto n̄ recte explicat.r ratio D. Thõe, maxime cum D. Thõs n̄ assignet diffrã int.r intelligentiã, et n̄ iligentiã, S.d int.r Cognentiã, et ñ Cognẽ Sensiuã, et int.r n̄ Cognentiã. Cogniõ V.o Sensitiua n̄ ẽ

ni ē nobilissima operatio procedens à nobilissimo gradu entis.

Melius Resp.t alij in p.dicta sent.a ni Cognoscentia ideo ni recipere fras aliorum, q.a lt passus recipiat fras similes fra agentis in gradu Coi, et Specifico, ni V.o in gradu individuali, nq in tali gradu ss dissimiles fra passi et fra agentis; at V.o species impressa, l. expressa recepta in Cognoscente ē similis obto, ni solus in gradis coibus, s.d etiã in propriissimis differentialibus, et individualibus, cum sit similis obtã cognito, et per species cog: nit.r obtj ni solus grata Coa, s.d etiã sm propriissima, et indivi: dualia: et hac roe Cognoscentia recipiunt in similitudinem inten: tionali fras proprias aliorum, sm quod aliorum sunt.

Hac doctrina vera ē, quatenus asserit species habere frales similitudines cum obto sm propriissima grata di: fralia, et individualia, quæ à nobis Cognoscunt.r s.d cum ipsa ni spa: tit.r negare identitatem speciei cum obto in g.re intelligibili, et intentionali, q.a similitudo fralis dicit Convenientiã cum fra: g.o fralis similitudo speciei cum obto in gradu dif.fali, et indivi: duali, dicit Convenientiã speciei cum obto in gradu dif.fali, et individuali; s. quæ fralit.r Conveniunt in dif.ra individuali ni differunt individualit.r nq res ni differunt in eo, in quo fralit.r Conveniunt: g.o species, et obtj ni differunt individualit.r et coent.r ss individualit.r idem num.o, ac proinde in g.re inten: tionali identificant.r et hæc ē ratio D.Thoæ in 4. dist. q.49. q.a 1. art. 1. à pluribus alijs locis in quibus negat species Creatas Dei, q.a nihil Creatum pot. habere frales similitudines cum Deo in oibus gratis divinis, quæ à quolibet Beato videnti.r

Respondendum g.o ē X.a solutiones datas int.r arguendum, et ad I.a impugnationes R.c q.a aer, et alia Corpora quæ ss media ni sensus recipiunt species impressas materialiter

et in ēē ent̃s; quatenus s.t. quæ dā accīa; n̄ v.º fralit̃; quatenus in ēē intentionali ꝺ̃tinant fras, et ꝑfectiones obtoꝝ; et fœcundant subt̃s ad partes notitiæ, l. ꝺ̃pris; Unde n̄ recipiunt species propter se; et ut ipsis deserviant ad proprias perfectiones; s.t. ut deserviant perfectioni cognoscēs, et solū ad frales receptiones specierum requirit̃. elevatio supra mat̃.

Ad 2.ᵐ R̃r̃ q.ᵈ species ē idē cū obto primario, n̄ v.º cū obto 2.rio cognito connotative ad modum alterius ens̃ aut roīs 2.rio, et ꝺ̃notative cognoscit̃. per speciē entis realis et Deus ꝺ̃notative ē cognit̃. à viatoribus per species creaturas; Unde solū de specie repræsente subiā hīo; et put ē in se; restat difficultas, quæ coīter solvit̃. dicendo species accidentales in ēē entis p̄rie distingui ab obto subiali, in ēē v.º intentionali, et repræsentativo, l. intelligibili ēē idē numerē cū subiā, q.ᵈ lt difficile intelligat̃, propt̃. roēs tñ dat ꝺ̃cedi, s.t. plura alia difficillima victu ꝺ̃ceduntur in phiā circa compositiones continui existentis temporis, et existis relationis realis. in præsenti autem ꝺ̃cedit̃. species impressas; et ēē proprias vērē frales similitudines cū subiā in gradus propriissimis, et ꝑfralibus, quæ similitudo intentionalis sine intentionali identitate ēē n̄ pōt. Unde sicut species hēt dissimilitudinem quæque p̄rie cū subiā in ēē entitativo, et tñ hēt frales similitudines cū subiā sm̃ propriā p̄rata in ēē intentionali; ita licet quæque p̄rie differat species accidentalis ab obto subiali in ēē ens̃ cū ipso, tñ identificat̃. in ēē intentionali; et solū differunt in mō ēendi

S.t. 3.ª obijcit Mag. ꝺ̃oct. Michael supra q.ᵉ 12. art. 2. dub.º 2 n.º 70. q.ᵈ intelligibilitas ē propriū transcendentale identificatū cū entitate, et solū roē d̃inctū ab illa, s.ᵗ impossibile omnino videt̃. q.ᵈ duæ entitates realit̃, et esalit̃ d̃inctæ quæque p̄rie quarum una ē subiā corporea, et alia acciden-

accidens Sp̃uale Seant Ung; et eandem intelligibilitatem Specificam intrie sibi identificatam; imo videtur ñ posse Deum divinam hoc facere; S.t ñ pōt facere; q.d Equum et Sōa Conveniat Univoalitr. et ab intrinseco eadem proprietas Specifica visibilitatis; Si g. intelligibile ē, et impole omnino eandem proprietatem accidentalem realitr., et gricedincem á radice Subiali Quenire duplici Subiecti Specie diversa, qnto magis erit impole, et inintelligibile, q.d idem attributum identificatum transcendentalitr. Solaque roe dinctum Sit eiusdem Speciei in duplici entitate; plusque g ra dinctum intr. se; nempe accidens, et Subiõ; quae intelligibilitas intrince, et essalitr. Utrique Queniat Sine dinctione reali ab Utraque?
certe difficilius ē hoc misterium in apparentia; quam misterium Sma. Trinitatis; maxime cum aliqui dicant eandem esse nl. intelligibilitatem reperiri in obtō intrie; et in Specie.

Rr. Hoc Argum ex vana admiratione procedere; ng eadem ratio admirationis ē; in hoc q.d accidens Sp̃uale Seat Realem Similitudinem cum Subiõ maali in gradibus propriissimis, et differentialibus Sm̃ ēē intentionale, cum ñ in ēē phico accidens Sp̃uale Solum Queniat cum Subiõ maali in Communissima roe entis Creati: nullus autem Verus Thõ, negare pōt Similitudinem Realem Speciei expressae, Seu Verbi cum obtō; alias ñ magis processio Verbi Divini eet prang et processio Sm̃ Similitudinem, quam processio Sp̃us Sancti D.a D. Thg infra q.e 2. art 2. cum autem Species expressa procedat Similis Suo prio; q.a effus assimilatur agenti; ñ axiom ē, q.d Species expressa procedat, Ut Similis in actu, adeo per Species impressas; et coente nary ē; q.d esse Species impressa Sit realitr. Similis obtō; alias esse ex luce reverberatione, et Speciebus Sensibilibus ñ posset resultare in Speculo imago realitr. Similis obtō, cum talis Similitudo nec sit in luce, nec in

in Speciebus et Cont. Ocedi debet tq Species impressa quam expressa here fralem Similitudinem cum obto; cum autem identitas Speciei cum obto Orsistat in hac frali Similitudine sm oia prata propriissima; et digralia; ai inintelligibile n e, q. Species di-ssimilis in ee entis sit similis obto in ee intentionali; n debet Videri inintelligibile, q. Species plusquam gre dincta realit ab obto in ee entis sit idem cum obto in ee intentionali; et ita ha-beat eandem nr. intelligibilitatem quoad Subm; et solum diversam quoad modum; q. res materialis sm ee q hat in se, e solum intelligi-bilis in pota, et sm modum eandi in Specie e intelligibilis in actu V. 1. 2. Unde ad Argum Ocesso ant; nego Cq. exemplum autem de Visibilitate n e ad rem; q. equus n pot ee ho in ali-qua linea, nec pot here fralem Similitudinem cum Sore, quoad ad eius propria prata; et ita proprietas Sois, qualis e visibilitas Convenire n pot equo; ipsi tn Ouenizet, si eet fralit similis equo in prato proprio, et digrali Sois; cum autem Species impressa et expressa heant fralem Similitudinem cum obto in pratis propi-ssimis; narum e, q. proprietas obti, qualis e intelligibilitas Conveniat eg Speciei; et ita eadem Specie; et nr. intelligibilitas que e in obto aparte rei sit etiam in Specie sm alium modum eandi.

2a. Arguit q. si intelligibilitas Speciei eet eadem sm Speciem, l. numerum cum intelligibilitate obti; etiam inte-lligibilitas Speciei impressae, et expressae eiusdem obti eent int. se eiusdem Speciei; l. potius eent eadem nr. Xa. illud prium quaecumque ss. eadem uni tertio, sunt eadem int. se, S. hoc e falsum: p. illud exquo sequit. min pb. nq Species impressa, et expressa, etiam q. reprant idem obtum distinguunt. Specie essentiali

essali propter diversos modos repraesentandi intrinsecos, et proprios unius cuiusque; nam una repraesentat per modum actus 1.i et altera repraesentat mediante ipsa ulteriori actuali repraesentatione; et tamen ultimus exercitus in linea repraesentativa; sed in omni linea actus 1.us et ultimus exercitus distinguuntur essaliter; quia unus identificat suum ultimum exercitium actualis repraesentationis; aliquo exercitio, et praedicato intrinseco; nec divinitus potest separari; species impressa cum sit actus 1.us de facto repraesentat sine eo, quod actualiter repraesentet potentiae suum obiectum: ergo evidenter à veris speciebus impressis; et expressas distingui essaliter in linea repraesentandi; sicut distinguitur intellectus ab intellectione, et voluntas à volitione, et quaelibet potentia à suo actu 2.o in propria linea.

Resp. quod species impressa, et expressa desiderata in essentiis, et ut quod sunt diversae speciei ab obiecto, et sunt intelligibilitates speciei diversi ab intelligibilitate obiecti; si vero desiderantur ut quo; et in linea intentionali sunt idem numero cum obiecto; et inter se quoad substantiam; et solum distinguuntur in modo, nam obiectum est in specie impressa sub munere moventis intellectum, et in specie expressa sub munere terminantis cognitionem, et à parte rei cum modo physico, sicut idem numero est corpus Christi in caelo; et in sacramento; et solum est diversitas in modo essendi, quamvis in corpore Christi utrumque modus sit physicus; in obiecto vero cognito, modus essendi in specie; et verbo non est physicus, sed intentionalis; unde Xa sane distinctionis, neganda est minor, et probatio solum convincit, quod species impressa, et expressa distinguantur specifice in modo repraesentationis, et existentia obiecti, non vero in substantia obiecti repraesentati. et idem argumentum militat Da. similitudines formales speciei impressae, et expressae cum obiecto, quas nullus Thomista negare potest, sic arguendo, si species impressa

et expressa sunt similitudines obti in gradibus propriissimis, eodem modo sunt similes inter se; nam quaecumque sunt similia uni tertio, etiam sunt similia inter se; sed quae sunt similia inter se in propriissimis gradibus non possunt specie differre, alias haberent directas, et dissimiles, et oppositas differentias, et consequenter non haberent similitudinem inter se in propriissimis gradibus: ergo species impressa, et expressa in ratione similitudinis obti non differunt essentialiter, et specifice inter se. cui argumento similiter dicendum est quod species impressa, et expressa in linea similitudinis formalis, et imaginis obti, sunt similes inter se quoad substantiam; differunt tamen in modo, et ita specie modali distinguuntur in tali linea, in linea vero entis distinguuntur specie substantiali, vel pluribus gradibus.

3º Arguitur. quod duo extrema ita comparantur, quod aliquis gradus formale, et essentiale reperitur in uno, quod non reperitur in alio non possunt esse eiusdem speciei, quia species sunt sicut numeri, qui specie distinguuntur, qualibet unitate addita, vel ablata; sed non solum in linea entitativa, sed etiam intra lineam intentionalem, et intelligibilem, ita se habent species impressa, et expressa ex una parte, et obta ipsarum ex alia: ergo evidenter fit contra quod non solum in linea entitativa, sed etiam in linea intentionali, et intelligibili non sunt eiusdem esse speciei ista species, et obiectum earum. minor probatur 1º nam species essentialiter sunt repraesentativa obti, et signa ipsius; obiectum autem significat seipsum, nec species, sed solum trahit; seu repraesentatur; ergo aliquis gradus in linea intentionali, et intelligibili convenit speciebus essentialiter, quod obto non convenit.

2º species potius dantur à natura, ut significant, et repraesentant.

et repraent alia, quae ut sint, obta autem non dantur ut repraesentent, sed ut sint; et repraesententur, et intelligantur: ergo ═══

3° probatur. Species constituuntur in linea intelligibili per ordinem et habitudinem transcendentalem ad obiectum, ut ad illius terminum; et mensuram: sed obta autem non constituuntur essentialiter per habitudinem transcendentalem ad seipsa, vel ad alia: Unde intelligibilitas specierum est ordinata, et propensa ad obta; intelligibilitas vero obtorum non est sic ordinata; sed intelligibilitas absoluta per modum termini ultimi finis mensurae; et exemplaris: ergo aliquid praepositionale in linea intentionali, et intelligibili convenit speciei, quod non convenit obto.

Constat, quod entitas, et intelligibilitas reperta in obto, et specie debet esse una scilicet per unam unitatem, et non per duas, aut plures unitates; sed unitas reperta in esse entis inter obiectum, et speciem solum est analoga: ergo unitas reperta inter obiectum, et speciem in esse intelligibili non potest esse specifica, et univoca. maior probatur quia in his quatuor praedicatis transcendentalibus, ens, unum, bonum, et verum hic datur ordo; quod eadem entitate unica; et sola, haec quatuor praedicata transcendentalia sunt entia; et una sola unitate sunt unum; et una sola veritate sunt vera, et una sola bonitate sunt bona: alias multiplicarentur, et fierent sexdecim praedicata transcendentalia; si in unoquoque illorum reperirentur existentis; et quatuor praedicata distincta: ergo si intelligibilitas reperta in specie, et obto esset una deberet per unitatem; qua ergo in esse entis sunt unum speciem, et obiectum.

Respondetur quod quando in uno extremo nulla facta reduplicatione alicuius accidentis; vel modi reperitur aliquid

gratus essale; q. n repeiit. in alio extremo; tunc essaliter distguunt. talia extrema; qdo Vo n ablute; Sd facta reduplicatione, l Suppositione alicuius modi, l accidentis Duenit tale grâtus essalit. tunc extrema n distguunt. Subialit.; Sd Solu in accidenti; et modo: St de essa Ethiopis Vt talis ê nigredo, et de essa Viri, Vt talis ê Sexus masculinus, et de essa Stantis, l Sedentis ê talis modus situs; et n Specie subiali n distguunt. ab aliis Soibus, et in hoc sensu Speciei, et obto in ê intelligibili Queniunt essalit. diuersa grâta facta reduplicatione, et suppositione modi existendi phice à parte rei; et modi existendi intentionaliter in Specie; qui modus intentionalis Signicat. per nomen Speciei impressa, et expressa, St modus Visilitatis explicat. per nomen Viri; et mus Sacramentalis Corporis Xpti explicat. per res, et Sacramentu simul Eucharistia; quo tamen n obstante res et Sacramentu simul Eucharistica ê Corpus Xpti in Calo existens; Solu cu dinct. in modo essendi, Unde distgo mai; negdo ê min: Xa. pradicatu dinctiones et ad oes pbationes Rx. Oia illa grâta Duenire Speciei, et n obto Vt existenti aparte rei roe modi eendi intentionalit., quu hêt obu in Specie hac enis diuersitas modalis Sufficit, Vt Species signicant, et repnt obta, et Vt sint institutae à nâa ad reprandu; et vt ordinent. ad obu, Vt ad finem, et mensuram, et Vt heat intelligibilitatem respectiua in ordine ad obu, qd satis pt in imagine artificiali, quæ reprât accia exemplaris, et ad ipsa ordinat. Vt ad finem, et mensuram; et n accia imaginis, St color, et figura Subialit. Sl. eiusdem Speciei, cu accidentibus obti, et solum.

Dist.

distguunt. q.a talia accia artificialit. st. in imagine, et naalit. in obto: Unde sufficit diversitas in mo eendi ad Venientia specifica ad roes imaginis et signi; et ita eadg diversitas in mo eendi intentionalit, l. phice sufficiet, Vt species sit signu; et ipsi Veniant cætera grata enumerata, quæ n Veniunt obto.

Hanc solutione Compendiose propositg appellat sags impertinente, qdicas Mag; et ipsg reijcit; q.a modus repræsentationis e intrinsecus, et essalis, et indincus in specie: imo e tota essa speciei (et hoc nequit negari nisi à Volente qfundi et alucinari; et obtenebrari; et falli) q.d e gratis aliq. indincus et essale in specie, q. n e in obto, adhuc in linea repræsentationis, et in linea intentionali.

Sed hæc impugnatio e satis flibola: negamus eni, q.d mus repræsentationis sit tota essa speciei in gre intentionali, q.d ipse proponit et n probat, st eni in imagine artificiali distguit. essa, l. subia imaginis existens in accidentibus eiusdem speciei cu accibus obti, et mus repræsentationis proveniens ex modo artificiali talis acci; ita eg in imagine impressa; l. expressa specieru intentionaliu, distguit. essa; l. subia repræsentationis, quæ e idem cu obto, l. ipsu obu, et mus repræsentationis proveniens ex modo intentionali, quo existit obu in specie. Ex eo eg q. mus repræsentationis sit intrinsecus, et essalis, et indincus in specie solu colligit, q. obu in specie existens specie modali, et acciali distguat. à seipso put e à parte rei st distguit. sedens à stante, erg. speciē.

Specie modali distguant. ab obto apte rei; q.a ly Species Sigficat obiy cy modo intentionali eandi; Sc. S.my Sacramenty Sigficat Corpus Xpti n Sm se; S. cy modo Sacramentali.

Ad. Confirey Rr. q. Unitas transcendentalis, que e passio entis n e Unitas analoga, grica; l. Specifica, S. precise numerica; et ora; que identificant. in Una entitate Sent eandy Unitatey numericg in sensu identico, n U.o in sensu Frali. ng in Deo S.t plura attributa rse diversa, quory quodlibet Set Suy Unitatey numericg in propria linea, alias sola eant Uny n.o attributy; et tres passionesentis n posi d obtiui per Unicg Unitatey Fralitr, S. per plures, alias n eant tres proprietates, S. precise Una num.s, Unde Veritas reperta in ente Set Unitatey numericg Fralitr dincty ab Unitate bonitatis, et entitatis; Unde n repugnat, q. Species, et obiy in ee entis heat Unitatey Smquid, et analogg; et in ee intelligibili Seat Unitatey Simplicitr. S. aliquid pot. ee ens per accidens, et Sm quid; q. tn sit bony Simplicitr, q.a Ut docet D. Thos q.e 21. de Verit.e art. 5. Subia per suy ee Subiale e ens Simplicitr, et per accia e ens Sm quid, et per accidens; et tn per suy ee Subiale e bona Sm quid; et per accia e bona Simplicitr; ng hoo n e Simplicitr. bonus per grata Subialia, S. per gratg, et Virtutes.

Denique Arguit: q.do duo Angeli inferiores Cognitunt Angely ipsy superiorey, Species impressa Angelory inferiory, reprantes Superiorey; l. Sit eiusdey Speciei cy Angelo Supremo, et adequant eius immaalitatey, et intelli=

et intelligibilitatem Specificam; l. non^r. Si hoc 2^m Sed. intentum, si V.^o 1^m Dcedat^r. sequunt^r. insuperabiles difficultates. nam in primis ambae istae Species habebunt intelligibilitatem eiusdem Speciei, et cum Angeli in quibus recipiunt^r. n. sint eiusdem Speciei falsificat^r. doctrina D. Thae. 1^a p.^e q.^e 55. art. 3. dicen: q^d inaequales ēē Species impraessas in Angelis ♁^a inaequalitatem ipsorum. - 2°. Sequit^r. aliud inconveniens: nam tunc Species istae inferiorum Angelorum erunt multo perfectiores ipsis Angelis inferioribus, siquidem adaequabunt intelligibilitatem Angeli superioris, et q^d. ē aequale superiori excedit inferius, s^t. Species excedere nequeunt perfectiones Angelorum, in quibus recipiunt^r; nam sunt accia naalia, quae excedere nequeunt perfectiones subiecti, in qua recipiunt^r; quamvis sit probabile, q^d. accia supnaalia excedunt perfectiones sui subiecti. Ergo praedictae Species n. pot. adaequare intelligibilitatem Angeli superioris, nec ēē eiusdem Speciei cum illo.

Confirmat^r. q^a probabile ē int^r. Thas Speciem expressam; et obiectum n. ēē eiusdem Speciei in ēē intelligibili; et dari de facto Speciem expressam Creatam Dei in Visione Beata; at cum Species expressa, sit magis expresse repraesentativa obiecti, quam impressa, nequit n. habere cum obiecto maiorem convenientiam, similitudinem, et unitatem, cuius habet maiorem expressionem: Ergo nequit n. ēē probabile int^r. Thas, neque Speciem impraessam ēē eiusdem Speciei in ēē intelligibili cum obiecto.

R^o. facile ex dictis q^d. Species recepte

in Angelis inferioribus repraesentes Superiores sunt eiusdem Speciei, et idem num.º cum Angelo Superiori; quoad Subiectum repraesentationis; et ita etiam quoad Subiectum adaequant Superioris intelligibilitatem, et immaterialitatem, non tamen adaequant quoad modum; quia res Superiores perfectiori modo sunt in seipsis, quam in intellectu inferiori, et ideo diximus in tractatu de Angelis, quod inferior non comprehendit Superiorem; nec contra hoc est aliqua insuperabilis difficultas: quia nullum est inconveniens, quod praedictae Species receptae in Angelis inferioribus sint intelligibilitatem eiusdem Speciei; quoad Subiectum; diversae tamen perfectionis, et Speciei quoad modum; per quod verificatur doctrina D. Thomae loco citato. nec inconveniens est, quod Species praedictae in esse intentionali, quatenus sunt idem cum Angelo Superiori excedant angelos inferiores; quia hic excessus est secundum quid, cum ab ipsis Angelis excedantur in esse entis, et in modo intelligibilitatis.

Ad Confirmationem Respondetur non esse probabile in Schola D. Thomae, quod Species impressa, et expressa non sint idem cum obiecto in esse intentionali, nam oppositum docet D. Thomas, quem pluribus locis citatis in tabula, dictione intellectus n.º 118. et 120. et dictione Verbum n.º 8. et incedunt Thomistae aliqui concedunt Verbum, seu Speciem expressam Dei in Visione Beata, cum D. Thomas saepius neget Speciem impressam, quia non potest dari similitudo totius naturae divinae prout est in se, quae ratio a fortiori currit in Verbo; et qui concedunt Verbum praedictum non negant esse idem cum Deo in esse intentionali, sed non reputant inconveniens, quod Verbum

creatum

Creaty sit idem cum Deo; hoc modo diminuto, et regiarius negant tn species impressas, quia cum n producat à nāa intelli n pot ab ipso limitari, st limitatur Verbum; st talis species procederet à nāa divina, ut à caā nāali; st mituntur species ab alijs obis, ut à cais nāalibus, et cum caā nāalis operetur, quantum pot, essā diuā produceret species impressas infinite repraesentantes Deum, quae species ē omnino impossibilis.

St inquires: an per immaālitatem à priori demonstratur intellectualitas, l. Scia Dei? Rr. quod Salmanticenses hic dubo 2. ad Vlam asserunt voēm D. Thō in hoc arto n ēē demonstrationem à priori; quia ipsi constituunt nām divinam in actuali intellectione, quae nec virtualiter distinguitur ab immaālitate; et ita per ipsam demonstrari n pot, st bene ipsos redarguit Mag. Miguel; cum enim scedant in Deo scias attributales virtualiter distinctas ab intellectione constituente nām divinam; hac scia bene demonstratur per immaālitatem; imquam per voēm à priori virtualiter distinctam. =

Araujo Vo ait: quod intellectualitas radicalis Dei n demonstratur per immaālitatem quia constituit nām divinam; et n distinguitur virtualiter ab immaālitate; bene tn demonstratur intellectualitas proxima, et intellectio; quia sec. D. Dei attributa.

Alij Vo asserunt: ex illegibilitatem radicalem demonstrari per immaālitatem int. quos Cornejo existimans esse diuā virtualiter distingui à nāa diuā; et ēē priorem ipsa, asserit: intellectualitatem radicalem à priori demonstrari per

per immaalitatem; qa immaalitas pertinet ad gradus essentiae; et ita virtualiter est prior intellectualitate radicali; quae pertinet ad Conceptum naturae

Alij vero magis Cauti solum inadaequate distinguunt gradus essentiae, et naturae; asserunt tamen inter gradus inadaequatos unum posse esse priorem alio, sicut in diuinis relationibus gradus in 1. Persona hypostathatica praecedit gradum ad. et in gratia gradus auxiliantis praecedit gradum sanctificantis; et ita eam immaalitatem praecedere secundum rationem inadaequatam intellectualitatem radicalem: et ita per ipsam demonstrari; quamuis solum inadaequate quoad explicitos gradus distinguatur; sicut diffinitio rei, quae datur per causam maalem demonstratur per definitionem; quae datur per causam finalem; qa causa finalis est prior, et ita Sancti plura prata, quae ordine demuntur. Sicut qa demonstratio constet ex primis veris et probatur qa hoc requiritur ut sit silogismus faciens scire; et una ex deffinitionibus animae demonstratur per aliam; hic modus dicendi videtur mihi probabilior; et qa disputare an talis distinctio et prioritas inter inadaequatos Conceptus sufficiat; vel non sufficiat ad rigorosam demonstrationem potius pertinet ad Logicos; et quaestio est de voce; ad alia transeamus.

Dubium 1um

An detur in Deo Scientia Stricte Sumpta?

Scientia stricte dicta est cognitio rei per causam, quae duplex est alia cum discursu formali ex parte subiecti; quae in Deo.

Serna. De Scia̅ media [struck through] Codex —

Qug in Deo n̄ dari fatent. oẽs cy D. Thã infra art. 7. qª in Deo n̄ dat. discursus fralis, cy oïa unico simplici intuitu comprehensiua cognat. alia V.º ẽ qcisse ex parte obti cy discursu solu̅ virtuali, et obiuo, qualis ẽ scia, que ẽ in Angelis de effectibus per caas; et de hac procedit difficultas, S.qª duplex ẽ caa, per qug cogni pot effis; alia phica, et fralis realit. ab effu̅ dincta: alia V.º solu̅ virtualis, qua dicit. ratio à priori, et sola roe distguit. ab effu; sit ens sola roe distguit. à suis proprietatibus, et Deus à suis attribuis; quo n̄ obstante methaphica; et theologica in nobis ẽ proprie scia, qtenus demonstrat predictas proprietates, et attributa. difficultas etig procedit de scia Dei stricte sumpta; n̄ solu̅ que ẽ cognitio rei per caas fralas, et realit. dinctas à suis effectibus, S.º eg que ẽ cognitio rei per caas virtuales. ita Vt Deus habeat scig proprig stricte dictg de suis attribuis. ex dictis aug procedit eg difficultas de scia à posteriori, an. S.t Deus cognat cag per effis.

1.ª Sent.ª negat Deo oẽs scig stricte sumptg.

ita Durand. in 1.º dist.ª 35. q.ª 4. Vazquez hic, et Alarcon pro se adducens Suarez, et Ruiz. =

2.ª Sent.ª [struck through] concedit Deo scig stricte sumptg, authores tn̄ huius Sent.ª diuidunt. int. se, ng aliqui ccedunt Deo scig strictg rn̄ creaturary; ipsg tn̄ negant rn̄ suory attributory. ita Ferrara, et Nazarius, quos refert, et seqr. Mag. J. deg. Michael dub.º 3. alij v.º ccedunt Dea strictg scig, tg rn̄ creaturary, qug rn̄ suory attributory. ita Albelda, Cornejo Salmantic. et plures alij int. quos aliqui cy Herica ccedunt Deo eg scig à posteriori, et per effis; alij v.º negant.

Serna.

1ª CCl. in Deo dat. Scia à priori in stricta acceptione; ità D. Thōs hic ad 1ᵘᵐ et 2ᵘᵐ et in 1. Dist. 35. q. 1. art. 1. ad 5. et q. 9. de potā art. 2. ad 10. et breuit. pb. roē Dthca; q.ª Scire ē res per caās cognscere; et quoniam ipsius ē caā, et q.ᵒ alit. se habere n̄ pōt; unde scia ē certa cognitio rei per caās; s.ᵗ Deus res per caās cognit, cū per suā essā, et cirgō cognat oēs Creaturas, tā pōles, quā existentes, et cognit, quoniā ipsarū Creaturarū sit caā, et q.ᵒ alit. eē n̄ pōt, quā Deus cognit: g. in Deo dat. Scia stricte sumpta, lt distguit. ab alijs Virtutibus intellectualibus.

Contrarij ultra hoc ad suā stricte sumptā requiri discursū; qui Deo repugnat, ac proinde ipsi repugnat Scia stricte sumpta.

Dᵃᶜ q.ª in Angelis reperit. scia stricte sumpta sinè discursu; qui n̄ ponit. in deffᵉ Scia stricte sumptæ: g. discursus n̄ ē de roē ꝑali Scīæ; et ratio attendenda ad cognendū quæ pfata sint ꝑalit. in Deo, assignat. à D. Thō in 1. Dist. 4. q. 1. art. 1. ubi docet: attendendū eē ad impositionē nominis. si enī nomen imponit. ab eo, q. imperfectionis ē in re creata. st lapis, l. Leo; tunc propriè n̄ Duenit Deo, s.ᵗ soly methaphorice; q.ª ꝑale significatū talis nominis importat imperfectionē; quæ Deo repugnat; si v.ᵒ nomen imponit. ab eo, q. ē ꝑfectionis in Creatura, tunc dicit. proprie de Deo sm̄ modū eminentiorē, q.ª q̄quid ꝑfectionis ē in Creaturis, in Deo debet inueniri; nomen autē imponit. ab eo, q. ē quasi diffā 7 Natiua rei, et n̄ ex roē Coi, l. pricā; cū directa nomina imponant. ad significandū res, quit directas per.

suas differas, et ideo, quando aliquid sm quis dicit imperfectionem, et cum differentia perfectionem invenitur in Deo formaliter, et proprie quoad rationem differentialem, a qua nomen imponitur. Sic Cognitio, potentia, et gratia inveniuntur formaliter in Deo, quia in Creaturis sm rationem differentialem nullam dicunt imperfectionem, quamvis sm rationem Communem, l. generica accidentis, qualitatis, et mutationis dicant imperfectionem, cujus ratio discursus non sit differentia propria Scientiae Stricte sumptae, sed quaedam ratio generica, et Communis scientiae, opinioni, errori, prudentiae, et arti, nomen Scientia stricte sumpta non sumitur a ratione discursus dicente imperfectionem, sed a ratione propria, et differentiali, quae est Cognitio rei per causam, quae nullam dicit imperfectionem, consequenter scientia Stricta sumpta in Deo invenitur, sic inveniuntur alia grata, quae in Creaturis dicunt imperfectionem sm rationem Communem, et genericam, perfectionem vero sm rationem differentialem.

Sed Objicies: quod licet discursus formalis non sit de formali Conceptu Scientiae, discursus tamen Virtualis, in quo Cognitio causae Virtualiter distinguitur a cognitione conclusionis l. effectus, et sit causa Virtualis ejusdem, licet Dringit in Angelis, est de Conceptu formali Scientiae Stricte sumptae. aliter enim intelligi non potest, quomodo sit Cognitio rei per causam, sed in Deo non datur hic discursus Virtualis: ergo nec datur scientia stricte dicta, min. probatur quia actus, quo Deus Cognoscit attributa, et Creaturas per suam essentiam tanquam per causam non distinguitur a Cognitione suae essentiae, etiam Virtualiter, cum quia eadem est objectum formale Utriusque Cognitionis, cum Creaturae non sint formale objectum divinae Cognitionis, sed potius essentia divina, ut infra dicemus, tum etiam quia Cognitio essentiae divinae includit essentialiter Cognitionem attributorum, et Creaturarum, cum sit perfectissima Cognitio penetrativa, et Comprehensiva Vero causae ad quam requiritur Cognitio non solum perfectionum formaliter existentium in Deo, sed etiam eorum existentium Virtualiter in causa, sic sunt Creaturae in Deo

aliàs talis Cognitio eet praecise quiditatiua; nō vō penetratiua et Ɔphensiua: ergo Cognitio essa diuina Virtualitr. nō distinguitr. à Cognitione attributorum; et Creaturarum.

Confirmatr. quia de roē Cognitionis Scificē ē trahi immēte ad CCes deductas ex priis; neque in hoc distinguitr. ab intelligentia; quae immēte tratr. ad pria: Sed diuā Cognitio immēte solum tratr. ad primum prium; quod ē essa diuina; et solum mēte tratr. ad Creaturas; siue sint Caē, siue effūs; cum oēs Cognat Deus in sua essa, tanquam in medio: ergo in Deo nō datr. Scia stricte dicta.

Rr. quod duplex ē mūs dicendi intr. Thās. aliqui enim Ɔcedunt in Deo discursum Virtualem ex parte Subāi: neque existimant; actum; quo Deus attingit pria, et dicitr. intelligentia eē Virtualitr. distinctum ab actu scia attingente CCes. Sicut distinguitr. in Deo Virtualitr. actus intentionis ab actu electionis, Vt diximus in tractu de praedestinatē nam Sicut se hat prium in Speculabilibus, ita finis in operabilibus; quod etiam Currit in Deo; Vt Colligitr. ex D. Thā 1o Ɔa gent. capē 73. roē 3. et pluribus aliis locis; Vnde in 1o distinctē 35. q. 1. art. 1. ad 5. ait D. Thās. in Deo nō ē aliud intelligere, quam scire; nisi sm roēm. Vbi distinctionem rois Cognit intr. intelligentiam priorum, et sciam CCum, et Ɔa hanc sentd. negandda ē min: et ad pbēm nō ans, et ad pēm eius pbēm, nego etiam ans. Sicut enim intentio, et electio in Deo Virtualitr. distinguuntr; et nō hent idem obm frale; quia obm intentionis ē diuina bonitas, Vt ē ratio amandi finem; et obm frāle electionis ē diuina bonitas, Vt ē ratio amandi media; quae diuersae Connotationes in diuā bonitate sufficiunt ad Ɔstituenda diuersa obta fralia Ɔparatiue ad actus Voluntatis, ita etiam Veritas; et intelligibilitas Dei, Vt ē ratio Cognendi caē, et pria ē obm frale distinctum à se ipsa; Vt ē ratio Cognendi effūs, et CCes et sm pē roēm specificat

inte-

intelligentiæ, et sim alig roẽs specificat scig. =

Ad 2.º pbẽ Rx q. Cognitio essa diu.ª implicite includit Cognitionẽ Creaturarum; et CCẽ ut oĩa alia Dei attributa; n' tñ explicita; cum eniẽ intelligentia; et Scia heant diuersa obta fralia; ut docet D. Thõs 1.ª 2.ª q.ª 57. art. 2. intelligentia infinite perfecta, soly dicit perfectissimũ Cognẽ Veritatis immedta intra propriã lineã; et scia infinita explicite soly dicit perfectissimũ Cognẽ Veritatis medta in sua ppria linea, ad pfectissimũ autem; et infinitũ intelligentiã in propria linea; et quæ n' soly sit quiditatiua; sed etiã penetratiua, et Cprehensiua prĩj n' req.r q. fralit.r et explicite trat.r ad CC.as sed q. ita perfecta trat.r ad prĩj, ut infalibilit.r inferat; et secũ trahat Cognitionẽ CCẽ ng ita intelligens prĩj Cognit oĩa Virtualit.r Contenta in prio, n' tñ per actũ intelligentiæ; sed per actũ scia. ng in nobis, et in Angelis; etsi. Contingat penetrare; et Cphendere prĩj; intelligentia tñ n' trat.r fralit.r ad CC.as, sed soly infalibilit.r infert scificg Cognẽ ipsarum: Unde diu.ª intelligentia trat.r ad essẽ diuinã, quatenus ẽ prĩj, ut ad obiũ quod: scia v.o diu.ª trat.r ad essẽ diu.ã ut quo; et ad attributa ut quod, et similit.r ad Creaturas; q.ª ut docet D. Thõs loco citato scia soly attingit pria ut quo, qtenus sũ. roẽs frales attingendi CC.as

Sed Dicas: q. scia diu.ª ẽ sapientia; cum sapientia sit perfectissima scia; ut docet D. Thõs 1.ª 2.ª q.ª 57. art. 2. sed sapientia n' soly attingit primũ; et uniuersalissimũ cãg ut quo sed etiã ut quod ng ideo sapientia excedit in perfectione aliãs scias; q.ª de oĩbus iudicat n' soly qnũ ad CC.as sed etiã qnũ ad prima pria ut ibi ait D. Thõs ad 1.ũ Unde 1.ũ prĩj debet eẽ obiũ iudicans ut quod à sapientia: g. scia Dei n' soly attingit ut quo attributa; et Creaturas; sed etiã ut quod attingit essẽ diuinã; quæ ẽ 1.ũ prĩj, et 1.ª cãa.

Rx. q. in Creatis intelligentia distguit. à Sapientia; qa. attingit sine discursu Cognita significatione tio: ̄is prima pria: Sapientia V.o per discursus attingit CC.es per altissimas cas; et etiā per discursus iudicat, et pbat 1a. pria, vel per explicatio: nes tiorū factas per discursus; vel per argūtus deducens ad impole. l per alia pria priora in diverso grē caa, st illa deffo pb. per aliā, Ut supra diximus, et ideo Sapientia attingit pria Ut quod n fmalit. quatenus ss. pria (put sic n solus Ut quo attinguntr. à sapien: tia; st. aqualibet alia scias S.o attingit Ut quod pria qtenus ss. CC.es deducta per discursus predictos: Unde si in Deo admittantr. pre: dicti discursus Virtualit, et obiua, etiā dicendus ē, q. scia Dei cū sit pfectissima Sapientia attingit esse diuinū, et 1a. pria Ut quod nfmalit, Ut pria; S. quatenus ss. CC.es Cognitae per predictos discursus obti: uos, seu Virtuales; si V.o n dcedantr. Deo pdicti discursus, st magis Coiter negatr. Deo scia à posteriori. de quo infra dicemus dcedenda ē minor argūti de Sapientia Creata, de qua loquitr. D. thās; et ne: ganda ē de Sapientia increata; qa. n Cognit pria Ut quod per dis: cursus predictos.

2us. mus dicendi; et magis cōs intr. thās n dcedit Deo discursus Virtuales exo pte. subti per distinctionem Virtuales intelli gentiae à scia; S.o solus dcedit discursus obiuus per caalitatem exo pte. obti; qa. in Deo unica simplicissima Cognitio absque Virtuali dis: tinctione propter sui eminentiā simul ē intelligentia, et scia; nec Urget paritas de Virtuali dinctione intr. electionem, et intentionem: nā st perfectissimus amor naē diuē. n exigit ad sui perfectionem amorem Creaturarum, cū sine hoc amore, Ut potē libero potuerit ēē in Deo amor perfectissimus suae naē; et bonitatis; cū tn pfectissima

Opinio

Cognitio nalis divi. virtualit. exigat ad sui perfectionem Cognem creaturarum possibilium; sine qua ee n pot; ita ex perfectissima intentio finis ad sui perfectionem n exigit electionem huius medij, potius quam alterius: nam sine electione vtriusque diuisiue pot ee, et aliàs int. intentionem finis, et electionem mediorum mediat iudicium rois; et prudentia dictans hoc potius, quam illud medium ee eligendum; coent. e sufficiens fundum ad distguendum in Deo virtualit. intentionem ab electione; at 2° intelligentia prij vt sit infinite perfecta exigit Cognitionem CC.ii q.a debet Cognoscere prium, quantum ad prata fmalia, et virtualia: aliàs n cognosceret ipsum quantum Cognibile e, et ita etiam debet extendi ad CC.ei virtualit. in ipso Contentas; ac proinde in suo essali Cepte includit sciam CC.ium sine qua ee n pot; et aliàs cum int. intelligentiam, et sciam n mediet actus alterius pote, n e fundum ad virtualit. distguendum intelligentiam à scia.

S. instat Mag. Ildeph. Mich. in pra q. 23. art. 5. dub. 1° n.° 24. amorem Dei liberum n distgui virtualit. à nario, vt cont. docent Thae, et tn amor narius pot ee sine amore libero, et int. amores narium, et liberum mediat iudicium rois; similit. scia visionis et simplicis intelligentiae n distguunt. virtualit.; et tn scia simplicis intelligentiae pot ee sine scia visionis; et int. ipsas mediat decretum Dei liberum: g. ex eo q. intentio possit ee sine electione, et int. ipsam, et electionem mediet iudicium rois, n colligit. debere magis distgui ab electione, quam intelligentia à scia.

Rx. praecipuum discrimen à nobis assignatum ee, q.a ad infinitam perfectionem intelligentiae alicuius prij fmalit. requirit. Cognitio CC.um quae virtualit. continent. in tali prio, cumque n Cpatit. q. intelligentia prij virtualit. adequate distguat. à scientifica Cogne CC.um: ad infinitam vo perfectionem intentionis n requirit. determinate electio huius.

medij; potius quã alterius. cũ quo bene cõpatit. Virtualis distinctio int. intentionẽ; et electionẽ, propt. diuersitatẽ obtorũ; quamuis n. sufficiat ad Virtualẽ distinctionẽ int. actus liberũ, et nariũ, q.a distinctio penes liberũ; et nariũ n. sumit. ex pte obti, s.d ex pte modi accialis ipsorũ actuũ; nã in nobis idẽ n. actus circa idẽ obũ pôt transire de libero in nariũ; et e.a Unde in Deo n. possumus precise per libertatẽ; et necessitatẽ assignare diuersos actus Virtualit. distinctos; quos ad subiq; s.d idẽ n. amor ê narius n. esse diu.æ smise, et liber n. ipsius quatenus ê ratio amandi Creaturas; et idẽ dicendũ ê de scia Visionis; et simplicis intelligentiæ; nã in nobis. intuitiuũ; et abstractiuũ s.t modi acciales notitiæ, et in Deo s.t denominationes extrincẽ desumptæ ex obis: Unde n. sufficiunt ad distguendũ Virtualit. sciãs: intentio V.o et electio n. distguunt. pcise in mô acciali, s.d in subia actus, et in obto fmali, Vt supra dictũ ê; ac proinde Virtualit. distguunt.

X.a Sume pte modũ dicendi Q.o Pr. Argũ n.do mai, q.d sit discursus Virtualis ex parte subti sit de roe sciæ; sufficit enĩ discursus obiuus, quo Cognit. effus per caãs; et CC.o per priũ ex parte obti; q.a n. Cognunt. in seipsis, s.d in penetratione, et cõphensione caæ, et priũ; et solũ hic obiuus discursus inuenit. in Deo, et ita in ipso itligentia n. distguit. adequate â scia; et q.d D. Thõ ait: q.d n. ê aliud intelligere, quã scire in Deo nisi sm roẽ; loquit. de distinctione rois inadequata ex pte nri modi cõcipiendi; n. V.o de distinctione rois adequata.

S.d Obijcies: q.d de infinita pfectione intelligentiæ diuina solũ ê pfectissimo mô intensiuo attingere suũ obũ; q.d ê caã, l. priũ; n. V.o perfectissimo mô extensiuo; q.a extensio Cognitionis priũ ad CC.es et effus n. ptinet ad lineã propriã intelligentiæ, s.d

S.º ad lineã scia, et nullũ attributũ diuinũ in proprio cõpu dicit infinitatẽ in oĩ linea; s.º solũ in sua propria, et speca linea; aliàs solũ daret.ʳ in Deo unũ attributũ cognitionis infinitè perfectæ in tota linea cognitiua; q.ᵈ tñ è falsũ, cũ dent.ʳ in Deo scia, prudentia, et ars; nec daret.ʳ in Deo nisi unũ attributũ volitionis infinitæ; cũ tñ dent.ʳ attributa iustitiæ, et misericordiæ: ḡ intelligentia diu.ᵃ è attributũ virtualit.ʳ dinctũ à scia.

Confirmat.ʳ nã etsi Angelus simplici intuitu cõprehendat priã, et cc.ᵉˢ in ipso tñ distinguimus virtualit.ʳ intelligentiã à scia: ḡ etiã in Deo. Coñ prob.ʳ nã ideo in Angelis hoc distingit, q.ᵃ obiũ sciæ è formalit.ʳ diuersũ ab obto intelligentiæ, ut ait D. Thõs 1.ª 2.ᵃᵉ q.ᵉ 57. art. 2. et illa Angeli intellectio æquivalet actibus in nobis realit.ʳ diuersis intelligentiæ, et sciæ; s.º etiã in Deo distinguunt.ʳ actus per dinctionẽ obtorũ, et per æquivalentiã ad actus in nobis realit.ʳ diuersos: ḡ in Deo debent distingui virtualit.ʳ intelligentia, et scia.

Rñ.ᵗ q.ᵃ cũ n̄ solũ mũs intensiuus certitudinis, et euidentiæ; s.º etiã mũs extensionis ad cc.ᵉˢ virtualit.ʳ contentas in prio, et effus virtualit.ʳ cõtentos in caũs sit pfectio cognitionis priũ ad pfectissimã, et infinitã intelligentiã priũ requirit.ʳ formalit.ʳ infinitas modus n̄ solũ intensiuus, s.º etiã extensiuus, et hic mũs extensiuus n̄ ptineat ad lineã intelligentiæ humanã, quæ propt.ʳ sui limitationẽ n̄ extendit.ʳ ad cc.ᵉˢ, ptinet tñ ad intelligentiam diuinã, quæ è uniuersalissima; et ea obtã, quæ formalit.ʳ distinguunt.ʳ per ordinẽ ad actus, et potẽs inferiores materialit.ʳ solũ distinguunt.ʳ per ordinẽ ad superiores, et uniuersaliores; et libent.ʳ cõcedo, q.ᵈ in Deo intelligentia, scia, et sapientia n̄ sũt attributa virtualit.ʳ dincta, s.º partes inadæquatæ eiusdẽ attributi: de prudentia v.º et arte è dispar ratio q.ᵃ hæc n̄ respiciunt obiũ præcise ut cognitibile, s.º ut ordinabile

et factibile dependent á motione Voluntatis, cū sint Virtutes de-
trantes intellꝰ practicꝰ ad opus; et ad pfectissimā intelligentiā alicu-
ius prīj n. req. qd attingat illud formalr ut operabile; requiritr tn
qd attingat illud quā intelligibile, et Cognibile é, et ita intelligentia
ht prīj debt formalr includere Sapientiā, et scīā; n. Vo artem, et prudenti-
tiā: in linea eſt Volitionis distinguitr Volitio natā nae diuinae
á iustitia; et misericordia, qa ad pfectionem infinitā misericordiae in
Sua linea n. requiritr pfectio iustitiae; et ad infinitā perfectionem
Volitionis essae diuinae n. requiritr, qd Deus amet Suā essā, quatenus
é ratio amandi Creaturas oī modo, quo amabilis é extensiue,
alias produceret oīa possibilia: Cognere. Vo prīj oī mō, tā intensiuo;
quā extensiuo, quo Cognibile é; á de essā intelligentiae infinitae pfectae.

Ad Confirm Rx. qd etiā in Angelis n. distā. Virtualr.
adequate intelligentia á Scīa; nisi concedatr cum aliquibꝰ qd ut Angelus
pot inadequate uti Speciebus uniuersalibus ad cognendū partem obti
representatū per Speciem n. Cognendo totū obm; ita etiā posit pro suo libito
attendere ad prata formalia; et quiditatiua Cāe; l. prīj; et n. ad effūs
l. CCes in ipso Virtualr contentas; tunc enim talis cognitio prīj erit
quidditatiua; n. tn penetratiua; nec comphensiua: ac proinde erit inte-
lligentia realr distincta á scīa, hoc tn in Deo concedi n. pot, et ita é
dispar ratio. = ex dictis constat Solutio ad Confirm prīalis Argumenti
ng Xa. 1a. mūs dicendi Rdm é, qd scīa immete tratr ad CCes demons-
tratas de obto 2rio; n. Vo de obto 1rio; et ita Scīa diua. immete tratr
ad CCes quibus demonstrantr diuina attributa; CCes Vo quibus
demonstrantr proprietates entis Creati, Solum ptinent ad obm 2rium
Scīae diuinae, et ita ad ipsas Solum mete tratr.

Xa. 2a. Vo modus dicendi Rdm é, qd scīa distincta ab.

ab intelligentia immediate trahit. ad CC.m, secus V.o scia; quæ ê ipsa intelligentia absque virtuali distinctione, qualis ê scia Dei.

2a CC.o

2a CC.o in Deo dat. scia stricte dicta, et vi suorum attributorum. Hæc CC.o ê magis conformis doctrinæ D. Thomæ infra art. 16 et in 1.o distinct. 35. q.a 1. art. 1. ad 5. et pb. q.a ad sciam sufficit rem cognoscere per causam virtualem, et ratione à priori, ut pt in methaphysica, quæ per ens, tamquam per causam virtualem et ratione à priori cognoscit eius attributa; et tam methaphisica, quam theologia demonstrat Dei attributa per causam virtualem, s.d Deus cognoscit sua attributa per suam essentiam; et unum attributum per aliud, tamquam per causam virtualem; et ratione à priori: ergo habet sciam strictam de suis attributis. min pb. tum q.a Deus n. solum scit se ê æternum, s.d etiam quare ê æternus; q.a scilicet ê immutabilis, et scit se ê immutabilem, q.a ê actus purus absque ulla potentia passiva: hoc enim Deus revelare pot alicui homini; unde necesse ê, q.d hoc cognoscat. tum etiam q.a Deus cognoscit omnes veritates causales, quæ de suis attributis fiunt, scilicet, ê intellectivum, q.a ê immaterialis, et ê volitivum, q.a ê intellectivus, et alia similes: alias Deus n. cognosceret omnes veritates; s.d cognitio veritatis causalis ê cognitio rei per causam, et stricta scia, nam ut dixit Philosophus syllogismus causalis ê demonstratio sola positione differens: ergo Deus sua attributa cognoscit per causam virtualem et ratione à priori.

S.d 1a arguit. q.a ut Deus habeat sciam suorum attributorum debet ipsa cognoscere in sua essentia, tamquam in principio, et causa virtuali; s.d Deus hoc modo n. cognoscit sua attributa: ergo n. habet sciam stricte dictam de suis attributis. min pb. 1.o q.a ad cognoscendum attributa in essentia, tamquam in principio requiritur cognoscere essentiam, et attributa, ut distincta, nam cognoscere unum, ut prius, et aliud ut principiatum, ê cognoscere ipsa ut distincta, s.d Deus n. cognoscit suam essentiam ut distinctam ab attributis, cum n. formet int. ipsa distinctionem rationis, alias distincta cognitione attingeret essentiam, et attributa, ut contingit in nobis, qui distinctionem rationis formamus in Deo, q.a omnia, quæ cc. unum in Deo apprehendere n. possumus unico concepti-

S. pluribus cognimus attributa diuina; Vt giura: g. Deus n. cognit sua attributa in essa diuna tanquam in prio et caa.

2º pbr. min: qa Deus cognit sua attributa tanquam Vs priis: g. n. cognit ipsa in essa diuina tanquam principiata in prio. ans pbr. qd ee cognibile Vt Vs priis perfectius e, quam ee cognibile per aliud, tanquam per priis Virtuale, nam propter quod Vnus q.que tale &a. S. oia, quae ss. in Deo ss. aeque et infinite pfecta: g. oia attributa, quae ss. in Deo cognunt. a seipso Vt Vs priis.

Rx. ndo. min: et ad Vs pbej distg. da e mai ad cognendum attributa in essa, tanquam in prio req. cognere essam et attributa, Vt dincta Virtualit. Ocedo mai, Vt dincta realit, et fmalit. no mai. Deus aut Vt cognat suam essam et attributa, Vt realit, et fmalit. indincta, in illa ni simplicissima fmalit. cognit ee Virtualem, et fundalem dinctionem, roe cuius essa diuina e caa Virtualis, et raio a pcisi attributorum, et Vnus attributum e caa Virtualis ni alterius; qd sufficit ad roem scia stricte dicta.

Ad. 2m pbej. similit. distgdum e ans. nam Deus cognit sua attributa Vt Vs priis fmalit. rei, n. in cognit attributa Vt Vs priis Virtuale, S. pcise cognit essam diuinam, Vt Virtuale priis oium attributorum. et ad pbej ans dicendum e, qd ee cognibile, Vt priis fmale realit. dinctum a principiato, pfectius e quam ee cognibile per aliud, tanquam per priis fmale: secus Vo ee cognibile Vt priis Virtuale, qa priis Virtuale, et priatum, Vt sunt eadem fmalitas realis, ita sunt eadem ns. pfectio realis, et ita Vnus n. e pfectius alio, et solum pot ee inaequalitas perfectionis ex pte. nri modi Ocipiendi.

S. instabis, qd dinctio Virtualis e solum eminentia diuina perfectionis fundans dinctionem rois, qa a nobis n. pot Ocipi nisi pluribus Ocptibus, quibus fmalit. dinctio rois; S. haec dinctio Virtualis, et fundalis n. sufficit, Vt qua intellectione Vnus intelligit, n. intelligat. aliud, si intellectio sit intuitiua propter nimiam simplicitatem

et Unitatis formalis obi; Unde docent Theologi cum D. Thoma non posse Videri in Beatitudine ab intellectu creato unum attributum diuinum sine alio: quia haec distinctio Virtualis non sufficit Ut in Deo sit scientia stricte dicta; et unum attributum Cognoscatur per aliud.

Contra. quia si Deus Cognosceret unum attributum Virtualiter distinctum ab alio, formaret distinctionem rationis inter ipsa attributa; sicut noster intellectus ipsum format; non quia Cognoscat unum attributum esse causam realem; et formalem alterius: aliquas erraret in Cognitione attributorum, sed quia Cognoscit unum esse causam Virtualem alterius; sed dici non potest; quod Deus formet distinctionem rationis inter, grata; et attributa diuina; Ut dicitur in logica; ergo Deus non cognoscit unum attributum esse causam Virtualem alterius comparatiue ad suum intellectum; sed praecisse comparatiue ad intellectum humanum; et sicuti Cognoscat esse in intellectu humano rationem suorum attributorum, Deus tamen ipsam in se non habebit.

Respondetur negando consequentiam quia ad scientiam non requiritur, quod distincta Cognitione cognoscantur principia; et conclusio Ut patet in exemplo adducto in argumento: nam Visio beatifica est proprie, et stricte scientia beata; et tamen Unico simplici intuitu attingit essentiam diuinam, eius attributa, et Creaturas: quia Cognoscit Virtualem distinctionem inter essentiam; et attributa.

Ad Confirmationem nego sequelam: noster enim intellectus format distinctionem rationis inter essentiam diuinam; et attributa; non quia Cognoscit distinctionem Virtualem inter ipsa; sed quia essentiam, et attributa Cognoscit pluribus conceptibus; et ipsa apprehendit, ac si essent realiter distincta; et ad modum proprietatum realiter distinctarum; quamuis per fidem, aut scientiam Corrigendo apprehensionem iudicet non esse realiter distincta: Deus autem non pluribus conceptibus, nec ad modum proprietatum realiter distinctarum apprehendit sua attributa; sed Unica simplici Cognitione apprehendit ipsa prout sunt in se realiter identificata, et Virtualiter, seu fundamentaliter distincta.

2.º Arguit. quamvis attributa Virtualit. distinguant. ab essa divina; n. tn poss. trahere electionem divinae Voluntatis propter essg. divinae intentae per modum finis: q. quamvis Virtualit. distinguant. ab essa divina, n. tn poterunt trahere eius stricte dictam: nam sic separant. in Voluntate intentio, et electio, st in intellectu intelligentia; et scia, q.a st se hët finis in appetibilibus, ita eg principium in speculabilibus. ans autem p. q.a electio trat. ad medium amatum n. propter se; sd propter aliud, tamquam propter finem; at divina attributa n. poss. amari propter aliud, tamquam propter finem; cum sint ipse ultimus finis: q. n. poss. trahere electionem divinae Voluntatis.

Rn. q. aliqui Thae eg asserunt attributa Divina trahere electionem div.ae Voluntatis, q.a ad hoc sufficit, q. Virtualit. ordinent. ad essg divinam, Vt ad ultimum finem, et propter ipsg Virtualit. ament. Sd haec Sent.a ê parum Conformis, his; quae diximus in tract.u de p.destinat.e nantem Deo prudentiam monasticam; et imperium monasticum cum D. Thâ 1. p.e q.e 22. art. 1. et q.e 5. de Verit.e art. 2. et 4. q.d nihil ê in Deo in finem ordinabile: et D. Thâs 1.º C.a gent. cap.e 88. n.º 3. negat Deo electionem rei sui, et Solum ipsg concedit rei Creaturarum; q.d late pbât hic Mag. Michael. â n.º 46. Unde melius Rn. n.do cog; et disparitas stat in hoc; q. essa constituit. bonam et amabilis per sua attributa, et proprietates. Unde superius diximus; q. Creatura ê bona simplicit. per accia; et bona sn quid per subiectum; cum autem essa div.a quit bona omnibus modis sit obm. sua intentionis; consequent. in tali obto includunt. div.a attributa, et trahunt intentionem; n. V.º electionem, quamvis ab essa Virtualit. distinguant.; q.a ad roem medii transitus electionem, ultra distinctionem â fine requir. q. n. reddat finem amabilem; sd potius per finem reddit. amabile medium; at V.º essa n. reddit. intelligibilis per attributa, et proprietates, sd potius êconverso, nam â priori Cognoscunt. proprietates et attributa per essg; et ratio ê: q.a essa n. consti:

n̄ cstituit. in roē entis per attributa, et proprietates; et obj proprius n̄ri inctus ē ens: ratio v.° Cognibilis; aut Veri transcendentalis n̄ ē obius frāle inctus; Sicut bonū ē obj frāle Voluntatis; S.d potius ratio Veri se hat ut Cditio exercita; et requisita ad obj n̄ri inctus; ut ex D.thā observat Calet. 1. p.e q. 16. art. 3. ad 3. Unde sicut essa ē per se ipsa ens; ita eē ē per se ipsa intelligibilis independent. à proprietatibus; et attributis.

3.a CCl.° in Deo n̄ dat. Scia à posteriori per effis; nec Scia à priori per caas Creatas; ratio 1.ae ptis; quae est pb.° 2.a ē; quia in Scia à posteriori inctus per Species; et Cognem effis movet. ad Cognem caa; S.d Deus n̄ movet. per Species; et Cognitionem effis ad Cognem caa; S.d potius per Species, et Cognem 1.a caa cognit obis effis: nā oīa Cognit per suā essa; tnquā per Speciem; et in sua essa tnquā in medio; et obio 1.io; cum nulla Creatura sit obj 1.ius; et motibus divini inctus: p.° in Deo proprie n̄ dat. Scia à posteriori.

Dices: hac roē solū pbari, n̄ dari in Deo Cognem caa per effis subiectiva; et ex parte Speciei actuantis inctus divinus; quia semper ē essa div.a; n̄ tn̄ pbari; q. n̄ dat. in Deo Cognitio caa per effis ex p.te obi; q.a adhoc sufficit, q. essa div.a ut gerit munus Speciei repraentis effis moveat inctus divinus ad Cognem caa propt. Cnexionem effis cum caa; Sicut hoc sufficit, ut dat. caa pdestinationis, et divinae Voluntatis, n̄ ex p.te subi; S.d ex p.te tui l. obi.

S.d 1.a ē; q.a ut ex parte obi daret. in Deo Cognitio caa per effis nariū erat, q. Deus Cognosceret caa in effu; tnquā in medio per quod veniret inctus divinus ad Cognem caa; et ita eēt medium ducens inctū divinū ad caa Cognem; nā si Deus caa Cognit in se ipsa, et per Species ipsā repraentes independent. ab effu; n̄ Cognit ipsā à posteriori; et per effis; S.d intuitive, et in se ipsa; at Deus n̄ Cognit caa in effu, tnquā in medio ducente inctū divinū ad Cognem caa; nā sic aliq.d Creatus

cat Caa diuinę Cognitionis; et Deus sumeret scig à rebus Creatis; qd è impossle; et ita Deus per Species repntantes effis Creatis n movetr mediate ad Cognes Caa, nec per Species repntantes caa Creatae movetr mete ad Cognes effis; Sd tq ad Cognes caa Creatae; quae effis movetr ab ea diuina; qtenus è caa, idea; et Species reprans aequalitr tq caa, quae effis; et n Vnus mediante alio: qo in Deo n datr cu proprietate Cognitio caa per effis ex parte obti; nec Cognitio effis per caa Creatae; Sd praecise per caa Vo increatae.

Confirmatr qa Deus nullus res pot Cognere per medius ipsius imperfecte manifestans, et reprans; ng Cognitio rei habita per tale medius è imperfecta; n adaequans Cognibilitates obti; quae Deo repugnat; Vnde Deus nequit res Cognere per testimonius dicentis; l. reuelantis; nec per medius solus probabile; Sd effis imperfecte manifestat caa; et caa Creata imperfecte manifestat effis: qo Deus nequit Cognere caa per effis; neque effis per caa Creatae; mqus per medius. min pro 1a pte pbr ng si effis sit caa aequiuoca et Vniuersalis n adaequat Virtutes, et pfectiones caa; et ita ipsius nequit perfecte repraere; qua roe Deus per Creaturas pfecte Cognere n possumus Sd solus quoad an è; si Vo effis sit caa Vniuoca; lt adaequet, et pfecte repntet caa, quoad Species, n Vo quoad indiuiduationes; in qua effis è dissimilis caa; Vnde in Creatis per filius n possumus Cognere Patres; quoad eius proprietates indiuiduales: qo effis semper imperfecte reprat caa. pro 2a pte eq pbr qa in quolibet effu Creato è aliq. praeter gralitr correspondens caa Vae; ng effis semper correspondet caa; Sd effis; quod ad hoc praeter nequit pfecte manifestari per caa 2as, nec per Colectiones oiu Creaturaru Secundaru; ng effis proprius Dei; Vt correspondens Vniuersalissime caa gralitr nequit Ptineri in caa 2a; cu eius Virtutes excedat; qua roe coitr dicunt Thói; qd Vna Creatura nequit eminenter Ptinere totq pfectiones alterius; qmuis ipsius possit Virtualitr Ptinere Sui Speciales roes; et in tractu de Angelis diximus; pter Pprehensiona diuinae eta; et rigde sequitr

Cognio

Cognitio oīy Creaturary possibiliy sigilatim, et in particulari; ex Ͻprehensione Vº Angeli inferioris; l Ͻoīs facta ab Angelo superiori ñ requirit. Cognitio oīy effuy et operationy possibiliy sigilatiy et in particulari Ͻoīsi l. Angeli inferioris; qª ñ ss. Caę minorę, et solę eminenter Ͻtinentes ystos effus, et oēs caās ipsory; qualis ē diuª essª, et oipoª ñi oīy possibiliy: ꝑ quælibet caā Creata, et oēs simul imperfecte manifestant effuy Creaty; et ita manuducere ñ poss. diuiny intey ut Cognat pfectissima; et infinita Cogne; qualis ēē debet Cognitio Dei.

Sᵈ Dª Arguit. Deus in effu Cognit caū: ꝗ Ͻet scię à posteriori. ans pbr. lº qª Deus Cognendo effuy Cognit eius Connexiones cū caā; imo dependentię, relationes; praemens, et transcendentales effuum ad Caū: sᵈ implicat Cognere pfecte hęs extremes, ut Ͻnexos; et relatos adaliud ñ Cognendo tūy Connexiones, et relationis; neq ideo Deus ñ pot pfecte Cognere sug essq, ñ Cognendo in ipsa Creaturas pōlēs; qª essª diuª ē connexa cū Creaturis polibus: ꝗ Deus in effu Cognit sug caū.

2º. pbr: ans qª Deus debet cognere caū oīmo; quo Cognibilis ē, cū pfecte ipsq Ͻprehendat, sᵈ caā ē Cognibilis per effuy certe et euident: cū effus sit nario Ͻnexus cū caā: ꝗ Deus in effu, et per effuy pot Cognere caū.

Et si dicas: ꝗ Deus Cognit caū oīmo, quo Cognibilis ē intensiue; qª ipsas Ͻprehensiue Cognit, ñ Vº oīmo; quo Cognibilis ē extensiue per quamcumque mediy; alias posset Cognere caū per mediy pbabile; et testimoniy dicentis.

Dª ē: qª Sciā diuinę nulla pfectio intensiua; aut extensiua desficere pot; sᵈ Cognere caū oīmo extensiuo dicit perfectiones; dymo talis mūs sit omnino certus; et euidens, et ñ formidolosus, aut obscurus per mediy pbabile; aut testimoniy dicentis: Unde Xpus Dnus idem obiy Cognit per scię beatq, et per infusq, et per naales; seu acquesitq; qª sic Cognit obiy oīmo, quo Cognibile ē extensiue

absque imperfectione incertitudinis, et obscuritatis; q. cadit in magna Xpti perfectionem: q. ergo Deus debet cognoscere causam omnino extensive, quo cognoscibilis est; dum tamen talis modus non sit imperfectus per defectum certitudinis, et evidentiae; unde cum per effectum perfectio scientiae divinae cognoscere causam per effectum: et ideo arguitur à fortiori currit in cognitione effectus per causam creatam quae est cognitio à priori; et est magis perfecta.

Resp. negando ans. et ad 1am probationem dist. min: implicat cognoscere unum extremum connexum cum alio non cognoscendo tamen connexionis, l. in se, ipso, l. in extremo connexo tanquam in medio concedo min: detracta in extremo connexo, tanquam in medio nego min; et cons; aliud enim est q. Deus non possit cognoscere effectum; quin causam cognoscat, q. libenter fatemur; aliud vero q. non possit cognoscere effectum nisi in ipso, tanquam in medio cognoscat causam; hoc enim negamus; q.a causa ut cognoscibilis in effectu; et per effectum tanquam per medium est imperfecte cognoscibilis, et sic non est cognoscibilis à Deo, sed tam effectus; quam causa; et tamen connexionis cognit. à Deo comprehensive per essentiam divinam aeque immediate repraesentantem effectum; et causam, rem connexam; et tamen connexionis

Ad 2am probationem Resp. Xa. solutionem datam; et ad replicam nego min; non enim sola obscuritas, et incertitudo est imperfectio cognitionis, sed etiam defectus penetrationis, et comprehensionis obiecti: nam cognitio non comprehensiva non adaequat cognoscibilitatem obiecti; et ita est imperfecta in linea cognitionis, quae imperfectio divinae cognitioni repugnat: cum non cuiuscumque obiecti sit infinite perfecta non solum adaequans; sed superexcedens cognoscibilitatem obiecti creati: intellectus autem Xpti Dni cum sit finitus; et creatus est incapax infinitae cognitionis, et est capax cuiuscumque cognitionis finitae, et imperfectae, dummodo sit certa, et evidens: unde perfectio ipsius est cognoscere idem obiectum

per

per oē mediū, quo ē Cognibile certo, et euidentr, etiā finito modo, q. Deo repugnat.

S. instabis: q. Cognitio cāe per effū n̄ sit Ōphensiua n̄ ē deffūs priuatiuus, S. mere nātiuus; q.a Cognitio cāe per effū tnquā per mediū incapax ē Ōphensionis cāe; S. deffūs nātiuus perfectionis n̄ dicit imperfectionem in Deo, cū Deo fralit. deficiant illae numl. perfectiones, quae ss. in Creaturis, et in Sent.a Ōstituente res perfectiones relatiuas in Deo, Patri deficit perfectio filiationis, et processionis, et tn̄ n̄ ē imperfectus, q.a ille deffūs ē negatiuus: q. nulla erit imperfectio in Deo, q. mō Comprehensiuo n̄ Cognat cāā Cognendo ipsā per effū tnquā per mediū.

R. n. mai: et ad probē dīstgo ans Cognio cāe per effū tnquā per mediū sīn proprīā, et quali dictale roē ē incapax perfectionis Ōphensionis ?dēo ans; sīn roē Cōē Cognitionis talis obā elicitae à poā potente Ōphendere cāā nō ans, et cōq. Sicut enī peccatū sīn propriā roē dictale ē incapax bonitatis, et rectitudinis moralis, et tn̄ dicit priuationem huius rectitudinis, q.a ē capax ipsius sīn roē Cōē actus mali procedentis à Volunte. potente recte attingere obū talis actus; ita eē Cognio cāe per effū, qmuis sit incapax Ōprehensionis cāe sīn propriā roē; q.a tn̄ sīn roē Cōē Cognitionis procedentis ab inctu potente Ōphendere cāā ē capax Ōphendendi tale obū, ideo deffūs Ōphensionis cāe in dict.a Cogne n̄ solū est negatiuus, S. eē priuatiuus, ac proinde dicere et imperfectionem Deo repugnantē. exempla aut in Ōcontrariū adducta n̄ ss. ad rē q.a oēs perfectiones Creaturarū eminentiori, et perfectiori modo ss. in Deo et in Sent.a supposita perfectio filiationis, et processionis –

æquivalent.r è in Patre; q.d q.a n̄ bene intelligit.r, cū Coi Hanry Sent.a impugnavi p dicta Sent.a in tractu de Trinit.e, si aug Daret.r in Deo Cognitio n̄ Cphensiva ca.æ, nec eminent.r, nec æquivalent.r Ctineret pfectiones Cphensionis; nq impfectas nec eminent.r, nec æquivalenter Ctinet pfectas; ac pr̄oinde talis Cognitio in suo fra..ic.. te diceret impfectiones: aliâs eâ Cognitio per mediū pbabile, vel per testimoniū fidei n̄ diceret impfectionē in Deo; q.a Cgnitio per tale mediū è incapax certitudinis l. evidentiæ.

2.o Objicies. Deus Cognit mala per bona Creata, vt docet D. Thōs infrà art. 10. et n̄ per hoc n̄ sumit sciā à rebus, nec eius Cognitio è impfecta: q.o eâ poterit Cognoscere caā per effēū; et effēū per caā creatā absque eo q.d sumat sciam à rebus, et eius Cognitio sit impfecta.

Rx.r n.do cōq q.a vt docet D. Thōs loco citato ad 4.m Cognoscere aliquid per aliud, mo è impfectæ Cognitionis si illud sit Cognoscibile per se; S.d malū n̄ è per se cognibile; q.a de roē mali è, q.d sit privatio boni; et sic, neque diffiniri, neque Cognosci pōt, nisi per bonū. et in 1.o dunct.e 36. q.e 1. art. 2. ad 4.m ait: q.d Cognoscere per aliud, id, q.d per se natū è Cogni è impfecta Cognitionis; S.d malū per se, nec caā; nec Voluntatē, nec Cognitionē hēt, S.d per bonū. vt dicit Dionisius Cap.e 4. de divinis nominibus et ideo hæc è pfecta Cognitio mali, vt per bonū Cognat.r in quibus Verbis clarè docet n̄rg. Ch.us, in quâ loquimur n̄ de Cognitione mali, S.d de scia caārū, et effēū realiū, qui st. entia realia, et bona; nec ex Cognitione mali per bonū sequit.r q.d Deus sumat sciā à rebus; ac ipsā sumeret si Cognosceret caā per effēū, l econtra; cū enī malū n̄ sit ens; S.d boni privatio

S. potius privatio entis n. hēt propriā intelligibilitatē distinctā ab intelligibilit.e boni; S.d ipsissimē hēt intelligibilitatē extrinsecē desumptā ex bono; cui opponit.r; l. in quo recipit.r; et ita si Cognitio boni n. sumit.r à Cognibilit.e ipsius; coent.r, nec Cognio mali: ex aliis Deus bonū Creatū Cognat per esiā diū.d, et in ipsa tanquā in medio, Coent.r nec Cognitiōē boni; nec mali desumit à rebus; S. potius Scia Dei ē cāa Cognibilita: tis boni, et mali; in cāa V.o et effi.ti reali ē distincta intelligibilitas intrinseca, et ita si Deus per effū Cognoscet cāā; l. effū per cāā Creatā, Cognibilitas unius moveret intctū diuinū ad attingendū Cognibilit.e alterius, et ita Scia Dei eēt caāta, et desumpta à rebus Creatis.

Dubium. 2.us

An det.r in Deo Scia per modū hātus Speciei intelligibilis; et actus primi?

in Creatis Scia aliq.do sumit.r pro habitu; ~~impressis; ...~~ facilitante, et decorante intctū ad Veritatē CC.s aliq.do accipit.r pro Speciebus impressis; in quarū Collectione Saepius videt.r D. Thās Distituere Sciā; et aliq.do etiā lt. minus proprie accipit.r pro ipsa pōā intellectiua actuata Speciebus; et habitibus; quae in actu 1.o realit.r distinguit.r à Subāaia; et à suo actu 2.o Unde similit.r inquirit.r an in Deo det.r habitus Scia; l. Species intelligibilis; l. pōā intellectiua per modū actus 1.i n. quā sit in Statu actus 1.i Sine actu 2.o Cognitionis, nā certū ē Sm fidē, q. Deus n. pōt eē absque actuali intellectione X.a illud Psalmi: ecce n. dormitabit; neque dormiet; qui Custodit Israel. S.d quā sit Virtus, et pōā Cognitiua distinctualit.r, et per nrā rōēm distincta tā ab actuali Cogne; quā ab esiā diuina; et q.a hae ultima pars

dapdet ex infra dicendis; circa distinctionem naturae divinae; nam distinguentes ipsam in actuali intellectione negant in Deo potentiam intellectivam virtualiter distinctam a natura, et intellectione; qui vero distinguunt naturam divinam in intellectualitate radicali concedunt in Deo intellectum virtualiter distinctum a natura divina et intellectione, et in hoc sensu concedunt in Deo intellectum per modum actus primi quam sententiam infra sequemur, Xa quam ideo dicendum est de intellectu; ac de voluntate Divina, et de voluntate hoc disputavi in tractatu de voluntate Dei; ideo in praesentiarum supersedendum est ab hac quaestione et solum de duabus prioribus quaestionibus breviter dicenda traddamus; quae non continent graves aliquas difficultates

Quantum ad primum aliqui theologi Deo concedunt scientiam per modum habitus. ita Henricus. Mairon; et Nize. quos refert; et refellit villegas Controversia 1. cap. 4. = Communis tamen sententia theologorum negat Deo scientiam per modum habitus. ita Dthomas in 1. distinctione 4. quaestione 1. art. 1. et distinctione 35. quaestione 1. art 5. et 1o contra gent. cap. 8. et 92. et quaestione 1. de potentia art. 1. ad 4um et probatur eius ratione: quia habitus est dispositio potentiae passivae, sed in Deo nulla est potentia passiva; cum sit actus purus: ergo in Deo non est habitus, major probatur quia habitus datur ad supplendum defectum potentiae, nimirum ad dandam facilitatem; qua caret potentia; si actus est naturalis; vel ad dandam virtutem proximam continuam actus supernaturalis; vel ad determinandum potentiam indifferentem ad bonum, et malum; cum sit dispositio qua res bene, vel male se habet; sed potentia cui deficit facilitas, et promptitudo ad actum; vel virtus continua ipsius; vel determinatio ad actum bonum est potentia passiva receptiva facilitatis, et determinationis: unde in potentiis naturalibus determinatis ad unum non dantur habitus. ut patet in potentiis animae vegetativae, et in sensibus externis: et lapis saepius descendendo non acquirit habitum; nec ignis saepius calefaciendo: ergo habitus

Sabitus ẽ disp.º qoda passiua habitus difficultate; et indiguus ad bonum, et malum; quæ qda Deo repugnat; ac proinde ipsi repugnat Sabitus.

Ex quo sequit.r q. in diu.o inctu n. dant.r plures Virtutes intellectuales per mum actus 1.i et rao ẽ: q.a Virtus in actu 1.º l. eẽt diuinus inctus, l. eẽt Sabitus; S.d Sabitus n. dant.r in diuino inctu; Vt pbatum ẽ; et in Deo n. dant.r plures qda intellectiuæ; S.i præcisæ Vnius inctus; sig.º in Deo n. poss.t ẽẽ plures Virtutes inctuales in actu 1.º S.d pcisse in actu 2.º q.a ipsa intellectio diuina Sm diuersas rationes diuidit.r in intelligentiã, Scia, l. Sapientia, prudentiã, et artem; et idem dicendum ẽ de iustitiã, et misericordia, et alijs Virtutibus moralibus existentibus in diu.a Volunt.e quæ n. s.t plures in actu 1.º S.d pcisse in actu 2.º, ex. in diu.a Voluntate n. sint Sabitus, et in Deo Solum sit Vnica Voluntas per mum actus 1.i

S.d Iª Arg. ex deff.ne Scia; q.a Sit scia ẽ Sabitus certus, et euidens; S.i in Deo dat.r scia; g.º dat.r Sabitus certus, et euidens. = et si dicas: q. Scia Creata ẽ Sabitus certus, et euidens; secus V.º Scia Dei.

2.a ẽ: q.a de essali Opti Scia creatæ n. minus ẽ ratio gñica Sabitus; quæ ratio Specialis determinationis inctus ad Veritatem CC.s at si Deo defficeret ratio proposita diffalis scia creatæ, in Deo n. eẽt scia: g.º si Deo defficeret ratio gñica Sabitus; ex. n. eẽt in ipso scia.

Et si dicas: ex doctrina B. Thõ data dub.º præcedenti; q.º nomina s.t imposita ab eo q. ẽ proprium, et quasi diffale pravum; n. V.º ã prato gñico; et Cõi; Vnde cum proprium; et diffalis opus Sciæ ex in Creatis n. dicat imperfectionem, absolute dat.r scia in Deo, secus V.º ratio gñica Sabitus, qualitatis, et accidentis; quæ in proprijs Iceptibus dicunt imperfectionem.

Contra e: qd est proprius, et distalis Ogus Satus n dicit imperfectionem: g. Scia, qtenus est habitus debet dari in Deo. ans pb. nam proprium Ogus Satus in ordine ad actus Onales solum dicit facilitatem; et detrationem poae ad unum extremum; sd sic Ogus nullam dicit imperfectionem; cum in diul. inctu sit maxima facilitas, et detratio ad Veri Cognem: g.

Rt. nto ans, et ad pbem distgo ans proprium Ogus habitus solum dicit facilitatem; et detrationem poae quomodocumque nego mai: alias in igne est Satus ad Calefaciendum; et in sole ad illuminandum. dicit facilitatem, et detrationem poae ex se habentis difficultatem; et indifg ad bene; l. male operandum Ocedo mai: hic aut Ocepus dicit imperfectionem in poa actuata per Satum; Unde cum in diuino inctu ex se n det. difficultas, et indifra ad bene; l. male Cognendum; cosnt. in ipso n dat. capacitas Sabitus.

Sd Oa. e qd ex hoc solum Seqr. qd n dat. in diul. inctu Satus realit. ab ipso dinctus; secus vo Satus realit. cum ipso identificatus; et solum Virtualit. dinctus: g. dabit. in Deo Suiusmodi Satus. ans pb. qa Satus identificatus cum poa n supponit difficultatem; nec indifg in poa; sd pcissa supponit pog ex suo Ogue frali n dicente facilitatem; et detrationem, sd ipsam Sabente per modum Sabitus identificatum: hoc aut nullam dicit imperfectionem, st qd inctus ex se n sit detratus ad aliqd obim; sd detrat. per speciem identificatum; et qd inctus; et Voluntas ex se n sint in actu 2o; st hoc habeant per actum 2s realit. identificatum: g. nulla seqr. imperfectio in inctu diuino per hoc; qd Seat identificatum Sabitum scia.

Rt. repugnare; qd Satus sit identificatus cum poa, qa facilitas, et detratio identificata cum poa, n pertinet ad lineam Satus; sd ad lineam poae, vt pt in facilitate, et detratione poae calefacriue; et Visiue; et aliarum; in quibus n st. Sabitus s. Vc

Unde habitus debet esse dispositio potentiae; quae ex se habeat positivam difficultatem; et indifferentiam ad bonum; et malum; nec est simile de specie impressa, nec de actu 2º; quia ipsarum detractio non pertinet ad lineam potentiae, sed ad lineam obiecti motivi; cum species se teneat ex parte obiecti; et actus 2us non pertineat ad lineam actus 1i; facilitas vero et detractio identificata cum potentia formaliter pertinet ad lineam potentiae: Unde potentia completa; et perfecta in sua linea debet dicere facilitatem; et detractionem ad bonum; et incapacitatem habendi habitum.

Si instabis: dari sufficiens fundamentum in Deo ad distinguendum per rationem completum formalem potentiae a completivo formali habitus: nam potentia intellectiva in sua linea solum dat posse simpliciter; habitus vero dat facilius; et melius posse; et hic 2us completivus non pertinet ad lineam specificam potentiae intellectivae; cum in nobis potentia intellectiva, et habitus specie distinguantur: ergo in Deo poterunt cum sufficienti fundamento per rationem distingui.

Confirmatur nam probabile est; quod habitus primorum principiorum non distinguitur realiter ab intellectu nostro, vel adminus est habitus congenitus, et innatus: in qua sententia talis habitus non supponit potentiam intellectivam cum positiva difficultate, et indifferentia circa prima principia; aliàs potentia intellectiva, vel non identificaret; vel non exigeret, tamquam proprietatem inseparabilem habitum principiorum. Similiter probabile est, quod in nostra voluntate in ordine ad bonum proprium rationis, datur virtus, vel habitus congenitus; aut identificatus cum voluntate qui proinde nequit supponere potentiam voluntatis cum positiva difficultate; et indifferentia ad bonum proprium rationis: ergo etiam in Deo poterit dari habitus identificatus cum divino intellectu non supponens in ipso positivam difficultatem; et indifferentiam ad veritatem CCum.

Respondetur quod in potentia incompleta, et imperfecta realiter distinguntur posse simpliciter, et melius posse, quod provenit ab habitu

Supplente defectus potentiae, in potentijs vero Deo ex parte, et effectus non distinguntur, sed ab ipsa potentia provenit posse, et melius posse, et ideo talis potentia est incapax Sanctis; et huiusmodi est divinus intellectus, et Voluntas, sicut etiam divina omnipotentia.

Ad Confirmationem Respondeo quod noster intellectus saltem per accidens propter non intelligentiam terminorum potest errare circa prima principia, et Voluntas propter Divinationem cum appetitu potest tendere in malum oppositum bono proprio rationis; et ideo authores praedictarum Sententiarum ponunt Habitus Congenitos in Voluntate, et intellectu circa bonum proprium, et prima principia, et in Voluntate circa bonum proprium rationis Specialiter ponunt Habitum; quia potentia Voluntatis, licet per se possit tendere in bonum physicum, non vero in bonum rationis, quod est magis elevatum, nisi Displeatur per Habitum; quae rationes non currunt in intellectu, et Voluntate Dei, et si Distinguantur praedicti Habitus identificari cum nostro intellectu, et Voluntate dicendum est non esse Habitus proprie tales, sed abusive, et improprie.

Circa 2.^am quaestionem aliqui Theologi absolute negant in Deo rationem Speciei Intelligibilis: ita Suarez, Herice, et alij, quos refert, et sequitur Alvarez disputatione 2. sectione 9. = Contra tamen Sententia Thomistarum Concedit Deo Speciem impressam: ita D. Thomas in Sacro quaestio articulo 2. et 4. et lib. 1.º contra gentes cap. 46, et 47 et sequuntur Minerva Thomae, et ex alijs Vazquez, Ruiz, Granados, et Alarcon; et quia quaestio potius est de nomine, quam de re aduertendum est, quod Species realiter distincta ab obiecto, solum est similitudo intentionalis obiecti dissimilis ipsi in esse physico: Unde si dicatur, quod hoc nomen *Species* significat solum similitudinem intentionalem obiecti cum negatione aut defectu similitudinis et identitatis in esse physico, sic certum est, quod in Deo non datur Species intentionalis, cum nihil sit in Deo, quod physice non sit Deus,

et solum

et Soly in hoc Sensu, nat. ab aliquibus Species impressa in Deo, S. impropria è hac Vocis acceptio; nã Species qua Angelus se ipsum Cognoscit; comt. à Theologis appellat. propria Species; et tn̄ è idẽ realit. cũ obto; cũ sit ipsa Subia Angeli. =

Alij autẽ existimant, q. Species Significat pcisse imaginẽ, et Similitudinẽ intentionalẽ obti pcindendo à dissimilitudine, et reali distinctione in ẽẽ phico; et q.a in Deo ñ è aliq praẽ; q. Sit imago, et similitudo intentionalis essa diu.a per modũ Seminis, et Virtutis ipsius Concurrentis ad diuinã Cognitionẽ; l. q.a imago nequit identificari cũ suo exemplari; l. qmuis posset Sine tanto, vel Cognoscere. in Deo; q.a ipsa essa diu.a Sine hac imagine, et Similitudine intermedia pot per se ipsã Concurrere ad diuinas Cognẽs; ideo negant Speciẽ impssã in Deo; et in hoc Sensu; ego eã ipsam nego, et debent negare Thã; qui asserunt Speciẽ ñ ẽẽ idẽ, q. obiẽ in ẽẽ intelligibili; nã hac imago, et similitudo intentionalis essa diuinæ Virtualit. ab ipsa distincta omino Superflua è; et impossibilis, Vt pbat ratio facta; et Concedere in hac Sent.a Speciẽ in Deo, q.a essa diu.a Concurrit cũ intellectu ad Cognẽ; è Concedere pracisse munus Speciei; q. etiã Concedunt aliqui ex Contrarijs S. ñ è Concedere Deo Ctpriũ formalẽ Speciei; qui debet distingui ab eius officio, et munere Concurrendi cũ intellectu ad Cognẽ; Vt pt in Speciebus existentibus in aere; l. habitualit. in intellectu, et memoria, quæ ñ mouent in actu 2.o intellectũ ad Cognẽ; et ita ñ exercent munus Speciei; et tn̄ hent propriũ Ctpriũ Speciei; et q. ñ Consistit in eo q. dat. l ñ dat. in Deo aliq. q. gerat munus q. facit Species in nobis; S. in eo; q. dat. Ctpriũ formalis Speciei.

In nrã q. Sent.a dicimus, q. Ctpriũ formalis, et propriũ Speciei è ẽẽ ipsũ obiẽ in ẽẽ intelligibili Vnitũ cũ intellectu ad Concurrendũ cũ ipso ad Cognẽm pcindendo ab hoc, q. obiẽ in ẽẽ intelligibili distinguat.

in mō eendi; l. n̄ distguat̄ a seipso in ēē entis; q.a Ut supra diximus,
Species ē ipsū obiū intra intellectū existens; et ideo dicit̄ Species Obti,
q.a ē ipsa essa; et Species continens oia prata Specifica; et propria obti,
et sic foecundat inctū ad Cognē, et parit Dpāis; Ut sic Verificet; q.a
à Cognente, et Cognito paritur noticia; Unde Species dicit̄ fralit̄ ēē
ipsū obiū actuans; l. foecundans inctū; q.a V.o Species sit solū ipsū obiū
in ēē intentionali; et intelligibili; n̄ V.o in ēē phico n̄ ptinet ad pāis
fralē Speciei impressæ, S.t ad maālē Speciei Creatæ; et accidalis
q.a pt à simili in Specie expressa seu Dpāi; aut Verbo; q.a fraliter
dicit ēē idē fralit̄ cū obto hic in ēē intelligibili, et distgui ab
obto in mō eendi intentionali ptinet ad maālē Dpāis Verbi, aut
Dpāis Creati: nā Dpāis, seu Verbū diuinū ē idē cū essa diuina, quę
ē obiū hiū, n̄ solū in ēē intentionali, S.t etiā in ēē entitatiuo, et Ut
dixi in tractū de Trinit.e Verbū diuinū procedit, Ut simile Patri ex
Vi processionis n̄ solū in ēē intentionali, S.t etiā in ēē phico, et entita-
tiuo; Unde etiā Species impressa pfectissima ē ipsū obiū n̄ solū in ēē
intelligibili, S.t etiā in ēē entitatiuo; quo supposito facile pbt̄ CCl q.a
Species in suo frali Dpāi ē ipsū obiū actuans, siue foecundans inctū
ad intelligendū; S.t hic Dpāis dat̄ fralit̄ in Deo: nā ipsa essā diu.a
actuat, et foecundat diuinū inctū ad Cognē ipsius diuinę essę, et ad
productionē Verbi diuini; qua roē D. Augnus lib. 9. de Trinit.e cap.e 7
et lib. 15. cap.e 15. et 23. et Anzelmus in Monologio cap. 47; et cū
ipsis cæteri Theologi asserunt Verbū diuinū procedere ex memoria foe-
cunda Patris, et quasi grauida, l. prægnante: memoria autē Patris foecun-
dat̄ Specie intelligibili, in qua procedit Verbū, seu Dpāis similis Patri:
q. in Deo dat̄ Dpāis fralis Speciei impressæ intelligibilis, n̄ quidē Virtua-
lit̄ adæquatè distinctus à nāā diuina, Ut aliqui dixerunt; S.t præcise in-
adæquatè per distinctū rōis; Si enim nāā diu.a dicit̄ essa per ordinē

ad

ad ēā, et nāā per ordinē ad operationes, quas radicat, ita etiā dicit.ʳ Species per rōē obti movibi inctus in ordine ad intellectionē; et dicit.ʳ obtū tratiuū per ordinē ad intellectionē, quā trat, et omnes isti Cceptus ñ distguunt.ʳ adaquate, S. LL. idē Conceptus obtiuus explicatus per rē ad diuersos tios.

S.ᵒ 3.ᵃ Arguit.ʳ q.ᵃ Vt Deus seipsū intelligat hic, et eo coenā Creaturas ñ requirit.ʳ Species impressa: ḡ ñ dat.ʳ in Deo. pbʳ. aūs 1.ᵒ q.ᵃ Species distguit.ʳ ab inctu, et intellectione; nā requirit, q.ᵈ obtū mobet pōā intellectiuā ad Cognē, S. hoc ñ Ctingit in essā diuā Cognita; nā Xᵃ pbabiles sent.ᵈ int.ʳ Thās nāā diu.ᵃ ē ipsa actualis intellectio; nā Cstituit.ʳ per intelligere actuale: intellectio autē quā absque Virtuali dinctione ē nāā diuā, et inctus nequit mobere inctū ad intellectionē: ḡ. Vt Deus seipsū intelligat ñ requirit.ʳ Species impressa. =

2.ᵒ pbʳ. aūs q.ᵃ Species requirit.ʳ Vt deferat inctū ad Cognitionē Suius obtī, potius quā alterius, S. inctus diuinus ñ defert.ʳ per Speciē impressā ad Cognē nāē diuinæ; cū inctus diuinus per suā essālē Cpē sit determinatus ad Cognoscendū Solū essā diuā. Vt obtū priū cū Solū ipsa sit eius obtū priū: ḡ. =

3.ᵒ pbʳ. aūs Species requirit.ʳ Vt Uniat obtū distans cū pōā, S. hoc ñ requirit.ʳ in Deo, cū obtū sit identificatū cū pōā intellectiua: ḡ. = 4.ᵒ pbʳ. aūs q.ᵃ Species requirit.ʳ, Vt Cstituat inctū in actu 1.ᵒ ad intelligendū; S. ad hoc ñ requirit.ʳ in Deo, nā probabile ē int.ʳ Thās q. ñ dat.ʳ in Deo inctus per modū actus 1.ᵢ ḡ. =

5.ᵒ pbʳ. aūs q.ᵃ Species dat.ʳ ad Complendū Virtutē inctus, nā simul cū inctu Cstituit cāā Cplē, et totalē intellectionis, S. ad hoc ñ requirit.ʳ in Deo; q.ᵃ inctus diuinus per se ipsū hēt totalē, et Cpletā Virtutē ad intelligendā nāā diuā; et ita ñ minus imperfectus eēt, si indigeret

Specie, ac si indigeret habitu. g.º n. requiritur Species impressa in Deo.

Confirmat. q.ª de roe Speciei intelligibilis e ee se:rmen obti, et Minetes quasi instrumentales ipsius, que mediat intr. pōg, et obiy, et ita Soly Dinet obiy Virtualit. in quodg ee diminuta, et pure intentionali; S. hac prata manifeste dicunt imperfectiones repugnantes diuinis pratis; g. in Deo n. dat. Species.

R.º n. ans et ad 1.m pbas dm e, q. eti in illa Sent.ª e Icedenda Species in Deo n. adequate dincta ab inctu, et illectione; S. Soly inadequate Ria; St Concedit. obiy tratiuy intellectionis Soly inadequate dinctis ab ipsa intellectione, ita etiā debet Icedi obiy motiby, q. het roe Speciei, ng illa diuina intellectio per mȳ actus purissimi Subialis, et subsistens ut quod simul e intelligens et illectio, obiy motiby, et tratiuy, et inctus Sm diuersos inadequatis Iptus.

Ad 2.m R.º q. Species detrat inctus n. Subtiuē et positiue, S. obtiue, et natiue, q.ª ut inctus hēat detrationes in linea pōe, que setenet ex parte Subti intelligentis, n. tn het detrationes requisitis ex parte Obti; qua roe, qmuis lumen gloriae sit detratis ad visionem Dei, adhuc indiget Specie impressa ad eliciendā Dei visionem.

Ad 3.m R.º q. ipsa esta diu.ª unita, et identificata cu inctu per modū obi motiui e ipsa Species intelligibilis Dei. = Ad 4.m R.º q. Species Istituit in actu 1.º inctus, qui pot ee actus 1.us, secus 2.º intellectus, qui e ipse actus 2.us absque virtuali distinctione adequata; ipsi enim non Istituit in actu 1.º S. in actu purissimo dino indincto ab actu ulto pr.ª Sent.ª, que admittimus.

Ad 5.m supra diximus, q. Species n. Iplet pōas intellectiuas in propria linea pōe, St ipsas Iplet habitus; qui

qui suplet defti pōa, s. potius se tenet ex parte obiecti ita ex pōa; et specie conflatr. unus prius adequatus intellectionis relicti Iponis ex duobus prijs diversitus lineabus.

Ad confirm nō mai; illa enim sl. imperfectiones speciei creatae sm eius Ipris maales; ñ vo. sm Ipris fales speciei abstrahentis à creata, et increata.

2o. Arguitr. ad pbandum q. species virtualitr. distinguitr. à nāa divª; qª ratio obti tractivi divinae intellectionis distguitr. virtualitr. à nāa divina: g. etiā ab illa virtualitr. distgui debet ratio obti motivi proximi, in qua distat ratio speciei. Coña constat à paritr. et ans pbr. qª ratio obti tractivi è ipsa ratio veri, et intelligibilis, s. ratio veri, et intelligibilis distguitr virtualitr. à nāa divª. pertinenta ad lineā entis; st ab ipsa distguitr. ratio boni, et amabilis: g. ratio obti tractivi virtualitr. distguitr. à nāa divina.

Rr. q. dum asserimus species ñ distgui virtualitr. à nāa divª. loquimur de distinctione in linea entis per prata propria, et specialia, st distguitr. unus attributus ab alio, prata aut transcendentia propria ñ sl. Dei attributa, s. in quolibet attributo imbibuntr. et argis ñ pbat q. ratio speciei sit attributus virtualitr. distinctus à nāa divina, sd q. sit ipsa nāa divina consideratà ñ in linea entis, s. in linea veri, et intelligibilis, q. ñ è Iª nos- = Quamvis dici posset, q. etiā ratio obti tractivi, si consideraretr specificativa, et ñ reduplicando rj ad intellectus fialit. ptinet ad lineā entis; qª ut supra diximus cum Caiet. ratio obiva, et specativa inctus ñ è ratio veri, s. ratio entis = poteg assignari disparitas intr. obtis motivus, et tractivus, qª hoc pertinet ad lineā veri, q. è intelligibile passivus: obts vo. motivus ptinet ad lineā intelligibilis activi, et intelligibile activus ñ pertinet ad lineā veri s. ad lineā entis quo contrahetr. per intellectivus, et roale.

Artus 2us

Vtrum Deus intelligat se?

CCo. D. Thae; q. Deus semper seipsum intelligit. 1o. p. tes solum pbat ex illo: que S. Dei nemo nouit nisi spiritus Dei; cum enim ex lumine naali cognoscatur q. Deus het gfectissimam cognem, consequenter ex oibus e notum; q. Deus seipsum debet cognoscere; q. etiam pbat rao axti sequentis; Unde in presenti solum pbat, q. n cognoscit seipsum per species superadditas, s. per suam essam; q.a sit intellectus diuinus e actus purus, s.d actus purus nequit intelligere per speciem realiter superadditam, et distinctam: q. Deus se per seipsum intelligit et n per speciem superadditam. min. pbr. tum. q.a obtum, et species q.do realiter distinguuntur ab intellectu ipsum realiter actuant, et mouent ad intelligendum, actus autem purus n pot ab alio actuari, et moueri. tum etiam q.a 3o. de aia dicitur: q. intelligibile in actu e intellectus in actu: Unde sin hoc tamen intellectus e aliud ab intelligibili, in quantum e in pota; s.d actus purus numquam e in pota, et nihil set pota: q. totaliter e idem cum obto intelligibili, et eius specie; et consequenter n intelligit per speciem superadditam.

Et si dicas: ex hac roe solum sequi, q. Deus intelligat se per suam essam; n Vo. q. intelligat se per speciem identificatam cum suo intellectu: hoc enim n sequitur ex eo; q. intellectus diuinus semper sit in actu: nam Angelus semper e in actuali sideratione sue essae; et tn n intelligit se per speciem identificatam cum suo intellectu.

Rr. q. D. Thas in hac roe supponit in corpore dum esse ipsam Dei subam; et essam, illis verbis: cum neque species intelligibilis sit aliud a suba intellectus diuini. Ubi supponit intellectum diuinum n ee accidens; s. ipsam subam Dei: quo suppo. idem e n distingui realiter speciem a suba Dei; et n distingui ab eius intellectu; in angelis Vo.

in Angelis V.º inctus n. ē Subia; S.d acciens realit. ab ipsa dinctus.

S.º D.ª Argut. si Deus se per se ipsus intelligeret eius essa eēt obūs 1.us motibus; et trātibus diu.ª Cognitionis. q. Deus n. Cognitse per se ipsu. min: pb. 1.º tu q.ª X.ª pb ab illos Sent.d essa diu.ª Dstituit. per ipsu actualem intellectionem abque virtuali dinctione; S.d diu.ª intellectio nequit Seve se ipsg pro obto 1.io. tu q.ª obūs 1.us Specat Cognem; et ē caā virtualis ipsius; ac proinde debet ab intellectione saltem virtualit. distgui. tu ep q.ª 1.us obūs intelligibile nequit ēē ipsa intellectio absque virtuali dinctione; st 1.us Visibile nequit ēē ipsa Visio; nec 1.us Volibile, ipsa Volitio Vt docet D. Thom. 1. 2.ª q.e 1. art 1. ad 2.u Unde 3.º D. gent. cap.e 27. clare docet; q.d prius ē intelligere aliq.d obūm, quam intelligere reflexe se intelligere; et coent. 1.ª Dei Cognio Dstituens nam diu.d nequit ēē reflexa; S.d directa alterius obti saltem virtualit. dincti ab ipsa Cognitione: q. essa diu.ª nequit ēē obūs 1.us diu.ª Cognitionis.

— 2.º pb. min: q.ª si essa diu.ª eēt obūs 1.us diuini inctus pro aliquo signo rōis, prius traret Dei Cognem, quam Creaturas, cum prior sit Cognitio obti 1.i, quam 2.i; S.d n. ē prior Cognitio essa diu.ª quam Creaturarum: tu q.ª si Cognitio essa n. traret. ad Creaturas n. eēt Dphensiua diuinæ essæ; S.d pciva quidditatiua, quæ Deo repugnat: tu ep q.ª daret. virtualis discursus in Deo, siquidem Cognitio essæ diu.ª eēt virtualis caā Cognitionis creaturarum: q. essa diu.ª n. ē obūs 1.us diu.ª Cognitionis.

R.e q.d occatione huius Arguti, disputant Sic Theologi; ān essa diu.ª pāneat ad 1.us obūs diu.ª Cognitionis? q.d negauit Herice hic disp.e 4. cap.e 1. propt. Argg adductus; Soc tū Cateri Theologi Dcedunt, quæ dissentio n. ē de re, S.d de Voce

ng oes fatent. q. Deus in 1a. Cogne sue esse Cognit, et solus e difficultas, an hoc sufficiat, ut essa diu. apelet. obi bius diu. Cognitionis; et n sufficere affirat Herice, q. obi Virtualit. distgui debet a Cogne; et essa diu. Virtualit. n distguit. a Cogne, que dicitur ipsius esse diu. — Aliqui Vo asserunt sanc Virtuales dinctiones adequatas n requiri; Sed sufficere; q. sit res Cognita per diu. Cognes; et dincta ab ipsa per Dceptus inadequatos, et per Aequivalentiam ad res Creatas, in quibus Cognitio, et obi bius realit. distguunt.; ng hoc sufficit ut essa diu. dicat. obici diu. Cognitioni, ex quo sumit. denominatio obti; que Sent. e preferenda; q. loquendo cum pluribus; et fere oes Theologi cum D. Tha infra art. 5. ad 3. et 1o. 2a. gent. cap. 48. esse diu. appelant obi bius diu. Cognitionis. Xa. que Sent. nda. e min: et ad 1. pbe. Rr. hoc Argum militare 2a. Sent. Dtrahentes nag diu. in actuali Cogne, que e minus Cois, et certa; que Sent. asserens esse diu. ee obi bius diu. Cognitionis; unde si n possent Dponi ista Sent. potius neg. da. e 1a, que 2a.; ipsa tn admissa nego min: ad Cuius 1. pbe Rr. q. st immaalitas e ratio a priori, et caa Virtualis illectualitatis; quamvis solus per inadequatos Deptus distguant, ut supra diximus, ita esse essa diu. ut obi bius Specat diving Cognes, et e caa Virtualis, et ratio apriori ipsius; quamvis solum distguant. per inadequatos Deptus et dinctiona Virtuali inadequata; que ea Dcedenda dixi in tractu de Volunt. Dei.

Ad 2m. Rr. q. in Creatis Visio, intellectio, et Volitio n st. entia subialia, et absoluta; Sed accia respicientia aliqd extrinsecus, unde habere debent pro obto bio aliqd dinctus ab ipsis, ut docet D. Thas locis citatis in Argumento, et q. similit. apprehendimus divinas Cognes videt. nobis; q. diu. Cognitio respicit pro obto primario

Ivio n̄ Seip̄sū; S. aliq. saltē Virtualit. diuers. Corrigenda tn̄ ē ima=
ginatio, et apphensio, qᵃ diuᵃ. Cognitio n̄ dicit rēs transcendentalē
ad obiū; S. ē subia oīno absoluta, et perse subsistens, quæ simul ē intel=
ligens Vt quod, et intellecta Vt quod, et ita St ē intellectio sine rē
ad intelligentē, ita ē intellectio sine rē ad obiū cognitū; et ita se
ipsā hēt pro obiō Ivio.——
Nec ex hoc sequit. q. intellectio distinctiua diuᵃ. naē sit proprie
reflexa, qᵃ n̄ ē Cognitio Cognitionis tendēs aliud obiū Ivis; S. ē
Cognitio sui ipsius Vt obū Ivis; qmuis Dcedendo ultra cognitā distincti=
uā diuᵃ. naē aliā cognā; l. Sciā attributalē (Vt plures sequaces
Suius Sentᵃ. Dcedunt) n̄ ē inconveniens Dcedere; q. cognitio distinc=
tiua diuᵃ. naē, qtenus trat. ad attributū Sciē sit reflexa, et etiā
Cognitio attributalis sit simul directa, et reflexa, St in Creatis
Visio beata simul ē directa, et reflexa, et similit. Cognitio,
qua Angelus seipsū cognit.
Ad 2ū pbēs priale, iā supra diximus pbabile
ēē intelligentiā, et sciā Virtualit. distingui in Deo, in qua Sentᵃ.
prior ē Mr. rōē intelligentia, quā scia, et dat. Virtualis discur=
sus in Deo, et intelligentia ē cphensiua, qᵃ cognit essā diuinā oī
modo extensiuo, quo cognibilis ē, qmuis n̄ cognat ipsā oī modo
extensiuo, quatenus ē mediū ad cognendas Creaturas, qᵃ hic mūs
n̄ ptinat ad intelligentiā; S. ad sciā. pbabile eā ē intelligentiā,
et sciā n̄ distingui Virtualit. adequatē, in qua Sentᵃ. Rp. ē q.
essā diuᵃ. dicit. obiū Ivis diuinē inctus, n̄ qᵃ pro aliquo signo rōis
prius cognat. a Deo, quā Creatura, S. qᵃ rōē sui cognit. et Crea=
tura rōē ipsius, et n̄ rōē intelligibilitatis Creatæ = Argutaᵃ.
2ū ptēs CC. D. Thō proposita sū. dubō. præcedenti.

Dubium Vnicum.

Vm essa Diu.a vt præintellecta relationibus, et attributis sit obtus f.ale, et lriu Diuini intellectus?

Disputatio n. procedit de essa diu.a Iparatiue ad Creaturas; nq infra art. 5. et 6. disputat. an Creaturæ pertineant ad obty lriy diuing Cognitionis, s.d præcise procedit de essa diuina Iparatiue ad attributa, et relationes: et certy è, q. relationes, et attributa n. s.t oby 2riy proprietale diuinæ Cognitionis, s.t s.t Creaturæ; nq identificant. cy essa diuina, Unde cy Seant identificatq; et imbibitq per transcendentiq intelligibilitates obâ lriy, à minus s.t modi intrinseci obâ lriy, l. obta maalia, in quibus intrinsece inuenit. ratio f.alis obâ lriy ad diffq Creaturary; in quibus soly extrinsece existit intelligibilitas naæ diu.æ, Unde hac roè attributa, et relationes poss. dici oby maale lriy diuing Cognitionis, et difficultas soly è an eæ roè sui, Ut virtualit. distguunt. ab essa, habeant roy f.ales obâ lriy; et f.alis diuing Cognitionis.

1.a sent.a asserit: ens diuiny includens oia prata diu.a tq absoluta, qug relatiua èè oby f.ale, et lriy diuing Cognitionis: ita Narzarius infra q.e 34. art. 3. et hic Albelda, lisbonensis, Ruiz, et alij ═ 2.a asserit: ens diuiny absluy èè oby f.ale, et lriy diu.æ Cognitionis; Unde soly relationes excludunt. à roè obti f.alis, et lriy diu.æ Cognitionis. pro hac referunt. Suarez, fasoly, Granado, et alij, qui tn claren loquunt. circa diu.a attributa.

3ª. asserit: Solũ essª diuinũ; ut præuenit attributa, et relationes ē obiũ formale, et hũs diu.ª cognitionis ita Caiet. 2.ª 2.æ q. 2. art. 8. ethic. Salmanticẽ, Cornejo, Vazquez, Alarcon, et plures alij; quæ sent.ª mihi probabilior videt.ᵘʳ et prob.ʳ rōe D. Thōæ 1º. Contra gent. cap. 48. q.ª illud ē obiũ formale, et hũs inctus; q.ᵈ per propriã speciẽ mobet intellectũ ad sui cognẽ; et ad alia cognenda; s.ᵈ solũ essª diu.ª præintellecta personis, et attributis; quatenus gerit munus speciei mobet, et fœcundat inctũ diuinũ ad cognẽ sui ipsius, et relationũ, et attributorũ: g.º solũ essª diuina, ut præuenit attributa, et relationes ē obiũ formale, et hũs diuinæ cognitionis. min. ē certa int.ʳ thõas, q.ª verbũ diuinũ formalit.ʳ procedit ut simile speciei fœcundanti, et mobenti inctũ diuinũ; st enĩ in nobis species expressa formalit.ʳ procedit, ut similis speciei impressæ; s.ᵈ verbũ diuinũ formalit.ʳ procedit, ut simile Patri ñ in relatione personali, aliàs eẽ ẽẽt Pater, nec gerrie; et hũo in attributis; s.ᵈ in n.ª, aliàs eius processio ñ ẽẽt gratiã; st nec processio Spũs Sancti: g.º solũ essª diuina, ut præuenit attributa, et relationes mobet per modũ speciei, et fœcundat inctũ diuinũ ad eiũ cognẽ.

Nec valet dicere: q.º sola essª diu.ª mobet, et fœcundat inctũ Patris in ordine ad cognẽ notionalẽ, per quã procedit verbũ: secus v.º in ordine ad cognẽ essalẽ coẽ tribus personis.

N.ª ē: q.ª intellectio notionalis ñ distinguit.ʳ in recto ab essali, s.ᵈ ē ipsa intellectio essalis modificata relatione Paternitatis, ut probaui in tractat. de Trinit.ᵉ, ac proinde idẽ ē obiũ formale intellectionis essalis, et notionalis. Hũs eẽ q.ª admissa virtuali d.nctione int.ʳ prædictas cognẽs, l. intellectiones ñ ē specialis ratio ad hoc, q.ª sola essª diuina mobeat diuinũ inctũ ad cognẽ notionalẽ, et ñ ad essalẽ, s.ᵈ eadẽ ratio currit de utraque intellectione.

Maior v.o r(ati)o(n)is p(ro)b(atu)r 1.o q(ui)a ob(iectu)m mobet per speciem i(ntellectu)m ad Cogn(itione)m sui ipsius: (ergo) ob(iectu)m per se mobens i(ntellectu)m erit per se, et r(ati)o(n)e sui trat Cogn(itione)m, et q(uo)d r(ati)o(n)e sui n(on) mobet i(ntellectu)m, nec r(ati)o(n)e sui trat; et specificat Cogn(itione)m; si enim attributa, et relationes r(ati)o(n)e sui haberent sufficientem intelligibilitatem ad trandum hic div(inam) Cogn(itione)m, eam herent sufficientem intelligibilitatem ad mobendum i(ntellectu)m div(inum) per modum speciei in ordine ad propriam Cogn(itione)m, et ita n(on) solum essentia n(on) solum haberet r(ati)o(n)em speciei.

2.o p(ro)b(atu)r maior q(ui)a ob(iectu)m mobens ad Cogn(itione)m ipsam specat, s(ed) ob(iectu)m f(orm)ale, et p(rimari)um e(st) q(uo)d specat Cogn(itione)m: n(am) specatio sumit(ur) ab ob(iec)to f(orm)ali, et hic: (ergo) solum ob(iectu)m motibum i(ntellectu)s e(st) ob(iectu)m f(orm)ale, et p(rimari)um. mai(or) e(st) D. Thoe infra art. 5. ad 3.m et eius ratio e(st), q(ui)a o(mn)is actio, l. operatio specat a suo p(rinci)pio c(on)stituto in actu, s(ed) i(ntellectu)s c(on)stituit(ur) in actu per ob(iectu)m motibum, l. eius speciem: (ergo) ob(iectu)m motibum dat speciem Cognitioni.

R(espondetur) cont(ra) (prim)a c(on)t(ra)rij. q(uod) ob(iectu)m f(orm)ale, et p(rimari)um n(on) solum e(st) q(uo)d mobet, et fecundat i(ntellectu)m, s(ed) etiam q(uo)d r(ati)o(n)e suae intelligibilitatis 1.o trat Cogn(itione)m, et n(on) r(ati)o(n)e alterius ob(iec)ti p(rimari)us trantis, et hoc modo attributa, et relationes 1.o trant divinam Cogn(itione)m r(ati)o(n)e suae intelligibilitatis, q(ui)a ipsam trant r(ati)o(n)e intelligibilitatis en(ti)s divini imbibiti per transcendentiam in essa div(in)a attributis, et relationibus, quae intelligibilitas e(st) eadem in o(mn)ibus divinis p(erfectioni)bus.

S(ed) ex hac solutione dictat; q(uod) prius q(uo)d multum het de Voce, q(uo)d alij appelant ob(iectu)m f(orm)ale, et p(rimari)um, q(uo)d trat intellectionem r(ati)o(n)e intrinsecae intelligibilitatis; alij v.o solum ob(iectu)m motibum appelant ob(iectu)m f(orm)ale, et p(rimari)um; q(uo)d maius het p(ro)p(ter)ea in duabus probationibus adductis; et magis explicant; q(ui)a l(ice)t eadem n(ost)r(a) intelligibilitas sit in essa, attributis, et relationibus; ob(iectu)m tamen f(orm)ale, et p(rimari)um divinae Cognitionis debet e(ss)e illud, cui per se 1.o c(on)venit talis i(nte)ll(i)gibilitas

et r(ati)o(n)e

et roe ipsius convenit alijs; cum Deus Cognat quodlibet obiu modo quo Cognibile ē; S. illigibilitas trāns diuinæ Cognes per se 1°. Ivenit essæ diuinæ, et roe ipsius attributis, et relationibus. g. sola essa diuā ē obiu huius trāns diuinæ Cognitionis. min. pbr. tum qª si illigibilitas trāns huio diuinæ Cognes aequalit. Ivenizet essæ, attributis, et relationibus; sicut essa actuat, et mobet intelly diuinu, ita attributa, et relationes actuarent, et moberent intelly diuinu per modu speciai, et specarent diuinæ Cognes; q. Istat ēē falsu, et Iª Ð. Thg—

Sum eg qª illigibilitas Istituens obiu huio trāns diuinæ Cognes Isequit. ad ens diuinu participialit. sumptu, et Istitutu in actu per diuinæ existg; aliās n ēēt intelligibilitas actus puri, S. actualitas existtiæ; perse 1°. Ivenit naē diuª, et roe ipsius attributis, et relationibus, qª in Deo n dant. plures existtiæ ablute, virtualit. dinctæ; sicut nec plures actus puri, nec plures existtiæ relatiuæ realit dinctæ; ut diximus in tractu de trinit. inde attributa, et relationes existant per existg naæ diuinæ. g. illigibilitas huio trāns diuæ Cognes perse 1°. Ivenit essæ diuinæ, et roe ipsius attributis, et relationibus.

Confirmat. et explicat. hoc Xª. sent. n distinguentes virtualit. intelligentiā à scia diuina, quā ut pbabiliorem supra defendimus, et sequunt. aliqui ex defensoribus oppositæ sentª: qª diuª Cognitio nequit trahi ad attributa, et relationes roe ipsorum, S. pcisse roe essæ diuinæ; S. q. trahe n pot Cognes roe sui, S. pcisse roe alterius n ē obiu frale, et huius trahiu. g. attributa, et relationes n sunt obiu frale trāhiu diuinæ Cognitionis: maī pbr. qª diuª attributa, et relationes n poss. a Deo Cogni, nisi pfectissima Cognē, cum Deus sit incapax Cognitionis imperfectæ; S. n poss. Cogni perfectissima Cognē roe sui; S. roe essæ diuinæ. g. min pbr.

q.ª pfectissima Cognitio obiti scibilis è Cognitio Scientifica, et propter quid; Sed attributa, et relationes non poss. Cogni Cognitione Scientifica, et propter quid nisi roe essa div.ª quæ è causa virtualis attributorum, et relationum; cum Cognitio Scientifica sit Cognitio rei per causas: ergo attributa, et relationes non poss. Cogni pfectissima Cognitione, qualis è div.ª roe sui, sed pcise roe essa divinæ.

Sed Dices: ex hac roe solum sequi essam div.ª èe obium frale quo Cognitionis attributorum, et relationum, sicut obium frale quo nra scia sunt pria; non tn sequi; q. sola essa divina sit obium fraleQuod cum vi nra scia cc.es sint obium frale quod huius.

Sed 3.ª è: nam ideo in Scia Creata pria solum sunt obium frale quo, aut ratio fralis sub qua q.ª per actum scia non attinguntur pria ut quod; sed solum ut quo, cum distinguatur scia ab intelligentia attingente pria ut quod; sed in Deo scia non solum attingit essam divinam ut quo, sed etiam ut quod. nam ex.ª supp.ª sent.ª absque virtuali distinctione è ipsa intelligentia ophensiua div.ª essæ; quæ ut obium frale; et huius quod respicit ut primum q.º è div.ª essa, et 2.º cc.es deductas ex tali prio; quæ pertinent ad attributa, et relationes: ergo attributa, et relationes non sunt obium frale quo; aut quod huius divinæ Cognitionis. =

In Sent.ª autem distinguente virtualiter intelligentiam à scia, etiam pot defensari nra cc.º q.ª scia attributorum, et relationum ratio suppo. nit intelligentiam essæ; et ita attributa, et relationes non poss tra: re ut Dei Cognem, sed pcise 2.º supponentem intelligentiam essæ, et coentr. sola essa divina è obium frale, et huius divinæ intellectionis cum huius intelligatur per 1.º Cognem, et attributa, et relationes roe essæ Cognantur per 2.º Cognem, q.º a fortiori Conflatur in Sent.ª probabili quam tenent Caiet, et Banes. in fraq.e 54 art 4. asserente obium

obiʒ hiʒ; et proporcionatʒ intellʒ Angelici eè propriʒ essiʒ ipsiuʒ Angeli; qª ut Angeluʒ n̄ Cognat oīa per suʒ essʒ, v.º tn̄ Cognitseipsʒ per suʒ essʒ; et hac Cognitio Supponitʳ ad Cognēʒ oīʒ alioʒ; et essa Angeli ē quodammodo ratio Cognēndi oīa alia, qª ab ipsa fluunt, veluti Connaturales proprietates Species oīʒ alioʒ; si eniʒ hoc sufficit ut propria essa Angeli sit obiʒ hiʒ proporcionatʒ intellʒ Angelici; ā fortiori essa diuª que ē mediʒ hiʒ per modʒ speciei ad Cognendʒ oīa; et hio Cognitʳ per diuinʒ intelligentiʒ, et roē ipsiuʒ Cognuntʳ oīa alia, erit obiʒ fale, et hiʒ diuini intellʒ.

Nec ē simile de Cogne Clʒ que ā nobiʒ habetʳ; qª ut Clas Cognēre n̄ possimuʒ Cogne scifica nisi per pria; et cagʒ alia tn̄ Cogne n̄ scifica Cognimuʒ Veritateʒ Clʒ independentʳ ā priis siue per experientiʒ, siue per aliud mediʒ. Inde tg Clª sciaʒ realiʒ, quʒ ipsaʒ pria cadunt sub obio hio nri intellʒ: secuʒ v.º Clª ptinentes ad ens roīs, qª Cognitʳ per speciʒ entiʒ realis: intellʒ autem diuinuʒ, attributa, et relationes cognēre n̄ pot nisi perfectissima Cognitione, que ē scifica; et propʳ quid, que ratio supponit intelligentiʒ diuª essa, que ē actuʒ hiʒ intellʒ diuini.

Quidā ex antecessoribuʒ nriʒ in huiuʒ cathedre moderatione oppª sentª defensor. v.º negabat, qª sola essa diuª eēt speciʒ intelligibiliʒ, aut obiʒ motibʒ diuini intellʒ, sʒ hoc ēē Coē oibuʒ diuiniʒ praʒ asserebat; et ne Cōcederet tot species illigbiles in Deo, quot sʒ diuina prata dicebat: in diuino intellu dari unʒ speciʒ intelligibileʒ virtualitʳ distinctʒ ab oibuʒ aliʒ diuiniʒ pratiʒ, eque v.º et immete repraesenteʒ essʒ attributa, et relationes.

Haec in Solutio n e admittenda; cq.ᵃ opponit.
Col. Hazy Sent.ᵃ asserenãy Solg eūg diu.ᵍ Serve roẽy Speciei; et ēē
Obiȳ; quasi motiby diuini inettus cq.ᵃ genit in Deo Speciey Virtua-
lit. dinctg ab obto trio; qug n ēē dcedendg supra diximus; q. satis
innuit D. Thās in hoc arto ad 2.ᵘ Vbi negat in diu.ᵒ inettu similitu-
dinēy rū sui obā triȷ; Species autem Virtualit. dincta ab obto trio
nil aliud gosset ēē, qug similitudo intentionaly obti. hy etiā;
q.ᵃ X.ᵃ hanc solutionēy explicari n pot, quomō Verby diuiny fra-
lit. ex Vi sua processionis n procedat trio, Vt simile Patri, etiā
in attributis, et relationibus; cy de roē Verbi sit procedere Vt
simile obto trio regrato per Speciēy impreq.tg; ac pinde explicari
n pot Verbi diuini gratio.

2.ᵒ Rᵇᵃᵗ q. sola essa diu.ᵃ gerit munus Speciei;
q.ᵃ attributa; et relationes ex se n hēant ęquales intelligibilitatg
sufficientēy ad mobendy diuiny inetty; S. q.ᵃ prius intelligit. essa
diuinā identificari cy diuino inettu; et intellectione; qug intelli-
gant. identificari attributa; et relationes, etq. Vᵒ intelligit. iden-
tificari cy inettu hēt munus Speciei.

S.ᵒ hac solutio, eg ē insufficiens: q.ᵃ si Vᵒ identi-
ficari cy inettu sufficit, Vt sola essa diu.ᵃ actuat, et fecundet inetty
diuiny per mody Speciei, et obti motibi; eg sufficiet, Vt sola essa
specēt cognēy, cy eius species sumat. ab inettu, Vt actuato per speciēy
Vt supra diximus; et etiā sufficiat Vt sola essa diu.ᵃ mobeat trio
inetty diuiny ad sui cognēy; et ex cōnā ad cognēy attributorȳ; et
relationȳ; ng species semper Vᵒ mobet ad cognendy obty; q. Vᵒ re-
prāt, Vnde soluō n satisfacit roibus supra factis; et assumit pbar-
dy; ng impertinens Videt. ad hoc Vt oby intelligibile Vniat. cy inettu

cū inctu per modū speciei; q.d V.° l. 2.° intelligat. identificari cū intellectu; nō eo ipso; q.d identificet. cū ipso, siue V.° siue 2.° Sēt quidquid requirit. Vt simul cū inctu deseruiat ad sui Cognēm per modū speciei, et obti motiui; si aliàs ex se hēt sufficientem intelligibilitatem ad actuandū; et mobendū inctū per mū speciei; et ulterius hac solutiō ponit in oībus diuinis gratijs otiosas virtutes; quę reduci n̄ pōt ad actū; siquidē asserit; q. oīa diu.a grata quę ē ex se poss. mobere diuinū inctū per mū speciei; q. munus nūquā exercere poss.; q.a praeueniunt. ab essa diu.a; quę V.° intelligit. identificari cū diuino inctu

S.° 3.a Arguit. V.° obūm tūm; et specatiuū diuinę Volitionis n̄ ē peculiaris bonitas essę diuinę; Vt dincta à bonit.e attributorū; et relationū; S.° bonitas diu.a complectens oēm bonitatem respectū in Deo: q. parit. obūm tūm, et specatiuū diuinę Cognitionis n̄ erit peculiaris intelligibilitas diu.e essę; Vt dincta ab intelligibilit.e attributorū; et relationū. pb.r Coā V.° nō sit comparat. diu.a bonitas ad diuinā Voluntatem; ita diu.a intelligibilitas; aut Veritas ad diuinā Cognēm.

2.° pb.r Coā nō ideo bonitas diu.a complectens oēm rōēm diu.a bonitatis ē obūm tūm; et specatiuū diuinę Volitionis; q.a hac in rōē Volitionis ē oībus modis infinita, atque adeo debet habere obūm tūm specatiuū; q.d infinitū sit in rōē obti oībus modis, atque adeo claudens oēm rōēm bonitatis increatę, atque infinita ē diu.a Cognitio in rōē Cognitionis: q. debet habere obūm tūm specatiuū; q.d sit infinitū oībus modis, et coenter. claudens oēm rōēm Veritatis; et intelligibilitatis increatę. aīs aut arguā; praetquā quod Coīt. conceditur. à theolo-

à Theologis, et greris à Salmantic. infrà tract. 4. de Volunt. Dei disp. 3. dub. 2. pb. 1o q. a obj. specativy divinę Voluntatis debet eē summa bonitas; S. bonitas essā, ut coquenit attributa, et relatiōes n. ē summa; cy diu. essā perficiat, et reddat. bona per bonitatej, et pfectionej attributorj, et relationj; si ista dicunt bonitatej, et pfectionej; q.=

2o pb. ais q. a obj specativy divinę Voluntatis debet eē bonitas ultimi finis; S. bonitas ultimi finis includit fali. bonitatej, et pfectionej attributorj, et relationj; aliàs attributa, et relationes solj à Deo amarent. ut media ordinabilia ad ulty finej; q. eē falsy supra ostendimus, et in tractu de pdestinat. q. obj specativy divinę Volitionis ē bonitas ɔplectens bonitatej essā, attributorj, et relationj.

Rx. ɔdo. ais, et neg. cōg. propt. disparit. supra assignatas ex D. Thā q. 21. de Verit. art. 5. q. a ut essā, et nāa reddit. bona, et amabilis simplicit. in Creatis per accia, et in Deo per attributa, et relationes. Unde nāa diu. precissa ab attributis n. ē summy bony, nec ulty finis, ac pinde nec obj hiy diu. Voluntatis; S. attributa, et relationes ingrediunt. ad ɔstitutionej ultimi finis, et obā divinę Voluntatis; at Vo essā divina, ut per seipsā independenter ab attributis, et relationibus ē ens simpliciter infinity, cy attributa, et relationes n. ɔstituant eā diu. in roē entis simpl. talis; itaq essā diu. roē sui ē intelligibilis infinitè, et n. reddit. intelligibilis ab attributis, et relationibus; S. poniy econtra; attributa sunt intelligibilia dēfacto, et à priori propt. essā divinę, ac pinde n. pertinent ad obj hiy divinę Cognitionis, unde ad 1a pbej Coa Rx. q. ut sic ɔparet. bonitas ad Voluntatej ut Veritas, l. intelligibilitas ad divinj intellectj, ut pro presentj admittimy, n. tn eodej mo ɔparant. ad diu. essā; cy reddat. bona, et amabilis simplicit. per attributa, et tn n. reddit. simpl. ens, nec simpl. intelligibilis per attributa.

Ad 2

Ad 2.º pbj nô caalez, S. caalis ê q.ª diu.ª Volitio cy sit infinita debet trari ad bonj simplr. infinitj; et essa scissa ab attributis n ê bonj simplr. infinitj; S. per ipsa attributa Ostituitr in roê summi boni; at V.º essa diu.ª independent. ab attributis, et relationibus ê summa intelligibilis simplr. cy n reddatr. intelligibilis, nec ens simpliciter. per attributa, et relationes, et ita roê sui independentr. ab ipsis pôt trare infinitg intellectionej Dei

2.º Arguitr. q.ª obj hij diuini inctus ê illud, q.ª Ovenit cy ipso in eodej gradu immaalitatis, et actualitatis, ng huius modi obj n soly ê specatiuy, S. etig proporcionaty rii inctus, S. attributa, et relationes Oveniunt in eodej gradu immaalitatis, et intelligibilitatis, cy da eo; et eius inctu, cy oia diu.ª grata sint immaalia per exclusionej oîs maa, et poâ, et sint actus puri: g.º attributa, et relationes ptinent ad obj hij diuini inctus.

Et si Dicas: q.ª lt essa, et attributa Oveniant in immaalite, et illigibilit. differunt tn in mô habendi ipsg cy essa diu.ª ipsg habeat a se: attributa V.º et relationes hent immaalitatej et intelligibilitatej deriuatg Virtualir. ab essa

D.ª ê V.º q.ª n minus bonitas, et amabilitas attributorj, et relationj Virtualir deriuatr. ex amabilit.e essa diu.ª, qug deriuatr. eorj immaalitas, et intelligibilitas, et tn hoc n obstante bonitas, et amabilitas attributorj, et relationj ingrediir. Ostitutionej obti hij diu.ª Voluntatis g.º n obstante consimili deriuatione immaalitatis, et intelligibilitatis attributorj, et relationj ab immaalit.e et intelligibilit.e essa ingredienr. cy illa ad Ostitutionej obti hij diu.ª inctus.

D.ª 2.º q.ª immaalitas, et illigibilitas

accidentis realit. originat. ex immalit. Subia Creati, et in Subia; et accidens ptinet ad obiu hiu nri inctus, et methaphisica: q. eg si immaalitas, et illigibilitas attributoru Virtualit. originat. ab immaalit, et illigibilit. essa, tg essa, que attributa ingrediunt. ad Ostitutionem obi hiu diu. inctus.

Contra: q. Creatura excludunt. ab obto hio diuini inctus, n q. procedant ab essa diu., S. q. cu ipsa n Oueniunt in gradu immaalitatis, et intelligibilitatis; S. in hoc Oueniunt attributa, et relationes cu essa diuina, et eius intellectu: q. excludi n debent ab obto hio diuine intellectionis.

Rc. Xa. Solutionem datu, et ad V. Regeg Ostat Solutio ex dictis; q. bonitas, et amabilitas attributoru, ita Virtualit. provenit a naa diuina, q. ipse reddit, et Ostituit Simplicit. bonas, et amabiles per modu ultimi finis, et Summi boni; immaalitas V.o et illigibilitas attributoru n reddit eis diuine Simplicit. immaales, et intelligibiles, S. potius attributa reddunt. intelligibilia a priori, et Cogna perfecta per eis diu. tnque per rones fales.

Ad 2. Rc. q. noster inctus Cognit accia per proprie Species, et independent. a Subia, imo Subia Coit. Cognimus a posteriori per accia, et ita n Solu Subia, S. et accia pertinent ad obiu hiu nri inctus. Similit. methaphisica demonstrat passiones accis independent. a Subia, ac proinde eg accia pertinent ad obiu hiu ipsius: ng dependentia accidentis a Subia maalit, et per accidens se het vi obi nri inctus, et methaphisice: Deus V.o Cognere n pot attributa, et relationes independent. a

Sua

à sua essa; Vt à roe frali; cu ipsa Cognat per suq essq; quatenus è species intelligibilis; et quatenus è ratio Cognendi ipsa Cognitione à prio- ri; et propt. quid, et Deo repugnat Cognitio, quę n sit à priori; et propt. quid suorq attributorq; et relationq Vt dicq è—

Ad Confirq Rr. q Creatura ptinent ad objq 2riq Simpt. propt. roeq ibi assignatq; nq ad excludendq ipsas à roe obti hiq diuini inctus sufficeret, q procederent à Deo; attributa Vo et relationes n ptinent ad objq 2riq simplicit, sd sr. modi mavini feci obtâ hiq et sr ipsq objq hiq per identitatq; Vt diximus in prio dubij

3o Arguitr. qa diua Cognitio è simpt, et oibus modis infinita; et è intuitiua, et è cphensiua Dei, et è supernalis; sd his cditionibus gaudere n pot, nisi eius objq hiq cphendat attributa, et relationes: q. ipsq cphendit. min. pro 1a pte p. pb. qa Vt diua Cognitio sit infinita simpt, et oibus modis debet hre objq frale infinitq simpt, et obus modis, sd essa diua lt in linea naê sit infinita; n tn simpt, et in oi linea; nq solq ens diuinq includens oia diuina prata è simpt. infinitq in oi linea essali, et attributali, absluta, et relatiua: q diua Cognitio nequit eê infinita simplicit, nisi eius objq hiq includat attributa, et relationes—

pro 2a Vo pte p. pb. min: qa Cognitio intuitiua tratr. ad objq, put è in se; et ita trahi debet ad oia prata identificata cq suo obto; qua roe dicunt thê in tractu de visione, q Beati videre n pot. essq diuq n Visis attributq; et relationibus: q. Vt diua Cognitio sit intuitiua ipsius Dei, eius objq hiq debet includere attributa, et relationes—

pro 3a pte p. pb. qa Cognitio cphensiua debet Cognere objq quq Cognibile è: q. debet hre pro obto frali oia prata Cognibilia detali obtq; et cseqr. Cognitio cphensiua Dei debet hre pro obto

fali; et hio oia diuina prata tq abluta; qug vel actua.—
pro 4a. pt. pb. qa Cognitio Signalis debet Seve obj frale signale, S. essa diua pcissa à relationibq nè obj frale signale, cy sit Cognibilis lumine naa pcissis relationibq: p. Vt diua Cognitio sit Signalis eius obj frale debet includere relationes.

Confirat. qa attributa sint proprijs Dpcis fralesfundant aliquq intelligibilitatem propriq, S. hac ppria intelligibilitas attributorij ptinet ad intelligibilitatem obá huj diui. inctus; nq è intelligibilitas actus puri, qa è per se l. Cognibilis à diuino inctu: p. attributa diuina sint proprijs Dpcis ptinent ad obj huj diui. inctus.

Rx. n. min: et ad pbes la. pcis Rx qa. st Deus è singularis in essendo, et vnialis in causando, ita essa diua. ex pprio Dpcu frali n è infinita in oi linea, S. pcise in linea naa: in roe tn caa virtualis obtiug è vnialis, et infinita in oi linea; qa. è ratio fralis Cognendi n soly seipsq, S. etq attributa, et relationes; et oes Creaturas, et ita in roa obá fralis diuing Cognitionis essa diua è Simplr, et oibq modis infinita; q. obj frale dicit roem caa obtiug siue fralis; siue virtualis.

Ad 2q Rx q. Cognio intuitiua Dei eq nat. ad obj huj, vt pt in scia visionis creaturary; et de roa intuitionis, licet sit Cognere obj put è in se; et quy ad oia prata cy ipso identificata, n tn requirit q. oia prata oba pertineant ad obj frale et huj; S. sufficit q. oia attingant, siue vt obj frale sit inmaale.

Ad 3q Rx q. potius oppositq pbat: nq Cognitio Dphensiua caq; siue realis; siue virtualis, qualis è essa diua. het pro obto frali et hio caq, et pro maali; l. 2rio proprietates caa, l. effectus

Unde

Vnde; Vt Cognitio Dei sit Ↄphensiua, potius requirit, q̃ n̄ Sedat pro Obto f̃rali; et huio attributa, et relationes.

Ad 4.m R̃r. q. Deus Vt Vnus Cognit. quoad an ē, et qtenus ē author n̄aalis ē obtu n̄aale Cognitionis: Cognitus V.o quidditatiue, et Ↄphensiue, et quoad an ē; Vt author Supn̄aalis ē obtu f̃ralit. supn̄aale independent. ab attributis, et relationibus, et sic Cognit. ā Deo.

Ad Confiā: no min: illa enim intelligibilitas propria attributorum n̄ pertinet ad obtu f̃rale diuini intellectus, q.a n̄ fundat. in actu puro sm̃ eius Ↄptu huius; cum huius Ↄptus actus puri sit n̄aa diu.a; quæ ē ratio Cognoscendi attributa, et relationes, et omnes Creaturas.

Q.m Artus. 3.us
V. Deus Comp̄hendat seipsum?

CC.o ē affirmatiua, et certa apud oēs; et Videt. Colligi ex illo 1.a Corinthiorum 2.o Scrutat. profunda Dei. et ad Hebreos 4.o oīa aperta sr. oculis eius. et p̄b.r roē D. Thō q. tunc dicit. aliqd Ↄphendi, q.do Cognit. ita pfecte st Cognoscibile ē, nã tunc peruenit. ad finem, l. Summum Cognitionis talis obti, s. Deus seipsum Cognit, quantum Cognoscibilis ē: ḡ. se Ↄphendit. min p̄b.r q.a Deus se Cognit per Virtutem Cognitiuam adequantem Cognoscibilitatem passiuam ipsius Dei, s. qndo Virtus Cognitiua adequat obti Cognoscibilitatem; intelligens Cognit obtum, quantum Cognoscibile ē; aliās passiua Cognoscibilitas obti excederet Virtutem Cognitiuam: ḡ. Deus seipsum Cognit, quantum Cognoscibilis ē. mai p̄b.r q.a Virtus Dei Cognitiua Commensurat. et adequat. cum actualit. et immaalit. n̄aa

Diu.ª cū ab ipsa procedat, ut dictū ē art. 1. Cognibilitas etiā pāssiva Dei Ɔmensurat, et adæquat. cū immālitꝭ et actualitꝭ nāæ diuꝭ, nā etiā ab ipsa procedit, qª unumquodque ē intelligibile sm̄ quod ē in actu, ut dicit. 9. methpæ textu 20, s.ᵈ quæ Ɔmensurant, et adæquant cū uno tertio, eā adæquant int. se: ꝑ ūitas Cognitiua Dei adæquat eius passiuā Cognibilitatē.

Ex quo Ɔstat, q.º cū Deus dicit. inꝯphensibilis, hoc attributū inꝯphensibilitatis ipsi Ɔvenit per ordinē ad intellū creatū, st dicit. Deus invisibilis, et ineffabilis: nā Ɔparatiue ad diuinū intellū, potius Deo Ɔveniunt opposita attributa, st ēē Visū, Cognitū, Scitū, et Ɔphensū à seipso; ut enim bene pbat Cornejo hic dub. 4. et 6. cū Deū ēē Scitū, Visū, et Ɔphensū à se n sit denominatio extrinseca in Deo, s.ᵈ omnino intrinseca prouenienꝭ à Cogne, et Ɔphensione identificata cū obto, prædicta nomina significant verū Dei attributū reale, et intrinsecū, nā qmuis in denominatione Cogniti, et Ɔphensi fundet nostra intellus rōis ad diuinū intellū Cognentē, et Ɔphendentē, et coent. si tales denominationes sumant. 2.º intentionalit. ut proueniunt à pdicta relatione rōis n erunt ppriè Dei attributa, si sumant. 1.º 1.º intentionalit, ut proueniunt ab ipsa diuina Cogne identificata cū obto Cognito, sic sūt propria attributa Dei.

Artus 4.ᵘˢ

Vm̄, ipsū intelligere Dei sit eius Subiaᵉ?

Ccl.º ē affirmatiua, quā pbat D.Thōs. 1.º qª si intelligere distingueret. à subia Dei, sequaret. q.º diu.ª Subiā

se here ad illigere, st poa ad actus ng illigere nē operatio exiens ab ipso operante recepta in passo; sd. manens in intelligente, vt pfectio, et actus ipsius; et ita in Deo eēt poalitas; l. poa passiua ad actus realitr. dinctas; sd hoc ē impole; cs Deus sit actus purus: g. illigere Dei ē eius subiā.

2°. pbr. seu explicatr. q. sit eē consequitr. fg; ita intelligere sequitr. species intelligibiles; ng sit eē ē vltus actus essē dstituti in actu per fg; ita intelligere ē vltus actus inctus dstituti in actu per species, vt fg intelligibiles, sd. in Deo n ē fā, qus sit aliud, qus suu eē, vt pbatus ē supra q. 3. art. 4. et 7. g. in Deo n datr. species, aut fā intelligibilis, qus sit aliud, qus suu intelligere, sd. sicē, q. species intelligibilis in Deo ē ipsa essa diua, vt supra dictu ē. g essā diua. ē suu intelligere, et suu eē, acpinde intelligere Dei ē eius subiā; et essa, et sic pt q. in Deo inctus, et id, q. intelligitr, et species intelligibilis, et ipsu intelligere sd. oino vnu, et idem.

Dubium Vm.

Vs. essa Diua. dstituatr. per actuales intellectionem?

R°. procedit de dstitutione metaphica essē diuā, ng si loquamur de phica dstitutione, oīa, qus cu naā diuā identificantr. pertinent ad eius phicas dstitutiones; q.a nil magis pertinet ad phicas rei dstitutiones, qus eius propria entitas: sd. q. q. identificatr. cu naā diuā ē eius propria entitas: g. q.q. cu ipsa identificatr. ptinet ad eius phicas dstitutiones, cu naā diuā in phica dstitutione sit idem, ac entitas naā diuā; hec ni phica dstitutio ē impropria talis, q.a verbu <u>dstituere</u>, et <u>dstitutio</u> ē eius 2æ intentionis, et appellat supra dstitutiuu, vt oē distinguitr. a dstituto, vnde propria logā ē dtractiua gris, et dstitutiua speciei, vnde solus methaphica

Distinctio ē propria talis; et solus de ipsa loquimur in praesenti; cum autem idem sit distinctivum; et directivum; et in praesenti loquamur de natura, et essentia divina, non quatenus distinguitur à Creaturis; sed quatenus distinguitur ab attributis; et relationibus; constitutivum metaphysicum distinctio naturae divinae non debet fieri per aliquod praedicatum commune; vel transcendens naturam, attributa; et relationes; cum in hoc praedicato non differat natura divina ab attributis; et relationibus; sed cum ipsis conveniat; sed praedicatum distinctivum naturae divinae debet esse proprium ipsi soli conveniens saltem, non communicabile alijs, nisi per identitatem; et cum etiam, aut natura divina sit prima radix omnium attributorum; et relationum; constitutivum metaphysicum distinctivum ipsius debet esse primum et proprium praedicatum radicans omnia alia praedicata; et attributa.

Hoc tamen primum et proprium praedicatum naturae divinae duobus modis potest explicari. primo per terminos primae intentionis, sive sit actualis intellectio, sive intellectualitas radicalis; sive quodlibet aliud praedicatum reale; 2º potest explicari per terminos 2ae intentionis; dicendo: quod est primum praedicatum divinum radicans omnia alia; vel quod est ens divinum à se; vel actus purus non simpliciter, quia quatenus sic est praedicatum commune attributis, et relationibus; sed ens à se; vel actus purus, ut est primum praedicatum radicans attributa; et relationes. et de primo modo explicandi distinctivum procedit difficultas; nam inquirimus in divina natura illam qualitatem realem, ratione cuius ipsa est radix omnium attributorum; et fundat relationem rationis primi praedicati divini in ordine ad alia praedicata in ipso radicata: Unde relinquenda est sententia asserentium distinctivum naturae divinae esse ens a se; vel actum purum, quatenus est primum Dei praedicatum, et radicat attributa; et relationes: quia haec sententia intactam relinquit praesentem quaestionem quae restat explicandum; quaenam sit illa qualitas realis, ratione cuius ens à se; vel actus purus radicat omnia attributa divina, et est primum praedicatum Dei; cum non radicat omnia attributa ex ratione communi actus puri, et entis à se; alias quodlibet praedicatum

pratem divinam radicaret omnia attributa; cum qualibet pratem divinam sit actus purus, et ens à se; unde haec sententia tamquam diminuta est relinquenda.

1a. S. Sententia asserit: essentiam, et naturam divinam debere perfectius intelligere, et per collectionem omnium attributorum; vel per ipsum esse sub totam plenitudinem essendi, quae includit omnes divinas perfectiones, et attributa ita Ruiz disp. 8. de Trinit. Sect. §. dicto 3. et Amicus disp. 3. Sect. 4. N.o 79.

2a. Sententia distinguit naturam divinam per actualem intellectionem, et volitionem, non vero per alia attributa; ita Alvarez disp. 2. Sect. 6. Martinus Perez disp. 11. de Trinit. Sect. 6. = Sed in reijciendis his duabus sententiis non est immorandum, nam ipsarum falsitas distat ex dictis in tractatu de Volunt. Dei art. 1. dub. 1. et 2. ubi ostendimus, nec voluntatem, nec volitionem, nec omnia divina attributa pertinere ad methaphisicam distinctionem naturae, et essentiae divinae, si sumatur per modum naturae, qui in praesenti accipitur, secus vero si natura, vel essentia sumatur per mundum praedicati transcendentalis, quatenus essentia divina est abstractum entis divini nominaliter sumpti; sicut existentia divina est abstractum entis divini participialiter sumpti; in hac enim consideratione transcendit essentiam, et omnia attributa divina, et dicit infinitas perfectiones in tota linea entis per modum actus purissimi, et consequenter in suo formali conceptu petit includere omnes perfectiones, et actualitates possibiles in linea entis divini, et non solum in determinata linea sapientiae, vel voluntatis et consequenter in suo essentiali conceptu distinguitur per actualitatem, et perfectiones omnium attributorum =

Ex quo sequitur, quod prata divina pertinentia ad lineam entis, et communia naturae, et attributis: v.g. entitas a se, subtra

absoluta; actus purus; ens diuinum infinitum non multiplicantur Virtualiter in natura diuina et attributis; quia quodlibet ipsorum cum sit infinitum simpliciter in linea eius, et vniuersali ex vi proprij conceptus essentialiter includit omnia attributa illius lineae; et ita actus purus v.g. includit omnes actualitates et perfectiones in linea actus puri; consequenter conceptus actus puri essentialiter includit perfectiones naturae, et omnium attributorum; et ita per omnia haec constituitur in ratione actus puri, et ita non datur locus vt detur alius conceptus actus puri, nam ex illa includeret essentialiter quod quod includit actus purus vt assignatus; et ita non haberent per quid distinguerentur ipsi duo actus puri; et hac ratione inter esse diuinum et attributa solum inuenitur distinctio ex parte quoad explicitum: nam in conceptu implicito mutuo se includunt, quia quodlibet diuinum praedicatum implicite includit actum purum; et eius infinitum; quae implicite includunt omnia diuina attributa, et perfectiones, et consequenter quodlibet attributum implicite includit omnia alia.

Sig. 1.a Sententia solum intendit, quod essentia diuina transcendentaliter sumpta, quatenus est entitas diuina, et actus purus essentialiter includit omnia diuina attributa, et per omnia metaphisice constituitur, quia omnia pertinent ad eius lineam, fatemur esse veram sententiam, quod quod alij dicant; non tamen loquitur ad intentum praesentem quaestionem, in qua solum loquimur de constitutiuo methaphisico essentiae diuinae per modum naturae, non vero per modum praedicati transcendentis; quod constat ex differentia nominum diuinorum: nam hoc nomen qui est distinguitur ab hoc nomine Deus, quia hoc nomen Deus significat naturam diuinam per modum naturae, vt docet D. Thomas supra q. 13. art. 8. Sed hoc nomen qui est non significat naturam diuinam sub conceptu naturae, sed significat vniuersalitatem eandem, et pelagum subiectum infinitum sine aliqua determinatione, vt docet D. Thomas ibi art. 11. vbi ad 1.um ait: quod hoc nomen qui est est magis proprium nomen Dei,

quę hoc nomen Deus quatenus ad id, â quo imponitur, scilicet ab ente; et modus significandi, et consignificandi; sed quatenus ad id ad quod imponitur nomen ad significandum è magis proprium Dei nomen Deus quod imponitur ad significandum naturam divinam: in praesenti autem loquimur de methaphisico distinctivo naturae divinae quatenus significatur hoc nomine Deus; non vero de distinctivo universalitatis essendi, seu esse transcendentaliter sumpto, quae significatur hoc nomine qui ê: sub qua ratione explicat distinctionem naturae divinae à creaturis, non vero distinctionem naturae divinae per modum naturae ab attributis, et relationibus

3.a Sententia distinguit: inter distinctionem essentiae divinae et distinctionem naturae divinae et asserunt eius authores, quod sub conceptu essentiae distinguitur per ipsum existere, sub conceptu vero naturae per intellectum radicale; ita Leçana tractatu 2o disputatione 1. quaestione 3. et tractatu 1. disputatione 3. capite 4. alij vero asserunt: quod sub conceptu essentiae distinguitur per rationem entis spiritualis a se; non vero per existere actualem, quae supponit eius Dei distinctionem: in ratione vero naturae distinguitur per actualem intellectionem: ita Cornejo hic dubio 3. et 4. et Andreas à Cruce disputatione 33. dubio 1o 2o et 3o alij vero cum 1o modo dicendi asserunt, eam distingui per actualem existentiam; et naturam distingui ex conceptu essentiae, et conceptu actualis intellectionis; qui conceptus virtualiter inter se distinguuntur. Sic homo distinguitur per animal rationale; quae inter se virtualiter distinguuntur: ita Fran. Lugo lib. 1o disputatione 16. capite 7.

Haec Sententia si solum inadęquate distingueret conceptum essentiae divinae qui explicat esse, seu ordinem ad esse à conceptu naturae explicantis radicem operationum, parum haberet difficultatis: dum tamen inter distinctiva solum agnosceret inadęquatam distinctionem: quia in tractatu de Trinitate è valde communis Sententia distinguens Patrem divinum in ratione personae per relationem Paternitatis secundum conceptum in 1. forma hypostathica, non vero

Sm̃ Ꝺptꝭ ad; et in roẽ Patris per relationem Sm̃ Ꝺptꝭ ad; qm̃uis isti Ꝺptis in relatione Paternitatis solum inadequate distguantr, qª est Pater; et 1ª persona Sm̃æ Trinitatis soly inadequate distguuntr; Unde est pbabilitr pōt dici; qd essa diuª. sm̃ Ꝺptꝭ inadequatꝭ essa Ꝺstituitr per ẽẽ immaale purissimū, qtenus ẽ 1ꝭ et speciale pratꝭ Dei; et sm̃ Ꝺptꝭ naa Ꝺstituitr per intellectualitatem radicalem; l. per actualem intellectionem Xª. diuersas Sentª infra referendas.

Sº reijcienda ẽ hæc Sentª qª distinctionem Virtuales adequatꝭ agnoscit intr. Ꝺptꝭ essã, et naæ diuª, qd in trīs implicat: qª naa dicit 1ꝭ et radicale priꝭ operandi; Sº implicat, qd 1ꝭ et radicale priꝭ operandi distguatr adequate ab essa diuª. ergº implicat, qd essa, et naa diuª Virtualitr adequatẽ distguantr. minor pbr qª ipsa essa diuina ex suo frali; et proprio Ꝺptu ẽ 1ꝭ et radicale priꝭ operandi. ꝭ qª essa dicit actualitatem ẽendi, l. in linea entis; Sº actualitas ẽendi ẽ radix operandi, qª unumquodque operatr. in quā ẽ in actu; et operari sequitr ad ẽẽ: pº = ꝭ est qª essa diuª. in suo frali Ꝺptu ẽ Vitalis; seu Viuens, Sº essa Viuentis intelligi n pōt absque eo qd intelligatr. priꝭ operandi, nā Viuens ẽ qd se mouet: pº = ꝭ est qª essa diuª in suo frali Ꝺptu dicit summā actualitatem, et immaalitatem, Sº immaalitas ẽ ratio cognendi, et operandi Vita intuali; Ut pbatꝭ ẽ ergo 1º. qd essa diuª. in suo frali, et esali Ꝺptu dicit 1ꝭ et radicale priꝭ operandi, ac proinde Virtualitr. adequate distguẽ n pōt ã naa diuª, quæ dicit 1ꝭ et radicale priꝭ operandi.

Confratr. nā sequeretr qd naa diuª. ẽẽt 1ꝭ et radicale priꝭ operandi, Ut Ꝺstat ex deffne naæ, et simul n ẽẽt 1ꝭ et radicale priꝭ operandi, nā supponeret aliud 1ꝭ priꝭ operandi ꝭ suppo. nat essam, Ut fatentr. Oarij, et essa sit 1ꝭ, et radicale priū

priis operandi, ut probavimus; unde si distinguerentur adequate isti conceptus, conceptus naturae virtualiter proveniret a conceptu essentiae; et ita essentia esset radix naturae, et operationis provenientis a natura; et consequenter natura non esset prima radix operationis, sed quid radicatum in essentia, et velut attributum ipsius. =

Ex quo ergo sequitur quod in creaturis conceptus essentiae, et naturae sumpti in hac acceptione non distinguuntur per rationes adequatas, sed potius per inadequatos conceptus; quod sufficit, ut ratio naturae possit probari; et demonstrari per conceptus essentiae; ut illa actualitas demonstratur per actualitatem, vel immaterialitatem pertinentem ad conceptus essentiae, et una passio animae probatur per aliam, ut supra diximus; sive conceptus naturae dicatur demonstrabilis in se, ut aliqui dicunt, sive solum quoad nos, ut existimant alii, quod est dissensio parvi momenti.

Si objicies: essentia dicitur per ordinem ad esse; natura vero per ordinem ad operationem; sed isti conceptus obtenti virtualiter adequate distinguuntur: ergo essentia, et natura virtualiter adequate distinguuntur. minor probatur: nam ea, quae respiciunt terminos, et actus formaliter diversos virtualiter adequate distinguuntur, sed esse, et operatio sunt tales, et actus formaliter diversi, unde in creaturis substantia distinguitur a potentia operativa, quia substantia respicit esse, et potentia operationem: ergo.

2º probatur minor quia aliqua possunt convenire in ratione principii operationis; et naturae, et differre per ordinem ad esse, et in conceptu essentiae: ergo isti conceptus virtualiter adequate distinguuntur. antecedens probatur ex S. Thoma 1. p. q. 39. art. 2 ad 3um ubi ait: quia natura designat principium actus; essentia vero ab essendo dicitur possunt dici aliqua unius naturae, quae conveniunt in aliquo actu: sicut omnia calefacientia; sed unius essentiae dici non possunt, nisi quorum est unum esse; et ideo magis exprimitur unitas divina per hoc, quod dicitur: quod tres personae sunt unius essentiae, quam si diceretur quod sunt unius naturae: quod sentit D. Thomas, quod aliqua possunt esse eiusdem naturae, quae non sunt eiusdem essentiae.

Confirmatur quia ratio essentiae pertinet ad quidditatem entitativam vel ad lineam entis: ratio vero naturae divinae pertinet ad quidditatem intelligibilem; cum sit formaliter radicaliter intellectiva, vel ipsa intellectio, sed quae jam est

pinent ad gña diversa Virtualit. adequate distguunt. ẽ. essa, et naa divina Virtualit. adequate distguunt.

Rr. n.do min: et ad 1.m pbem Rr. q ea, quę respiciunt per se 1.o, et absque subordinatione obs, et actus formalit. diversos, etiã distguunt. adequate int. se, ut subia, et pôa operativa in creatis: secus vo si ipsos respiciant cũ subordinatione, my hic; et per se, et alterũ 2.io; et ex coena naa aug. et essa div.a per se 1.o respicit eã, et solũ ex coena; et 2.io operationẽ tanquã effũ, et n. tanquã finẽ, qa naa n. ẽ propt. operationẽ.

Ad 2.m pbem Rr. q. quę differunt in roẽ essæ n. poss. ẽẽ eiusdẽ naæ Unit.e intrinseca, et propria tali; s.t solũ Unitate impropria, et extrinseca, ut oẽs caæ producentes effũs eiusdẽ roĩs dicunt Unitatẽ in ẽẽ caæ extrinsecã, desumptã ex Unit.e effũs, et ita oĩa calefacientia dicunt. eiusdẽ naæ, qa conveniunt in caando calorẽ, qui ẽ eiusdẽ speciei, sive ab igne, sive a sole, sive a quavis alia caa procedat: cũ autẽ essa n. explicet caalitatẽ alicuius effũs n. ẽ capax huius Unitatis extrinsecæ, et sic quid, cuius ẽ capax naa, quę ẽ radix, et caa operationis, et ideo ait: D. Thos q. Unitas div.a melius explicat. per Unitatẽ essæ, quã per Unitatẽ naæ propt. equivocationẽ, quę contingere pôt in Unit.e naæ.

Ad confirm. Rr. q. aliqui ex Thcis distguunt gus intelligibile activũ a gñe, et linea entis, et asserunt naã, et essã divin. metaphisice ẽẽ distinguendã in gñe intelligibili activo, et passivo, n. vo in gñe entis, q. tn. intelligere numquã potui, qa gus intelligibile activũ, seu intellectivũ dicit gus viventis, et vivens gus subia, et subia dicit ens, ut pt. in prædicamento subiæ, unde illectivũ, l. intelligibile activũ directe dicitur in linea entis, et solũ intelligibile passivũ, qa ẽ verũ transcendentale ẽ proprietas entis pertinens ad aliã lineã directã a linea entis: imo si admitteret. intelligibile activũ n. ẽẽ formalit. in linea

in linea entis; adhuc in ratio entis subialis excludi non potest a metaphysica constitutione naturae, et esse divinae, cum entitas substantialis sit ut prius naturae divinae fundamentum sine non ratio unitatis, veritatis, et bonitatis divinae naturae; quidquid sit de modo, quo distinguntur in Deo linea entis, et linea veri, seu intelligibilis, quas non distingui virtualiter adaequate plures probabiliter asserunt; sed probabile non est, quod ratio entitatis substantialis vitalis; et intellectualis non ingrediatur constitutionem divinae naturae: Unde ad Confirmationem distinguenda est minor: quae pertinent ad gradus diversa non subalternata virtualiter adaequate distinguuntur: concedo minorem: ad gradus subalternata, nomen; et Consequentia: Unde cum esse divinum spectat ad gradus intelligibile actionis: cum sit esse viventis intellectualis, et ita esse, et natura divina formaliter pertinent ad idem genus, et lineam.

4.ª Sententia asserit: esse, et naturam divinam constitui per actualem intellectionem: ita Salmanticenses, Lisbonienses, Herice, Farolis, et alii inter quos Herice naturam in Deo intellectivum radicale, quae vero ipsi concedunt; quia gratia est formalis participatio divinae naturae, ut diximus in tractatu de gratia; cum tamen gratia non sit formalis participatio divinae intellectionis, sed intellectualitatis per modum radicis; et consequenter intellectualitas radicalis datur formaliter in Deo; sicut ergo datur vitalis intellectiva, quae formaliter participatur per lumen gloriae: Unde asserunt huiusmodi quae, quod ipsa divina intellectio absque virtuali distinctione intrinseca est simul intellectus, et intellectualitas radicalis, et intelligens ut quod et obiectum intellectum; et consequenter per omnia haec praedicata solum inadaequate distincta constituit naturam, et esse divina.

Addunt ergo aliqui cum Albaldes, quod divina intellectio duplici consideratur: 1.º quatenus est substantialis, et per se subsistens, et ita constituit Deum viventem, et intelligentem ut quod. 2.º quatenus a nobis consideratur per modum actionis; vel operationis virtualiter procedentis a Deo vivente, et in 1.ª consideratione constituit naturam divinam, non vero in 2.ª consideratione, sicut relatio divina sine dependentia in constituit personam; non vero sine dependentia ad, nec sine dependentia originis, quatenus gratia consideratur a nobis ut egrediens a 1.ª persona

5.ª Sent.ª asserit: ess. diu.ª cstitui per intellectualit.ᵗᵉᵐ radicalem infinite perfectam; à qua ut attributa virtualit.ʳ procedunt inctus et intellectio. Haec sent.ª ê magis cõis tã intra, quã extra scholã D. Thae; quã sequunt.ʳ Capreolus, Caiet., ferrara, Arauxo, Serra, et plures alij, quos refert, et sequit.ʳ Mag. Michael, et à nobis pro CC.ª statuit; q.ª ê magis accommodata nrõ mõ intelligendi nam diuinã ad mỹ naẽ Creatae intellectualis, quæ ñ cstituit.ʳ per inctũ, l. actualem intellectionem, s. per intellectualit.ᵗᵉᵐ radicalem, ut pt in naa hõis et Angeli, et pb.ʳ roẽ.

q.ª cstitutiuũ naẽ diu.ª debet eẽ vl et speciale gradũ ipsius, q. sit radix vitalis attributorum, s. huiusmodi ê inctualitas radicalis, ñ vero actualis intellectio: ḡ sola intellectualitas radicalis cstituit metaphysice nam diu.ᵃᵐ min pb.ʳ supp.ᵈᵒ q. ẽ supponit 4.ª sent.ª q. sit cstitutiuũ naẽ diu.ª debet ſalit.ʳ pertinere ad gradũ vitae intellectualis, cũ enim esse diu.ª sit ens, et ñ acciale debet eẽ subiale; et cũ ñ sit ens corporeũ, l. maale, debet eẽ ens spuale, et immaale; et cũ ñ sit inanimatũ, l. mortuũ debet eẽ viuens, et cũ ñ sit viuens vegetatiuũ, et sensitiuũ, debet eẽ ens subiale, immaale, viuens intellectuale pfectissimũ, potens cphensiue cognoscere oẽ cognoscibile: unde oia haec prata ñ sũ attributa, et proprietates naẽ diuinae s. pertinent ad eius methaphicã cstitutionem, cũ per intranea detrent, et cstant ens in linea viia subia, et naẽ; unde solũ ê difficultas de proprio, et quasi diffali prato cstituente nam diu.ᵃᵐ in pfectissimo gradu intellectualitatis, et radicante diu.ª attributa; quo supposito pb.ʳ min.

quia sm nrũ roẽ prius intelligimus in Deo intellectualit.ᵗᵉᵐ radicalem, quã inctũ, et intellectionem; cũ naa inctualis

inctualis Creata facta ad imaginem, et similitudinem Dei, et ita nunc renouata per gratiam quius participat inctualitatem radicalem, quem inctus; et illectio Creata lumen gloriae, et Visio Beata partici pent diuinam inctum, et illectionem; et aliis inctualitati radicali naturae diuinae debent propietates diuinae inctus, et illectio, et alia attributa, cum ex natura inctuali Creata debeant propietates inctus, et Voluntas: q. V. et radicale grati Ostituens nat. diuinae e intellectualitas radicalis, n V. inctus, et illectio.

Rentiarij R. D. q intellectualitas per modum radicis n e V. grati adequati nat. diuinae; s. D. inadequatum; q. n intelligitur inctualitas diuinae Ostituere nat. adequate, donec ipsa intelligatur Ostituta in actu ulto lineae intellectiuae per actualem intellectionem: in Creaturis V. inctualibus quius radicale illigitur adequate Ostituens anteriter ad inctum, et intellectionem: nam cum sit imperfectum, et pote in linea intelligibili potius exigit ad sui Ostitutionem pos passiuum rei inctus, et intellectionis.

Hanc Solutionem impugnant aliqui q. Ut illectio solum inadequate distinguatur ab illectualitate radicali, n tn pertinet ad Ostitutionem illectualitatis sm Dgtis explicitis V. radicis; cum ipsa intellectio explicite Ocipiatur Ut radicata in illectualite, et radicatum nequit Ostituere explicite Dgtis V. radicis, s. hoc n sufficit, Ut illectio n Ostituat nat. diuinam sm propriis Dgtis V. radicis: st relatio Paternitatis diuinae sm Dgtis ad n Ostituit personam Patris, s. solum sm Dgtis in l. fra hypostathica, q. lt yti Dgtis solum inadequate distinguantur, Dgtis ad tn illigitur supponere personam gratiae ig Ostituens: g. similiter intellectio diuina

n' distinuet nãg diu.ª Ut solũ inadequatè distguat.r ab intellectualite, q.ª sm propriũ dptũ intelligitur supponere dptũ v.ª radicis; in quo distĩt naã diu.ª

Hæc tñ impugnatio n' ẽ sufficiens, q.ª in æquiuoco procedit; nã ultra phicas distinctiones distguunt.r duæ distinctiones methaphicæ; alia ex p.te rei significatæ; et dptæ; n' maãlit.r, et in ẽ enatatius; s.d fmalit.r in dptu obiectiuo significato per nomen; et ad istas methaphicas distinctiones pertinet q.d q.d res significata includit ex vi pprij dptus fmalis, et n' solũ ex aliqua roẽ, et grato obi; et coenter ptinent ad hanc distinctionẽs oña grata; quæ ex vi proprij dptus obiectiui solũ inadequatè distguunt.r Unde si diu.ª intellectio solũ inadequatè distguit.r ab intellectualit.e radicali, et debet ingredi methphcã distinctionẽ eiã, et naã diu.ª ex p.te rei dptæ, et significatæ: alia v.o ẽ distinctio methphca solũ ex mõ significandi, et dcipiendi nri intellectus; q.d dtingit, q.do res pertinentes ad hũc lineã, l. quas dcipimus, et significamus ad mũ rei ptinentis ad aliud gñs; Ut dtingit in persona diu.ª q.ª nomen persona significat relatiuũ n' per modũ relatiui; s.d per mũ absluti; ad differã patris significantis relatiuũ per mũ relatiui; Unde theologi asserentes personas diu.as distinctas per relationes sm dptũ in, l. fmã hypostaticã; n' v.o sm dptũ ad, l. sm dptũ processionis loquunt.r de distinctione methphca personæ ex p.te modi dcipiendi, et significandi; n' v.o ex p.te rei significatæ, Ut nottat Caiet. infra q.e 40. art. 4. in psenti aũt q.e loquimur de distinctione naã diu.ª ex p.te rei significatæ, et dceptæ, n' v.o ex p.te modi dcipiendi, et significandi; nã eis dñij asserunt, q.d diu.ª intellectio dcepta per modũ actionis egredientis à suo pri.o n' distinuit nãg diu.ª ex parte

ex p.te nri modi dicipiendi: Unde ad impugnandam Solutionem praedictam probanda est distinctio rois adequata int. illecrealit. et illectionem diuin. quod difficile est, quia oia praeta absoluta Dei Soly quoad explicitum distinguunt. et Dgtis distinales inadaequati.

Aliqui autem defensores nrae Sent. reijciunt praedictam Solutionem, et probant diu. intellectionem adequate distingui a nata diuina, et ipsam supponere dplete Dstitutam; quia intellectio est actio Vitalis. natae diu. actio autem n. pot. esse, l. natam Dstituere; Sed ipsa debet supponere adequate Dstitutam: nam pratio actiua, quia actio personalis est n. Dstituit personam Patris diuini; Sed Dstitutam supponit, quia intelligit. procedere a persona Patris. Unde D. Thos. 1. p. q. 40. art 4. ad 3m ait: quod pratio actiua significat. Ut progrediens a persona Patris; et ideo praesupponit proprietatem personalem Patris: Sed eam actio natae debet praesupponere ipsam natam Dstitutam. Item eam quia ablato ab actione, quod sit ab alio n. remanet perquid Dstituat. in roe actionis, Sicut ablato a relatione, quod sit ad aliud n. remanet relatio; Sed eo ipso, quod actio sit ab alio, n. pot. esse 1.m praedicatum Dstitutiuum natae diu., nam quod est ab alio supponit aliud prius praedicatum, a quo sit: Sed actio ex proprio dptu supponit Dstitutam natam, a qua procedit.

Sed haec ratio Videt. supponere falsum, quod Sicut in eo sit actio, l operatio Sm Dptm ab reale, Sicut dat. relatio realis Sm Dptm ad; sic enim actio diu.a realit. distingueret. a suo prio, nam hac prep.o a l ab significat habitudinem ad prius effectum, Ut docet D. Thos in 1.o dinct. 32. q. 2. art. 2. et in expositione literae: Ut Si in actione diu.a daret. ab reale diceret habitudinem realem ad suum prium effectum, et ab ipso realit.

distingueretur. Et relatio divina distinguitur realiter à suo termino, quia dicit ad reale ad terminum. Unde D. Thomas infra q. 34. art. 1. ad 2um docet: quod inter ea, quae pertinent ad intellectum divinum solum Verbum significat aliquid ab alio emanans; et infra subdit; non enim intelligere significat actionem ab intellectu exeuntem. et infra q. 41. art. 4. ad 3um ait: Sed intelligere, et velle non sunt tales actus, qui designent processionem alicuius rei à Deo distinctae vel essentialiter vel personaliter; Verum, licet rationem actus non potest salvari ratio propria in Deo; nisi secundum modum intelligendi, et significandi. Vide 1. p. q. 25. art. 1. ad 3. et 2o contra gent. cap. 10. solum competit Deo propter rationem rei producti, non vero rationem actionis; ex quo constat, quod in intellectione, et quavis alia Dei operatione, vel actione, omnis ab significat solum relationem rationis provenientem ex nostro imperfecto modo concipiendi; Ut docet D. Thomas q. 1. de potentia art. 1. ad 1um et 1o ad Anibaldum distinct. 35. art. 2 ad 1um relatio autem rationis non potest constituere divinam intellectionem; quae est ens reale infinitum; et consequenter divina intellectio nequit constitui per ipsum ab; et aliàs cum ratio rationis possit fieri à nostro intellectu inter omnes obtinuo solum inadaequate distinctas, consequenter ex eo, quod divina intellectio apprehendatur à nobis, ut egrediens ab intellectu, et natura divina cum ratione rationis principiati ad principium, non sequitur, quod intellectio adaequate distinguatur ab intellectu et natura divina; quod etiam constat; ex exemplo adducto divinae generationis, quae est sententia valde probabilis etiam inter Thomistas, quae asserit processiones divinas significare in recto relationem; in qua sententia generatio non distinguitur adaequate à relatione, et proprietate Patris; sed solum inadaequate; quia est ipsa relatio cognita; et significata à nobis per modum actionis egredientis

à

à Patre, et ita n̄ distinxit personas Patris ex mō Concipiendi,
et Significandi, bene tn̄ ex parte rei Conceptae, et significatae, et ita
ex eo, q̄d intellectio diu.ª à nobis intelligat.ʳ et Significat.ʳ Vt eggre-
diens à naa diu.ª Solus Sequit.ʳ, q.º ipsa n̄ distinguat ex parte modi
Concipiendi, et Significandi, n̄ tn̄ Sequit.ʳ q.º ipsa n̄ distinguat ex parte
rei Significatae.

S. Dices: diuinas intellectiones adminus dicere egre-
ssiones, et elicientias Virtuales, S.ᵉᵈ q.º Virtualit.ʳ egreditur ab alio Vt
prīo. nequit ipsas distinguere, S.ᵉᵈ debet Supponere distinctam: nā à prīo
n̄ distincto nihil egredi pōt formalit.ʳ, aut Virtualit.ʳ; ḡ. diu.ª intellectio
propt.ʳ egressiones, et elicientias Virtuales debet Supponere nāā diu.ª
distinctam. maī prob.ʳ q.ª ipsa diu.ª Viuit in actu ulto, et exercito per
actuales intellectiones; S.ᵉᵈ adhoc requirit.ʳ q.º actus Vitalis Virtualit.ʳ
egrediat.ʳ à prīo Viuente: cū Viuere sit se mobere, et nihil pōt
Se mobere nisi sit prīus actiuus formalit.ʳ, Vel Virtualit.ʳ motus Vitalis:
ḡ. diu.ª intellectio deb.ᵗ procedere Virtualit.ʳ à diu.ª naa.

Rñ. q.º Sicut Virtualis distinctio, n̄ ē distinctio; s.ᵉᵈ
potius ratio distinctionis realis, l. Unitas perfectissima naa diu.ª conti-
nens oēs perfectiones, et Superans propt.ʳ Suā eminentiā nr̄s intellectus;
et ita ē fundamentū distinctionis rōis; ita Similit.ʳ egressio, et elicientia
Virtualis; n̄ ē elicientia, neque egressio; S.ᵉᵈ eminentia diu.ª
tribuens fundamentū nr̄o intellectui Vt apprehendat Vno Conceptu nāā per mōdū
prīj operationis, et alio Conceptu operationes Vt egredientes à prīo,
Sicut eius diu.ª eminentia tribuit fundamentū ad distinguendum in Deo n̄ So-
lum praedicata adaequatè distincta, S.ᵉᵈ etiā Conceptus inadaequatos eiusdem praedicati:
Vt in tract.ᵘ de Volunt.ᵉ Dei dixi, q.º etiā distinctio rōis inadaequata

inadequata hēt suny in re; et ē dinctio roīs roāta, Vnde si dis
tinctio; et aggressio Virtualis sumatr pro diu. eminentia fundan
te dinctiones, et dicientis roīs negda ē min, et adpbes dnē q. à
re n̄ Dstituta nihil pōt in re procedere, nec illigi procedere, si
Dcipiatr sūt ā in se; secus V.o si Dcipiatr aliter ac ē in se per ina
dequatos Dptus; et illigimus; q. radicalis intelligibilitas proue
nit ab immaālita, et spiratio à persona Patris; et Paternitas à
persona spirante; et ita eq pōt illigi diuā Cognitio, Vt procedens
à naā diuā; qmuis solus inadequate ab ipsa distinguatr. V.o in
nrā Sentā n̄ pbr. diuinas illectiones n̄ Dstituere naā diuā ex eo,
q. pbetr dinctio roīs cū fundo in re int. illectiones, et ex opposi
Dptū naā, q. satis pbant testimonia D. Thoē adducta à Mgro.
Miguel; cū in nrā Sentā eq int. Dptus inadequatos detr dinctio
roīs cū fundo in re.

Sd quia authores Vtentes hac voe solū dinctio
nes roīs int. Dptus adequatos appellant dinctiones roīs roāta, et so:
lus huius dinctionis fundus appellant dinctiones Virtuales; hoc admisso
negda ē mai; et ad eius pbes n̄o min: ad cuius pbes Rr. q. in Creaturis
Viuere ē se mobere ase; in Deo V.o Viuere ē se mobere sm̄ nros
mōs Dcipiendi, et significandi; n̄ V.o ex pte rei Dcepte: cū enī dicit. q.
Deus se mobet, debet exponi natiue, q.a sit hēt actus Vitales n̄ ab
alio; sic dicitr ens ase, q.a n̄ ē ab alio, et ēē in seipso, q.a à nullo exte
riori Dtinetr, et Dphendere seipsū, q.a nihil ē sui, q. lateat ipsus,
Vt exponit D. Thos art.o pcedenti ad 1.m dicens: q. huius modi loqutio
nes per rationes sunt exponendæ.

Sd instabis: q. qmuis Volitio diuā sit subra

subia non solum constituitur per conceptum ultimatè actus in linea Volitiua, sed etiam per conceptum ab quo virtualiter egrediatur à potentia Volitiua; et à natura diuina, ut diximus in tractatu de Voluntate Dei. art. 1. dub. 1. et 2º. ergo etiam diuina intellectio, quamuis sit substantialis; et identificetur cum diuina natura debet constitui per conceptum ab virtualem.

Respondetur negando assumptum: diuina enim Volitio non constituitur per conceptum ab nam hic conceptus dicit entitatem; et rationem; constituitur tamen per principium suius rationis: quod principium impropriè, et methaphoricè dicitur ab virtuale; aut virtualis egressio; vel elicientia Volitionis, sed quia in theologia scholastica inquirente maximè veras constitutiones; vitandus est modus loquendi impropius, et figuratus; ideo absolutè dicendum non esse diuinam Volitionem constitui per conceptum ab; vel per virtualem elicientiam, et egressionem: an autem hac virtualis, et finitalis elicientia cum adequata distinctione rationis inueniatur in diuina intellectione, sicut inuenitur in Volitione, inquiritur in praesenti, et non probatur directè argumento Volitionis: nam asserunt Doctores quod Volitio pertinet ad lineam Primam; intellectio verò ad lineam primam diuinae naturae; unde non currit paritas.

Probanda ergo distinctio adequata rationis inter naturam diuinam et eius intellectionem ex regula à nobis assignata loco citato de Voluntate Dei; quia sicut in Deo virtualiter adequatè distinguuntur illa praedicata, quorum unum non includit aliud ex vi conceptus; et quando formalis conceptus; quamuis ipsum includat ex vi alicuius praedicati communis, scilicet naturae, et esse diuinae ex vi conceptus; et quando formalis conceptus non includit implicitè intellectionem; quamuis ipsum; et omnia attributa diuina implicitè includat ex vi esse communis entis diuini; et actus puri: ergo natura diuina adequatè distinguitur ab eius intellectione. maior constat ex ibi dictis, et modo explicatur quia distinctio inter praedicata; et attributa diuina non attenditur ex aliquo praedicato communi ipsis

S. ex rōe propria, et quasi disp̃ali uniuscuiusque; ng hæc requirat per propriũ dpñ̃ tales, quo fit dinctio rõis int. illas pr̃ãs diuinas et aliquid, et hæc significat per nomen propriũ; nomina aũt diu. n̄ significant rões Cões, et quasi gricas; S. proprias, et quasi disp̃ales rões; ut supra diximus, ex D. Tha in 1.º dinct.ª 4. q.ª 1. art. 1. et 1. p.ª q.ª 27. art. 4. ad 1.ᵐ et q.ª 4. de Verit.ª art. 1. ad 8. U.º ut in Deo n̄ dat. acciens, qualitas, et habitus, quæ st. rões Cões, et grica inctui, Voluntatis, Sapientiæ, et aliis Virtutibus Creatis; hæc tn̄ attributa dant. in Deo, q.ª sm̄ proprias, et quasi disp̃ales rões n̄ dicunt imperfectiones; aliãs aũt si dinctio int. attributa desumenda eet ex aliquo pr̃ato Cõi, et quasi grico in Deo n̄ eent plura attributa abluta; q.ª ut supra diximus, pr̃ata Cõia entis a se actus puri, subiq infinitæ, et similia n̄ multiplicant. Virtualit. in pr̃atis, et attributis abluẽis; cũ quodlibet ex his pr̃atis Cõibus propt. infinitã perfectionem in sua linea uniuersali, et Cõi includat oĩa diu.ª attributa inferiora; et ita n̄ hēt per quid plurificet. ex parte rei significata, et dpta: ac proinde dinctio int. pr̃ata diu.ª abluta desumi debet ex rōe propria, et quasi disp̃ali; n̄ V.º ex rōe Cõi, et quasi grica; S.dº tunc dpñ̃s propriũ, et quasi disp̃ales inadæquate distguunt, q.dº unus ex propria rōe patit includere aliũ; ex eo enĩ tã in diuinis, quã in Creatis rão essẽ, et rãe solũ inadæquate distguunt.; et in relatione dpñ̃s ad, et in, et in signo ordo ad signatũ; et Inessio cũ poẽ; et in instrumento rũs ad Cãg priales, et ad effẽũ solũ distguunt. ut dpñ̃s disp̃ales inadæquati, q.ª ex propria rōe pesunt se ad inuicem includere; et ita n̄ dat. diff.º adæquate explicans dtentũ implicite in deffinito debet explicare tales dpñ̃s inadæquatos mutuo se implicite includentes, et partialit., l inadæquate

Dist.

stituentes res definitg: q. in Deo illa prata erunt inadequatê dincta; quę ex proprijs, et quasi esalibus Dceptibus mutuo se includunt; qmuis ex roe Coi entis diuini, actus puri, alterius similis mutuo se includant, et soly quoad explicitg distguant.

Quod autg naa diuᵃ ex proprio, et quasi esali Dcptu n includat intellectiones pbr. q. naa; et essa diuᵃ. ex vi proprij Dcptus soly petit includere infinitg perfectiones in roe pria essa, et naa; S. hanc infinitg pfectiones Dcet; qmuis ex vi proprij Dcptus n includat intellectiones; per hoc praecise; q. Dcat actualitates; et immaalitates infinitg radicantes infinity inctty; et infinitg intellectiones: q. naa diuina ex vi proprij Dcptus n petit includere actuales intellectiones. mai pbr. Vt Dcptus proprius essa; et naa det. in Deo sufficit; q. n dicat imperfectiones; et dicat oes pfectiones possibiles et infinitg; ita Vt ipsi nulla possit superaddi perfectio in propria roe; S. eo ipso; q. dicat infinitg perfectiones in suo proprio Dcptu nullg dicit imperfectiones; S. summg perfectiones; cui superaddi n possit maior pfectio in propria roe: q. Vt det. in Deo falit. ratio naa; et essa sufficit; q. dicat infinitg pfectiones in quolibet gra; et linea: min eg Dstat: q. per hoc; q. naa; et essa diuina roe infinita actualitatis; et immaalitatis radicat infinity inctty, et illectiones Dcet summg; et infinitg perfectiones in linea essa, et radicis; qmuis n includat intellectiones; ng hoc sufficit; Vt ipsi superaddi n possit eg per nrg roes alia maior pfectio in roe essa, et naa, in quo differt à naa inctuali Creata; cui proptr. sui limitationes pot superaddi pfectio in linea naa, et radicis; Vt pt qdo eleuatr. per gratig habituales

ad radicandū Virtutes, et operationes supnales; Unde super additio gratiæ habitualis ē in linea radicis, et naæ, q.ª datʳ ad supplendū deffūj naæ in linea radicis; et eadē rōe supadditio habis operatiui ē in linea pōæ, et priij proximi, q.ª supplet ipsius deffūj; Unde supradiximus in Deo n̄ eē habitus, et nec in pōis Creatis Əplete actiuis: superadditio Vº operationis neque ē in linea naæ, nec in linea pōæ operatiuæ, sᵈ in linea actus 2i, q.ª n̄ supplet deffūj radicis, nec priij proximi: ergo Vt naa, et essā diuª Əplete, et infinitē pfecta in proprio Əptū radicis n̄ indiget inclusione inctūs, neque intellectionis, et nec Voluntas diuª inclusione Volitionis, Vt pbaui loco citato.

Confratʳ. q.ª naa diuª adequate dᵢstguitʳ ab attributis, et ipsa n̄ includit ex Vi proprij Əptūs, sᵈ ex rōe Cōi actus puri, et infiniti, q.ª attributa n̄ superaddunt perfectiones in linea essæ, et naæ supplendo aliques deffūj naæ diuinæ in linea radicis, et naa in Cōi n̄ diuiditʳ per intranea in naē Creatē, et Voluntatē, l miséricordiē diuinē, sᵈ hoc idē contingit in inctu, et intellectione, quia n̄ superaddunt perfectiones supplentes deffectū naæ in linea radicis, et naa in Cōi n̄ contrahitʳ per intranea per inctū, et intellectionē diuinē: ergo Əptūs naæ adequate dᵢstguitʳ ab inctu, et intellectione diuina

Rᵉˢ. Dᵃⁿⁱʲ q.ª naa diuª ex infinita actualitᵉ, et pfectione proprij Əptūs petit includere intellectionē, q.ª ē actus purus infinitus in linea intellectuali, et ita debet includere actualitatē ultimē talis lineē, sine qua linea inctualis n̄ illigitʳ in actu

Əpleto

Completo, et perfecto; intellectio auq; è ulta actualitas in linea intellectuali; quæ è Itia in Deo; et ita intellectio ingreditr. Ostitutionem naæ inetualis infinitæ, et per intranea Dªhit Opty Coey naæ abstrahentis à naâ imperfecta, et Creata, et à naâ perfectissima; et diuª. secus V.º alia operationes, et attributa Dei, nõ pertinent ad lineã Quig; et ita supponunt lineã Itig naâ adequatè Ostitutã.

S. in hac solutiõe Omittitr. æquiuocatio in hac Voce linea inetualis; qª l. per lineã inetualem illigitr. aliqua ratio Cõis per pratiõnem prio radicali, et proximo intelligendi; et ipsi intellectioni; l. illigitr. aliqd pratis proprium, et quasi diffale naâ diuª, qtenus è radix operandi; si dicatr. lª libenter fateor, qd naâ diuª. Sm illud pratis Cõe petit includere inetum, et intellectionem, Sed eã ipsã includit Sm Cõem rõem entis à se; et actus puri, qª nomina diuª Coia oibus; l. pluribus attributis propt. infinitatem in illa linea Cõi; et Vniuersali includunt totã perfectionem pratorum inferiorum existentium in tali linea: Vt si assignetr. Vnum nomen Cõe, tã naæ diuªæ, quã Voluntati, et Volitioni: naâ diuª ex Vi talis prati Cõis includet Voluntatem, et Volitionem; Sed hoc ñ sufficit Vt diuª. intellectio Ostituat naã diuinã; Sed ñ sufficit; Vt ipsã metaphice Ostituant cætera attributa, Vt pbatum è; Si V.º dicatr. 2g. falsum è; qd naâ diuª. ex eo qd sit actus purus infinitus in linea inetuali petat includere intellectionem ex vi proprij Ostitutiuis; qª lt ex eo qd sit actus purus petat includere intellectionem, Sed cætera attributa; secus V.º ex eo qd sit in propria linea intellectuali per mõs lª. radicis, intelligendi; et

et operandi; q.a ad infinitã actualitatem; et pfectionem n̄ in ōi g̃re; et linea; s.d determate in linea radicis, sufficit, q. in perfectione propria v.a radicis n̄ possit superaddi maior pfectio; nec illigi pfectior radix; et nãa ad quod n̄ requirit. includere inctũ; nec illectionem; s.d pfectissimã actualitatem; et immãalitatem hũs radicantem infinitũ inctũ; et illectionem; et infinitã voluntatem; et volitionem; et infinitã ōpõg.

Confirat. ad infinitã pfectionem esse; et nãa diuinæ sufficit illa actualitas; qua intelligit. nãa diu.a capax infinitæ existiæ; nã existia ẽ actus nãæ; et esse ȷpletæ, cũ n̄ dent. existiæ partiales, acƒinde donec intelligat. esse ȷpleta ȷstituta; nequit illigi cũ existia; s.d vt nãa; et esse diu.a illigat. capax existiæ n̄ requirit, q. ȷ̃intelligat. cũ actuali intellectione; aliãs prius sm̄ rõem eẽt operari; quã eẽ; cũ ẽcontra res se hẽat, q. prius ẽẽ; quã operari, et similit. possemus dicere; q. nãa diu.a n̄ ȷcipit. vt capax existendi; nisi ȷcipiat. cũ actuali volitione; et operatione diu.a ōipõæ; vt sm̄ ȷprius inadequatos prior eẽt vna operatio; quã alia: q. ad infinitã actualitatem esse; et nãa diuinæ sm̄ proprium; et quasi ȷ̃ralem ȷ̃pũ; n̄ requirit. actualitas intellectionis, s. sufficit infinita actualitas in linea v.a radicis oĩũ diuinarum operationum: et certẽ cũ in esse sõis, et Angeli sufficiat actualitas radicalis illectualitatis, vt sint capaces existiæ finitæ; et ita nãa inctualis creata illigit. prius ĩã, quã illigere, difficillimũ ẽ, q. actualitas infinita illectualitatis radicalis Dei n̄ sit sufficiens, vt illigat. nãa diu.a

capax existentiae, antequam intelligatur actualis cognitio: alias natura divina esset aprehendenda ad modum mali, quae est incapax existendi, antequam intelligatur actuata gratia; neque etiam natura divina esset incapax existendi, donec intelligeretur actuata per illectiones. Videantur dicta circa Sanctissimam voluntatem, et alias in tractu de Voluntate Dei.

Solvuntur Argumenta

Sed 1a. Arg. 1. Constitutio naturae divinae debet esse per rationes perfectissimas inter omnes constitutiones excogitabiles in linea actualitatis; cum natura divina sit perfectissima, qua perfectior cogitari non potest; sed perfectissima constitutio est per actuales illectiones: ergo per ipsas constituitur. min. probatur quia natura divina constituitur in linea intellectuali, quae est vita perfectissima, ut nos ex fatemur; sed perfectissima constitutio in linea intellectuali debet esse per actuales illectiones: ergo min. probatur 1o. quia perfectissima constitutio in linea intellectuali debet esse per totales, et completas actualitates talis lineae, cum perfectio consistat in actualitate; sed ad hoc requiritur constitutio per actuales intellectiones, quae est ultima actualitas lineae intellectualis, nam actuat omnes actualitates praecedentes in tali linea, et ipsa à nulla alia actuatur in sua linea: ergo =

2o. probatur min: quia natura divina nequit habere perfectissimam constitutionem in linea intellectiva, nisi dicat infinitas perfectiones in tali linea; sed constitutum naturae divinae nequit dicere infinitas perfectiones in linea intellectiva, nisi dicat, et includat perfectionem actualis intellectionis, nam infinitum in aliqua linea est, cui nulla defficit perfectio talis lineae, sed omnes continet, quia perfectio limitatur per deffectum alterius perfectionis: ergo —

3.º pb.r min: q.a si nāa div.a constitueret per intellectualitatem radicalem virtualiter adaequate distinctam ab intellectione, eius constitutivum esset imperfectum; et poale: q. n esset perfectissima constitutio in linea intellectuali. Sequela pb.r q.a constitutivum nāe div.æ esset virtualiter actuabile per ultimum actum lineæ intellectivæ; s.d virtualiter actuabile est imperfectum; et poale, ut pt in gre; q.d est virtualiter actuabile per differentias: g.o =

Et si dicas: q.d genus n includit in actu, et implicite differentias, s.d solum in potentia; q.a obtive ab ipsis praescindit; essa v.o divina actualiter implicite includit intellectionem.

Contra est: q.a ex hoc sequitur q. cum nāa div.a habeat perfectissimam constitutionem debet implicite includere intellectionem, s.d hoc sufficit, ut illectio ipsam metaphysice constituat. P. min pb.r q.a praedicata actualiter implicite inclusa in essa definiti ipsum metaphysice constituunt; nam in definitione talis definiti explicite ponuntur talia praedicata implicite inclusa in definito, et q.d ponitur explicite in definitione essali est de constitutione definiti: g. si nāa div.a ob sui perfectionem essalem implicite in actu includit intellectionem, per ipsam metaphysice constituatur; nam si per imposibile nāa div.a definiretur illectio implicite inclusa in ipsa explicita poneretur in eius definitione

4.º pb.r min: q.a si nāa div.a praecise constitueretur per intellectualitatem radicalem; alia perfectior constitutio in linea naturae esset excogitabilis; s.d constitutio assignata à contrariis per intellectualitatem radicalem proximam, et actualem intellectionem, neque per conceptus inadaequatos; haec enim constitutio per omnes perfectiones lineæ intellectivæ perfectior est; quam constitutio per solam intellectualitatem radicalem.

Nec valet dicere: Sane distinctiones non esse possibiles; quia actualis intellectio supponit naturam divinam adequate distinctam. =

nam dico 2°: quia ex nullo capite repugnat divinae intellectioni attendere ad distinctiones divinae naturae; quia in primis hoc ipsi non repugnat, ex eo, quod intellectio indigeat praevio alio prato; quod debet praesupponi tamquam subiectum, quod per seipsum cognoscat, ut quod. nam ipsa divina cognitio realiter est subiectum per se subsistens, et apta denominari cognoscens ut quod. deinde nec repugnat, quia debeat praesupponere suum obiectum, nam hoc obiecti praesuppositio ad omnem cognitionem non est necessaria ut apparet etiam in cognitione notionali; quae nullatenus est posterior suo termino, vel obiecto, siquidem relationes sunt simul natura, et cognitione =

nec repugnat, quia obiectum operationis vitalis petat esse ab intrinseco; vel ab aliquo praesupposito, quod se moveat per intellectiones; vel ad intellectiones; quia ad intellectiones sufficit in sententia satis tritia, ut sit operatio solum intentionalis, quae solum petit procedere ab intrinseco; vel sine modis recipiendi; vel solum negative per hoc, quod non sit ab alio, maxime, quando operatio vitalis, et intentionalis est subiectum per se subsistens, et vivens ut quod

ergo ex nullo capite repugnat, quod divina intellectio attendat ad distinctiones naturae, et esse divinae.

Respondetur hoc argumentum aequaliter probare naturam divinam esse metaphysice distinguendam per omnia attributa; imo etiam per relationes; nam sic ex eo quod est actus purus infinitus in linea intellectuali; quae est totius ad prius radicale, et proximus intelligendi, et ad actualem intellectionem debet per tria hoc constitui

aliàs n erit perfecte; et complete constituta in actu, et infinite perfecta in tali linea: Similiter, quia è actus purus infinite perfectus in linea Volitiua includit Volitionem; è; quia è talis in linea Vitali includit omnes operationes Vitales, et quia etiam è talis in linea Subiae; etiam includit omnes perfectiones Subiales; qualia sunt omnia attributa, et quia talis è in linea entis, l. rei diuinae includit essaliter relationes diuinas, quae sunt tres res; et ipsas implicite includit natura diuina, Vt probaui in tractu de Trinitate, et consequenter si natura diuina esset metaphysice constituenda per omne id, quod implicite includit, quia è infinita in lineis praedicatis; etiam metaphysice constitueretur per relationes diuinas, quod salua fide dici n pot; aliàs tota natura diuina n erit in Patre; et consequenter Pater n erit Deus, quia vox Deus significat naturam diuinam.

Ne ergo in praedicta absurda incidamus, prae oculis habenda è regula à nobis assignata, quod sit illa prata, quae natura diuina includit ex vi proprij; et quasi digitalis conceptus constituunt metaphysice naturam diuinam, secus vero prata inclusa in natura ex vi alicuius prati Comm; vnde sic omnia absoluta, et relatiua implicite includuntur in natura diuina, Vnde ad Argumentum in forma nego minorem: ad eius probationem nego minorem; et ad vero probationem distinguo è mai, Vt enim natura diuina Seat perfectissimam constitutionem in linea intellectuali sm rationem Comm; et quasi genericam talis linea debet includere in Sui constitutionem prius radicale, et proximum intelligendi; et actualem intellectionem; nego tale pratum Comm; et quasi genericum intellectualitatis abstrahentis ab intellectualitate radicali proxima, et actuali intellectione n erit infinite perfectum in tali

linea

linea Cois nisi includat tria grata, et ita ipsa etiam includit naa diua. ex oi talis grati Cois lineae intellectiuae; adhuc tn q. naa diua. Seat gfecti ssimg. Ifinitionej in linea inettuali per mj naa, et radicis n requirit, q. ex vi proprij, et quia i dilfalis Igris includat actualitatej inettus, et intellectionej, qa D. extra lineg sui proprij, et dilfalis Igris radicis intelligendi, ex vi cuius solus includit infinitg actualitatej, et gfectionej in Igri radicis; ita vt ipsi in linea radicis superaddi n possit etiam per roej maior actualitas, et gfectio, ac dicerg naa inettualis Creata, cui supadditr. maior gfectio in linea radicis intellectualis per infusionej gratia habitualis.

Ad 2d. pbej similitr. Rx. q. naa diua. nequit hre infinitg gfectionej in tota linea intellectiua, nisi includat intellectionej ex vi grati Cois talis lineae, n tn requirit, q. ipsg includat ex vi proprij, et dilfalis Igris; qa vt naa diua. sit actus purus infinite perfectus in linea inettuali, in linea Volitiua, in linea vitali, in linea subiae, et linea entis requirit, q. implicite includat oej actualitatej, et gfectionej possibiles in qualibet ex illis lineis; hanc tn inclusionej n het ex vi proprij Igris radicis, s. ex gratis cóibus naa, et attributis, ex hac mutua inclusio oiy diuinary gfectiony, et Cois naa, et attributis.

Ad 3d. pbej Rx. Xa solutionej ibi datg; etiamsi naa diua. implicite in actu includat inettus, et intellectionej ex grato Coi n e actuabilis in goa per intellectionej, sicut gus actuatr per dilfaj; s. tota goalitas se tenet ex parte nri inettus; qui dj explicite Itinet nag diuing; adhuc e in goa ad Cognoscendum explicite intellectionej, et Caetera attributa implicite inclusa in Ocatuo Igri naa.

Et ad Rpcg Rx. q. Summa pfectio naa diu.ª et suae Ditutionis petit implicite inclusionem intellectionis, et oiy attributory; n. m. ex proprio; et disfali dgu; sed ex pratis Coibus; et soly prata implicite inclusa in naa diu.ª ex vi propij Ditinis ipsg metsyce Ditiaunt, et n. e universalit verg; q. o e Dtong implicite in definito sit explicandy in deffinitione quidditativa; et ptineat ad metsycg Ditutionem; aliqs unitas, veritas, et bonitas deberent explicari in deffine Dois, et ipsy metsyce Ditituere; naa aug diu.ª deffinibilis n. e.

Et si dicas: q. in Creatis n. soly praty disfale, s. et gricy ptinet ad metsycg Ditutionem naa creatae: q. et praty Coe; et quasi gricy pertinebit ad Ditutionem naae diuing.

Rx. n. do cog. q.ª in Creatis ratio Cois; et grica multiplicat, et diuidit. in speciebus: ratio vo. cois naa diu.ª et attributis n. multiplicat, nec diuidit. et per roey in attributis, et naa; s. tota directio versat. in roibus proprijs, et quasi disfalibus: et questio procedit de Ditutiuo metsyco naa diu.ª, qt distguit. ab attributis, et relationibus soly ratio propria, et disfalis Ditituit metsyce eog, et nag: si vo. quest.º procederet de Ditutiuo naae diu.ª vt distguit. et a Creaturis: oia prata dicacte Coia ad nag diu.ª, et attributa ptinerent ad eius metsycg Ditutionem s.m Dpris explicitos in linea entis absluti; n. vo. s.m roey, q. implicite imbibunt, aliqs oia attributa, et relationes Dtituerent metsphice nag diuing.

Ad 4.º Rx. st ibi dicy e. repugnantia ~~...~~ ne diu.ª intellectio ascendat ad Ditutionem metsycg

diu.ª

diu.a na'a n attingit in Regca, ng provenit ex eo, q. na'a diu.a ex proprio, et quasi differentiali Iptu n petit includere intellectionem; nec intellectio ex proprio Iptu petit includere radicem; S. solum ex Iptu Coi, Ut fatet arguens; dum pbat, q. ascendit intellectio ad Istitutionem na'e diuine, ex eo q. e Subia Subsistens; et illigens Ut quod hoc autem n e peculiare intellectione diuina; cum oes Dei operationes, et oia attributa Sint Subia Subsistens, et Uiuens, Ut quod, et prudentia, providentia, et pdestinatio est intelligens Ut quod: cum tn n Istituant naam diu.; cum enim oe existens in Deo sit ipsa Deus, et Deus sit intelligens Ut quod necesse e, q. oe existens in Deo sit illigens Ut quod S. in hoc illigere, Ut quod quaerimus Ut et Speciale praty, q. sit radix aliorum, et ita metphce Istituat nam diu.; q. praty inter oia Subsistencia Ut quod e intellectualitas radicalis, ex qua provenit intellectus, et intellectio.

Et si Dicas: q. intellectio naria, et essalis Istituit nam diu. n precise ex eo, q. sit Subsistens, et illigens Ut quod, S. simul etiam, q.a talis e in linea Diuina ad quam solum ptinet intellectio essalis; et naria; nam intellectio libera qualis e Scia Uisionis, prudentia, et providentia ptinent ad lineam Diuinam, cum actus liber supponat narium

Rx. q. restat pbandum e Daxijs, q. linea intellectualis sit Una quasi Specie athoma, et indiuisibilis in plures lineas Spalis, et quasi Specie diuersas: nos enim asserimus, q. linea intellectualis e coiss, et quasi grica ad radicem intelligendi, primum proximum, et actualem intellectionem; et ita intellectio solum e

in linea scientia, quasi genica; n Dei in linea simpliciter scientia, et quasi specifica; sit ergo scientia visionis, et scientia attributalis, quae Salmanticenses et alij ex nostris concedunt. quod autem linea intellectiva sit una athoma, et formaliter indivisibilis, minime probatur ex eo quod intellectio divina sit subsistens, et intelligens ut quod, sicut linea vitalis non est linea athoma, et formaliter indivisibilis, quamvis actus vitalis sit subsistens, et vivens ut quod. et mirabile est, quod cum linea intellectualis non sit una athoma, et formaliter divisibilis, ut fatentur contrarij; linea tamen intellectualis comprehendens intellectionem radicalem, et proximam, et actualem intellectionem sit una species athoma; cum tamen haec linea 2a sit maior, quam 1a.

2o Arguitur, et replicatur. Deitas dicta quatenus essentia divina non solum ex pratis coribus; sed etiam ex vi propria, et quasi diffinitionis conceptus includit implicite intellectionem, sicut intellectualitatem radicalem: ergo non minus debet constitui per actualem intellectionem, quam per intellectualitatem radicalem. ans probatur 1o quia essentia divina ex vi propria conceptus dicit proprium perfectionem excludentem omnem imperfectionem propriam naturae intellectualis; sed imperfectio est propria naturae intellectualis quod non includat implicite actualem intellectionem: ergo ipsam includit ex vi propria conceptus talis naturae. min probatur quia omnis conceptus per se actuabilis per alium conceptum per actum proprium, est imperfectus, si actum proprium implicite non includat; nam hac ratione prius est imperfectus; quia sit est actuabile per differentias proprias, et ipsas non includit; sed obiective ab ipsis praescindit. è contra Deus est infinite perfectus includit implicite omnes perfectiones possibiles in linea entis, quia aliter esset imperfectus; ergo natura intellectualis, qualis est divina est actuabilis

per intellec

per intellectionem; neque per actum proprium; cum illectio non possit actuare aliquam naturam non illectivam: ergo non includere implicite actualem intellectionem est imperfectio propria naturae intellectualis; quae proinde excludi debet per conceptum proprium naturae divinae.

2º probatur seu explicatur. ante quam potentialitas formalis; aut virtualis in ordine ad dilectionem. proprietatem est imperfectio propria naturae substantialis; et natura divina est infinite perfecta ex ratione cui substantia; ideo ex vi talis conceptus implicite includit proprietatem et attributa; et excludit omnem potentialitatem tam formalem; quam virtualem rei attributorum; sed ea potentialitas formalis; aut virtualis rei illectionis est imperfectio propria naturae intellectualis; cum aliis naturis divinitate non possit: ergo quia natura divina ex vi propriissimi conceptus est infinita in ratione naturae intellectualis debet ex vi talis conceptus implicite includere illectionem; et excludere omnem potentialitatem, tam formalem, quam virtualem rei illectionis; et consequenter non solum ex conceptu cui petit includere intellectionem.

Confirmatur. quia sicut existentia est actus ultimus essentiae in linea entis; ita illectio est actus ultimus naturae intellectualis in linea intelligibili; sed essentia divina ex vi propriae conceptus includit existentiam; et per ipsam metaphysice constituitur. ergo ea debet includere ex vi proprii conceptus actualem intellectionem; et consequenter per ipsam metaphysice constituatur. minor probatur tum quia essentia divina in suo essentiali conceptu dicit naturam; et entitatem in actu; cum ex suo formali conceptu non sit indifferens ad statum purae possibilitatis; vel futuritionis; sed determinate dicit entitatem in actu cum repugnantia ad puram possibilitatem; et futuritionem; sed essentia constituitur in actu extra statum possibilitatis; et futuritionis per existentiam

q.º essa dius. ex vi sui fralis conceptus includit existentiam; Unde haec propositio debet esse per se notta simpliciter; et non quoad nos; ut docet D. Thomas sup.ª q.e 2. art. 1. quia existentia est de ratione naturae divinae, si autem existentia virtualiter adequate distingueretur a natura divina, talis propositio non esset per se notta; et nec aliae propositiones in quibus praedicantur attributa de essentia divina.

Sed contra: quia sequeretur quod existentia divina esset perfectior, quam essa; et natura divina, cum sit actus ultimus subtialis naturae divinae, et non proveniat per virtualem elicientiam; aut resultantiam ab essa, et existentia creata non provenit per dimanationem a natura creata, ut docet D. Thomas sup.ª q.e 3. art. 4. aliàs essa existeret, antequam existeret: cum principium activum per elicientiam; aut resultantiam praesupponatur existens ante suum effectum; actus autem 2us, et ultimus perfectior est actu 1.º, quando ab ipso non provenit per elicientiam, aut resultantiam; et consequenter existentia divina esset perfectior, quam natura divina, si non ingrederetur metaphysicam constitutionem ipsius naturae.

Respondeo negando assumptum, et ad 1. probationem distinguo maiorem essa divina ex vi proprii conceptus excludit imperfectionem propriam naturae intellectualis, si imperfectio sit propria formaliter, concedo maiorem; si sit propria solum subtive, nego maiorem; et distinguo minorem eodem modo et nego consequentiam. duplex enim potest esse propria perfectio, vel imperfectio. vel subtive; quia solum conveniunt tali subiecto, sic intellectio, et ignorantia sunt propria rei intellectivae, et hoc modo sunt propria rei Dei eius attributa: et intellectio est propria perfectio naturae divinae, sed sic infinita perfectio naturae divinae non requirit, quod ex vi proprii conceptus includat attributa, et tollat negationem includendi ipsa: ita non requirit quod ex vi proprii conceptus includat actualem intellectionem, et exclu-

et excludat imperfectiones proprias subtine non includendi intellectiones; sed sufficit; quod sane imperfectiones excludat ex conceptu actus puri, et entis infiniti. =

2.° perfectio, vel imperfectio est propria formalis, quando conceptus formalis rei ita est perfectus, ut ipsi superaddi non possit perfectio in propria ratione formali; vel imperfectus est, quando ipsi superaddi potest perfectio: sic calor remissus est imperfectus formaliter et potentia sine habitu est formaliter imperfecta in ratione principii proximi: et anima sine gratia in ratione principii radicalis; et hoc modo intellectio non est perfectio propria naturae intellectualis; quia non perficit naturam in linea radicis supplendo defectus in tali linea; sed solus dicit perfectiones proprias subtine; et consequenter conceptus proprius naturae divinae non potest includere intellectiones; neque excludere imperfectiones existentes in negatione inclusionis intellectionis actualis.

Ad 2.um probationem non obstat: quod natura divina ex conceptu naturae infinita includat attributa, et excludat virtuales, aut logicas formalitates rationis ipsorum: nam conceptus naturae infinita non est communis naturae, et attributis, sed est proprius naturae divinae, quamvis non explicat ultimum gradum talis naturae, qui est inactualitas radicalis. Unde natura divina implicite includit attributa, et excludit formalitates virtuales, aut logicas rationis ipsorum in vi praedicati communis tam naturae, quam attributis; sicut ex ratione conceptus substantia divina, entis infiniti, actus puri, et similium.

Ad confirmationem respondeo quod duplex est sententia satis probabilis inter thomistas circa distinctionem existentiae a natura divina: quarum 1.a recognoscit virtualem distinctionem adequatam inter naturam divinam, et eius existentiam; et consequenter asserit, existentiam non pertinere ad metaphysicam distinctionem essentiae; et naturae divinae, et fundatur in hoc articulo 4. in quo asserit D. Thomas: quod sicut esse consequitur ad formam, ita intelligere consequitur speciem

intelligibiles; et coenter intelligere supponit species distinctas, ita etiam esse supponit formas, vel essentias distinctas; et q. 10 de Verit. art. 12. ad 9. ex arguments propositis 2.° loco clare docet D. Thomas, quod essentia, et existentia divina ratione distinguntur; quod etiam colligitur ex regula assignata a D. Thoma in 1.° dinct. 2. q. 1. art. 2. ad 3.um et dinct. 22. q. 1. art 3. et dinct. 35. q. 1. art. 1. ad 2. et q. 7. de potentia art. 6. quod sicut illa praedicata in Deo distinguntur ratione cum fundamento in re, quae in creaturis realiter distinguntur: quia nomina communia Deo, et Creaturis non sunt aequivoca, sed analoga; ubi cum essentia, et existentia in Creaturis realiter distinguantur, in Deo debent distingui ratione cum fundamento in re.=

Hoc in quantum in nostra Sententia non urget, cum concedamus in Deo dinctiones rationis cum fundamento in re penes conceptus inadaequatos; ergo talia praedicata in Creaturis realiter distinguantur, sicut realiter distinguntur Paternitas, et personalitas, quae in Deo solum inadaequate distinguntur. et similiter metaphysica, Physica, et alia scientia sola ratione inadaequate distinguntur in Deo: sicut etiam plures artes, et plures species prudentiae: primo autem Divinus artus explicatur a D. Thoma. infra q. 104 art. 1. ad 1.um Ubi ait: quod esse per se, dependit forma Creaturae, supposito tamen influxu Dei; sicut lumen dependit diaphanum suppositione influxu Solis: Unde esse non dependit forma, neque causa efficiente, sicut in aeris dependit species intelligibiles, sicut solum ipsum dependit in Creaturis neque causa materiales supposito influxu Dei; cum autem esse dependi nequeat a natura divina supposito influxu alicuius agentis, nec possit dimanare ab ipsa natura, sicut resultant proprietates, coenter solum ex parte nostri modi concipiendi potest concipi existentia divina; Ut

ut Cons, et procedens a natura divina; ut ad subiectum ipsius existentia; non vero ex parte rei concepta, et ita intelligendus est D. Thomas in hoc casu.

2a. vero Sententia quae mihi semper probabilior visa est asserit: existentiam ingredi metaphysicam constitutionem essentiae, et naturae divinae praeter omnes propositas in Conclusione; et quia D. Thomas Sup. quaestione 3. art. 1. ait: cum autem Deus sit ipsum esse per suam essentiam; opportet, quod esse Creatum sit proprius effectus eius: sicut ignire est proprius effectus ipsius ignis: quae ratio nullius est momenti, si esse, vel existentia solum physica, et identica sit essentia, et natura Dei: alias eodem modo probaretur intellectionem, volitionem, et omnes virtutes, quae naturaliter esse effectus proprios Dei; quia Deus intellectio, volitio etc. per suam essentiam physice, et identice; et cum in Creaturis existentia non sit ratio formalis agendi, sed solum conditio, si in Deo existentia non pertineret ad constitutionem divinae naturae, solum esset in Deo conditio; et non ratio operandi; unde ex identitate existentiae cum natura divina non posset inferri, quod esse creatum sit proprius effectus Dei; quia proprius effectus est, qui assimilatur agenti in ratione formali, et principio operandi; vero quia existentia in Deo non solum est conditio; sed est ratio operandi constituendo naturam divinam; quae est ratio formalis operandi; infert D. Thomas, quod esse est effectus proprius Dei, quia assimilatur Deo, non vero alicui agenti Creato in ratione formali agendi. =

Duo tamen sunt modi dicendi inter Thomistas, huius Sententiae defensores procedentes ex diversis rationibus, in quibus conveniunt ad hanc Sententiam defendendam; quia alii movent ex eo, quod natura divina in suo formali, et essentiali conceptu est actus purissimus, et constituitur essentialiter est ens in actu, vel ens participaliter, cum que, alias in suo formali conceptu deficeret actualitas ratione cuius excluderet potentiam obiectivam, et statum pura

possibilitatis, et ita actus purus n. edt; nec fralit. e in actu, si existtia in sui frali constitutione n. includeret; sed q hac ratio actus puri; i. entis in actu e com. tis nae, quae attributis; ideo dicunt huiusmodi authores existtia pertinere ad constitutionem nae divae ut praty cae, n. vo. ut praty propriu; qa eo pertinet ut praty ad constitutiones oium attributorum: et ratio subiecti, et entis in actu.

Alij vo. asserunt: existtia ee de conce essentiali nae divae ex conce proprio, et quasi diffrali, in quo a relationibus, et attributis distinguitur, qa et nae divae e ens a se n. solum fralitr, sed etiam virtualitr, qa nec het cam fralem, nec virtualem, et ita ex vi proprij conce n. het indiffq, ut considerat. nae divae sine se, et put e virtualitr in cae virtuali, et put het fralitr ea a parte rei; sed essa e ipsa existtia, quae ex se semper e, et consequenter existtia e de propriissimo conce nae divae, attributa vo. cum heant cam virtualem, ex ex proprio conce hent indiffq, ut possint concipi sine se, et put sunt virtualitr in cae virtuali, et put fralitr existunt in se ipsis, ac proinde in attributis e sufficiens fundamentum ad distinguendum conceptus essales, et quidditativos ab actuali existtia, et cum aliunde identificentur cum nae divae n. e necesse concedere attributis proprias existtias, sed ut existant, sufficit existtia nae divae cum ipsis identificata. Et relationes divae n. existunt per proprias existtias, sed per existtia nae divae, ut cum coi sentia thomistarum dixi in tractu de Trinitate.

Nec obstat: q. attributa heant rones actus puri essalitr includentis existtia; qa ratio actus puri includit tis essentia; et

et exigentiæ, quæ attributa; et pro ea parte, qua includit attributa, excludit quoque subiectum eorum ipsorum, et cuiuscunque alterius accidentis: pro ea vero parte, qua includit exigentiam, quæ formaliter eius est, excludit quoque obiectum, et statum possibilitatis; cæterum sit essentia divina, quamvis sit actus purus non includit in sua constitutione metaphysica attributa, quæ sunt de essentiali conceptu actus puri; quia ratio actus puri non descendit ad constitutionem naturæ divinæ sub totali, et adæquata ratione actus puri, sed solum sub ratione inadæquata actus puri in linea naturæ; ita similiter, quia ratio actus puri non descendit ad constituendum attributa sub adæquata eius ratione, sed solum inadæquata; ideo exigentia, quæ essentialiter includitur in ratione communi actus puri non est de metaphysica constitutione attributorum, sed sub ratione naturæ divinæ inclusa in ratione actus puri non ~~[illegible]~~ constituit metaphysice attributa, ac proinde exigentia solum pertinet ad metaphysicam constitutionem naturæ divinæ, quia natura divina ipsam includit, non procedit ex ratione communi actus puri, sed ex vi propriissimi conceptus entis omnino a se, id est non ab alio, sive formaliter, sive virtualiter.=

Dices 2º: Hinc sequitur minus dicendi; quia magis communis inter Thomistas ad consequentiam nanque est, quod sicut exigentia est actus ultimus in linea entis; ita intellectio in linea intelligibili, ut deprehendit ex intellectivum radicale; neque intellectivum radicale non ordinatur per se ad intellectionem, ut ad actum proprium; sed essentia per se ordinatur ad esse; solum enim potentia intellectiva per se ordinatur ad intellectionem, ut ad actum proprium; videlicet in creaturis potentia operativæ distinguuntur a substantia, et essentia, quia per se ordinantur ad actus diversos; ut docet B. Thomas 1. p. q. 54. art 3. neque substantia

l. essa ordinat. ad ēē, qo ē V.o ad operationes =

Et si dicas: qd sola illectio metaphicē distituit diuinus inctus; sed exystia distituit natg diuing; cuius darius diximus in tracāi de Volunt.e Dei

Rñ ndo sequelg; q.a illectio ē actus ultus in linea actiua; et ita debet supponere ejus prius distitutus in actu; q.a unumquodque operat.r in quantus ē in actu; et ita illectio n. pot distituere inctus; qui ē ejus prius; at V.o exystia n. ē actus ultus in ge.e actiuo; s. potius passiuo; q.a essa n. ē prius actiuus; s. receptiuus exystiæ V.e essa cognita sine exystia ē in pōa passiua, et in pōa obiectiua; et ē nihil; nisi in ēē obiectiuo, cuius autem essē dit.r repugnat pōa passiua; et obiectiua, et essalit. sit ipsa actualitas; coent. repugnat, q.a exystia n. ingrediat. distitutiones natæ diuæ, cum essā distituat. in actu per exystiāg = ex qua gequenit alia differentia; ng quamuis inctus diuinus virtualit. adequate distinguat. ab illectione; adhuc n. deigit. imperfecte; ng cum sit prius virtualiter actiuus illectionis in sua virtute detinet in actu totg perfectiones intellectionis: si V.o essa diuina virtualit. adequate distingueret ab exystia n. detineret in sua virtute perfectiones exystiæ ex vi proprij distinctus, q.a essa n. ē prius actiuus, s. potius receptiuus exystiæ, et coent. intelligeret. solū in pōa passiua sui exystiæ; q.d dicit imperfectiones.

S. instant opp.ta sent.æ authores; q.a distitutiuus debet ēē, q.d 1.o illigit.r in ra distituta; s. exystia n. ē, q.d 1.o intelligit. in natā diuina: q. ipsa metaphicē n. distituit: min pb.r q.a exystia adequatē

adequate distguit. à nâa diu. roe roata; ut sic directa n̄ dcipit. à nobis ut prior esia: sp. ut posterior; et coent. exystia n̄ e; q. 1°. à nobis dcipit. in Deo cy fundo in re: mai pb. 1°. q.ª talis directio n̄ apponit imperfectiong in Deo; dy modo exystia realit. cy esia identificet; et in ipsa implicite includat; q. distat à parit.e attributorũ, et relationũ; quę absque ulla imperfecône virtualit. adequate distguunt. ab exystia: sp. =

2°. pbr. mai q.ª n̄ minus ē de roe tũ rey traty supponere, et coent. ab illa adequate distgui; quã de roe actionis supponere priuy; et distgui ab illo; s. exystia ex ppria roe; et dpri ē trus esse; ut illacio ē actio, qua pro pt. coit. dicunt thã cy D. thã 3 p.e q.e 17 art. 2. q. n̄ repugnat exystig diu.ª reddere existentez nâaz sumang Xpi Dni; q.ª ad hoc sufficit ultri per modũ tũ: sp. ut illacio, q.ª ē actio supponit suũ pũs adequate dsttuty, et ab ipso adequate distguit, ita exystia; q.ª ē trus nâa ipsy supponit adequate dsttutg; et ab ipsa virtualit. adequate distguit. =

3°. pb. mai: q.ª exystia diu.ª ulti. nâa sum.ª Xpti Dni dsttuendo ipsg existentez; ut docet D. thãs loco citato; et n̄ ulti. nâa sum.ª esia diu.ª in roe nâa dsttuendo ipsg Deũ; q.ª unio hypostatica n̄ ē facta in nâa; ut docet D. thãs 3 p.e q.e 2. art 1. g. nâa diu.ª, et exystia roe adequata &c.ª =

Confirmat: q.ª ut attributa, et relationes habeant roes actus puri; et ipsis repugnat pôa obiua; 1. statis possibilitatis; adhuc virtualit. adequate distguunt. ab exystia: alias in Deo darent. tres exystia relatiuę, et plures absutę roe directa:

q. qmuis esia diu.a sit actus purissimus, et ipsi repugnet poa obiva virtualit.r adequate distguarat ab exystia:

Rx n.d min: et ad pbes no mai: et ad 1.m pbes Rx q.d
dinctio rois adequata ab exystia imperfectiones ponit in naa diu.a
ng dicit, q.d naa diu.a n sit ipsa actualitas are tq fralit, qug vir-
tualit, ac proinde, q. n sit 1.a naa; et esia; in dpni v. attributoru
nullq ponit imperfectiones, q.a attributa n dicunt actualitates a se
tq fralit, qug virtualit, cu virtualit. procedant a naa diu.a

Ad 2.m pbes Rx q. exystia e tuis naa, a qua
realit.r distguit, et ita exystia diu.a in Xpto e tuis naa hum.e
nu v.o 1.a naa, a qua n distguit. n h et rois tu, nisi ex nostro
mo dcipiendi, et exystia solu e dditio agendi in naa realit.
ab ipsa dineta: in diu.a v.o naa e ratio fralis agendi, vt di-
ximus ex D. Tha sup q.a 8. art. 1. disparitas aut int. actiones, et
exystiq supra e assignata.

Ad 3.m Rx q. eq subsystia verbi diuini reddit
nag humang Xpi Dni subsistentes, et n reddit ipsq rela-
tq ad Patres, et ita unit. per modu subsystia, et personalitatis,
n v.o per modu relaonis, et tn personalitas verbi diuini
n distguit. roe adequata a relaone filiaonis, et si unirat.
naa irrationali, unirat. per mu subsystia, et n per modu
personalitatis; et tn ysti dpnis solu inadequate distguunt.
et esia diu.a unit. in ctu Beati per mu speciei, et n per mu
naa, cu tn ysti dpnis solu inadequate distguant, unde ex eo:

ex eoq. nat.a div.a priuat. humanit. Xpti per mp existia; et n. per modū nat.a; l. ess.a; solū prot inferri inadequata voīs dinctio int. nat.a div.a et eius existiā; quā nos concedimus.

Ad Confirm. Rñ. q. X.a mp modū dicendi existia ē de cstitutione nat.a div.a n. pcisse ex roē cōi actus puri; cui repugnat poā obiua; sd. ex ex pro proximo cstu. V.o nat.a et ess.a; quā ē fralit. ipsa actualitas ey repugnantia Vt heat ēē virtuale; aut possibile, in aliqua cāa frali; aut virtuali; et hic cstitutiū n. ē coīs attributis =

X.a aliy V.o mp dicendi; eq. ccedendū ē, q. existia pertinet Vt prarū coē ad cstitutionē attributorū. ex quo n. sequitr. q. dent. plures existia abluta roē dinctae; q.a prata abluta; et coīa n. multiplicant. eq. per roēs in Deo: st n. dant. plures actus puri; et ita n. dant. plures existia cstituentes actū purū; l. plures actus puros; n. ē tn. ccedendū; q. existia pertineat ad metapcā cstitutionē relationū; q.a sic darent. plures existia relatiua realit. dinctae: nā prata coīa relationibus in ipsis multiplicant. realit. existia V.o et ratio actus puri. sst. tm abluti; et ita n. multiplicant. in diuinis personis; quae sint relationes n. explicant ordinē ad ēē; s. ad tm̄: Vt. tres personae div.a n. st. tres actus puri substantiue; sd. Vnus actus purus; et coent. existia cstituens actū purū; eq. ē Vnica in tribus personis; Vt latius diximus in tractu de Trinit.e et ex his cstat ad alia puncta; quae adducit Mag.r Miguel hic ān.o 47 Vbi falso suggerit, q. singularitas n. sit de metapcā cstitutione nat.a div.a et qmuis ex verbis D. Thoe sup.a q.e 3. art 4. dicatur solū pber.r realis identitas

int. eius diuinæ, et existiæ; si in l. ratio ~~[struck through]~~ applicet. qualit. Virtuali essæ vii existiæ; si Virtualit. distinguunt.; ergo probat existiæ pertinere ad metaphysicæ distinctionem naæ diuinæ absque Virtuali dinctione adæquata, ut legenti constabit.

3.° Arg. quia Verbo diuino ex vi suæ processionis prio coicat. naa diu., et eius attributum; cum talis processio sit gratio; sed Verbo diu.° prio coicat. actualis intellectio. ergo in actuali intellectione disistit naa diu.a min. pb.r 1.° quia Verbum diuinum ex vi suæ processionis è Sapientia genita; et B. Augustinus lib. 9. de trinit.e cap.e 10 ait: quod Verbum è notitia cum amore; sed Sapientia; et notitia, è actualis intellectio; cum in Deo non det. Sapientia habitualis. ergo prio coicat. Verbo intellectio=

2.° pb.r min: quia Verbo diu.° prio coicat. prius suæ grationis; nam in prio grationis assimilat. Patri, et id prio coicat. filio, in quo Patri assimilat.; sed prius grationis; l. processionis Verbi è actualis Cognitio; nam Pater non producit Verbum, ut intelligat; sed quia intelligit, cum producat Verbum non ex indigentia; sed ex fœcunditate. ergo

3.° pb.r min: quia Pater prio coicat Verbo, ipsum esse Verbi; sed esse Verbi è actualis intellectio, nam B. Thomas 4.° contra gent. cap.e 11. ait: quod esse Verbi è intelligi. intelligi autem significat ipsam intellectionem passiuæ consideratam, ut videri in pariete è denominatio extrinseca proueniens à Visione: ergo.

4.° pb.r min: quia Pater prio Coicat Verbo, id, quod per Verbum exprimit, l. dicit; sed quod Verbo exprimit. è actualis cognitio; nam per Verbum exprimit. mens Patris; et non mens habitualis; sed

S. actualis; quæ ē ipsa Cognitio: q. Pater per Dictionē, quæ ē ipsa gratio[?] trio coicat Verbo Cognitionē.

Confirat. q.ª B. Thōs infra q.ª 27. art 2. pbat Verbū diuinū procedere, Vt idē in natā cū Patre; ideoque eius processionē ēē grationē; q.ª intelligere ē ēē Dei; S. si intelligere ēēt ēē Dei Solū identice ratio B. Thā ēēt inefficax; nā et Velle identice ē ēē Dei; et tn. Spūs S.tus procedens per Volitionē n. procedit Vt filius Xubialis Patri; nec eius processio ē gratio: q. Vt ratio B. Thæ, sit efficax dicendū ē; q. itelligere ē ēē Dei, n. Solū identice, S. et fralit[?]; et Dstiuctiue; ac proinde illectio erit de metapcā Dstinctione natā diu.ª

R.° Hoc Argū difficultatē Sere in Sent.ª Scotistarū asserentiū intellectionē sistere in ipso Verbo; n. V.º in nrā Sent.ª Distinguenta intellectionē à Verbo, tnquā actionē à tio per ipsū producto, quā tenet B. Thōs q.ª 4 de poā art. 1. q.ª 3. de Verit.ª art 2. 4. D.ª gent. cap. 11. et pluribus alijs locis; in qua Sent.ª ad defendendū processionē Verbi ēē grationē, n. V.º processionē Spūs Sancti, impertinens ē controuersia de Distinctione natā diu.ª, nā eiā Dstinguat. per Solū itelligere radicale, l. per actualē intellectionē, et Volitionē, l. per oīa attributa, semper saluat. q. processio Verbi ē per modū Similitudinis; n. V.º processio amoris, et tenet. q. processio Verbi; n. V.º Spūs Sancti ē gratio, Vt dixi in tractu de Volunt.ª Dei art. 1. dub. 2. Vnde assignanda ē min: et ad 1.ᵐ pbē R.° ex B. Thā 4. D.ª gent. cap. 12, et infra q.ª 34. art. 1. ad 2.ᵐ q. Verbū diuinū dicit. Sapientia genita; et

notitia, n q.ª Valit, et explicite sit ipsa Cognitio actualis, s.ª quia sapienter mente divina ē Iceptȝ tiqug tiȝ actualis intellectionis similly mȝ loquendi, quo nomina habitȝ, et actȝ attribuunt. ipsorȝ tiȝ, et effectibuȝ, ut q.ª iuste fit, dicit. iustitia, et q.ª fit fortiter, dicit. fortitudo.

Ad 2.ª obej R.ʳ q.ª Cognitio actualis Patris n ē priȝ grationis Verbi, s.ª ē ipsa gratio, et processio, ng Verbȝ procedit per Cognȝ, et sola nāa diu.ª ē priȝ radicale grationis, et inctȝ ē priȝ proximȝ. caeterȝ, ut in Creatis per grationȝ ... coicat. filio nāa, quȝ ē priȝ radicale, et 2rio coicant. po..., et proprietatȝ, ita in divinis per grationȝ ... coicat. filio nāa diu.ª, quȝ ē priȝ radicale grationis, et 2rio coicant. inctȝ Voluntas, et alia attributa.

Ad 3.ª R.ʳ q.ª ēē Verbi simplicit. tale ē illigi ... n V.º Valit, ut ē denominatio desumpta ab ipsa intellectione, ng in Creatis Verbȝ n existit per actualȝ intellectionȝ, nec per eius existȝ, s.ª per existȝ propriȝ, unde ēē Verbi divini ē ipsa existentia nāe diu.ª sub munere ... Cognȝ, illigi autem dictȝ ab ipsa intellectione, dicit. ēē Verbi n simplicit. s.ª sm quid, et in ēē Cognito, q.ª Verbȝ n existit, nisi dȝ actualit. Cognit., et q.ª Deus ē suȝ ēē tȝ simplicit. tale, quȝ tale smquid, et in dicato g..., cȝ illigere sit ēē Dei per identitatȝ, eg ē ipsȝ intelligi, et ita Verbȝ divinȝ ē suȝ intelligi, et Deus, et consubstantialis Patri, et in hoc sensu procedit ratio D.Thoae 4.º Ogent. cap.º 11.

Ad 4.ª obej R.ʳ q.ª per Verbȝ mentis ... exprimit. objȝ ... Cognitȝ, n V.º intellectio, cȝ Verbȝ sit similitudo obti, n V.º inte-

intellectionis, et cum dicit, quod per Verbum exprimitur mens, est sermo de Verbo Vocali, et nomine mentis intelligitur conceptus mentis, seu Verbum, quia Voces hic significant conceptus, Verbum quod hic exprimitur per Verbum divinum est ipsa natura divina, quae est obiectum huius divinae Cognitionis. Ut dicitur est, Cognitio vero non exprimitur hic, sed exercetur.

A de Congruentia Respondetur quod ad salvandum processionem Verbi esse generationem, duae conditiones inter alias requiruntur. 1a quod sit processio assimilativa in natura ex suo formali conceptu, et hanc conditionem convenire processioni Verbi, probat D. Thomas ex quo intelligere sit esse Dei, sed quia est processio per intellectum, per quam procedit conceptus, qui est similitudo rei intellectae, et ex defectu huius conditionis excluditur processio Spiritus Sancti a ratione generationis: nam processio per Voluntatem ex suo formali conceptu non est assimilativa. 2a vero conditio est, quod similitudo procedens non sit accidentalis, vel solum intentionalis, sicut nostrum Verbum est simile obiecto, sed substantialis in eadem natura existens cum generante, et hanc conditionem convenire processioni Verbi divini probat D. Thomas quia in Deo idem est intelligere, et esse, et ita sicut intelligere in Deo est substantiale, ita etiam Verbum divinum, ac proinde est eiusdem naturae, et substantiae cum Patre. ad efficaciam tamen huius rationis sufficit, quod intelligere sit esse Dei in sensu identico, nam etiam D. Thomas 4. Contra Gent. cap. 19. et 23. in fine probat, quod Spiritus Sanctus est amor consubstantialis Patri, ac filio, quia in Deo idem est velle, et esse, et ita processio Spiritus Sancti non excluditur a ratione generationis ex defectu huius conditionis, sed ex defectu 1ae Verum falsum est, quod D. Thomas probet processionem Verbi esse generationem, quia in Deo idem est intelligere, et esse, hac enim ratione solum probat 1am conditionem: alia vero argumenta, quae possunt fieri Dominus Collegas videant in tractatu de Voluntate Dei loco citato.

Artus 5.

V.[tus] Deus Cognat alia à se?

CC. D. Thae è affirmatiua; et fide certa X.a illud ad Hebr. 4.o oia nuda, et aperta s.t oculis eius. et Ptat ex innumeris locis Sacrae Script.ae et pb.r roe; q.a Deus pfecte Cognit Sua Virtute caàtiua Creaturarum; qs perfecte, et Qphensiue Cognat seipsum; alias Suum intelligere n. eet perfectum, et coent.r nec suum ee, cum suum ee sit suum intelligere, S.d Virtus alicuius rei pfecte Cogni n. pot, nisi Cognant.r ea, ad quae Virtus se extendit: q.o Deus Cognit Creaturas, ad quas se extendit sua Virtus; quae è Virtus V.lis caae effectiua oium entium; Vt dictum è Supra q.e 2. art 3.

Confirmat.r q.a Deus Cognit ea, quae s.t in eius intelligere et modo intelligibili s.t in ipso Deo; S.d Creaturae s.t in Deo modo intelligibili, et in ipso intelligere Dei: q.o Creaturae Cognunt.r a Deo. min pb.r q.a Creaturae s.t Qtentae in ee Dei, cum Deus sit V.lis caa oium Creaturarum; S.d ipsum ee Dei è eius intelligere: q.o Creaturae s.t in ipso intelligere Dei; et in ipso Qtinent.r mo intelligibili.

Et si Dicas: q.o eo relationes diuinae s.t ipsum ee Dei, et tn Creaturae n. Qtinent.r in diuinis relationibus, nec s.t in Deo modo relatiuo, q.a Deus per relationes nihil ad extra pproducit: Pater si intelligere sit ee Dei n. sequit.r q.o Creaturae sint in ipso intelligere Dei, l. in Deo modo intelligibili.

R.r q.o propt.r hanc objectionem existimant aliqui sent.m D. Thae ee, q. intelligere è ee Dei n. solum identice; sic relationes s.t ee Dei; S.d etiam fralit.r et Qstitutiue; alias ratio D. Thae è inefficax; S.d Vt bene obseruat Caiet. hoc necesse n. è ad efficaciam huius rois; q.a eo ipso, q. intelligere sit ee Dei identice tanquam operatio agentis intellectualis Creaturae Qtentae in Deo, Vt in.

ut in 1ᵃ Caā debent ēē in ipso illigere Dei; et in Deo mōō illigibili; qᵃ agens inctuale producit suos effūs per intellecciones, et cognendo quid facit, et ita ait Caiet. q. lt illigere fālit, et distinctiue n̄ sit ēē Dei in ēē naāe; ē in fālit. ēē Dei in rōē 1ᵃ caāe; et 1ᵃ arti-ficis oīa producantis per intellecciones; relationes vᵒ n̄ ss. ēē Dei fālit; nec in rōē naāe; nec in rōē 1ᵃ caāe.

Sᵒ. 3ᵃ. Ccᵉˢ. Arguēt; qᵃ si Deus intelligeret Creaturas, eius intellectio, et inctus eēt imperfectus, et à Creaturis Cognitis perficeretur; sᵒ hoc ē inpolē: q. Deus n̄ Cognit. Creaturas. Sequela pbʳ. 1ᵒ qᵃ obīs inctus ē perfectio illigentis; qᵃ inctus trahit res ad se; et per ipsas distinuit. in actu ad illigendum; tnquā per fōās illigibiles; vᵉ inctus ē magis perfectus; qdᵒ ē magis plenus fōīs illigi-bilibus: vᵉ Phus 12. metapā lectᵃ W. D. Thōā ait: q. si Deus alia a se intelligeret; aliquid aliud erit dignius, quā eius inctus; slt obīs intus: g.

2ᵒ. pbʳ seqla qᵃ illigere speciem, et perfectionem hēt ab illigibi-li; sit oēs actus à suo obto, vᵉ ipsum intelligere, tanto ē nobilius, quanto nobilius ē obīs inctus: g. divᵃ. intellectio specaretʳ, et pficaretʳ. à Creaturis Cognitis

3ᵒ. pbʳ. Sequela qᵃ obīs inctus est ē caā effectiua cognitionis; qᵃ à cognoscente, et cognito parit. notitia: g. si Deus Cognoscet Crea-turas, recipieret perfectiones à Creaturis ut à caīs efficientibus, ac proinde repugnat, q. Deus intelligat alia a se: vᵉ D. August. lib. 83. quęstionum q.: 46. dixit: neque quidquā Deus extra se ipsum intueatʳ.

Ad has objectiones soluendas observat Philus q. dupliciter aliqᵈ Cognitʳ; vno mō in seipso; qᵈᵒ slt cognitʳ per

per Speciem propriam; et ipsi adaequatam: sicut oculus videt Saxum per Speciem ipsius: alio modo Cognoscitur aliquid in alio non per Speciem propriam, sed per Speciem Continentis ipsum, sicut effigies Cognoscitur per Speciem eadem: et hoc modo videtur in Speculo per Speciem Speculi. Deus autem videt seipsum in se ipso, quia seipsum videt per suam essentiam, tamquam per Speciem; alia vero a se videt non in ipsis, sed in seipso, in quantum essentia divina continet similitudinem aliorum ab ipsa; et ita est Species per quam Cognoscuntur Creaturae in Deo: ergo Creaturae non sunt objectum primum, sed secundarium divini intellectus, et Cognitionis: quo supposito ad Argumentum nego sequelam; et ad probationem Respondetur cum D. Thoma quod objectum intellectum est perfectio intelligentis non ratione sui, et suae substantiae, sed suae Speciei intelligibilis, secundum quam est in intellectu; Creatura autem non sunt in intellectu divino per propriam Speciem, sed ratione essentiae divinae gerentis munus Speciei primo repraesentantis seipsam; et secundario Creaturas in ipsa virtualiter contentas: ergo intellectus divinus nullo modo perficitur a Creaturis cognitis; sed ipse ab essentia divina.

Ad 2um objectum Respondetur quod intelligere perficitur, et specificatur ab objecto primo principaliter Cognito, non vero ab objecto secundario cognito non in seipso, sed in objecto primo, quia omnis operatio specificatur per formam quae est principium operationis, sicut calefactio per Calorem; et ita intelligere specificatur ab objecto, quatenus est principium intellectionis per suam Speciem, id est formam intelligibilem: cum autem objectum secundarium non Cognoscatur per propriam Speciem non est principium intellectionis, et ita ipsum non specificat: ergo divina intellectio non specificatur a Creaturis intellectis.

Ad 3um objectum similiter Respondetur quod objectum primum per suam Speciem active concurrit ad Cognitionem: secus vero objectum secundarium; quia non habet propriam Speciem. et auctoritas S. Augustini non urget: nam eius mens est, quod Deus nihil extra se intuetur tamquam in medio Cognoscendi; quia omnia cognoscit in seipso

tamquam

tnquā in medio, et obto lrio, qmuis per hoc mediū diuª cognitio extendatr ad Cognendū Creaturas, put ss. in se ex q. oba cogniti, et eodē mō exponunt Verba Phi in argto adducto Aberroys 12 metapsīca texu 51. et D. Thā ibi lect 11. et opusc. 15. cap. 13. ad finē.

Sd Iª Sane doctrina D. Thæ Replicat 1º qª si Deus n̄ Cognosceret creaturas in seipsis eius Cognitio eēt imperfecta; q. l. n̄ cognit Creaturas, l. ipsas in seipsis Cognit. ans pbr 1º qª si Deus n̄ Cognosceret in seipsis ipsarū Cognitio n̄ eēt intuitiua; nā Cognitio intuitiua trat ad rem, put ē in se, et q. trat solū ad rem put ē virtualitr in caa n̄ ē intuitiua, Sd abstractiua; q.

2º pbr ans qª Cognitio Dei vel Creaturarū n̄ eēt absoluta, Sd Connotatiua; Sicut enim nos Cognimus Connotatiue Deū ad mū rei matalis; qª ipsū Cognimus ut rebus matalibus; et per Speciēs ipsarū. Similit. ergo Deus Cognoscens Creaturas in seipso, et per suā Speciē Cognosceret ipsas Connotatiue, ad mū sui ipsius; Sd Cognitio Connotatiua Unius rei ad modū alterius ē imperfecta, si res sit Cognibilis ad modū sui ipsius: Sit ē Cognibile ōe ens reale, ad hōc enim reiū q. solū ē Cognibile ad mū entis realis: q. diuª Cognitio eēt Connotatiua, et imperfecta.

Confirmatr qª diuª prouidentia immeate trat ad Creaturas, put ss. in se ipsis; et n̄ put ss. in Deo; cū Deus n̄ habeat prouidentiā sui ipsius; nec Creaturarū, put ss. in ipso; qª put sic ss. ipsa Creatrix eēa; Sd diuª prouidentia in Cognē practica consistit, Ut diximus in tractu de prouidentia: q. diuª Cognitio immeate trat ad Creaturas.

Rr. qª propter has, et similes objectiones, Ochan, Gabriel, et alij nominales in 1º Dist. 35. dixerunt diuā Cognē

immediate trahi ad Creaturas in seipsis; et per essentiam divinam per modum speciei immediate repraesentari; et ita obiectum adaequatum, et primarium intellectus divini non esse essentiam divinam. Sed eius abstrahens à creato, et increato; quamvis nullus audeat dicere: quod aliquid Creatum sit obiectum motivum divini intellectus; et solum loquuntur de obiecto primario terminativo. =

Sed hæc Sententia communiter reijcitur; quia salvare non potest, quod divinus intellectus; eius intellectio, et species intelligibilis non specificetur, et perficiatur ab obiecto Creato; quæ omnia diximus in tractatu de Voluntate Dei, et rationes ibi adductæ pariter currunt in præsenti quæstione et quammodo à fortiori, quia intellectus trahit res ad se, et ita apprehendit veritates obiectivas, et ab ipsis perficitur, sicut perficitur intellectus Beati per Beatitudinem formalem et obiectivam; Ergo si intellectus divinus non haberet intra se ipsum omnes Veritates creatas in ipso virtualiter contentas; Sed ipsas apprehenderet extra ipsum in suis obiectis creatis; consequenter ab obiectis Creatis perficeretur, et ab ipsis mendicaret, et apprehenderet suam perfectionem; quod est absurdum, aliàs non esset ens summe perfectum à se, et ad se.

Nec valet dicere: hoc solum probare Creaturas non esse obiectum motivum divini intellectus; non vero quod non sint obiectum terminativum primarium: quia obiectum motivum est, quod specificat, et perficit intellectionem, et intellectum: non vero obiectum terminativum.

Nam certum est quod ut supra diximus obiectum motivum primo movet intellectum ad cognitionem sui ipsius, et consequenter, et secundario ad cognitionem aliorum, quæ in ipso continentur. Ergo solum obiectum motivum est obiectum primarium intellectus; et consequenter si Creaturæ non sunt obiectum motivum divini intellectus, solum pertinent ad obiectum secundarium.

Constat quia essentia divina quatenus est obiectum motivum, vel species intelligibilis, vel solum seipsam immediate, et primario repraesentat; et sic solum essentia

ctia diu.a 1rio Cognet, et 2rio Creaturæ; quæ proinde solum erunt obj 2rium diuini intellus; l. etia diu.a per mum speciei repræt æque 1o et immete tam seipsam; quam Creaturas; et ita sit specat. à seipsa immete repræta; ita etiam specabit, et depdebit à Creaturis immete, et 1rio repræta; nam species est Vicem intentionalis Obti; et gerit Vices illius; tamquam eius Vicarius, et substitutus; et ita Obto subordinatur, et ab ipso specat, et dependet; q. esse diu.a, et cuilibet eius præto repugnat: 3.e q. Deus Cognat creaturas n. in ipsis; s. in seipso n. solum e sent.a D. Thæ; s. etiam s.ti Dionisij cap.e 7 de diuinis nominibus; D. Aug.ni lib. 5. de Genesi ad liberam cap. 15. Basilij lib. 5. de Consolatione prosa 3. et ultâ. s.ti Gregorij Moralium 32. cap. 6. s. Anselmi in monologio Cap. 4. et Concilij Valentini sub Leone 4o cap. 2. imo sanè Veritatem solo lumine nali Cognouerunt Averrois lib. 12. metsicæ textu 51. et Auicena 8. metsicæ cap. 6.

Ex quo ergo reijcitur sent.a quæ sic tenent Heri. ce, Becanus, et alij asserentes, q. lt Deus in seipso Cognat Creaturas possibiles, ultra sanè tn Cognem het aliam, qua Creaturas in seipsis immete, et 1rio Cognit; nam hæc Cognitio immediata Creaturarum, et species immete repræatiua ipsarum, specabit, et depdebit ab obto Creato: similiter reijcitur sent.a Molina, et defensorum scia mediæ, qui asserunt: Deum Cognere futura Contingentia n. in seipso, s. in ipsa Verit.e obtiua: ysta enim sent.a Concedunt, q. creaturæ deseruiunt diu.o intellui tamquam medijs ad Cognendum Veritatem Creatam; q. dictis s.tis Patrum, et lumini nalis rois

repugnat; quia medium Cognoscendi adiuvat, et confortat intellectum ad Cognoscendum Veritatem: Ut Angelus Superior dicitur Confortare intellectum Angeli inferioris, quatenus ipsi manifestat principia, et media, in quibus Cognoscat Veritates, et Magister discipulo manifestans principia, et media, ex quibus possit discurrere, confortat discipuli intellectum, et ipsum adiuvat ad Cognoscendum, quia principia bene intellecta ducunt ad innumera: Ut si Deus intra seipsum non haberet medium in quo, et per quod Veritates Creatas Cognosceret, sed eas Cognosceret in medio Creato, à tali medio adiuvaretur, et Confortaretur intellectus divinus, divina quia Cognitio caperet a tali medio, quae imperfectiones manifeste divino intellectui, et intellectioni repugnant.

Explicatur amplius, quia in Cognitione ultra subiectum Cognitionis datur determinatio adhoc potius obiectum, quam ad illud, et ita datur causa Cognitionis quoad subiectum, scilicet intellectus, et causa ipsius quoad Speciem, et determinationem, quae non potest esse intellectus in se, cum intellectus sit indifferens, et ita indiget aliquo determinante, quod est obiectum, vel eius species, et sic obiectum dicitur adiuvare, et confortare intellectum, non vero sic divina Cognitionis, ultra intellectum debet dari alia causa formalis, vel Virtualis determinans divinum intellectum, ut potius, quam illud Cognoscat, Si autem Deus intra seipsum non habet medium determinans, quo eius intellectus determinetur ad Cognoscendum potius possibilitatem, quam impossibilitatem alterius mundi, et potius fore, quam non fore antichristi, principium causa suius determinationis erit ipsum obiectum Creatum, et consequenter dabitur in Deo aliquod praedicatum, quod sit ens ab alio, et dependeat ab obiecto Creato, et ita scientia Dei erit desumpta à rebus, non minus, quam nostra, neque scientia nostra

nostra n dicit. desumpta à rebus; q. caat. ab ipsis rebus sm sug subiq; ng scia caat. à nro inctu, siue sit scia actualis siue habitualis; S. dicit. desumpta à rebus, qm ad detratione, et specatione; q. Ut inctus detrat. ad Cognendu Veritates immediatas ex ipsis priis; et ad Cognendu mediatas per pria; l. ab ipsis obtis attactis per experientiã: q. si diuinus inctus detrat. ad sciã siue possibiliu; siue futuroru n per aliquod mediu intrinsecu existens in Deo; S. per ipsa obta Creata vere, et proprie hetsig desumptu à rebus; q. exserant. SS. PP. supra relati, præcipue Dionizius, et Boetius.

Dices: q. scia nostra dicit. desumpta à rebus; q. ab obtis recipimus species impressas, Vt Angeli n hent sciã desumptã à rebus; q. intelligunt per species inditas; et n caatas à rebus cognitis; et coent. cu Deus n intelligat per species acquisitas; eius scia n è à rebus desumpta.

S. Solutio è insufficiens; q. in Sentª nante species illigibiles, quã aliqui ex Dªiis defendunt, scia n potèè desumpta à rebus propt. species acquisitas, et caatas ab ipsis obtis, Vt per se pt; S. q. inctus noster ab ipso obto detrat. ad speciem Cognitionis, q. eã Verificat. de diuino inctu; in Sent. quã impugnamus, in Sentª Vº Icedente species intelligibiles, Veru è; q. scia dicit. desumpta à rebus propt. species acquisitas, et Vt scia diuª n dicat. desumpta à rebus debèt dari in inctu diu. species impressa n caata à rebus, detrate respectu obti Cogniti; quo decesso iã Deus intra se hèt mediu perquod possit detrare Cognere Veritates absque detratione prouenì.

quenientè ab ipsis rebus: ac proinde dat. in inctu div. species impressa, et expressa declarare regians potius possibilitates, quàs impossibilitates alterius mundi, et potius fore, quæ n. fore anti Xpti; et Cuiusuis futuri contingentis, quæ è sent.a P. Vazquez infra referenda.=

His g.o sent.ijs rejectis ad Resp. n.da è sequla, et ad 1.a obj. R. q. Deus ex parte rei Cognitæ n. solu cognit Creaturas in seipso, Vt putauit Aureolus in 1.o dinct.a 35. part. 2 art. 1. dicenis Deus proprie n. Cognoscet creaturas, S. solu seipsu; q.a Creaturæ in Deo n. ss. Creaturæ, S. ipsa Creatrix essa, Vt ait D. Ansel. et hoc Verbu Cognosco apellat. V.e si Deus n. Cognoscet Creaturas, Vt fralit. dinctas ab essa diu.a; in sensu proprio n. Cognoscet Creaturas, q.d è hæreticu. V.e dicendu è cu D. Thà arto. sequenti ad 1.u et q.e 2. de Verit.e art 3. ad 2. q. Deus solu Cognit Creaturas, put ss. in seipso, tq. in medio se tenent ex p.te Cognoscens: per hoc tn medium eius intuitus fert. ad res fralit., put ss. in se ex p.te rei Cognitæ, ad modu quo noster intellectus n. Cognit res, nisi put ss. in Verbo, et Spu, ex p.te Cognoscens, et tn Cognit ipsas in propria nãa ex parte rei Cognitæ, q.d sufficit, Vt nostra Cognitio illectiua sit intuitiva obti, V.e nec tollit eò, q. Cognitio diu.a tracta ad Creaturas put ss. in seipsis ex p.te rei Cognitæ sit intuitiva, et dicat. scia Visionis, Vt ait D. Thàs infrà art. 9.

Ad 2.a obj. R.et D. Thàs in 1.o dinct.a 39. q.e 1. art 3. ad 1.u q. qnto mediu Cognoscendi perfectius è, tnto in eo res p.fectius

res effectivè Cognit.; et ideo quty èê diviny excedit nry; tntò Sua Scia de èê rei; q. Cognit per èê; suy excedit scig nostrg, qug è de èê rei accepta ab ipsa re: V.a Scia Dei n è Ônotativa; s.d absluta attingens creaturas ꝑut s.t in se ex parte rei Cognita: Species autey rei mediis imperfecta Ôtinet entia Spualia; et ita soly pot èê mediy ad Cognendy imperfectè, et Ônotative res Spuales: ens V.e rois, tam à nobis, qug à Deo Cognit. ad mody enss realis, et Ônotative; q.a n è alit. Cognibile, sit eg negationes, et privationes.

Et si objecias cy Vazquez disp.e 60 n.o 8. q. obiy aliq. prius Cognity n pot èê mediy Cognendi aliud quiditative, et proprio Ôpti; si in se n Ôtinet totg roey illius; et eiusdey omnino rois cy eo n è: ng si diversy è, quo facto in illo aliud poterit quiditative Cogni. Deus aug n Ôtinet in se fralit. roey Creaturary: imo in se oino dissimilis illis è: g. cogniag prius n pot èê mediy Cognendi Creaturas.

R.et D. Thas q.e 2.a de Verit.e art 3. ad 9. et l.o ad Anibaldy dinct.e 35. q. 1. art. 4. ad. 3.m q. qmvis sit maxima dissimilitudo int. Dey, et Creaturas Ôciderata proprietate naali Vtriusque; tn Sm mody reprationis è expressissima similitudo in quy esà diu.a expressissime repat Creaturg; haec aug similitudo, et n l.a, ad Cogney requirit. V.a nga.da è mai, q.a ad quiditatiug abluty, et perfectg Cogney sufficit, q. mediy perfectissime repret aliud; eg si n sit eiusdey rois cy illo, s.d valde dissimile in proprietate naali.

Ad Confrey. R.r q. diu.a providentia è Cognitio hio rata ad nag diu.g et 2rio ad Creaturas: hac tn Cognitio Sèt denominationey providentiae, n per rñ ad tiy hiy; s.d ad.

ad Quum; et ita Deus non dicitur Sabere providentiam sui ipsius, quamvis sit obiectum huius divinae providentiae; quia a cognitione divina sub denominatione providentiae solum denominatur obiectum Quum; sicut scientia abstractiva Dei solum denominat obiectum Quum abstractivae cognitionis.

2.° Repetatur 1.a ratio et solutionem D. Thomae quia Deus non potest cognoscere in seipso, ut in causa; nec in sua omnipotentia creaturas possibiles: quia ipsas cognoscit in seipsis. Antecedens probatur 1.° quia signo nostrae rationis prior est cognitio Dei, quam eius omnipotentia; maxime in sententia distinguente aliquid divinum in actuali intellectione: cum ergo divina sit prior attributo omnipotentiae; sed medium cognoscendi non est posterius cognitione, sed ipsam praecedit, neque adiuvat intellectum ad cognoscendum: ergo Deus in sua omnipotentia non cognoscit creaturas possibiles.

2.° probatur antecedens quia obiectum prius cognitum non est medium ad cognoscendum aliud, nisi dicat habitudinem, et rationem ad ipsum; qua ratione per lapidem non possum cognoscere muscam; alias quaelibet creatura posset esse medium ad cognoscendum omnes alias creaturas, sed Deus et omnipotentia nullam relationem, aut quam realem dicit ad creaturas, sed est omnino absolutus a rei, et ordine ad creaturas, ut docet D. Thomas supra q.e 13. art. 7. q.e

Et si dicas: quod licet Deus non dicat relationem praedicamentalem; aut transcendentalem ad creaturas, est tamen connexus cum possibilitate creaturarum; quia in sua omnipotentia ipsas virtualiter continet, et continens habet connexionem cum contento.

Dicendum est quia divina omnipotentia non est connexa cum creaturis possibilibus: ergo nec ratione connexionis potest esse medium ad ipsas cognoscendas. Antecedens probatur 1.° nam connexio unius cum alio nihil aliud est, quam ratio unius ad aliud, et ratio transcendentalis, vel praedicamentalis; idem est.

ibus est; ac Unexio huius cum alio, aliàs possemus dicere, quod inter caus Creatam, et eius effectum datur mutua Unexio sine relatione huius ad alterum: quod si ospoa non dicit realem rem ad Creaturas, nullam dicit Unexionem cum ipsis.

2º probatur ans si ospoa esset essaliter Unexa cum Creaturis possibilibus dependeret ab ipsarum possibilitate, siquidem esse non posset sine possibilitate Creaturarum.

3º quia si esset Unexa cum Creaturis possibilibus, si redderetur impossibilis, quaelibet Creatura possibilis, aliquid defficeret ospoa, scilicet Unexio cum tali Creatura; et consequenter destrueretur tota ospoa, sed hoc est impossibile: tum quia destructo minus necessario, non destruitur magis necessarium; et ospoa, quae habet necessitatem essendi à se est magis necessaria, quam Creatura possibilis; quae necessitatem habent ab alio: tum quia ex destructione ospoae, destruerentur omnia entia possibilia, etiam supernaturalia; Ve. si redderetur impossibilis formica, rederentur impossibilia omnia entia supernaturalia, et ita entia naturalia possibilia haberent Unexionem cum possibilitate entium Supernaturalium: Ve. Angelus Comprehendens quodvis ens naturale Cognosceret possibilitatem entium Supernaturalium; quod est absurdum.

4º probatur ans. quia etiam sequeretur quod quilibet Beatus Videns omnia praedicata, quae sunt formaliter in Deo, videret etiam Unexionem ospoae cum omnibus creaturis particularibus, et ita Videret ospoam et terminum talis Unexionis, et consequenter quilibet Beatus Videret omnia possibilia.

Rc. quod Vazquez loco citato, propter hoc Argumentum 1º asserit cum nominalibus; quod Deus non Cognoscit Creaturas in seipso tamquam in causa; sed in hoc non solum aduersarios

SS. Patrib. locis citatis; S.º ex lumini nãalis roÿs: ng ponit in Deo imperfectg Cognem Sui ipsius et Creaturarũ; cũ enĩ Deus tnqug in 1.ª caã in Sua Virtute, et põa, Virtualit. eminenterque Otineat oẽs Creaturas poles; si Cognendo Seipsũ, ñ Cognõret Sane eminenãalẽ Otinentig Creaturarũ, aliquid de seipso; et de Sua Virtute ignoraret; et ita Seipsũ ñ Cognõret Ophensive; et quãtũ Cognibilis ẽ: si V.º dicas. q. in seipso Cognit Virtualẽ Otinentig Creaturarũ, impole ẽ, q. in seipso ñ Cognat ipsas Creaturas; ng impole ẽ cognare, q. in Sua virtũa Otinet aliũ ... possibilẽ. = Similit. cũ Cognitio pfecta effis sit propt. quid, et per caãs; qug pertinet ad Scig et Sapientig; si Deus Creaturas ñ Cognõret per seipsũ tnqug per caã 1.ª eius Cognitio ñ eẽt pfecta propt. quid pertinẽs ad Sapientig; qug ẽ Cognitio Dei per altissimas caãs; S.º Solũ eẽt Cognitio quidditativa; l. quoad an ẽ; maxime in nrã Sent.ª in qua negamus Deo Cognẽ per caãs Creatas.

2.º asserit Varquez q. Deus cognit Creaturas in Seipso tnqug in [illegible] Specie expsia, Verbo et Speculo, q.ª in eo reprãnt. Velutĩ in Verbo Creaturae: qug Sent.ª aliqui Thõ acriter impugnant, ablute ñ ẽ Vera, q.ª Varquez ñ loquit. de Specie expsia, Verbo, et Speculo in rigorosa, et propria acceptione: ng infrã q.ª 34. art. 1. disp.ª 141. cũ D. Thã ibi asserit: ñ dari in Deo Species impressg; et Verbũ eẽale, vel ablutũ in propria acceptione; S.º Solũ in lata sigficatione, quatenus Sigficat eẽ Cognitionis: in quo Sensu ep Ocessit Verbũ eẽale D. Thãs in 1.º dinct.ª 17. q.ª 1. art. 2. et in hac lata acceptione

acceptione Verbi, quo Deus Cognit Creaturas in Sua essa, tamquam Specie, Verbo, et Speculo; quamvis in Sent.ª Distinguente illectionem in ipso Verbo, et Specie expressa; quam sequit. Varzquez, sit impropriis modus loquendi; Sicut improprie dicit. quod Deus in Sua Visione Videt parietem; Sed quidquid sit de hoc modo improprio loquendi in eius Sent.ª in duobus defficit. 1.º quia non explicat an essa div.ª per modum Specieí expressæ, et Verbi absolute 1.rio, et immediate represent. ipsum Deum; et 2.rio; et mediate Creaturas; quæ é Vera Sent.ª D. Thomæ. =

An V.º aeque 1.º, et immediate represent. ~~tamquam obiectum principali~~ ~~ter~~ eas Creaturas; quamvis Solus Deus represent. tamquam obiectum principalitatis; quod asserebant Nominales; in quam Sent.ª Videt. propendere Varzquez; et ideo acrit. impugnat. a Thomistis. =

2.º defficit, quia concedit modum Cognendi Creaturas in essa div.ª, ut in Verbo, Specie expressa, et Similitudine; vel imagine intentionali, et negat modum Cognendi illas in Deo, ut in causa; Utroque enim modo Creaturæ Sunt in Deo; et Utroque modo poss. in ipso Cogni: imo in Deo isti duo modi Coincidunt: Unde D. Thomas in 1.º ad Anibaldum Dinct.ª 36. q.ª 1. art. 1. ait: omnes enim Creaturæ Dei essentiam imitant. Unde Sunt in Deo eam per similitudinem; Sed hoc Distingit dupliciter. Sicut Sim Similitudinem cognoscentis; et Sim Similitudinem causæ agentis; nam agens agit sibi Simile; Sicut et Cognitio fit per similitudinem, hæc autem duo in Creaturis distinguntur; nam aliquid é in aliquo, ut in potentia activa eius existens; quod non é in eo per modum Cognibilis, et econverso: in Deo V.º isti duo modi Diungunt., nam hoc modo Cognit. res, quo causat eas. in coentquam procerit Varzquez concedendo Unum modum Cognendi Creaturas in Deo; et neg.do alterum; maxime cum

eius finis pariter. Curat 3a Utrumque modus cognoscendi; si enim essa, et pot.a diu.a per modum causae nequit esse medium ad Cognoscendum Creaturas; q.a non est Connexa cum possibilibus: alias ex destructione Creaturae pot.is destrueretur essa diu.a et oipot.a: Similiter essa diu.a non poterit per modum Verbi Speciei expressae, et Similitudinis intentionalis esse medium ad Cognoscendum pot.a; q.a adhoc etiam requiritur, quod Deus sit Connexus cum possibilibus; nam quomodo poterit dari in Deo Verbum, et Species expressa representans alium mundum, Ut possibilem; nisi alius mundus sit pot.is; Vel nisi detur in Deo Verbum falsum; et falsa Cognitio: Verum Sicut non repugnat, quod Scia diu.a et eius Verbum habeant Connexionem cum possibilibus; ita nec repugnat; quod diu.a oipot.a; et essa sit cum possibilibus Connexa. =

Ad Argumentum quod nego ans; et ad 1.m pbem Rn. quod in nra Sent.a oipot.a praecedit intellectionem; nam Consistit in ipso inctu diu.o praecedente intellectionem: in Sent.a Vero Constituente nam diuinam per actualem intellectionem; etiam oipot.a Consistit in ipsa actuali intellectione; et ita non Supponit intellectionem. in Sent.a Vero asserente oipot.em esse pot.em directam ab inctu; et simul Constituente nam diuinam in actuali intellectione; in qua Sola Sent.a procedit difficultas arguendi; dicendum est; quod Deus Cognoscendo Comprehensiue Suam essam; Cognoscit eam absque discursu Virtuali Suam oipot.em; et caetera diu.a attributa; et in Sua essa, Ut in prio radicali productiuo Creaturarum; et in Sua oipot.a; Ut in prio proximo Cognoscit Creaturas possibiles; q.a lt diu.a cognitio praecedat ex parte Subti oipot.em; non Vero ex parte obti; cum sit obum Cognitionis Constituentis nam diu.m Sicut Cognitio notionalis, per quam procedit Verbum diuinum Subiectiue est prior Spiratione, et Spu S.to non tamen est prior ex parte obti; q.a Verbum procedit ex Cogne Spirationis

Spirationis; et Spus Sancti; ut diximus in tractatu de Trinitate.

Ad 2.^m qbes Rc X.^a Solutionem datam intr. Arguendum; ratio enim quare caa à priori demonstrat, et manifestat effm non e rns realis caae ad effm; aliàs etiam effs à priori manifestaret caam; et hm relatum, sum Correlatum; Sed ratio e virtualis, l. eminentialis Otinentia effs in caa; qua Otinentia Cognita, et penetrata in caa impole e n Cognere effm in ipsa Otentm; et q.^a caa in sua Virtute nequit Otinere, nisi effm polem; ideo caa roe talis Otinentia e Onexa cm effu poli; q. nullo mo repugnat diu.^a oipoe; sit nec Scia diu.^a, que etiam e Onexa cm Creaturis possibilibus. nam implicat; q. Deus cognat alim mundm ee polem; et q. n sit polis: aliàs falsificaret. scia Dei; et destrueret, sit destrueret oipoa; destructo poli: Ue ad impugnationem Solutionis; nego ans; et ad Ug qbem no etiam ans; lt enim Onexio oipoe cm possibilib, à nobis apphendat. ad mm relationis; et ita formet nostra inttus relationem roe intr. oipom; et possibilia; Corrigenda tn e apphensio, q.^a relatio transcis solm inuenit. in extremo perfectibili, et aliquomodo dependenti ab alio; et relatio mutua pramentalis solm inuenit. intr. extrema eiusdem ordinis, que Oveniunt in roe fundandi relationem: cm aùm Deus nullo mo perficiat, nec depdeat à Creaturis; nec sit eiusdem ordinis cm ipsis, coint. nullm rm realem dicit ad Creaturas; Ue Onexio caa cm effu solm dicit Virtualem, l. eminentialem Otinentiam effs, que sine possibilit.^e effs ee n pot; et q. hac Otinentia, et Onexio nullm dicit imperfectionem; Sed potius abundantiam pfectionis coicabilis aliis, ideo reperit.

reperit. in Deo ñ Creaturary.

Ad 2.^m R^r q^d Deus ñ pot ēē sine possibilitate Creaturary; ñ propt. indigentia, S^d propt. abundantia, et fecunditatey pfectionis div^{ae}, quę ē alijs coīcabilis; et ita ñ dependet à Creaturis possibilibus, cy dependentia proveniat ex indigentia; et defectu perfectionis; quia voē Pater divinus, et eius pōa grāiua ñ depdet à filio, qmvis ñ possit ēē sine illo.

Ad 3.^m R^r q^d St destructa formica poli destrueret. Scia Dei de tali obīo poli, et coent. tota scia Dei destrueret; similit. eq destrueret. oīpōa, Vt docet D. Thōs q.^e 2. de Verit.^e art 3. ad 11. et destructo minus nario à posteriori, sequit. destructio magis narij cy ipso Inexi, q.^a à destructione Cons.^{tis} ad destructiones ants ē bona Cōa; nec seq.^r ex hoc Inexio cntis naālis cy supnaāli perse, et immeāte; S^d meāte, et per aliud, Sc per oīpōq, quę ē Inexa cy ente naāli, et supnaāli; St Scia Dei naria ē connexa cy naāli, et supnaāli possibili, qmvis ens naāle ñ sit perse, et immeāte Inexy cy ente supnaāli.

Ad 4.^m R^r q^d Beati ñ vident in essādiu.^a oēs Creaturas poles; q.^a Inexio Dei cy possibilibus ñ ē respectiua; nec relatiua, S^d oīno abluta, et eminentialis; seu Virtualis: imo ē ipsa Otinentia Virtualis Creaturary; Vt St Beati ñ vident Virtuales Otinentia Creaturary sigilary, et in particulari: imo in caā Creata quiditatiue Cognita, et ñ Cphensiue, ñ Cognunt. oēs eius effūs poles in particulari

in particulari; quamvis dicat rij reales ad suos effus in parti-
culari. V.e mirabile n e; q in essa diva quidditativa cognita
n cognant. creatura in parlari, cu essa diva nullu realem
rij dicat ad creaturas. =

Ex quo constat falso asserere opp.tae sent.ae defensores
q diva ojpa solu respicit o'e posse vage, et indeterate, qcumque
illud sit, et ita eadem mo respiceret chimeram sub conditione; q
eet polis; q diva ojpa, ut sit infinita n tn e indiferens ad di-
nandu, l. n dinandu determate has, l. illas creaturas; s. determate
dinet oes poles, et nullo mo dinet actualit, l. possibilit chimeram;
et alia impolia: verum tn e, q chimeram dinaret, si eet polis; s.
tunc n eet eadem ojpa, qua mo e, s. alia virtutis distincta. =

= Circa medium aum in quo Deus cognit futura contingentia
e magna controv.a int theologos; s. infra art 13. 5 et propriu
sedem; et ibi e disputanda.

Artus 6us.

Um Deus cognat alia à se propria cogne?..

Difficultas procedit n de cogne propria ex parte
subti; ita ut in Deo cognitio unius rei distguat realit a cogne alterius.
nam certum e, q Deus unica simplici cogne oia cognit; et ita eius cognio
n e propria s. cois oibus rebus cognitis, qtenus se tenet ex parte
cognantis; s. procedit difficultas de cogne propria ex parte obi cogniti

ita ut Deus non solum cognoscat praeter omnia Creaturarum; sed propria cum omnibus accidentibus, et Circumstantijs; et ratio dubitandi procedit ex doctrina praecedentis articuli; cum enim Deus Creaturas Cognoscat quatenus sunt in ipso, ut in causa universalissima, videtur, quod solum Creaturas Cognoscat secundum rationem Communem entis, secundum quam rationem sunt effectus divinae virtutis, et consequenter non Cognoscet Creaturas, quatenus differunt inter se secundum proprias rationes, secundum quas sunt effectus aliarum causarum.

Propter hanc rationem dubitandi Commentator, ut refert D. Thomas in 1° dinct.ª 35. q.ª 1. art 3. dixit quod Deus non Cognoscit alia a se, nisi in Communi, in quantum sunt entia, et effectus Dei, ac si ignis Cognosceret seipsum, ut est causa caloris, Cognosceret naturam caloris, et omnia alia, in quantum sunt calida, non autem sciret naturam huius calidi, et illius, in quantum est hoc, et illud. =

Sed hunc errorem merito reijcit D. Thomas; quia Cognoscere aliquid in Communi, et non in speciali est imperfecta aliquid Cognoscere; unde noster intellectus exiens de potentia ad actum, et procedens de imperfecto ad perfectum in 1° Cognitione solum Cognoscit in Confuso, et in Communi ratione entis; ut dicitur 1° physicorum; ergo si Deus solum Cognosceret Creaturas in Communi, et in confuso, non vero in speciali, eius intelligere non esset omnibus modis perfectum; et consequenter, nec eius esse, cum intelligere Dei sit eius esse.

Conclusio ergo D. Thomae est, quod Deus Cognoscit alia a se propria Cognitione, non solum secundum quod Communicant in ratione entis, sed etiam secundum quod unum distinguitur ab alio; et ratio est: quia Deus Cognoscit Creaturas, secundum quod in ipso continentur; sed in Deo continentur omnes Creaturae non solum secundum rationem Communem, sed etiam secundum proprias rationes secundum quas distinguuntur inter se: ergo etiam sic Cognoscuntur a Deo. minor probatur quia Creaturae non solum secundum rationem Communem entis, sed etiam secundum proprias rationes differentiales dicunt aliquam perfectionem; sed omnis perfectio in Deo continetur, et ab ipso causatur; ergo etiam secundum rationes proprias Creaturae continentur in Deo.

Cong.

Constat. q. Deus n. Cognosceret seipsum perfecte, nisi Cognosceret, quomodocumque participabilis e ab aliis sua perfectio, et qua perfectio e participabilis a Creaturis, et sm particulares roes, qtenus differunt int. se: g. Deus Cognit suas perfectiones ea participabiles a Creaturis sm roes particulares; et consequent. Cognit has roes particulares Creaturarum.

Constat. rursus: q. nec Deus perfecte Cognosceret nam essendi l entis; que e proprius effus Dei; nisi Cognosceret oes modos essendi; qui in Confuso continent. in ratione entis; quae roe in nobis effective ens Creati e valde imperfectus, et Confusus: g. repugnat, q. Deus n Cognoscat in speciali oia entia Creata; et Creabilia. =

Ex quo apparet differa, que versat int. caas 1a, et alias caas, ng caa 1a perfecte Cognita, et comprehensa e medium ad Cognoscendum oes effus poles in speciali; et sm proprias roes, q. sm oes roes, et sm alias caas ipsarum continent. in Deo: alia vo caa, et si perfecte comprehendant. n. st. medium sufficiens ad Cognoscendum ipsarum effus sigillatim, et in particulari, qa distinctio int. effus eiusdem caae provenit ex aliis caais, n. contentis in ipsa; ut diversitas int. hunc calidum; et illum n. provenit formalit. ab igne, s. ex diversit. subti, et mae, quae n. continent virtualit. in igne calefaciente; et inde e, fuit Philosophus q. diversitas, et multitudo huiusmodi effuum n pot Cogni in suo prio Creato sm proprias Cognes, s. solum in Coi. q amplius explicat q. 2. de Verit. art 4. et ideo dixi in tractatu de visione Dei et de Angelis, q. ad comprehensionem caae 2ae n requirit Cognoscere omnes eius effus poles in particulari: secus vo ad comprehensionem Dei.-

Ad roes aug dubitandi Ret. D. Thos ad 1.
q. Deus Cognit oia, qut st. in cea Universalissima ex parte Cog-
noscentis: ex parte vo. rei Cognitae cognit oia, qut st. in seipsis sm
proprias roes; Ut arto praecedenti diximus.

Sed 2a. Arguit. qa Deus n Cognit Creaturas per
proprias ipsarum roes; Sed res cognoscere n sm proprias roes, e ipsas
Solum in Coi Cognoscere: g. Solum in Coi Cognoscunt. Creaturae a Deo.
mai pb. qa Deus Cognit oia per sua ess; Sed eius essa n pot ee
propria ratio oium Creaturarum; qa illa n pot ee propria ratio
multorum; et Universorum: g.—

Confirmat 1o. qa propria Cognitio dare n potest
nisi per id, qd e proprium ipsius; Sed Deus n Cognit Creaturas per
id, qd e proprium uniuscuiusque; Sed per id, qd e Coe oibus creaturis,
Sit per sua essa; qua e medium Coe in ordine ad oes Creaturas:
g. Deus n potest Cognos propria Creaturarum. mai pb. qa per medium
Universale n pot Seri propria Cognitio de aliquo particulari,
Sit per aial n pot Seri propria Cognitio de hoie: g propria Cog-
nitio dare n potest, nisi per id, qd e proprium ipsius.

Ret. D. Thos q. idea pot ee propria ratio, et simi-
litudo diversorum; eo q sm quod distingunt. int. se per proprias dras;
dummodo n sit ratio adaequata; Sed superexcedens, qua solum partia-
lit, et inadaequate participet a pluribus diversis; g explicat D.
Thos in 1o. dist. 35. q. 1. art. 3. ad 3m hoc exemplo, dicens, q.
Si aliquis per unicum simplicissimum habitum scia Cognosceret oia, qua Cog-
noscunt. ab alijs hoibus per diversos habitus sciarum; et q. aliquis per
talem scia Universalissima Cog, Coicaret philosophia naturali
Astrologia, et alijs hoibus alias scias particulares: in hoc casu

scia

scia Petri est propria ratio, et similitudo pluriu Sciarum, quae in diversis inveniunt, ea sm id, in quo una scia particularis ab alia distguit, ng conveniret cu scia Ioannis in cognendo CC. philosophicas, et cu scia Fran.ci in cognendo CC. astrologicas; Scientiae, et astrologia distgunt per attingentia diversarum CC.; et ita talis scia Petri est similitudo, et propria ratio pluriu sciarum sm proprias, et diffales roes ipsarum: ergo essa diu.a cu summa simplicit.e continet oes pfectiones creatas, ea sm roes particulares, et diffales, quae ipsa inadequate, et partialit. imitant; Coent. naa diu.a sunt superexcedentes similitudines, et convenientia cu oibus creaturis sm roes diffales ipsarum; et ita dicit propria ratio diversoru; n q.a sit propria ex parte subi, cu potius sit cois obus creaturis; s.d dicit. propria ex p.te obti, q.a repat creaturas; n solu sm prata coia, s.d ea sm roes diffales, et proprias; et ita essa diu.a e mediu ad cognendu oes creaturas sigilatim et in particulari; ut e neg.da e mai; et ad pbem distgo min: essa diu.a n e propria ratio creaturarum subive concedo min: obtive nego min; et cog. q.a obtive idea pot ee propria ratio diversoru.

Ad confirm. similit. R.c q. propria cognitio de re sit. per id, q. e propriu, et n per id, q. e coe ex parte obti cognitu; bene tn per id, q. e coe ex parte subi, et repat id, q.d e propriu in obto; ut contingit in speciebus Angeloru, quae ss. coes, et universales ex p.te subi, at ex p.te obti repant, ss. propriae, et speciales, q.a n repant roes coes abstractas a diffis, s.d simul repant roes gnicas alalis v.g. et oes eius diffas, et species.

S. instabis: essa diu.a nequit ee similitudines cu creaturis sm diffas ipsaru: g. nequit ee propria ratio, et simi-

Similitudo Creaturarum, et ex fe obiectione probatur, quia quae ad similitudinem requiritur formalis Convenientia extremorum, cum similitudo sit Convenientia in forma; esse autem diversa nequit Servire formalem Convenientiam cum diffinitionibus Creaturarum, cum quia in Deo non dantur formaliter rationalitas, gignibilitas, ratio Corporis, nec alia similes diffinitiones; et ita Deus cum Creaturis nequit Servire formalem Convenientiam in ijs praedicatis, tum etiam quia Sequeretur, quod omnes diffinitiones Creaturarum essent formales participationes Dei et perfectiones Simpliciter Simplices in quibus Creatura formaliter Conveniunt cum Deo, quod tamen manifeste est falsum: Vel exemplum Supra adductum de scientia Universali Petri, non Videtur esse ad rem, quia Philosophia Unius Socij, et Astrologia alterius essent formales participationes, Ut partiales, et inadequatae scientiae Universalis Petri; at Vero omnes diffinitiones Creaturarum non Sunt formales participationes, Species ipsae Universales naturae diversae, et essentialiter inter ipsas; et naturae diversae nequit dari formalis similitudo; et Convenientia, nam naturae diversae potest esse propria ratio diversorum.

Respondetur quod, Ut bonitas, et perfectio dicit positivam entitatem, et actualitatem, ita imperfectio dicit carentiam, et deffectum entitatis, et actualitatis; in omnibus autem rebus Creatis est admixta perfectio cum imperfectione, et esse cum non esse, quia enim (ait D. Thomas q. 2 de Veritate art. 2) esse Specificum Unius rei est distinctum ab esse Specifico alterius, ideo in qualibet re Creata non deest deffectione Simpliciter, quantum perfectionis in alijs Speciebus invenitur; Ut sic Cuiuslibet rei perfectio in se Desiderata sit imperfecta Veluti pars totius perfectionis Universi; Vel quaelibet res creata plus habet de imperfectione, quam de perfectione, et plus de non esse, quam de esse, nam cuilibet defficit omne esse, et omnis perfectio, quae reperiri potest in alijs rebus, et hoc plus est, quam id, quod habet de perfectione, et esse. quo non obstante in Creaturis dantur perfectiones

pfectiones simplr. simplices, quę nullq dicunt imperfectionem, et perfectiones sm quid; quę dicunt admixtq imperfectionem; quia hæc distinctio perfectionum non sumitr ex pte rerum, cum à parte rei in Creaturis nulla sit perfectio pura sine mixtione imperfectionis; sed sumitr distinctio ex modo concipiendi, et significandi; quando enim nomen significat id, quod perfectionis est in Creaturis praescindendo ab imperfectione; tunc ratio significata per nomen est perfectio simplr simplex: quando vero nomen significat perfectionem simul cum defectu aliarum perfectionum; tunc est ratio significata per nomen est perfectio sm quid. Vel scia dicit perfectionem simpliciter simplicem; non vero hoc complexum habitus acquisitus per demonstrationem. quamvis in re sint idem in Creatis, ut defio et definitum; quia diversitas hæc pcise provenit ex modo significandi assignato. Sicut etiam in moralibus contingit, quod aliquando nomen significat actionem phicam non significato aliquo defectu rectitudinis moralis. ut occisio hominis, et accessus ad mulierem, et similia. aliquando vero nomen significat actionem simul cum defectu rectitudinis, ut homicidium, adulterium, et alia huiusmodi. Sicut ergo in Creaturis possumus concipere, et significare perfectionem praescindendo ab imperfectione, et id, quod dicunt de esse praescindendo ab eo quod sent de non esse: Iterum dupliciter comparare possumus Creaturam ad Deum; est sicut sm id, quod dicit creatura de esse, et perfectione, et sm id, quod dicit de non esse, et de imperfectione, et sm 1am comparationem quęlibet Creatura est sm proprią rationem digitales imitatur. Inadęquate perfectiones naturae divinae; et habet formales similitudinem cum illa; quia ut hic ait D. Thomas quidquid perfectionis est in quacumque creatura totum praeexistit, et continetur in Deo sm modum excellentem; quod intelligendum est non solum de continentia virtuali, sed etiam formali, ut hic exponit Caiet. asserens, quod esse Dei comprehendit

in se ipsa oẽs pfectiones positiuas reperibiles in quacumque Creatura; ita q. nulla res sparata ad ipsã addit aliquid positiuũ; q. n̄ contineat. in essã Dei; et hoc q.a ẽ ipsũ ẽẽ præsens in se oẽs ẽẽndi modũ, quæ ẽ ratio 2.a D. Thæ sup.a q.e 4 art. 2. q̄muis enĩ Virtualis continentia ōis pfectionis reperta in creatura sufficeret, ut essã diuina ẽẽt caã efficiens Creaturarũ; n̄ tn̄ sufficit, ut sit caã fralis exemplaris, idea, et propria ratio Creaturarũ, q.a ideatũ, et exemplatũ fralit. imitat. exemplar, et ideã; et coent. debet hẽre fralem cõuenientiã, et similitudinem cũ idea, ut docet D. Thas q.e sequenti art. 1. in Corp.e et ad 3. et ita oẽs dicũr creaturarũ; quoad id; q. dicunt de perfectione, et ẽẽ hẽnt fralem cõuenientiã; et similitudinem cũ essã diuina: quoad id v.o q. dicunt de imperfectione, et n̄ ẽẽ n̄ participant, nec imitant. fralit. nãã diu.a q.a hic defectus pfectionis n̄ cõuenit ipsis ex eo, q. imitant., et participant nãã diuinã; s. q.a ipsã participant, et imitant. partialit., et inadequate, q. ipsis cõuenit, q.a sunt ex nihilo.

Quæ doctrina melius intellig. in sent.a asserente: q. oẽs numt. pfectiones Creatæ ablatis imperfectionibus sũt fralit. in Deo; et q. Deus, et totũ vniuersũ simul n̄ ẽ quid perfectius eo extensiue; quæ solus Deus, quæ sequit. Lederma de diu.a pfectione q.e 1. art. 1. et 2. s. q.a impole ẽ à perfectionibus Creatis auferre imperfectiones; et q. permaneant cũ vnit.e numerica, aut specifica: sic impole ẽ à fide auferre obscuritatẽ; et q. permaneat fides, ideo melius explicat. dũ tg.o pcisiue ex parte nri modi concipiendi perfectionem ab imperfectione, et scdendo, q. in Deo ẽ fralis ratio, idea, et similitudo cuiuscũ dicũr entis creati, quoad id

ad id, q. dicit deperfectione, n. v. quoq. ad id, q. dicit de imperfectione; q. imperfectio creata n. habet in Deo, q. imitet., qua roe n. dat. in Deo idea priuationy, negationy, et malory roe sui, s. roe entitatis, in qua fundant, l. perfectionis, qua priuant. et ita Deus in propria idea, et similitudine Cognit eqy vg sim sug ulti difig, quoq. ad id, q. dicit de ed, et perfectione, et imperfectiones equi Cognit per ideg sua perfectionis fundantis tales imperfectiones. quo supposito.

Ad. Argy dicitur, q. ois essa diua. nequit dare similitudines, et Conuenientias gnales cy creaturis sm differas ipsary, quoy ad id, q. dicunt de bonitate, et perfectione no ay. quoq. ad id, q. dicunt de imperfectione, et defectu bonitatis Icedo ay; et no Cog et ad pbes no min: ad cuiusl. pbes Ag q. in Deo n. dat. realitas, finibilitas, et corporeitas quoq. ad id, q. dicunt de imperfectione, que significat. predictis nominibus, bene tn quoq. ad id, q. dicunt de perfectione, et in idea, et similitudine huius perfectionis Cognit Deus imperfectiones talis differary. Steniy aia Sum. quamuis sit fra spualis, et immaalis, het tn fnales Conuenientias cy aiabus plantary, et Brutory; que ss. Corporales, et maales, v.e. si eet idea et exemplar aliary animary per mody similitudinis super excedentis eet ratio, et mediy Cognandi aia Vegetatiua may et sensitiua, et Vegetatiua may, vt in adequatas, et partiales ipsius participationes, ita e dicendy de essa diua, eg rit verymaalis, cy quibus het Conuenientias [illegible] in eo q. dicunt deperfectione; n. v. in eo q. dicunt de imperfectione, l. defectu perfectionis, ng ut aia Vegetatiua e Corporea, et maalis n. ex eo q. dicit de perfectione, s. ex eo q. ipsi deficit de perfectione vita intellualis, l. realis, ita Creatura s. Corporea, q. ipsis deficit perfectio subie

specialis, et sic Creaturæ, et non Deus, quia ipsis desficiunt omnes aliæ perfectiones, et hunc perfectionis deffectum cognoscit Deus per ideam perfectionis desficientis.

Ad 2um probatio Respondeo quod omnes perfectiones repertæ in Creaturis non separantur ab imperfectionibus, et quæ sic deceptæ significantur erunt perfectiones simpliciter simplices: cæterum quia noster intellectus ipsas cum imperfectionibus apprehendit, et ita illas significat ideo non omnes sunt perfectiones simpliciter simplices, sed præcise illæ, quæ apprehenduntur, et significantur absque ulla imperfectione. exemplum autem D. Thomæ non tenet quoad omnia, quia hæc nomina phia, methaphica. et similia significant perfectionem scientiarum particularium, non significato deffectum perfectionis: si vero hoc nomen phia significaret cognitionem suarum causarum cum deffectu cognitionis causarum metaphisicæ, et aliarum scientiarum, sic non esset perfectio simpliciter simplex: et exemplum teneret quoad omnia: atamen, quia ex nostro modo concipiendi, et significandi, non dependet quod essentia diuina sit idea, similitudo, et exemplar creaturarum, ideo qui recte intellexerit quod essentia diuina est idea, et similitudo perfectionum simpliciter simplicium, quæ reperiuntur in Creaturis facile intelliget, quod est idea, et similitudo omnium Creaturarum, etsi non sint perfectiones simpliciter simplices sed simpliciter quid, quia non idea ipsarum quoad id, quod dicunt de imperfectione, sed præcise, quoad id, quod dicunt de perfectione, quia solum in perfectione imitantur naturam diuinam. Sicut homo est exemplar suæ imaginis artificialis in eo, in quo ipsum imitatur imago, non vero in deffectu imitationis, et similitudinis, siue deffectus proueniat ex deffectu artificis

ex deff.tu Pictoris; siue ex deffectu mat.ae

Artus 7.us

Vtm. Scia Dei sit discursiua?

Duplex ē discursus. unus sm̃ sucessionem tntum; q.do sc̃t, postquam intelligimus aliquid in actu nos conuertimus ad intelligendum aliud. alius discursus ē sm̃ caũalitatem, scilicet per pr̃ia peruenimus in Cognem CC.m

CC.o D. Thae ē. in Deo nec dat. discursus sm̃ sucessionem; nec sm̃ caũalitatem. 1.a pars pb.r q.a multa, quae sucessiue ~~Cognoscimus~~ intelligimus; si unum quodque eorum in seipso uideremus; oïa tn̄ simul intelligimus, si in aliquo uno ea Cognoscamus; ut si partes intelligamus in toto, et diuersas res uideamus in speculo, s.d Deus oïa uidet in seipso cphensiue cognito, ut pbatum ē ex ptt̃ prae cedentibus: g. n. uidet res sucessiue, s.d oïa Cognit unico sim plici intuitu. V.o cum Judiht. 9 dicit.r: tu fecisti priora, et illa post illa Cogitasti, et hoc factum ē q.d ipse Voluisti. n. intelligendum de de prioritate et posterioritate ex parte subi, et cogitationis, s.d efficiue ex parte obi; q.a Deus simul excogitauit, q. ista eent ~~priora~~, et illa posteriora.

Q.d 2.o partem pbat D. Thas q.a discursus sm̃ caũalitatem supponit discursum sm̃ sucessionem, ut enim noster intellectus in eodem instanti in quo asentit.r minori silogi, asentiat. cum CC.i st Cognat bonitatem Coẽ, ut dicit.r 1.o post. cap. 4.o: asensus in maioris tempore precedit asensum minoris, et CC.i et ita discursus sm̃ caũalitatem su pponit discursum sm̃ sucessionem; ut cum Deo repugnet 1.us discursus, cum repugnare debet 2.us

2º pb. q. discursus sim causalitate, è actus intellectus procedentis de noto ad ignotum, ut pro illo signo reali, l. rons pro quo Cognit. quis adhuc ignorat. CC. et sic CC. ñ Cognit in prio, s. ex prio; ut q. CC. videt. in prio resolutis ig effectibus ñ cag et CC.bus in quiâ; ig adest tus discursus, et coent. Cessat discursus; s. Deus ñ procedit de noto ad ignotum, nec Cognit effus ex caâ, s. in caâ; cum oes effus videat in seipso, ut in caâ: g. in Deo ñ è discursus sim caualitate.

3a. operatio intellectus si è perfectior.

Circa hunc aliquot soly disputat. an det. in Deo discursus virtualis ex parte subti; ita ut Cognitio quis virtualiter distinguat. à Cogne CC. s. de hac q. pro utraque parte pbabili satis dictum è supra arto 1º dub. 1º

Artus 8us

Utm Scia Dei sit caa rerum?

CCo è q. Scia Dei è caa rerum, ñ precisse sim se considerata, s. adiuncta determinatione, aut Decreto diuine voluntatis. 1a. pars è fide certa ex illo Psalmi 103 oia in sapientia fecisti. et Psalm. 135. qui fecit Caelos in intellectu. et pb. q. sic se habet Scia Dei ad oes res creatas, ut scia artificis se hēt ad artificiata; cum Deus tanquam supremus artifex per intellectum, et voluntatem oia produxerit. Xa. illud Sap. 8. in quo de sapientia diua. dicit. quis horum; quae sit magis quam ipsa è artifex; s. Scia artificis è caa artificiatorum; eo quod artifex operat. per suum intellectum: g. Scia Dei è caa rerum.

2a. etiã pars è fide certa Xa. illud ad ephes. 1º qui operat. oia sim Concilium voluntatis sue. et Psalm 142. oia quecumque voluit Deus fecit. et Judith. 9. et hoc factum è, q. ipse voluisti — et pb. q.

qa Scia Dei indifferent. dehet ad ea; et ut est verum, ita sit eadem Scia oppositorum; S. Scia indifferens n producerit determinatum effectum nisi determinetur ad unum per appetitum. Ut dicitur 9. metaphysicae textu 10 quod ut Scia diuina alteret det ipsi adiungi libera determinatio diuinae Voluntatis, qua cum Deus n necessitate naturae, S. omnino libere producit Creaturas.

Circa ipsum autem tria dubia praecipue mouentur, quorum resolutio dependet ex his, quae dicuntur infra q. 23. et 25. circa Constitutionem diuinae Opoae, et ordinem inter actus diuini intellectus, et Voluntatis, quibus Deus producit, et gubernat Creaturas, de quo egimus in tractatu de praedestinatione, ut modo breuiter soli proponenda sunt praecipue, ut cognoscatur in quo ipsorum difficultas consistat.

Dubium 1um

Utrum Scia Diu. sit causa rerum per modum principii aut potentiae exequentis. Respondetur adeste

Cum potentia executiua Dei, sit eius opoa, in praesenti inquiritur an opoa sit, l. n sit potentia Virtualiter adaequate distincta ab intellectu, et Voluntate. de quo disputatur infra q. 25. art. 1. et 1a Sent. quod Virtualiter adaequate distinguitur opoa ab intellectu, et Volunt. et ita Scia Dei causa rerum praecise per modum dirigentis, Voluntas per modum applicantis, et opoa per modum exequentis; ita D. Thomas docere videtur infra q. 25 art. 1. ad 4. in 1a Solutione; et ut probabilem sequuntur Cornejo, Serra, Mag. Michael. et absolute tenent Durandus, Aureolus, Suarez; et plures alii.

2a Sent. et probabilior Sent. a qua ait opoa n distingui Virtualiter adaequate ab intellectu, et Volunt. quae tenet D. Thomas

loco citato solutio 2a; et q.a ē magis conformis doctrinæ D. Thō, pluribus alijs locis, eg colt. sequunt. Thā, et Scotistæ, et Molina, Vazquez, et alij; et in dervando ain, dijstat in inctu, l. Volunt. sit distinctus inter ipsos de quo infra dicemus; et modo pb. q.a Deus præcise per suum inctum, et Voluntatem absque aliā pōā virtualiter distincta pōt mobere oia Corpora; s. in Deo eadem ē pōa, qua Corpora mobet, et oia producit; sit oi pōa, qua oia pōt, f divina oipōa dijstat in ipso inctu, l. Volunt. mai pb. a posteriori q.a aia rōalis, quæ solum pōt mobere proprium Corpus, cui ē alligata per modum fr̄ā, et motoris mobet suum Corpus, et pōas Corporeas, quæ subdunt. imperio rōis præcise per inctum, et Voluntatem, ut docet D. Thō p. 1. 2æ q. 17. art. 9. Vnde in aia rōali præt. inctum, et Volunt. nullus Theologus agnoscit aliq pōm executivam, et motivam ad mobendum vires sensitivas, aut Corporis membra. Ex quo etiam in tract. de Angelis q.e 54 art. 5. inferebamus cum D. Thā q. 16 de malo art. 1. ad 14 in Angelis loco motivam, et executivam n. ē distinctam ab inctu, et Volunt. q.a negare n. possumus inctui, et Volunti Angeli virtutem, et efficaciam ad mobendum alia Corpora, quam dedimus humano inctui, et Voluntati, ad mobendum proprium Corpus, et ulterius absurdum videt. ponere in Angelis pōm spualem perse p.o ordinatam ad producendum motum localem, et maalem, quem solum pōt Angelus in subto extraneo producere; cum nata pōm in sua entitate perfectiorem n. ordinat ad aliquid imperfectum, neque ad finem suum specificativum; Vnde pōa loco motiva, et executiva Angelorum debet perse p.o ordinari ad intelligendum, l. volendum. et solum 2ario pōt extendi ad producendum motum localem verum Corporalium: f. a fortiori divino inctui, et Volunt. tribuere debemus virtutem, et efficaciam ad mobendum Corpora independenter ab alia pōa

Poa exequitiua Virtualit. directa: aliàs Sac poa eēt propt. Creaturas producendas, aut mobendas, nequ propt. fines: nã poa ē propt. operationẽ, et operatio transiens et productiua ē propt. effm̃ nequ propt. finẽ Vt docet D. Thõs l. 1.ª gent. cap. 100.

Confirmat. quod aia r̃oalis n̄ poit mobere per suũ intellm̃, et Voluntatẽ, nisi propriũ Corpus manifesté proueniat ex Coarctatione, et limitatione sua Virtutis, quæ limitat ad propriũ Corpus, et ita ex hac limitatione prouenit, q. in hoīe præter intellm̃, et Voluntatẽ dent. aliæ poæ exequtiuæ, quæ etiã sũt Corpis brutis, si q. do distinctio int. poas prouenit ex imperfectione, et limitatione n̄ dat. talis distinctio poarũ in Deo: ergo præter intellm̃, et Voluntatẽ n̄ debemus recognoscere in Deo aliqua poa motiua, et exequtiua, quæ dat. ad suplendũ defectũ intellus, et Voluntatis, sicut etiã in Deo n̄ dant. habitus, Vt supra diximus, q. habitus dant. ad suplendũ defectũ poarũ, et in Deo nullo ē poa cũ defectu.

In obseruando autẽ an Diu.ª o. poa sit intellus, l. Voluntas ē etiã duplex sent.ª satis probabilis, nã aliqui asserunt eē ipsã Dei Voluntatẽ, q.ª etiã in hoīe poã loco motiuã asserunt, cũ communi Thõarũ sent.ª identificari cũ appetitu sensitiuo, Vel potius cũ r̃oali, quæ ē ipsa Voluntas, q.ª membra Corporis, quæ ad motũ localẽ obediunt motioni Voluntatis Contra impetũ passionis appetitus, quia r̃oe, nec Diabolus, nec passio appetitus poss. necessitare hoĩẽ ad actiones externas peccaminosas permanente Viu r̃ois Vt docet D. Thõs l. 2.ª q. 77. art. 7. et q.ª 80 art 3. et ita poa locomotiua in hoīe ē ipsa Voluntas; q. etiã de Angelis tenet Bañez l.ª q.ª 78. art 1. dub. 2. V.e etiã Videt. dicendũ in Deo poã exequtiuã eē formaliter eius Voluntatẽ, et ita tenent Scotus, Molina, Granados, Varzquez

Abbella, et plures alij, sed in designando actus diu.ᵃ ofs.e discriminant, nã Molina ultra actus immanentes Volunt.ⁱˢ ponit actiones fr.ᵃˡⁱᵗ transeuntes, et receptas in Creaturis, qua Diu.ᵃ Voluntas o'ia producit eo modo quo Caiet. dixit q.d appetitus quatenus ẽ p.ᵒᵃ loco motiva mobet membra per actiones fr.ᵃˡⁱᵗ transeuntes, quã s.ᵈ probabiles reputat Bañez loco cit.ᵒ

Sᵈ Hanc Sent.ᵃ acrit. impugnant Thõ, q.ᵃ Deus n. operat. ad extra per actiones fr.ᵃˡⁱᵗ transeuntes in tunc receptas in Creaturis, s.ᵈ per actiones identificatas cũ ipso Deo; Ut clare docet D. Thõ. 2.º Q.ᵃ gent. cap. 9. et 10. et innumeris alijs locis relatis à Mag. Miguel in trac.ᵘ 25. lib. 1. cap. 2. in hac in Sent.ᵃ distinuente discipl.ᵒˢ in diu.ᵃ Volunt.ᵉ existimo hanc dissentionem de parui momenti et potius nominis, quã reijnq. Doc.ᵃ Thõ in diu.ᵃ Volunt.ᵉ qtenus ẽ p.ᵒᵃ exequtiua dat. duplex actio; alia immanens, et ex hac alia transiens, et recepta in Creatura, quã dicunt distare in dependentia Creaturæ à Deo, et cũ o'es agnoscamus hanc dependentiam Cuiusuis Creaturæ à Deo, solũ ẽ dissentio de voce, q.ᵃ huiusmodi auctores hanc dependentiam appellant actiones Dei transeuntes, et Creationes aut productiones actiuas, nos V.º dicimus n. appellari actiones, s. potius effectus actionis diu.ᵉ aut productiones, vel Creationes passiuas, quã ẽ dissentio de Voce, et Sent.ᵃ Molinæ pot. Confirmari ex Sent.ᵃ plurib. Thõ asserentib. actiones transeuntes ẽẽ in agente, qui Ut explicant testimonia D. Thõ, quæ Vident opposita distinguunt duas actiones alias metaph.ᶜᵃˢ et inchoatas existentes in agente, alias V.º phic.ᵃˢ, et Consumatas existentes in passo, V.ᵉ S.ʳ Molina dependentiam Creaturæ à Deo appellet actiones phic.ᵃˢ aut Consumatas passiuas, aduer. abst. docuine D. Thõ, d.ᵒ qd. in diu.ᵃ Volunt. quatenus ẽ p.ᵒᵃ exequtiua recognat alias actiones immanentes identificatas cũ diu.ᵃ omnimodo.

Circa

Circa actiones ex immanentes pôa exequâng in Dae sentª. ê duplex modus dicendi; ng scotiste, et plures Jesuitæ asserunt; sunc actus êê electiones efficaces diuª. Voluntatis; q. post electiones n. sceduunt imperiu in inctu, nec usus in diuª. Voluntate. Sed uº. asserunt actiones diuª. opôa êê usus actiuus diuª Voluntatis supponentes imperiu; et efficaces electiones mediorum; qmuis hic actus n. semper sit propria, et rigorosus usus.

Alij uº. asserunt diuª. opôg consistere in diul. inctu practico per suu imperiu producente oês Creaturas Xª. illud Psalmi 148. ipse dixit, et facta sunt. ipse mandauit, et Creata sunt. uº. in imperio consistit actus opôe; qug sentª sequunt. Caiet, Bañez, Zumel, Nazarius, Araujo, Aluarez; quos refert, et sequit. Lisboniensis infra q.ª 25. dispª. 11. art. 1. et nobis pbabilior uidet, et pbat. qª opôa debet consistere in uirtute contentiua Creaturarum; cu effus debeat contineri in uirtute productiua ipsius, s. Creaturæ continent. in diul. inctu, n. uº. in diuª. Volunt. nisi moralit, et identice: g. opôa consistit fralit. in diul. inctu. min pbr. 1º. qª Voluntas solu dicit inclinationes ad cõicandu perfectiones agentis suis effectibus, ut in hoc arto ait D. Thôs. s. hæc inclinatio supponit uirtutes continentes effus; ng qª agens continet in sua uirtute effus inclinat. ad ipsos extra emittendos, et ad cõicandu ipsis proprias perfectiones: g. Voluntas supponit uirtutes continentes effus, et ita fralit. diuª. Voluntas n. continet Creaturas =

2º. pbr. min qª proprius ê inctus habere, et continere intelligibilit. n. solu proprias perfectiones; s. ex perfectiones oium aliarum rerum; ut constat ex arto 1. s. qmuis in Creatis distinguant. continentia uirtualis effus per modum caê phica; et continentia intelligibilis effus in Deo tamen

Coincidunt, ut supra diximus ex D. Thô. 1.° ad Anibald. dist. 36 q.ª 1. art. 1. et ratio est: quia Deus non est 1.ª causa, nisi per modum artificis supremi ordinantis intelligibiliter suos effectus, et quamvis in creatis intellectus artifex propter sui limitationem non ordinat per modum potentiae executivae suos effectus, sed necessaria sit potentia exequutiva distincta ab intellectu, et voluntate, supponimus tamen ex dictis, quod haec potentia in Deo non distinguitur virtualiter ab intellectu, et voluntate et disputatio praesens solum procedit inter intellectum et voluntatem inter quas potentias potius intellectus, quam voluntas habet rationem potentiae exequutivae quia saltem intelligibiliter ordinat effectus; et ita est potentia magis apta ad ordinandum effectus virtualiter eos in se continens, quam voluntas quae non ordinat intelligibiliter effectus; et solum dicit inclinationem ad emitendum effectus ad extra, quos supponit virtualiter contentos in causa.

Ad finem autem oppositae argumentum ex paritate potentiae locomotivae hominis potest 1.° responderi reddendo disparitatem quia sicut in homine post actum imperii sequitur usus in voluntate quo movet potentias inferiores ad suos actus; et ita usus est actus potentiae locomotivae hominis; et voluntas, cuius actus est usus, est potentia locomotiva: in Deo vero post actum imperii non sequitur usus activus in voluntate ut dixi in tractatu de praedestinatione vero imperium est ultimus actus potentiae exequutivae, et intellectus, cuius actus est imperium, est potentia Dei exequutiva.

2.° potest responderi cum Ferrara 3.° de anima q.ª 19. quod potentia locomotiva hominis est eius intellectus practicus per suum imperium causans motum localem membrorum. = et si dicas quod ex doctrina D. Thomae in homine post imperium datur usus activus voluntatis, et ita usus est ultimus actus potentiae locomotivae, et exequutivae specialis.

Respondeo quod post imperium datur usus, quo voluntas applicat potentias activas inferiores in ordine ad suas operationes

qua

De Scia Dei.

Quia Usus ē applicare aliq. pūy actionis ad actiones. Ut ait D. Thō 1. 2a. qe 16. art. 2. Secus Uo. quando Voluntas medio imperio movet pōs pure passivas existentes in membris Corporalibus; qualis ē pōa loco motiva residens in membris; nā motus localis pure recepitur in pōa passiva membrorum cadit Voluntas ferre per imperium rōis ads: quae Usu alterius pōa exequitur; et ita intr. imperium; et hunc motum localem n mediat usus actiuus voluntatis.

Et si dicas: q. in Brutis pōa loco motiva distit in appetitu sensitivo: q. in hoīe debet distere in appetitu rōali =

Rñ. nō Coq. qa ut docet D. Thō 1. 2a. qe 17 art 2. ad 1u et 3u usus appetitiva dicitur imperare motum in quantum movet rōem imperantem; So hoc ē solum in hoībus, qa hoīs faciunt imperium ad opus per ordinationem rōis; Ue hāt in eis imperium rōis imperij intellectualis; q. ē actus pōa locomotivae; in brutis autem fit imperium ad opus n per ordinationem rōis, So per instinctum naē, qa sit appetitus eorum statim apprehenso Convenienti, l. inconvenienti naālit movetur ad prosequutionem, l. fugam; Ue cum appetitus brutorum n moveat ipsa medio imperio, So immediate; continetur in ipsis appetitus hēt rōem pōa locomotivae secus Uo in hoīe, in quo appetitus movet medio imperio rōis.

Po Da neg. sentd Arguitur qa oīpōa hāt obiectum fralit. diversum ab intellectu, et Volunta. diua; So pōae fralit. distinguntur per obiecta: q. mai. prob. qa obiectum huius diua scia ē Deitas, obiectum Uo huius diua Voluntatis ē diua bonitas; So neutrum istorum ē obiectum oīpōae, cum eius obiectum sit Causabile; et producibile a Deo: q. oīpōa hēt obiectum fralit. diversum ab intellectu, et Voluntate. = Et si dicas: q. obiectum frale diua oīpōa n ē eius causabile a Deo, So diua essa ut ē ratio causandi Creaturas. =

3.a e q.a etiã hoc admisso ē diversũ obiũ formale div.ae omnipotentiae;
q.a ē obiũ divini intellectus sub ratione veri; divinae Voluntatis sub ratione boni;
et divinae omnipotentiae sub ratione entis; q.a div.a omnipotentia producit creaturas in
suo esse physico; ut debet respicere ipsum esse divinum; ut ē ratio creandi et
omnes creaturas; s.t ratio entis divini ē formaliter diversa in Deo à ratione veri;
et boni; cum pertineant ad diversas lineas: ergo obiũ formale divinae omnipotentiae distin-
guitur à formali obiecto divini intellectus; et Voluntatis.

Confirmatur q.a etiam potentiae distinguuntur per diversos modos ope-
randi; s.t ita distinguitur omnipotentia ab intellectu, et Volunt.e div.a: ergo etiam potentiae formaliter di-
versae. mai probatur 1.o q.a divinus intellectus, et scia deserviunt ad effectus crea-
tionis directive, Voluntas v.o applicative; et omnipotentia executive; ut docet
D. Thomas infra q. 19. art 4 ad 4. et q.a 25 art. 1. ad 4. et art. 5 ad 1.m s.t isti
st. diversi modi operandi; ut constat in nobis: ergo omnipotentia intellectus; et
Voluntas divina per diversos modos operandi distinguuntur.

2.o probatur mai q.a intellectus, et Voluntas operantur immanenter, et non modo
productivo; cum Deus intelligat seipsum; et possibilia; quae tamen non producit
omnipotentia; unde operatur transeunter operando effectus ad extra: ergo —

Resp. n.a solutionem datam; et ad impugnationem
Resp. ut superius diximus ex D. Thoma supra q.e 16 art 3. ad 3. et ex
Caiet. ibidem obiũ formale intellectus ē ratio entis; et n.i entis practici, ē ra-
tio entis factibilis; ratio autem veri concomitanter se habet ad obiũ intellectus
et ad ens factibile ab agente intellectuali: ut div.a omnipotentia respicit etiam
div. in linea entis; quatenus ē ratio producendi creaturas in linea
entis; et ratio veri divini; et creati se habet ut conditio concomitans
obiũ omnipotentiae ab obiecto intellectus.

Ad confirmationem Resp. q. potentiae distinguuntur per diversos
modos operandi adequatos; secus v.o per diversos modos operandi
adequatos ni potentiae; q.a intellectus noster sub diversis actibus habet diversum

mẏ

mys operandi ex discursu; et sine discursu practicus, et speculativus, modo compositivo, et resolutivo; et sic actus intellectus diuinus secundum diuersos actus habet diuersos modos operandi inadequatos; quia per actus praecedentes actus Voluntatis dirigit ipsius Voluntatem; et directiue concurrit ad opus; per actus vero imperij supponentes actus efficaces Voluntatis concurrit exequtiue; et per actus speculatiuos nihil ad extra producit; per actus vero practicos operatur transeunter, non quidem formaliter, sed virtualiter. Et in omnium sententia intellectus diuinus prout est in Patre est principium generationis filii; l. potentia generatiua; non vero prout est in filio, et Spiritu Sancto.

2o. Arguitur ex Durando, quia illi actus, qui secundum suas proprias rationes aequaliter se habent ad creabilia, et non creabilia non sunt secundum suas proprias rationes principium, seu causa producendi aliquid; quia qua ratione essent causa producendi creabilia, eadem ratione essent causa, seu principium producendi non creabilia, cum ad utramque dicant similem habitudinem; sed actus intelligendi diuinus, et volendi considerati secundum proprias suas rationes transeunt solum secundum rationem in hoc, et illa, et non secundum rem; non enim transeunt in hoc, et in illa, nisi inquantum cognita, et volita; et quod praecise pertinent ad rationem cognoscendi, et volendi; nec transeunt aliter in ea: ergo praedicti actus considerati in Deo secundum suas proprias rationes non sunt ei ratio producendi immediate aliquid, et consequenter, nec intellectus, nec Voluntas potest esse potentia exequtiua Dei.

Confirmatur. quia quos ordines reales habent inter se, et ad actionem scientia, Voluntas, et potentia in illis in quibus differunt realiter, dicunt, inquantum, tales ordines rationis habent inter se; et ad actionem in Deo; in quo solum differunt secundum rationem, sed in nobis in quibus tria praedicta differunt realiter, talis ordo est realis ad actionem; quia scientia est solum dirigens ad actionem; Voluntas vero inclinat ad agendum, sed necessaria

Solus immediate elicit actiones, per quas res producit, sed hoc non facit potentia motiva, et exequutiva: quia similis ordo secundum rationem est inter ipsa via, ut sic in Deo, scilicet quod scientia est solum dirigens, voluntas vero ut inclinans, et neutrum solum est immediata ratio producendi, sed solum potentia exequens.

Respondetur quod ut actus intellectus speculativi aequaliter se habeant ad creabilia, et non creabilia, et ita nequeant esse immediata ratio producendi aliquid ad extra; actus vero intellectus practici moti a voluntate non habent talem indifferentiam, sed potius determinationem ad creabilia, et creanda; quia ut diximus in tractatu de praedestinatione, iudicium dictans hoc esse eligendum, et producendum quod praecedit electionem et imperium subsequens electionem imperans, et dictans, quod fiat hoc non habet indifferentiam ad creabilia, et non creabilia, sed determinate tendunt ad productionem rei, et pertinent ad scientiam visionis practicae; et quamvis formaliter solum transeant ad obiecta extra Deum, ut cognita, virtualiter transeunt ad obiecta, ut producta, et existentia a parte rei; quia imperium est actio formaliter immanens, et virtualiter transiens = Argumenta autem quae militant contra hoc imperium divinum, et exequutivum soluta sunt loco citato, ubi diximus non praedestinationem, sed gubernationem praedestinationem, quae est actus potentiae exequutivae consistere in actu imperii.

Ad confirmationem respondetur negando maiorem quia in Deo potentia non distinguitur adaequate per rationem ab intellectu, sed solum inadaequate, quia est veluti pars obiectiva intellectus, qui virtualiter respicit omnia cognoscibilia, etsi non sint factibilia; potentia vero solum respicit practica cognoscibilia, et factibilia, et inter potentias solum inadaequate distinctas non debet servari idem ordo, qui servatur inter potentias adaequate, et realiter distinctas, vel divinus intellectus per actum praecedentem electionem divinae voluntatis concurrit directive ad opus, per actum vero supponentem electionem voluntatis concurrit exequutive.

Vel dicat. q. in Angelis poa executiva n. distingr. ab inctu; et poa executiva Dei debet servare illu ordinem rois; quem servat poa executiva Angeli ni sui inctus, et Volunt. ni V.° illu ordinem; quem servat poa executiva hois, que cu sit mtalis, et corporea debet realit. ab inctu, et Volunt.a distgui.

O. mitto autem V. Theq. quae D.a nrg Ill.s objiciunt; qd solu pbant dinctionem rois inadequatam int. oipog, et inctum, quae dinctio sufficit, ut diversas quaest.es excitaverit D. Thas de Scia, et poa Dei; et etiam de immensit.e qmvis sit valde probabile q. immensitas n. distguit. ab oipoa. et 1. p.e q. 25. art. 1. ad 4. n. explicuit D. Thas propriam mentem; S.d pbuit solutionem argum proposito in utraque sent.a tam distguente, quam n. distguente pog ab inctu, et Volunt.; n. vo. demonstravit, quae illarum sent.arum sit verior, et pbabilior.

Dubium 2.m

V.m scia Dei immediatius, quam Voluntas attingat rerum productionem?

Resolutio huius dubii constat ex praecedenti, q.a certum e; q. poa executiva e quae immediatius attingit rerum productionem, tum per eius actionem res ad extra producant. a Deo absque interventu alterius actionis posterioris, et immediatius attingentis passivam rerum productionem; V.e Theologi nobiscum asserentes pog executivam Dei consistere in inctu practico, et eius actionem ee imperium inctuale; consent. asserere debent, q. inctus immediatius quam Voluntas attingit rerum productionem; et hac e nra sent., et magis cons int. Thas. = Theologi V.° asserentes pog executivam consistere in Volunt.e Dei; sive eius actio sit electio, sive Virtus; consent. asserere

Debent. Volunt.^e immediatius attingere verum productionem, et ita tenent Molina, Vazquez, et Com.^r Scotistæ.

Solum pôt êê difficultas in Sent.^a distinguente pôtem executivam ab imperio, et Volunt.^e in qua Sent.^a Thæ agnoscentes in Deo Usum activum Voluntatis post imperium, imperium supponens electionem, consequenter asserunt Voluntatem immediatius attingere verum productionem, quia inter ultimum actum imperium, qui ê imperium, et actum pôtæ executivæ mediat usus activus Volunt.^s, qui proinde immediatius comparatur ad verum productionem, quam imperium, et ita Voluntas immediatius attingit verum productionem. ita Cornejo dub.^o 5.º

Alij V.^o Thæ qui post imperium divini n agnoscunt usum activum in divina Volunt., et asserunt imperium per efficaciam derivatam à Volunt.^e immediate applicare pôtem executivam ad opus, consequenter asserunt imperium immediatius decurrere ad verum productionem, quia inter actum imperium, et pôtæ executivæ n mediat, sed antecedit electio Voluntatis.

Aliqui etiam Theologi extra scholam D. Thæ, qui cum Scoto, Molina, et Vazquez negant in Deo imperium imperium subsequens electionem, et usum activum Voluntatis, consequenter asserunt quod Voluntas per efficacem electionem immediate applicat pôtem executivam ad opus, et ita Voluntas immediatius decurrit ad verum productionem, non quidem per usum activum, ut dicunt aliqui Thæ, sed per electionem efficacem Voluntatis, et per intentionem efficacem finis, quam negant Minerii Thæ —

Omnes istæ Sent.^æ Consequenter procedunt ad sua principia, unde solum de prijs. pôt êê disputatio, quæ in præsenti resolui nequit, quia tam à nobis ê decreta pars dub.^o præcedenti, quam in tractu de prædestinatione, et maiora nos expectant.

Dubium 3.

Utrum Scia Visionis sit caa rerum; ita Vt res sint futura; q.a Cognunt. á Deo, vel econtra?

Certum é Scim Simplicis intelligentiæ; qua Deus Cognit oia polia aliquomó éé cam rerum, Sicut Scia, qua artifex Cognit oes domos, quas fabricare pót, et oes modos efficiendi ipsas directiue Concurrit ad efficiendam hanc; Vel illam domum, hoc; l. illo modo; V.c ars dicit. recta ratio factibilium; et ita ad artem diuinam pertinet Scia oium polium; et directiue Concurrit in actu 2.o ad rerum productionem adjuncta determinatione diuinæ Voluntatis; Sz in Scia Simplicis intelligentiæ accipiat. qtenus trat. ad oia polia Siue Sint, Siue n Sint futura; q.a Si præcise Sumat. qtenus trat. pure ad polia, quæ nuquam erunt, sic n é Caa rerum in actu; Sz Solum in Virtute; et in actu V.o Vt ait D. Thos infra art. 16. ad 1.

Difficultas g.o Solum procedit de Scia Visionis, quæ é Scia libera, et trat. ad res futuras, l existentes, et Certum est é, q. dat. in Deo Scia Visionis pure Speculatiua, qua Contemplat. res iam factas, l. faciendas, et Supponit determinationem intellectus, et Voluntatis, et poae executionem de qua intelligit. illud Genes. 1.o Vidit Deus cuncta, quæ fecerat, et erant Valde bona. Hæc enim Scia, cum Supponat determinationem poae executionem, et res Cplete futuras, nec directiua, nec executiua Concurrit ad rerum productionem; et ita n é Caa rerum; difficultas ergo é V.m Vltra hanc Scim Visionis pure Speculatiuam, et ultra Scim polium det. alia Scia Visionis libera, et practica, quæ sit rerum caa; et saltem directiue Concurrat ad ipsarum productionem,

q.a Sent.a docet: Scim Visionis n éé

Cāg rery ita Molina, Suarez, Varzquez, Herize, et cōiter Iesuitæ; et ex Thīs Narzarius, et alij antiquiores; S. lt in Voce Conveniant huiusmodi authores; in re tn̄ plures ex ijs Iveniunt cū opposita Sent.ª infra referenda; q.ª qui in rei Verit.ᵉ hanc tuent. Sent.ª asserunt solū Sciā nāñ Icurrere ad productionē rerū; nec ante electionē efficacē mediorū agnoscunt iudiciū decretū; et efficax electionē regulans; nec post electionē agnoscunt imperiū; l. iudiciū intellus dirigens usū activū, et ita Molina Varzquez; et alij; ab hac tn̄ Sent.ª recedunt cū Thā, et etiā Suarez; et Herice; qui recognoscunt in Deo post electionē imperiū, l. iudiciū efficax; et liberū dirigens usū activū Voluntatis, quo applicat. poā exequitiua ad opus; V.ᵉ Sciā liberā futurorū ēē cāā rerū fatent.; S. Narzarius; et alij Thā hanc Sciā liberā nollunt appellare Sciā Vissionis, S. Simplicis intelligentiæ; q.ª ordine nāæ præcedit rerū productionē; et existentiā; cū sit rerū Cāa; Sciā autē Vissionis debet supponere rerū existentiā; quē dissentio ē denomina; V.ᵉ Narzarius fatet; q. hac Sciā libera; quæ ē cāa rerū aliquo mō ptinet ad Sciā Vissionis, et Suarez lib.º 3. de attributis cap. 4 n.º 15. ait: q. iudiciū prudentiale supponens liberū decretū; et dirigens usū activū pertinet ad Sciā Vissionis; Vnde in re asserit; q. Sciā practica Vissionis ē cāa rerū, et ipse; et Herice in re Iveniunt cū Thīs; solū autē discriminant. circa cāalitatē actus liberorū; cū enī Suarez, et Herice Conveniant in asserendo Deū Icurrere ad actus liberos, n̄ per decretum efficax; et determinatē, S. per indifferens decretū, q. Vocant Icursū

indi:

Indiferente; in actu 1°. Coent. eq negant imperiu; vel iudiciu efficax dictans decrate. hunc potius; quq illu actu liberu ee a Deo caandu; 2°. n' decedunt aliquq scig liberq; qui decrate. caet nros actus liberos; in ordine 1° ad producaonem oiu aliaru reru decedunt Deu decurrere per decretu efficax; et decrau; et per imperiu; l. iudiciu decratu subsequens electionem; et dirigens ursu actiu; et poq exequdiq; et coent fatent, q. Scia libera, et visionis e caa oiu reru praeter actus liberos, tha 1°. uniformiter asserunt Deu per decretu efficax; et decratu; et per imperiu efficax inctus caare n' solu entia naaria, et naalia; S. eq oes actus liberos solu; et Angeloru.

2 Sent. asserit scig liberq; et visionis futuroru ee caq reru; et ita verificari. q. ideo res ss. futurae, q. pscidunt. a Deo ut futurae, et n' es. Hanc Sent. tenent hic Coit. thq quos refferunt, et sequnt. Albelda, Alvar, Lisboniensis, Cornejo, Araujo, et alii thi; q. e expressa Sent. D. Thq, Leonis, Gregorii, Boetii, et Ahi; quoru verba nouissime adducit Mag. Mich. de S. Q. ingnus docent, q. ideo res ss. futurae q. cognunt, siue pscinunt. a Deo, de peccatis 1°. asserunt, q. n' ideo ss. futura, q. pscidunt. a Deo, S. potius pscinunt. a Deo, q. ss. futurae, ex defectibilitate nri liberi arbitrii, et prescia Dei nullo mo e caa peccatoru.

S. ante pbu CC. 1. Cpemandu e, q. haec q. partim e de re, partimque de voce, ut ex dicendis colligit. q. de re e an ultra scig naariq simplicis intelligentiae; l. ultra scig mediq si dat. det alia scia libera in Deo ex parte subti; que sit caa futuroru; et pscia ipsoru; q. 1°. de nomine e an haec scia; l. prescia libera caatiu res sit appellanda scia visionis; vel scia soluq approbaionis; et simplicis intelligentiq, et de hac 2a. p.e e controversia int. thes; n' 1°. de 1°. ut dicq e supra, quo supposito

Pbat. CC. 1°. q. ultra scig simplicis intelligentiae dat. scia libera, et absluta in Deo precognoscens futura, et decernens

ad ipsorum productionem; Sed haec est scientia Visionis, non vero simplicis intelligentiae: probatur in Deo scientia Visionis, quae sit causa rerum, mihi est D. Thomae q. 3. de Verit. art. 8. ad 3. et probatur quia praescientia libera causans res formaliter ad extra, tractat ad existentias rerum, quas causare nequit, quin cognoscat, Vel cum causet rerum existentias, consequenter debet ipsas cognoscere; Sed cognitio tractans ad res, ut existentes est intuitiva, et Visionis: ergo = Nec obstat, quod cum praescientia causans res sit prior causalitate, et existentia rerum = quia ad rationem notitiae intuitivae sufficit, quod tractet ad res existentes in eodem instanti reali durationis realis; quamvis notitia pro aliquo priori naturae, vel rationis antecedat obiectum: Ut patet in Cognitione naturali, qua Deus seipsum Cognoscit, quae est intuitiva amoris notionalis, quo Deus seipsum amat, et tamen prior est Cognitione, qua amor ipse regulatur, et Verbum divinum procedit ex Cognitione intuitiva sui ipsius, et Spiritus Sancti cum tamen talis cognitio aliquo modo sit prior ipso Verbo, et Spiritu Sancto et nostra Cognitio est intuitiva Verbi, et entis nostri a se producti; alias enim sequeretur, quod nulla Cognitio practica, et factiva sui obiecti posset esse intuitiva: Vel quamvis praescientia Dei sit prior natura, vel causalitate rerum existentium; Si ad ipsas tractat, et res Cognoscit, ut physice existentes, Vere habet rationem notitiae intuitivae et scientiae Visionis.

Maior autem rationis propositae probatur quia quilibet artifex, aut agens intellectuale ut provide, et prudenter operetur, prius debet Cognoscere effectum an efficiendum, et quem determinate Vult facere, antequam applicet potentiam executivam ad ipsius efficiendum, alias ipsam applicabit ignorans an ad hoc, Vel illud efficiendum determinate applicet ipsam, nec Sciet, quod faciat determinate, donec sit iam factum, et caeco, et ignoranti modo procedet; Vel agens intellectuale in opere efficiendo dirigi debet a praescientia operis intenti, et efficiendi, et consequenter talis praescientia futuri effectus saltem directive concurrit ad eius efficientiam, et causalitatem; Sed Deus summa sapientia, et prudentia producit omnia iuxta illud Psalmi 103. omnia in sapientia fecisti. et proverbiorum 30. Dominus sapientia fundavit terram et Caelos prudentia: ergo ante productionem Cuiuslibet rei debet dirigi non solum a Scientia naturali omnium possibilium; Sed etiam a praescientia libera operis intenti, et efficiendi, et consequenter praescientia libera effectus futuri, saltem directive concurrit ad rerum productionem, et ita est causa rerum.

De Scia Dei.

S. Hac ratio; quæ vere ẽ demonstrativa desumitur ex D. Augno lib. 15. de Trinite cap. 13. dicente: Universas Creaturas suas, et Spuales, et Corporales, n qa Sc. ideo novit; n enim nescivit, quæ fuerat Creaturus; qa Scivit, Creavit; n qa Creavit, Scivit. quæ autẽ adducit D. Thõs in argto S. 2a. huius arti; et in illa caali, n enim nescivit, quæ fuerat Creaturus: cphendit võem allatam. S. eg lib. 5. de Genesi ad literam cap. 18. dicens: quomodo ea faceret, quæ sibi nota n erant. n enim qd fecit, ignoravit; Sicum Deus antea ad præcipiendum effus ãsæ Volitã, et intenti applicaret põg exequtivæ ad ipsum efficiendum, ipsum efficeret ignorans, qd eẽt facturus, donec id eẽt factum; l. futurum cplete, et adæquate; et hac võe diximus in tractu de prædestinate post efficacem electionem mediorum ante passivam verum productionem debere dari iudicium; l. imperium; quo Deus Cognoscens determinationem efficacem suæ Voluntatis, et effum ab ipso intentum; et futurum inchoative imperat exequtionem effus intenti: Ve Suarez, Herice, et alij Defensores Sciæ mediæ propt. Hanc võem D. Augni hoc iudicium; l. imperium subsequens electionem efficacem, et dirigens Usum actium Voluntatis; et põa exequtivæ requirunt, ad hoc, qd Deus producat res n̄ales; et qui hoc iudicium; l. imperium negant in ordine ad Caalitatem nrorum actuum liberorum Velint, nolint, dcedere tenent, qd Deus cæco, et ignoranti modo deurrit ad pducendos nros actus liberos; Ut latius Urgebam in tractu de Volunte Dei art. 8. impugnans dcursum indiferentem; Videant ibi dicta.

Confirmat. qd Ut diximus in tractu de pdestinate ad verum pductionem n solum Concurrit in Deo imperium subsequens electionem efficacem, Sed iudicium liberum prudentem; et providentem pcedens, et dirigens ipsam electionem; S. tale iudicium ẽ Scia Visionis, qd Ut ibi diximus, ẽ iudicium decretum inferens infallibiliter electionem et eam futuritionem, quæ existit mediis iudicari. q. n solum scia naturã simplicis intelligentiæ; S. etiam scia libera, et Visionis eam per actum iuditij; quæ per actum imperij activæ dcurrit ad verum productionem, et ẽ caã verum.

Denique probant aliqui Thae Ctes q. Si scientia Creaturarum futur. cederet Deus per Sig; ita ut res Cognoscerent. a Deo, q. SS. futura, Sequeret. q. Scia Dei dependeret, et specaret. a rebus futuris; quae eent eius obiectum motibus; et medium Cognoscendi — Haec tn ratio n e praesentis quaestionis; q. dici pot, q. antea ad praesciam diu. res SS. futurae Complete, et adequate in ut decreti efficacis electiui; postquod. in Sent. Moline; et Vazquez nec dat. imperium, nec usus actiuus, nec actus immanens poa exequtiua; et asserendo; q. Deus Cognoscit futura in tali decreto, tnquam in medio minime sequit; q. res futurae SS. obiectum motibus; l. caa diu. Cognitionis; etsi Verificat; ideo Deus Cognoscere futura; q. SS. futura: St oes fatemur; q. n ideo peccata SS. futura; q. Deus ipsa Cognit; S. ideo Cognit, q. SS. futura; et tn peccata n SS obiectum nec caa Scia diu.; q. inseipsis n Cognunt: S. in decreto permissiuo, tnquam in medio q. praecedit praxis peccatorum; et Thae Coit. distinguentes scias practicas Visionis in imperio supponente electiones fateri tenent; q. ideo Deus Cognit res futuras; q. ipsa SS. futurae inchoatiue in Vi electionis efficacis Dei; q. tn res inchoatiue futuras Cognit in decreto electiuo tnquam in medio; scia diu. n caat; nec specat. a rebus inchoatiue futuris: Verum e; q. authores nostrae Sent. fatent; q. Deus Cognit res futuras inseipsis tnquam in medio: St eas res polas, et existentes; S. impugnatio huius doctrinae pertinet ad alias quaestiones, et n oia Vbique SS. disputanda.

S. 2a. Ctes Arguit. q. haec caalis e falsa; q. Deus Cognit res ee futuras; ideo SS. futurae; S. Vera eet huiusmodi caalis, si scia Visionis futurorum eet caa ipsorum: S. Scia Visionis n e caa rerum. mai. pr. q. Origenes lib. 7. in epist. 5. ad Rom. cap. 8. ad illa Verba: quos praesciuit, et praedestinauit. ait: n propterea erit aliquid q. id scit Deus futurum; S. q. futurum e; ideo scit. a Deo, antequam fiat. et idem ait Iustinus Martir q. 58. ad Gentes.

Hyeronim. in opusc. 26. Hyeremiæ. Damascenus lib.º Dª Manichæi paulo ante finem, quorum Verba adducit Herice dispᵉ 10 cap. 1. et in faborem prædictæ ppnis Suarez lib. 1. de Concursu Dei cap 13. nº. 15. et Vazquez hic dispᵉ 68. cap. 6. adducunt Xstomum, Bedam, August. Cyrilum, Boetium, Magⁿ. Antonium, Alensem, Abulensem, et alios.

Rx qd Suarez, Herice, et alij dcedentes in Deo imperium practicum subsequens electionem; qd ẽ Scia practica, et libera futurorum Dª, se adducunt prædicta testimonia; qª in ipsis Patres loquunt. de Scia actionum liberarum futurarum, sᵗ Vnialit. de omnibus rebus futuris: Vᵉ ipsi explicare tenent authoritates Patrum Xª intªpretationem D. Thomæ hic ad 1ᵘᵐ Ubi 1ᵃ ppᵉ Origenis, et aliorum Pᵃᵘᵐ dicenᵗ: n postea erit aliquid, qª id Scit Deus futurum. ait: Vera ẽ attendendo scire ad Scia in propria linea independent. à decreto, et determinatione divinæ Voluntatis; qª scia divina n competit ratio caũalitatis, nisi adiuncta Voluntᵉ. et ita Vera ẽ prædicta ppo; si intelligat. de præscia divª, tenuisse pure speculativa, et Contemplativa futurorum.

2ª ppo. est qd futurum ẽ ideo Scit. à Deo antequam fiat: ait D. Thom. Vera ẽẽ, si ly qª denotet cam. consequendi, n Vᵉ cam. essendi, l. Coenium, Seq. enim bene; qd si aliqua st. futura, qd Deus ea præsciverit, n di res futura st. caũa, qd Deus sciat: et expositionem Vtriusque ppnis decerpsit ex Magº D. Thom. in 1. distᵉ 38 et ipsum sequunt. Alensis, Albertus, Durandus, Marcilius, Gabriel, Palacios, Abulensis, Vt refert Albelda dispᵉ 38. sectᵉ 3. aᵗ 2. Vᵉ falso aliqui ex dictis referunt pro opposita Sentª Videat. Mag. Michael Sigillatus exponens testimonia Sᶜᵗᵒʳᵘᵐ Patrum, et bene observat, qd aliqui ex Patribus adductis solum loquunt. de præscia peccatorum; aliorum Vᵉ sensus ẽ, qd n ideo præcise erunt nostri actus futuri, qª præsciunt. à Deo; qª Vltra præsciam Dei requirit. liber consensus nostri liberi arbitrij, alias destrueret. libertas, si solum divina præscia ẽẽt caũa nostrorum actuum futurorum: Vᵉ Patres solum præsciam tollentes nostram libertatem; quam expositionem dedit ergo D. Thom. qᵉ 2. de Verit. art 14. ad 15.

Alit. et more Scholastico pot exponi 2ª ppo ita Vt sit Vera, si intelligat.

de futuritione inchoata, et inpleta, cum enim vera futuritio sumatur ex decreto libero divinae voluntatis quod decretum supponit imperium coenter antea ad imperium ig res è futura inchoate, et inplete ex vi decreti electivi praecedentis, et ita verificatur quod Deus cognoscit futura, quia ig. sunt futura non quidem ex se, sed ex decreto electivo divinae voluntatis; si vero fiat sermo in nostra sententia de iudicio praecedente electionem, dicendum è, quod illud iudicium cognoscit futurum in ipsa electione subsequenti cognita per tale iudicium, quia licet electio subjectivè supponat iudicium; obiectivè tamen ipsum praecedit in quo obiectum cognitum - vel dici potest per tale iudicium cognosci futurum in ipsa electione inchoata, vel affectione voluntatis praecedente iudicium, et dirigente inctum ad sic iudicandum quae dicta in tractatu de praedestinatione.

Secundo dicta expositionem D. Thomae arguitur tertio quia ipsa è violenta. Probatur quia particula ideo, et quia apud dialecticos non sumuntur pure illative, sed causaliter, et denotant causam coentis, et causam essendi. — Atque quia in praedictis authoritatibus fit contrapositio inter duas propositiones alteram affirmativam, et alteram negativam, et ita illae notae causalitatis in eodem sensu accipi debent in utraque propositione sed in illa prima propositione negativa, non propterea erit aliquid, quia scit Deus id futurum, particula quia non denotat causam coae, sed causam essendi: ergo in 2.a propositione quia futurum è, ideo scitur a Deo, tam quia, et ideo denotant causam essendi, et non solum causam coae —

Probatur etiam quia si praedictae particulae possent denotare solum causam coae, posset etiam dici, quod ideo futurum è peccatum, quia scitur a Deo, quod tamen universi theologi, et Patres negant.

Respondetur quod dum invenitur apparens oppositio inter testimonia SS. Patrum, ut contingit in praesenti quaestione, necessarium è ad ipsa conciliandam exponere verba ipsorum in sensu figurato, et minus proprio, ne dicamus: quod aliqui ex Patribus erraverunt. Unde admittenda è expositio D. Thomae, et antiquiorum

quius Scholasticory; quamvis aliquo mo appareat violenta. Vt ad 1a objectiong Rx. q. q. do pp. o e dpleta; et perfecta; et in ipsa nihil supplet; tunc apud dialecticos Ly quia et ideo denottant cag coentis; et cag eendi; secus Vo q. do constructio pp. nis per laconismy e deffectiva; et in ipsa aliqd suplet denottans bonitatem Coa; sic enim pp. o q. a hoo e visibilis; seq. q. d sit admirativus. Ubi ly quia denottat cag Coa, aquivalet sic pp. ni deffectiva; q. a hoo e visibilis e admirativus. Ubi suplet. verby sequit. supra q. d cadit paila Caaly denottans cag Coa. Similiter illa pp. o Patry, s. q. a futurg e Deus novit hic constructiones deffectivg; et aquivalet sic; s. q. a futury e sequit; q. d Deus ipsy novit. Ubi ly q. a denotat cag Coa. =

Ad 2m Rx. q. d etsi ... d a positio int. pradictas pp. es in 1a ly quia denottat cag eendi, et coentis; q. a eius constructio e perfecta: in 2a Vo denottat cag Coa, q. a eius dstructio e deffectiva, et suplet. verby sequit. denotans bonit. es Coa; et authores contrarij eg exponunt pradictg pp. es in sensu impropio, dicentes, q. d ly q. a n denotat caalitatey phicg, et proprig, s. impropriq soly; et logg; ne cogant. dicere, q. d res creata fuerit ss. Ca a propria pscia Dei. Vt mirabile e, q. d vellent a nobis explicari de propria eendi caa; et coentis, et n de caalit. e coa.

Ad 3m Rx. q. d lt in constructione deffectiva posset dici, ideo peccaty e futuy; q. a scit. a Deo, suplendo, ideo bene sequit, q. a n haeretici in dstructione perfecta dicebant: pscig Dei ee cag pecari, et nos cogere ad pecandy; ideo pp. et theologi, ne devenire videant. cy haeriticis, abstinent a tali modo loquendi, et ad haereticos impugnandos potius averunt: n ideo peccata ee futura; q. a pscium. a Deo, s. potius ideo psciri, q. a ipsa ss. futura.

2o Arguit. ex D. Tha in hoc arto: Ubi docet: q. d cy scia Dei se heat indiferenter ad opposita nequit ee caa rery, nisi dervata per voluntatey: q. sentit D. Thas, q. d illa scia e caa rery; que ex se e indiferens

et determinat per Voluntatem, Sed haec est Scientia Simplicis intelligentiae, non Visionis, cum Scientia Visionis non sit indifferens ad esse, et non esse rerum, Sed potius determinata ad esse rerum: Ergo Xta mentem D. Thomae Scientia Simplicis intelligentiae, non vero Visionis est causa rerum.

Confirmatur 1.° quia D. Thomas in hoc articulo et in 1.° distinctione 38. q. 1. art. 1. causalitatem scientiae Dei explicat, per causalitatem scientiae artificis Creati; Sed Scientia artificis Creati, quae influit in opus est Cognitio rei factibilis, ut factibilis, et possibilis, non vero eius ut existens, quia haec est intuitiva, et producta ab speciebus a re artefacta immissis, et consequenter minime potest in ea influxum habere: Ergo etiam Scientia Visionis Dei non est causa rerum, Sed ipsas ut existentes Supponit.

Confirmatur 2.° quia D. Thomas q. 2 de Veritate art. 14. circa finem ait: inter scientiam Dei, quae est causa rei, et ipsam rem Creatam invenitur duplex medium, unum ex parte Dei; scilicet divina Voluntas, et aliud ex parte ipsarum rerum quantum ad quaedam effectus; Sed ut causa 2.da Sed Scientia inter quam, et effectum mediat decretum divinae Voluntatis est Scientia Simplicis intelligentia: Ergo Sentit D. Thomas, quod Scientia Simplicis intelligentiae est causa rerum.

Respondetur quod Xta Communem Sententiam Thomistarum scientia Simplicis intelligentiae, et Visionis non distinguuntur Virtualiter adaequate, nec sunt distincta attributa, Sed est idem attributum Secundum diversas rationes, et modificationes, quia Scientia Dei, ut ratione nostra praecedit determinationem divinae Voluntatis, et tendit ad pure possibilia, dicitur Simplicis intelligentiae, et prout modificata per decretum liberum, in quo cognoscit futura, dicitur Scientia Visionis, et quamquam alii dicant esse Scientia Simplicis intelligentiae dirigens intentionem efficacem Dei, quae Scientia Visionis dirigens electionem, et exequtionem active, et directive Concurrit ad productionem rerum, et Utraque est causa rerum; illa quidem remote, haec vero proxime; Unde Si Consideretur Scientia divina Secundum se, et in propria linea praescindendo ab actu Voluntatis; sic habet indifferentiam ad esse, et non esse rerum; et in hoc Statu indifferentiae, nequit esse causa rerum, si vero Consideretur ut habet Voluntatem adiunctam, sic est rerum causa. Est tamen differentia inter Scientiam Simplicis intelligentiae, et Visionis, quia illa non explicat determinationem Voluntatis, Unde potest Considerari, ut indifferens, et ut determinata per decretum Subsequens; Scientia vero Visionis includit determina-

decretionem divinae Voluntatis: et ea scia approbationis: Vel consideravi nequit cum indifra, seu cum decretione quo supposito —

Ad Arg. dicendum e: q. D. Thas in hoc arto loquit. tam de Scia Simplicis intelligentie, quam Visionis, n. put tales sunt, et put distinguunt. int. se; sed sm. ipsum proprium Scie in tali linea prescindendo in tali linea ab adiuncta Volunt. et put sic docet, q. neutra e caa verum; et ita sentit, q. scia, que ex proprio cpti grali e indiferens; decreta tn. per decretum div. Voluntatis e caa verum, q. ea devenit scia Visionis consideratae sm. ipsum proprium Scie prescindentis à decretione div. Voluntatis; secus V. si consideret. Ut signficat. nomini Scia intuitivae Visionis, et approbationis; q. put sic signficat. cum decretione div. Voluntatis; et ita superaddit aliquid extraneum n. ptinens ad lineam scie; ideoque Scia Visionis n. e attributum distinctum à Scia simplicis intelligentie.

Ad 1.m Confirm. Rx. q. ea in artifice creato Ultra scim artefactorum possum requirit. iudicium practicum, decretionem de artefacto ppalari eligendo; et post eius electionem, Ut mandet. exequtioni opus electionem, requirit. imperium practicum, quo n. solum cognit. artefactum Ut pole, sed Ut futurum ex decretione Voluntatis artificis; et ita ea cognitio futuri artefacti e caa ipsius; distra tn. int. artificem creatum; et Deum e; q. in artifice creato scia artefacti futuri realit. distinguit. à Scia artefacti existentis: Vel Scia artefacti futuri; quae e eius caa n. e intuitiva, in Deo V. Scia futurorum e Scia Visionis, et intuitiva, q. mensurat. aeternit.

Ad 2.m Rx. q. D. Thas loco cit. loquit. de Scia simplicis intelligentie, quam fatemur ee caam verum, et ita int. ipsam; et opus factum mediat decretio div. Voluntatis — Vel dicat. q. loquit. de Scia Visionis; et 2.a nram Sent. dicendum e q. loquit. de iudicio practico, et libero praecedente electione; int. quam, et opus, l. actum mediat electio div. Voluntatis — in aliorum V. Thazum Sent. dicendum e; q. loquit. de imperio int. q. et opus factum mediat usus activus div. Voluntatis applicans potentiam exequtivam ad opus

3.° Arguit.ᵘʳ q.ᵈ Scia Visionis supponit Creaturas
iā productas; et existentes in æternit.ᵉ ḡ. n̄ ē caā rerū. ans pb.ᵘʳ 1.° q.ᵃ Thā
asserunt: ideo Deus per sciā Visionis certo Cognōscere futura Ctingentia, q.ᵃ
ss. phica præsentia in æternit.ᵉ g.ᵒ res ut existentes in æternit.ᵉ præsuppo
nunt.ʳ ad sciā Visionis.

2.° pb.ᵘʳ ans q.ᵈ Scia Visionis supponit in div.ᵃ Volunt.ᵉ decretū efficax
producendi Creaturas; cū Deus Cognōscat futura in decreto efficaci suæ
Voluntatis, s.ᵈ decretū efficax hēt p.ᵒ ōbō res futuras in ordine ad n̄um
tempus et in æternit.ᵉ existentes; cū decretū efficax ad pure possibilia
n̄ tret.ᵘʳ ḡ. ut scia Visionis supponit efficax decretū producendi Creaturas,
et supponit Creaturas iā productas, et existentes in æternit.ᵉ =

Et si Dicas: q.ᵈ Scia Visionis supponit res factas inchoatiue incomplete, et radicalit.ᵉʳ ex ut decreti electiui præcedentis; q.ᵃ tñ
ad rerū existiā n̄ solū requirit.ᵘʳ decretū intentiuū; l. electiuū, s.ᵈ etiā
decretū exequtiuū; et imperiū practicū dirigens, et regulans prædictū
decretū; ideo scia Visionis n̄ supponit res ut Cplete, et pfecte existentes;
s.ᵈ solū inchoatiue, et incomplete.

Ꝺ.ᵃ ē. q.ᵃ Scia Visionis debet hēre pro obiō rē iā existentē
extra caās; s.ᵈ Creatura n̄ intelligit.ᵘʳ extra caās existens, nisi suppo-
nat.ᵘʳ decretū intentiuū, et exequtiuū, et actū poā exequtiuū, tribuens
existiā Creaturæ: ḡ. scia Visionis debet supponere n̄ solū decretū
intentiuū, et electiuū, s.ᵈ etiā imperiū poā exequtiuū; et coent.ᵉʳ debet
supponere res complete, existentes; et n̄ tm̄ inchoatiue. pb.ᵘʳ Cōā q.ᵃ q.ᵈ
inchoatiue, et incomplete existit n̄ dr̄ formalit.ᵉʳ existit; s.ᵈ ē in ṽtā ad exis-
tendū; s.ᵈ notitiā intuitiua ē notitia rei præsentis, et existentis; n̄ vō
rei quæ ē in ṽtā ad præsentiā, et existiā: ḡ—

Rᵉˢ.ᵒ 2ᵒ

9. Eadem de scia Dei.

Rx. Xa. Soluo, Datq, extra Repeg Rx q. li imperiu subsequens electionem praecedat ex parte Subri Usu actiuu, et actu pote exequiuus, et ita praecedat ex parte Subri res futura Complete; q. tn per ipsu imperiu Cognit. Usus actiuus, et actus pote exequiuus, qui actus nario sequunt. posito imperio; ideo in Usu actiuo, et actu pote exequiuus Cognit. res futura Complete, et totalit. per imperiu; et ita res Complete futura ex parte obri praecedit imperiu, licet ex p. Subri ea se heat, et sic imperiu Vere hêt rone notitiae intuitiue; et idem dicendu ê in nra Sent. de iudicio practico, et efficaci praecedenti, et dirigente electionem, q. Cognit ipsa electionem, et Caeteros actus ex ipsa subsequutos; et ita in ipsis Cognit res futura Complete, et totalit, qmuis ex rti Soluy intentionis, vel electionis res sit Solu futura inchoatiue, vel incomplete. = Ve. Ad Repeg distg. Coens Scia Visionis supponere debet imperiu, et Usu pote exequiuu, et res Complete, et Vltimate existentes ex parte ~~Subri~~ Dedo Cog. ex pte obri no cog.

Denique Arg. q. si scia Visionis, aut praescia Dei eet caa nrorum actuu destrueret. ipsoru libertas, q. e D. fidei Segla pb. q. praescia nrorum actuu eet Suppositio ans, et independens à nro libero arbitrio; qua posita nra Voluntas n posset omittere actu, cu n posset falsificare praescia Dei, S. Suppositio ans incompossibilis cu omissione actus tollit actus libertatem; q. tollit indifferentia liberi arbitrij ad actu, et eius omissionem; in qua indiffa eius libertas Consistit: E. si praescia Dei eet caa nrorum actuu periret ipsoru libertas, q. Argu desumit. ex D. Hyeronimo Hyeremiae 26. ad illa Verba: noli Subtrahere Verbu, si forte audiant: Vbi ait: Verbu ambiguu forsitan Maiestati Dni nequit Venire, S. nro loquit affectu, Vt liberu Sui Seruet. arbitriu, nec ex praescia eius, quasi necessitate, vel facere quid, vel n facere Cogat, n enim ex eo q. Deus

scit futurũ aliqd. id circo futurũ ē; sed qa futurũ ē Deus nouit; quapropter prescia futurorũ Ubi ad Saluandũ nri arbitrij libertatẽ negat prescia Dei eē cã futurorũ.

Rx. n. seqla, et ad proẽ Rx. q. Suppositio antes caantes libertatẽ nrorũ actuũ, illã destruere nequit. cũ ipsa ponat à parte rei libertas autẽ nrorũ actuũ. Cũ n sit 1us ens debeta à Deo; Ut à Supremo, artifice produci per decretũ efficax Suæ Voluntatis et practicũ prescia Sui inectus. V. per istas suppositiones antecedentes decreti efficacis, et prescia Dei, et phicæ promotionis n destruitr, sed saluatr. nrorũ actuũ libertas; qa Si. caã ipsorũ n Solũ quoad Subã sed etiã quoad modũ libertatis, et quamuis sint incompossibiles cũ omissione actus; qa tn sunt Compossibiles cũ potentia antecedenter ad oppositũ; et cũ indifferentia potestatis ad actũ; et eius omissionẽ; in qua indifferentia, et in indifferentia suspensionis Consistit libertas Voluntatis, ideo per ipsas n destruitr libertas, sed potius reducitr de otio in actũ; et ad authoritatẽ D. Hieron. dicendũ ē q. negat Deo prescia nrorũ actuũ ipsos caantẽ potiue quoad Subã; et n quoad modũ libertatis, et excludentẽ liberã Cooperationẽ nri liberi arbitrij; qa per Sane prescia destrueretr. nra libertas, n tn negat prescia caantẽ nros actus quoad Subã, et modũ libertatis, per quã n destruitr, sed seruatr. nrũ liberũ arbitriũ. et ulterius authoritatis ē Uniuersalis ad oĩa facta Suis libera; Suis naalia; et eã à Suario, et Herica explicari debet Xa. explicationẽ supra adductã.

Artus 9us.

V.m Deus heat sciã n entium?

Ens propriè tale ē, q. hēt ēē actuale à parte rei, et dicit ens participialit. sumptū: Vē n ens dicit. q. n hēt ēē a pte rei; S int. n entia ē dfra, q. aliqua lt n sint de facto, fuerunt tn; vel erunt à parte rei; alia Vo nunquā erunt, possint ēē; et dicunt. pure possibilia; alia Vo nequeunt ēē a parte rei, st impossibilia, et entia rōis.

Ccō. D. Thē ē; dici pōt q. Deus hēt sciā n entis, et pbr. q. Deus scit oīa quæcūque st. quocūque modo; S ea quæ n st. simplicit. in actu, st. aliquomō, st in poā ipsius Dei, vel Creaturæ suæ in poā activa, siue in passiua, siue in poā opinandi, vel imaginandi, l. quocūque modo sigficandi: g. Deus comprehendendo istas poās, et earum actus cognit quæcūque possint. per creationē fieri, cogitari, vel dici; et quæcumque ipse facere pōt, etiā si actu n sint, et sint n entia; et pro tanto dici pōt; q. Deus hēt sciā n entis.

S. Arguis. q. Deus n cognit chimæram, nec alia entia rōis: g. n hēt sciā n entis. ans. pbr. q. Vt ait Phus 1o posteri. cap. 2. q. n ē n scit; chimæra n ē, nec entia rōis: g. = 2o pbr. q. si Deus cognoscret chimæram, et entia rōis, ipsis tribueret ēē obtiuū ab æterno in intellu diuino, antequā herent ēē obtiuū in intellu creato; S existentia entis rōis ē ēē obtiuū in intellu: g. Deus tribueret entibus rōis propriā existentiā, et ita faceret entia rōis.

Confirmat. q. actus proprius sciæ ē assentire veritatibus; S circa n entia impossibilia, Deus nequit assensū hēre, q. falleret. iudicans ēē aliquid, q. n ē aliqd, nec ēē pōt: g. Deus hēre nequit sciā n entis impossibilis.

Rñ. q. Vazquez disp. 108. cap. 4. nesciens compo- nere sentē negante, Deū efficere entia rōis, cū hoc q. Deus entia rōis cognoscat, negauit Deo cognōē entis rōis, q. ē maius inconueniens, quā q. Deus formet entia rōis. = Vē hoc deuorare deberet, ne concederet, q. Deus ignorat, q. nos cogitamus, et cognimus, q. do per cognōē practicā framus entia rōis; et simul ignorat, quid sigficat lū ens rōis, et alia tū 2æ intentionis. V. Deus ignarus rōnum iudicare nequit V. sentā asserens, Deū cognoscere entia rōis, l. sentā hoc negans

sit vera; l. probabilior; nec id poterit iudicare de omnibus aliis scitis, et opinionibus quae disputantur à logicis circa entia rationis; Ut haec sent.a sit potius error, pugnat cum lumine naturali rationis, nec videtur opponi cum sacra pagina Sapientiae 8. dicente: Scit versutias sermonum, et dissolutiones argumentorum, signa, et monstra scit ante quam fiant. et cum sciat Deus species peccatorum, quae saepius sumitur ex conscientia erronea apprehendente, et iudicante obiectum aliter, ac è in se, et ab ente rationis ficto per conscientiam erroneam specantur talia peccata, Non potest Deus ignorare nequit talia entia rationis, et vanitates humanae cogitationis X.a illud psalm. 93. Deus scit cogitationes hominum, quoniam vanae sunt. Ut haec stulta sent.a relictâ.

Respondetur negando antecedens, et ad probationem R. mentem Phi esse, quod id, quod non est, sciri non potest esse, et quod non est in subiecto, sciri nequit esse in subiecto; alias scientia esset falsa, hoc tamen non tollit, quod id, quod non est, sciatur non esse à parte rei, et esse obiective in nostro intellectu, vel in aliqua potentia.

Ad 2.m R. quod existentia entis rationis non est quodcumque esse obiectivum, sed praecise esse obiectivum in cognitione practica, qua cognitur obiectum aliter ac est à parte rei; Deus autem non cognoscit practice ens rationis, sed praecise speculative cognoscendo ipsum, ut formabile, l. formatum ab intellectu creato; et ita Deus non causat existentiam entis rationis; et ut latius diximus in hoc.

Ad confirmationem R. quod Vazquez hic existimat, Deum solum per dissensum cognoscere non entia, quae sunt impossibilia, sed fallitur, quia aliquae veritates fieri possunt de his non entibus v.g. quod huiusmodi non entia continentur in potentia imaginandi, et significandi, et quod habent esse obiective in nostro intellectu, et in intellectu divino, et quod à nobis fingantur, quas veritates Deus per assensum cognoscit, quia si eis praeberet dissensum falleretur, et ita cognoscit Deus non entia utroque modo, et per dissensum, quem praebet falsis propositionibus, quae de ipsis fiunt, et per assensum, quem praebet veris propositionibus, quae fiunt de ipsis. Ut neg.da est min. et ad probationem constat solutio ex dictis

Dubium.

Dubium Unicum.

Qualis sit divisio in sciam Visionis, et simplicis intelligentiae?

D. Thomas in hoc art. docet, quod ea, quae sunt vel in actu, fuerunt, vel erunt, Deus cognoscit scientia Visionis; quia intelligere Dei mensuratur aeternitate, et ita praesens intuitus Dei fertur in totum tempus, et in omnia, quae sunt in quocumque tempore, sicut in subiecta sibi praesentialiter; respectu vero eorum, quae numquam erunt, non dicitur Deus habere scientiam Visionis, sed simplicis intelligentiae, quod ideo dicitur, quia quae videntur apud nos habent esse distinctum extra videntem, et quae numquam erunt non habent esse distinctum extra Deum — occasione autem huius doctrinae excitant hic theologi aliqua dubiola ad explicandum qualitatem huius divisionis scientiae divinae.

Et 1.o quaeritur utrum scientia divina sit formalis et essentialis in Deo, attributa, vel diversa praedicata virtualiter adaequate distincta, et cum communi sententia negative respondetur, quia distinctio scientiae Visionis a scientia simplicis intelligentiae non desumitur ex obiecto formali, et vario, quod est essentiale; quia scientia Dei vi suae essentiae semper est visionis, et intuitiva; sed desumitur per diversas rationes ad obiectum divinum, quia quatenus trahit ad obiectum divinum ut exercite existens dicitur scientia visionis; et quatenus trahit ad obiectum divinum ut possibile dicitur scientia simplicis intelligentiae; et cum per hanc scientiam possibilium cognoscatur etiam ipsa existentia ut possibilis; adhuc non est distinctio ex parte obiecti divini in substantia ipsius obiecti cogniti, sed praecise in modo existendi exercite, quod diversificare formaliter nequit scientiam Visionis a scientia simplicis intelligentiae. Unde D. Thomas q. 3. de Veritate art. 3. ad 8. dixit: quod existentia rerum, quae addit scientia Visionis est extra genus notitiae, quia non diversificat formaliter obiectum notitiae, sed diversitas scientiae non desumpta ex obiecto formali, et vario, sed praecise per connotationem ad distincta obiecta divina, quorum unum solum superaddit aliquid extra genus notitiae non est formalis et essentialis. Ergo scientia Visionis formaliter non distinguitur a scientia simplicis intelligentiae, ut attributum virtualiter adaequate distinctum.

Et si dicas: quod essentia divina, et omnia ut praecedunt decretum liberum est obiectum formale simplicis intelligentiae; et ipsa essentia divina, ut abstracta

per decretum liberum ē obiectum formale visionis, quae distinctio ē sufficiens ad distinguendum virtualiter visionem à simplici intelligentia, quia ē distinctio rationis ex parte obiecti formalis, et huius: sic essentia divina ut praevenit attributa ē obiectum formale distinctum à seipsa cum attributis considerata, quia sic in 1.a ratione spectat intelligentiam, et in 2.a consideratione spectat scientiam; et probabile, ē, quod intelligentia, et scientia distinguuntur virtualiter adequate, ut supra diximus.

Ad 2.am: ē quia essentia divina ut praevenit decretum liberum non ē obiectum formale distinctum a seipsa, ut determinata per decretum — sed quia decretum liberum non superaddit aliquam immaterialitatem et actualitatem supra actum necessarium divinae voluntatis, et in consequenti non distinguitur virtualiter ab actu necessario; sed ad distinguendum obiectum formale in linea intelligibili requiritur superadditio actualitatis virtualiter distinctae à praecedenti: ergo determinatio essentiae divinae per decretum liberum non distinguit formaliter obiectum visionis ab obiecto simplicis intelligentiae — sed etiam quia etsi decretum consideretur ut quo quatenus ē ratio manifestandi obiectum futurum adhuc non diversificat obiectum, quia non manifestat aliquid substantialiter distinctum in genere intelligibili, quam essentia non manifestet ut praevenit decretum, quia ut dictum ē solum ē diversa penes modum existendi = sed etiam à paritate, quia attributa divina voluntas, omnipotentia, et intellectus considerati per modum actus primi non constituunt obiectum formaliter diversum à seipsis, ut modificatis per actum 2.um necessarium: ergo nec liberum arbitrium Dei, ut modificatum per actum 2.um liberum constituit obiectum formaliter diversum a seipso ut praevenit tales modificationes; cum autem liberum Dei arbitrium, ut praevenit modificationem decreti sit obiectum formale simplicis intelligentiae, consequenter obiectum formale simplicis intelligentiae non distinguitur ab obiecto formali visionis, quod ē liberum arbitrium, ut modificatum per decretum liberum. = Et ad exemplum adductum constat disparitas ex supra dictis; quia per scientiam divinam, ut distinctam ab intelligentia, essentia divina solum attingitur ut quo; obiectum vero huius quod sunt attributa; et ita obiectum quod intelligentiae, et scientiae sunt distincta; in cognitione vero crea-

Creaturarum, et futurarum; quae possibilium obiectum tertium quod est scientia dicta, et Creaturae Ss. objectum 2um solum; et ita scientia Visionis, et Simplicis intelligentiae conveniunt in objecto 1o quod, et communiter loquendo, non distinguuntur.

2o Quaeritur. Utrum haec divisio sit bona; quia Gregorius de Arimino, Franciscus a Capite, et Scotus, ut hic refert Alvelda, non admittunt in Deo scientiam simplicis intelligentiae; sed solum scientiam Visionis. Probatur quia scientia Visionis est notitia evidentissima objecti, secus vero scientia abstractiva, et simplicis intelligentia; Deus autem infinita claritate cognoscit Creaturas possibiles, et ita ipsarum cognitio in Deo est scientia Visionis. Probatur etiam quia Deus creaturas possibiles cognoscit in seipso, et per cognitionem sui ipsius; sed cognitio sui ipsius est intuitiva, et Visionis: ergo et Creaturarum possibilium in ipso Deo.

Communis Theologorum sententia admittit in Deo scientiam Simplicis intelligentiae; quia haec non distinguitur a scientia Visionis, eo quod dicat minorem claritatem, et evidentiam quam illa; nec quia ratione objecti primi non sit intuitiva, sed per rationem ad directum objectum 2um, ut supra diximus, quia scilicet tendit ad Creaturas, ut pure possibiles, vel non habentes existentiam extra ipsum Deum; scientia vero Visionis tendit ad objectum existens extra Deum; et quod scientia dicta tendit ad praedicta objecta 2ia est omnino certum; et communiter est certum est, quod datur scientia Visionis, et Simplicis intelligentiae; nec repugnat quod eadem notitia sit intuitiva ratione objecti primi, et abstractiva ratione objecti 2i; quia cognitio imaginis praesentis, et exemplaris absentis ratione imaginis est intuitiva, et ratione exemplaris abstractiva: item cognitio filii praesentis, et Patris absentis.

Sed objicies: quod scientia simplicis intelligentiae est scientia Visionis ratione illorum possibilium, quae aliquando producuntur a Deo: ergo membra istius divisionis non habent distinctionem requisitam ad bonam divisionem. Antecedens probatur quia scientia abstractiva, et Simplicis intelligentiae est notitia rei absentis; sed scientia Visionis

è notitia rei præsentis, sed Deus non habet nunc rei producendæ, ut absentis, sed potius ut præsentis in æternitate, cum nequeat dari signum in æternitate, in quo Antichristus vel fuerit absens rei Dei, sed in omni signo fuit ipsi præsens: ergo cognitio Dei rei verum possibilium, quæ aliquando erunt non è scientia abstractiva, et simplicis intelligentiæ, sed intuitiva, et visionis.

Et si dicas: quod scientia Antichristi potius præcessit pro aliquo priori rationis decretum producendi Antichristum, et eius existentiam in æternitate, et ita pro illo priori fuit scientia abstractiva, et simplicis intelligentiæ, et notitia rei absentis non positive, sed negative in esse obiectivo, quia pro illo signo rationis non dum intelligebatur præsens Antichristus.

Dicendum est quia ad notitiam intuitivam sufficit, quod in eodem signo reali eius obiectum habeat præsentiam, et existentiam, quamvis notitia præcedat existentiam obiecti pro aliquo priori naturæ, et rationis, ut patet in scientia visionis, quæ cum sit causa rerum præcedit ipsarum existentiam prioritate naturæ, et rationis, et tamen è intuitiva, et visionis, sed scientia simplicis intelligentiæ, licet præcedat Antichristi existentiam prioritate rationis, et naturæ, non tamen pro aliquo priori, vel instanti reali durationis, cum ab æterno existat Antichristus in mensura æternitatis: ergo scientia simplicis intelligentiæ tracta ad creaturas, quæ erunt aliquando non è abstractiva, sed intuitiva, et visionis.

Respondeo. Xa. solutiones dari, et ad rationem Respondeo quod ad rationem notitiæ intuitivæ sufficit existentia obiecti in eodem signo reali, dum tamen cognitio tendit ad existentiam, et præsentiam obiecti, si vero solum tendit ad res existentes materialiter cognoscendo eius prædicata essentialia, præscindendo ab existentia exercita non erit intuitiva, sed abstractiva, quia non attingit res existentes, et præsentes formaliter, sed materialiter, et attingit res absentes negative in esse obiectivo: scientia autem visionis tendit ad res ut præsentes, et existentes formaliter cum sit causa determinata existentiæ obiecti, ut attingat, quod causat, scientia vero simplicis intelligentiæ, cum præcedat decretum liberum tendit solum ad res possibiles in sua prædicata essentialia

Quae ex se est indifferentia ad existendum, vel non existendum; et ita attingit obiectum abnegans negativa, et est abstractiva.

Et si obiicias: quod scientia divina nequit esse praescissiva, ita ut Cognoscat unum praedicatum obiecti, et non aliud. Ergo si antichristus ab aeterno existit in mensura aeternitatis, nequit Deus Cognoscere per scientiam simplicis intelligentiae eius essentiam, non Cognita eius existentia.

Respondeo quod pro illo signo rationis, pro quo scientia simplicis intelligentiae praecedit decretum producendi antichristum, non est Cognibilis existentia exercita antichristi, quae nondum est a Deo efficaciter decreta, et non Cognoscere de obiecto quod de ipso Cognibile non est pro aliquo signo rationis non Constituit Cognitionem praecisivam, et imperfectam; posito vero decreto producendi antichristum statim divina Cognitio tendit ad existentiam ipsius, et habet denominationem scientiae Visionis, quia ut dictum est utraque est eadem scientia absque distinctione virtuali adaequata. Vel aliqui theologi cum Durando, et Marsilio solum appelant scientiam simplicis intelligentiae illam, quae tendit ad pure possibilia, quae numquam erunt, quia loquuntur de scientia, quae solum est simplicis intelligentiae quae distinguitur a scientia, quae simul est simplicis intelligentiae, et Visionis, quia eius obiectum non solum est possibile, sed etiam futurum, vel existens, qui modus loquendi habet fundamentum in D. Thoma hic art. 9. et art. 16 ad 1.

3.° quaeritur. Utrum haec divisio sit adaequata, ita ut non detur alia scientia in Deo ultra scientiam Visionis, et simplicis intelligentiae; et modo non disputamus an detur scientia media Molinistarum, quae est media inter liberam, et naturalem; et etiam est media inter scientiam Visionis, et simplicis intelligentiae, ut dicunt assserentes, quod haec divisio coincidit cum divisione scientiae in liberam, et naturalem, haec enim disputatio latissima est, et propterea sedem habet infra art. 13. Sed difficultas praesens solum procedit de scientia distincta a scientia simplicis intelligentiae, et Visionis, etiam si non coincidat haec divisio; Et revera non Coincidit cum divisione scientiae in liberam et naturalem; et aliqui theologi dicunt esse dandam aliam scientiam, quae dicitur scientia approbationis

ita Durandus in 1.° dinct.e 36 q.e 1. Vicentius de gratia Xpi q.e 6 dub 1. notabili 2. qui solus scia speculatius supponentes obja existis appellant scia Visionis, et eis Nazarius, et scia liberis, quae e cum vero Vocant scia approbationis, quae distinguit. a scia simplicis intelligentiae omo naturali, et praecedentes Dei decreta. = Alij V.° dicunt: scia futuris conditionatorum contingentium, quae numquam erunt esse medias int. scia Visionis, et simplicis intelligentiae ita Vasquez, et alij.

Cois tn Theologorum sent.a decadit praedictas divisionemque esse adequatam; q.a si tret. scia divina ad Creaturas, ut existentes in aeternitate l. in aliqua dfrâ temporis dicit. scia Visionis, si V.° trat ad Creaturas praedicto mo non existentes dicit. scia simplicis intelligentiae, int. has autem scias nequit dari medias: se non dat. int. obja ipsarum, cum obis existens, et non existens contradictoria opponant. in linea obti, et conte. praedicta div.o e adequata.

Alij V.° The dicunt divisiones esse adequatas alit. explicantes extrema suis divisionis, ut, q.a scia, quae trat ad res ut pure possibiles, et indifferentes ad esse, et non esse dicit. scia simplicis intelligentiae, scia V.° quae trat ad res non ut indifferentes, s.d ut decretas ad eandem in aliqua dfrâ temporis sive absolute, sive sub conditione dicit. scia Visionis, et sic obis decretas et non decretas ad esse opponunt, et non dat. medias obis; ita nec int. scias Visionis et simplicis intelligentiae non dat. scia media.

Uterque modus explicandi Coes sent.d e probabilis, q.a quaestio potius e de nomine; quam de re, s.d prior modus e probabilior, q.a magis conformis e explicationi B. Thae in hoc arto et q.e 25. de Verit.e art 9. ad 2.m et X.a ipsius modus dicendi hac div. non coincidit cum divisione scia divinae in liberas et naturas, q.a scia conditionatorum contingentium e libera, et tn non e Visionis, q.a non trat ad obis existens in aeternitate, l. in aliqua dfrâ temporis, ut infra dicemus.

S.d D.a

De Scia Dei.

S. Dª Arguit. 1º qª dat. scia approbationis in Deo, Vt ait D. Thomas arto precedenti, S. scia approbationis n coincidit cum aliquo ex predictis extremis: g. dat. scia media int. scias Visionis, et simplicis intelligentiæ et consequenter predicta divl. n è adequata. min: pbr. qª per sciam Simplicis intelligentiæ Cognit Deus oia possibilia, et per sciam Visionis oia existia, sive sint bona, aut mala, aut peccata; S. per sciam approbationis peccata, nec Vt possibilia, nec Vt existia. Xª illud Abacuc 1º mundi SS. oculi tui, ne videas malum, et respicere ad iniquitatem n poteris. Vbi negat. Deo scia approbationis rum peccatorum; qª scia approbationis è cam verum Vt ait D. Thomas arto precedenti, et ita si in Deo eet scia approbationis peccatorum, Deus eet cam peccati, qd è impole: g. scia approbationis n coincidit cum scia Visionis, aut Simplicis intelligentiæ.

Confirmat. qª scia impossibilium Vg. Chimeræ, et aliorum entium rois n è scia Simplicis intelligentiæ, cum hæc trat. ad possibilia, et chimæra sit impolis; nec è scia Visionis, qª hæc trat. ad res phica presentes Deo, et existentes in æternitate, quæ phica existia, et presentia repugnat chimeræ, et enti rois: g. scia impossibilium è media int. scias Visionis, et Simplicis intelligentiæ.

Rx. qd scia approbationis continet. sub scia Visionis cum quæ pars obtiua ipsius, qª scia Visionis è Vniversalior, et trat. ad oia existia sive bona, sive mala moraliter, scia Vº approbationis solum trat. ad bona existia, quorum è cam: Vº scia libera futurorum conditionatorum, quæ numquam erunt n è simpliciter scia approbationis, S. solum sm quid; qª n è simpliciter cam verum.

Ad Confirm. Rx. qd chimæra, et cætera entia rois Vt n habent possibilitatem, et existiam simpliciter bene tn sm quid, et quatenus Cognoscunt. à Deo in pota fingendi nri intellectus, antequam ab ipso formentur, trant sciam simplicis intelligentiæ, et quatenus Cognoscunt. Vt iam formata, et obtiue existia in nro intellectu trant sciam Visionis.

2.º Arguit.ʳ scia futurorum Conditionatorum Contingentium quæ nunquam erunt, ut pœnitencia Cirij Tirij; et Sidonis; quæ fuisset, si vidissent Virtutes, et miracula Xpti Dni, ut dicit.ʳ Mathæi 11 nec ē scia Visionis; nec ē scia Simplicis intelligentiæ g. dat.ʳ scia media int.ʳ scias prædictas. ant. pro 1.ª pte pb.ʳ 1.º q. talia futura nunquam erunt in re extra Deum s.º Ut ait D. Thōs in art. 9. et q.ᵉ 2. de Verit.ᵉ art. 9. ad 2.ᵐ vi eorum, quæ nec sunt, nec fuerunt, nec erunt, n. dicit.ʳ Deus habere scias Visionis; q.ª ideo dicit.ʳ; q.ª ea; quæ Vident.ʳ à nobis hent ēē dmcm extra Videntem: g. hæc futura n. Cognunt.ʳ scia Visionis

2.º q.ª futura Odtionata naria, Vg. si Petrus currerit, mobebit.ʳ, et similia n. Cognunt.ʳ a Deo scia libera Visionis, s.º scia naria simplicis intelligentiæ, Vt fatent.ʳ omnes Thæ, s.º eadem ratio currit vi futurorum Oditionatorum Otingentium; q.ª nec illa, nec ista aliq.ᵈᵒ habebunt ēē a parte rei: g. ut illa n. Cognunt.ʳ scia Visionis; ita nec ista.

3.º q.ª si ad scias Visionis, et intuitivam n. requireret.ʳ phica exna obti.ˢ sufficeret determinatio ad existendum absolute; l. sub Oditione; sequeret.ʳ q.ᵈ Cognitio huius modi futurorum quæ hēt ab hoīe; et ab Angelo ēēt intuitiva, et Visionis, cum Videant determinationem Causarum ad producendum effectum futurum; q.ᵈ tn̄ nullus Concedit. g. ēg. si Deus Cognoscat determinationem horum futurorum, ipsa tn̄ n. Cognit scia Visionis

4.º q.ª si Deus per scias Visionis Cognoscet hæc futura; ēg per scias Visionis Cognosceret infinitas subias, cum Deus hēat decreta Odtionata circa omnes Combinationes creaturarum polium, quæ infinitæ sunt. q.ᵈ tn̄ negat D. Thōs loco citato de Verit.ᵉ Concedens Deo scias simplicis intelligentiæ infinitarum subiarum et negans vi ipsarum scias Visionis et etiam sequeret.ʳ q.ᵈ Xpus Dnus per scias Beatam Cognoverit infinita entia subialia, q.ᵈ pro.ª Coem theologorum sent.ᵈ 3. p.ᵉ q.ᵉ 10. art. 2. Cognovit in Verbo q.q. Deus Cognit per scias Visionis, q.ᵈ tn̄ ē falsum; et D.ª D. Thōs g. Deus n. Cognit huiusmodi futura per scias Visionis

2.ª V. pars, q.ᵈ sit. hæc futura n. Cognoscunt.ʳ scia simplicis intelligentiæ. pb.ʳ 1.º q.ª obiectum scia simplicis intelligentiæ ē pure pole, s.º hæc futura Conditionata n. sunt pure possibilia cum hēant determinationem ad ēē sub Oditione, q.ᵈ n. hēt pure pole g. hæc futura n. Cognunt.ʳ scia simplicis intelligentiæ. — 2.º pb.ʳ q.ª scia simplicis

incidi

intelligentia e oino naria antecedens ad decretum liberum, Sed scientia huiusmodi futurorum non e naria, sed libera, cum supponat liberum decretum absolutum ex parte subiecti, et conditionatum ex parte obiecti, ut coiter dicunt doctores infra art. 13. ergo.

3.º quia Divus Thomas q. 3. de Verit. art 3. ad 8. ait: quod simplex notitia dicitur ad excludendum admixtionem eius, quod e extra genus notitiae, sicut e existentia rerum, quod addit scientia visionis, vel ordo voluntatis ad res scitas producendas, quod addit scientia approbationis, Sed hac scientia futurorum conditionatorum addit aliquid extra genus notitiae, scilicet decretum liberum, ratione cuius ordinatur ad res scitas producendas, si ponatur conditio: ergo haec scientia non e simplex notitia, quae e idem ac scientia simplicis intelligentiae.

4.º quia scientia horum futurorum e scientia approbationis, sed scientia simplicis intelligentiae non e scientia approbationis, quia scientia approbationis e causa rerum in actu 2.º scientia vero simplicis intelligentiae solum e causa rerum virtualiter et in actu 1.º ergo scientia horum futurorum non e simplicis intelligentiae. mai probatur quia scientia dicitur approbationis, ex quod modificatur per decretum liberum, ratione cuius approbatur a voluntate, quod cognitum per hanc scientiam, Sed scientia horum futurorum e approbata per decretum liberum absolutum ex parte subiecti, et conditionatum ex parte obiecti: ergo e scientia approbationis.

Resp. quod Alvelda, Suarez, et alij existimant hanc scientiam conditionatorum contingentium pertinere ad scientiam visionis, quia cum supponat decretum Dei liberum, in quo tamquam in medio cognoscit Deus praedicta futura ut ait Sent. Thomas, et tale decretum absolutum ex parte subiecti, et conditionatum ex parte obiecti refertur ad existentiam, et productionem rei in tali tempore, si haec, vel illa conditio ponatur, cum huiusmodi scientia tendat ad existentiam rei ponendam sub conditione, quod sufficit ad scientiam visionis, cum per hoc distinguatur a scientia simplicis intelligentiae, quae solum attingit essentias rerum, posius praescindendo ab existentia =

Hac tamen sententia licet sit probabilis, quia quaestio e de voce, e tamen parum conformis doctrinae Divi Thomae, et sufficienter impugnatur arguendo facto: Unde dicendum e cum alijs Thomistis hanc scientiam non ee visionis, sed simplicis intelligentiae, quia eo ipso, quod scientia non attingat obiectum existens absolute extra videntem si sit capax talis existentiae non dicitur cognitio scientia intuitiva, nec visionis, sed abstractiva, et simplicis intelligentiae, Unde nat. aiis

pro 2ª parte; et ad 1º obiᶜ R.ᵈ q. obiᵗ scia simplicis intelligentiæ n. solū ē pure pole; S. etiā q. numquā existit, qmuis sub cōditione sit detractū ad existendū; Ut pt in futuro conditionato nario.

Ad 2º R.ᵈ q. n. oīs scia simplicis intelligentiæ ē naria, S. aliqua ē libera, q.ª n. coincidit scia visionis cū scia libera, Ut dictū ē. = Ad 3º R.ᵈ q. D. Thās ibi accipit simplicē notitiā, n. Ut ē [illegible] idē, ac scia simplicis intelligentiæ, nec Ut præcise opponit.ᵈ scia visionis, S. accipit simplicē notitiā in toto vigore simplicitatis, qtenus excludit admixtionē cuiuscūs extranei; in hac autē directione scia simplicis intelligentiæ n. excludit quodvis extraneū; S. præcise existā obiᵗ, quā addit scia visionis supra sciā simplicis intelligentiæ.

Ad 4º R.ᵈ q. scia simplicis intelligentiæ, licet n. sit approbationis simpliciter; q.ª simpl.ʳ n. ē caā verū in actu 2º S. solū in virtute; pot tñ ēē scia approbationis sm quid, et huiusmodi ē scia futurorū contingentiū, quæ numquā erunt, quæ n. approbant.ᵈ simpliciter, S. solū sm quid.

Denique Arguit.ᵈ q.ª negationes verū impoliū Vg. negatio chimeræ, et verū poliū Vg negatio alterius mundi n. cognunt.ᵈ à Deo scia simplicis intelligentiæ, q.ª hæc n. ss. pure poles, S. de facto dant.ᵈ, nec cognunt.ᵈ per sciā visionis. Pbᵗ q.ª scia visionis vat.ᵈ ad aliquod existens, ista autē negationes n. ss. aliqd S. nihil. Ptᵗ etiā q.ª negationes, et privationes cognit Deus per frās oppositas, Ut docet D. Thās arto seqti, et ita per eandē sciā cognunt.ᵈ à Deo huiusmodi negationes, per quā cognunt.ᵈ frā opposita, S. alius mundus polis n. cognit.ᵈ a Deo per sciā visionis 8.

R.ᵈ q. Calet. hic existimat negationes cogni per eandē sciā, qua cognunt.ᵈ frā positivā; Ut si frā positivā cognunt.ᵈ scia simplicis intelligentiæ, et ipsarū privationes, q.ª negatio pot affirmationē cognit.; et illius quis sequit.ᵈ in esendo, et cognoscendo. = Sane m. sent.ᵈ reiicit Cornejo, Albelda, et aliᵢ Thæ — Ptᵗ q.ª int.ᵈ negationes aliæ ss. de facto à parte rei existā poli negationi, sic modo existit negatio alterius mundi, et privatio visus in Cæco — aliæ Vº n. ss.

Aliq Vo n sint de facto a parte rei, sed sunt mere poles, Vt negatio huius mundi, et
privatio Visus in hoie oculato: ergo scia diu^a vu negationy existentiy habet de-
nominationem Visionis, et vu negationy ~~pure~~ polis habet denominationem
simplicis intelligentiae — Ans est quia oia entia Cognunt a Deo per eius diuing
ntque per Species, et medy Cognendi, et tn esse diu^a semper Cognit. scia
Visionis, et scia naria; Creaturae Vo poles Cognunt. scia simplicis intelli-
gentiae; et futurae scia libera: Et quamvis negationes per sua positivas
Cognant. n sequit. q^d debeant Cogni per eandem sciam quoad denomina-
tionem Scia Visionis, l. simplicis intelligentiae, q^a istae denominationes n
desumunt ex obto hio, nec ex mo Cognendi, sed ex obto matali, et Diio
q si existit modo sibi poli Cognit. scia intuitiua, et Visionis; si Vo e pure
pole Cognit. scia simplicis intelligentiae — Vo. Xa hanc Sent^a —

Ad Argum dicendum e, q dum chimaera existit obtiue in nro inctu Cognite
a scia Visionis, et eius negatio, pro illo tunc Cognit. per sciam simplicis in-
telligentiae, et negationes rerum pure possibilis Vg alterius Mundi Cognunt.
scia Visionis, et ita scia libera in decreto n producendi alium Mundum, et ad
1um pbes in 1^o^a eius Rsp q^d lt istae negationes sint fralit. nihil, et ita proprie n habent
existentiam, habent tn existentiam sm quid mo sibi poli, sicut existentia negatiua a parte
rei, et obtiua in nro inctu, q^d sufficit Vt Deus heat sciam visionis ipsarum. —
— Ad 2^m Rsp q lt istae negationes Cognant a Deo per eandem sciam quantum
ad subiem per quam Cognunt fra positiua, n tn per eandem sciam quoad denominationem
simplicis intelligentiae, et Visionis, sed Cognunt per eandem sciam quoad subiem quia
Cognit. esse diu^a n Vo per eandem quoad denominationem Visionis, et sciae
nariae. —

Si instabis: q negatio alterius Mundi Vg n Cognit. in decreto n producen-
di alium Mundum: ergo Cognitio negationis talis n e scia libera, nec Visionis ans
pbr Ans — q^a defficiente decreto detrato ad n ee alterius Mundi, ita Vt diu^a
Voluntas maneret suspensa circa fore, vel n fore alterius Mundi, q^d
e pole aliqui pbabiliter affirmant; adhuc Deus Cognosceret n ee, et
n fore alterius: ergo medium nearium Vt Deus Cognat talem nationem n e decre-
tum liberum.

Sy eg q^a. natio fiuiturionis convenit alteri Mundo ante ad Decretum liberum, q^a. pro illo priori n̄ convenit alteri Mundo futuritio, s^d. Decretum n̄ ē medium ad cognendum id, q^d. praecedit ipsum liberum Decretum, et ante ipsum ig hēt Veritatem determ: q^d.

Rx. q^d. negatio alterius Mundi cognit. in Decreto f^rali, vel interpretativo: V^e. si div^a. Voluntas pure omissive se heret circa fore, l. n̄ fore alterius Mundi, et suspensa maneret, talis suspensio, l omissio actus f^ralis eet actus interpretativus, ut fatent. authores, qui dedentes purg omissiones, et in tali decreto interpretativo cognoscit Deus n̄ eē alterius Mundi. perq^d. pt ad l. q^bem ans, et ad 2°. Rx, nō ans, et ad cuius pbem Rx q^d. lt pro illo priori n̄ conveniat alteri Mundo futuritio, n̄ oī ipsi convenit determe, et positive natio futuritionis, s^d. alter Mundus pure omissive se hēt in ordine ad futuritionem, et negationem futuritionis; sic natura creata sumpta nec positive ē una, nec plures, nec positive exigit, nec positive hēt negationem exigentia, s^d. praecisive se hēt.

Articulus. 10.

Vtrum Deus cognoscat Mala?

Malum dicit privationem bonitatis et pfectionis, et si sit privatio pfectionis phica sine rē ad Voluntatem creatam dicit. malum phicum, ut sunt Corruptiones, et defectus naales, si v^o. privatio boni dicat rē ad Voluntatem creatam, dicit. Malum morale, q^d. si sit Voluntarium d^a. rectum roem dicit. malum culpae, si v^o. sit d^a. Voluntatem patientis, dicit malum penę; et de huiusmodi malis procedit praesens difficultas, in qua Commentator nauit Deo cognem malorum, ut refert. D. Thomas in 1. Sent^c. 36 q^e. 1. art. 2 ad 1. et 1°. D^a. gent. cap. 71. et idem sentiebant quidam Iudaei, qui abscondebant sua opera mala, ne viderent. a Deo, quos reprehendit Isaias cap. 29. et Saeretici Albanenses asserebant Deum n̄ scire mala, nisi ex vela-

ex relatione Diaboli, ut refert Prateolus lib. 1. cap. 22.

1ª Concl. D. Thomæ est: Deus perfecte cognoscit mala. Concl. est fide certa contra errores prædictos, et constat ex illo Genes. 6. Vidit Deus multas malitias hominum. et Psalm. 39 multiplicatæ sunt iniquitates nostræ coram te. et Proverbiorum 15 infernus, et perditio coram Deo — et cum ex sacra pagina constet, quod Deus est legislator prohibens peccata sub pœnis æternis, et temporalibus; et iudex ipsa puniens; et provisor, et gubernator universi disponens corruptiones unius propter generationem alterius, et omnes alios defectus naturales propter alios fines, ut diximus in tractatu de divina providentia; necesse est dicere, quod Deus cognoscit, mala naturæ, culpæ, et pœnæ; Ratio autem D. Thomæ est: quia perfecte cognoscens aliquid debet cognoscere omnia, quæ illi accidunt, et accidere possunt; sed rebus bonis perfecte, et comprehensive a Deo cognitis accidunt, et accidere possunt quamplurima mala; sed hominibus accidunt mala naturæ, culpæ, et pœnæ: ergo Deus comprehensive cognoscens bona, etiam cognoscit omnia mala, quæ ipsis accidere possunt.

Solvuntur 2ª Arg. quia Abacuc 1º dicitur de Deo: mundi sunt oculi tui, ne videant malum et respicere ad iniquitatem — et probatur ratione quia inmundus reputatur inter homines, qui studiose respicit res turpes, et mala digna abominatione; eo quod intelligens fit res cognita in esse intelligibili, ac fieri res turpes, et abominabiles in esse intelligibili indecentiam, et imperfectionem importat: ergo in Deo, in quo nihil indecens, et inmundum reperiri potest non est concedenda cognitio omnium malorum. confirmatur quia omne cognoscibile cognoscitur vel per propriam speciem, vel per suum oppositum; sed Deus non cognoscit malum per propriam speciem, quia malum cum sit nihil non habet speciem, nec ideo propriam in Deo; ut ait D. Thomas q. 15. art. 3 ad 1. nec per oppositum; quia Deus omnia cognoscit per suam essentiam, ut supra dictum est, essentiæ autem divinæ nihil est contrarium; ut ait D. Aug. lib. 12 de Civitate Dei cap. 2. et D. Thomas infra q. 17 art. 4. ad 3ᵘᵐ quia contraria sunt circa idem; Deo autem nullum malum accidere potest Psalmo. 90 non accedet ad te malum. Respondetur quod 1ª intelligentiam communem Sancti Patres dicitur in sacra

Pagina Dey nescire Mala; et peccata — q.ᵃ ipsa n Cognit scia approbationis — q.ᵃ sepius dissimulat, aut differt ultionem; et se habet ad modum nescientis q.ᵃ ipsa n Cognit per speciem propriam. — et Ad oēm R̃ q. int. hoīes vayē Curiositatis apponere studium circa sensibilia Cognoscenda, q.ᵈ n ordinant.ʳ ad aliquid Utile, s. potius avertunt hoīes ab utili Consideratione; et q.ᵈ Cognitio sensitiua prouocat ad Malum; l. ad ipsum ordinat.ʳ Ut ait D. Thōs 2. 2.ᵃ q.ᵉ 167. art. 2. Uel q.ᵃ Studiosa Voluntas inspiciendi turpia n ordinat.ʳ ad bonum finem; s. potius hoīes mobet ad malum, ideo Sēe Vana Curiositas in hoībus damnat.ʳ secus in Deo, qui cum n fit malum in eē intelligibili ipsum Cognoscendo, q. malum n Cognit per propriam speciem; s. per eius diuinam, et bonum oppositum; et intelligens n fit res intellecta, nisi ipsum Cognoscat per propriam speciem — Ad Confirm. R̃. et D. Thōs in 2.ᵃ Cl.ᵉ et ad 5.ᵐ

2.ᵃ Cl.ᵒ Deus Cognit mala per bona Creata Sēe Cl.ᵒ ē D.ᵃ Zumel hic Cl.ᵉ 3. et D.ᵃ alios quos refert Durandus in 1. dist.ᵉ 36. q.ᵉ 1. n.ᵒ 13. asserentes; q.ᵈ Deus per suam eēm; et bonitatem n prysupposita aliqua Cognitio boni Creati Cognit oēm roēm mali in Cōi; et in particulari; s. Cl.ᵒ D. Thō ē D. Aug.ⁿᵗ et glossa interlinealis in Psalmo. 30. ad illa Verba Dnus de Cælo prospexit super filios hoīm — et D. Gregorij in 2.ᵒ Moralium cap.ᵉ 20 —

Et pb.ʳ roē D. Thō hic, et q. de libero 2. art. 11. q.ᵃ Unumquodque sic ē Cognibile, s.ᵐ quod ē; s. hoc ē eē mali; q. sit priuatio boni Creati: ḡ. malum solum ē Cognibile per modum priuationis bonitatis, s. priuatio n ē Cognibilis precisse, cum n sit ens, et Cognibilitas, seu Veritas sit passio entis; s. solum ē Cognibilis roē boni; q. ponit.ʳ in diffinitione mali, nam Unumquodque Cognit.ʳ per suam diffinitionem: ḡ. malum solum Cognit.ʳ per bonum, quo priuat, et per bonum in quo existit tamquam in subiecto; nam Utrumque bonum ponit.ʳ in definitione Mali.

Per hoc p.ᵗ solutio Confirmationis argumenti praecedentis, Deus enim per suam eēm immediate Cognit bonum; et mediate Cognit malum ipsi oppositum, q. in Deo nullam dicit imperfectionem; q.ᵃ semper obiectum formale ē ipsius eēntia diu.ᵃ nec Deus sumit scientiam ab aliquo Creato; et hoc modo Cognoscendo Malum; Cognit ipsum eo modo

quo

quo Cognoscibile e; cy n sit Cognibile roe sui; S. roe boni.

S. objicies: q. D. Thas q. 2. de Verit. art 15. ad 4 et in 1. Dist. 36. q. 1 art. 2. docet, q. maly opponit Deo sm quod induciunt roes Coes; et intentiones boni: Ve in 2o loco subdit: si autes Deus essg sug Cognoveret mey, nully maly, l. privationes Cognoveret nisi in Coi: g. maly in Coi immete Cognit Deus per sug essg.

Rq. q. maly, et privatio sm roes Coes dicit negationes boni n Vo privationes, cy negatio dividat. in privationes, et negationes specialiter dictg, et ita maly sm hanc roes coes dicit negationes bonitatis divine, qug Deus immete Cognit per sug essg, cui Contradictorie opponit; in praesenti autes loquimur de malo, et privatione sm propriq roes, sm qug dicit carentiam bonitatis in subto apto nato.

2o objicies: q. saltim maly culpae opponit. bono increato; ng D. Thas 1. p. q. 48. art. 6. in 2a roe pbat: q. culpa het plus de roe mali, qug poena; qa poena privat bono Creaturae; maly Vo culpae opponit. proprie bono increato: go Deus per bony increaty immete Cognit maly culpae.

Rr. q. maly culpae dicit. opponi bono increato; n quides fralit., sed parte obi, l. tu, qa opponit. bono, q. Deus vult, et amori nostro, quo divinq bonitates in se ipsa amamus: Ve oppositiones culpae bono increato: vel cy illo pbat ibi D. Thas, qa maly culpae contrariat. impletione div. voluntatis, n quides efficacis, quae semper implet, S. inefficacis, et antecedenis, qug dicit. Voluntas signi; et qa contrariat. div. amori, quo bony divinq in seipso amat, et n soly sm quod participat. a Creaturis; maly aug Cognit. per bony, cui fraliter opponit, q. ponit. in eius diffinitione, n Vo per bony, cui in obliquo opponitr; n qug ao boni fralit. oppositi.

S. instabis: q. peccaty Da. B. August. e dicty facty, l Concupity Contra leges aeterng: g peccaty contrariat. legi aeternae, et csent. poterit immete Cogni per leges aeterng, n Cognito alio bono Creato, cui peccaty opponit.
= Confirmat. qo. per regulas et leges Cuiusvis artis Cognunt. defty, qui Commitunt. in mata talis artis: st per regulas Grammaticae Cognimus [illegible]

Solecismos, et per regulas dialecticæ paralogismos, sed lex, et regula artis divinæ, qua omnia producit Deus est ipse Deus: ergo Deus per se ipsum cognoscit defectus, et mala, quæ accidunt rebus ab ipso productis.

Respondeo quod peccatum est directe legem æternam non formaliter, et immediate, sed ex parte obiecti, quod opponitur obiecto præcepto, vel prohibito per legem æternam; Ut enim ait divus Thomas 1.2æ q. 71. art. 6 ad 3 lex æterna primo, et principaliter ordinat homines ad finem, consequenter autem facit hominem bene se habere circa ea, quæ sunt ad finem, et ideo in hoc quod dicit definitio peccati contra legem æternam tangit aversionem à fine, et omnes alias inordinationes peccati. cum autem aversio, et inordinatio dicant privationem conversionis, et rectitudinis actus oppositi non cognoscuntur immediate per legem æternam sed per formas oppositas, quarum dicunt privationem.

Ad confirmationem similiter respondeo quod per regulas, et leges artis non cognoscuntur immediate defectus; sed solum mediate, quia enim per leges Grammaticæ cognoscitur recta orationis compositio, per eas ipsius cognoscitur defectus congruæ compositionis, et quia per dialecticam cognoscitur debita silogi dispositio, cognoscuntur eius defectus siloggi: Ut cognitio Solecismi, et paralogismi supponit cognitionem orationis congruæ silogi, et ad rem præsentem parum interest, quod peccatum consistat in positivo, vel privativo; quia nullo modo continetur in Deo neque in causa, sive in hoc, sive in illo consistat, et ita essentia divina non potest esse medium ad cognoscendum peccatum immediate, sed solum mediante cognitione boni oppositi, sive opponatur peccato contrarie, sive privative.

Articulus 11. Utrum Deus cognoscat singularia?

Difficultas solum procedit de singularibus materialibus, quæ à nostro intellectu directe non cognoscuntur, sed indirecte, et per reflexionem ad phantasmata, nam singularitas ratione sui non impedit directam cognitionem, sed solum ratione materiæ, a qua desumitur individuatio, et singularitas, cum enim hæc singularia materialia à nobis directe non cognoscantur propter spiritualitatem nostri intellectus, à fortiori videtur, quod directe

Cognos

Cogni non possint ab intellectu divino; qui est magis spiritualis et immaterialis aliis; et cum aliqua a Deo cogni non possint indirecte per reflexionem ad phantasmata, quae non sunt in Deo, videtur quod nullo modo haec singularia materialia possint a Deo cogni; et authores relati supra art. 6. qui Dei negabant propriam cognitionem verum sine ipsarum speciebus; eodem ergo Deo negabant propriam singularium cognitionem. Contra quos sit:

Conclusio Catholica. Deus cognoscit singularia materialia. Conclusio est fide certa ex pluribus testimoniis Sacrae Scripturae. Ut Hieremiae 32. cuius oculi aperti sunt super omnes vias filiorum Adam, ut reddat unicuique secundum vias suas. et psalmo 146. qui numerat multitudinem stellarum, et omnibus eis nomina vocat. et Ecclesiastici 1. dicitur arenam maris, et pluviae guttas, quis dinumerabit, id est, nullus alius praeter Deus.

Et probatur ratione Catholica. quia omnes perfectiones simpliciter simplices repertae in creaturis praeexistunt in Deo simpliciori, et altiori modo, nam ea, quae in inferioribus sunt dispersa, in superioribus sunt unita; sed cognitio singularium est perfectio simpliciter, nam in quolibet melior est ipsa, quam non ipsa; cum melius sit cognoscere singularia, quam ipsorum carere cognitione: ergo cognitio singularium debet formaliter existere in Deo non ut distincta a cognitione universalium; ut contingit in nobis, qui per diversas potentias cognoscimus directe universalia, et singularia, sed ita ut Deus per suum simplicem intellectum, et unicum cognoscat simul universalia, et singularia. major constat de thesi authoritate Philosophi qui pro inconvenienti habuit, quod aliquid cognoscatur a nobis, et non cognoscatur a Deo ut contra Empedoclem arguit libro 1o de anima textu 80. et 3. metaphysicae textu 15. quod accideret Deum esse insipientissimum, si discordiam ignoraret, quam homines cognoscunt.

Hanc rationem inefficacem iudicavit Aureolus in 1o dist. 35. q. 2. art. 3. in nobis directa cognitio singularium non dicit perfectionem simpliciter simplicem, sicut cognitio sensitiva, quae in suo formali conceptu dicit imperfectionem Deo repugnantem: ergo ex eo quod in nobis detur directa cognitio singularium, non recte infertur quod debeat dari in Deo.

Confirmatur nam ex eo intellectus divinus deberet cognoscere directe singularia, quia est potentia superior nostro sensu in linea cognitiva, et quidquid potest potentia inferior, a fortiori potest superior, sed haec ratio sistatur in nostro intellectu non cognoscente directe singularia, quae directe per sensus cognoscuntur: ergo ex eo quod homines directe cognoscant singularia per sensus non recte infertur quod Deus directe cognoscat singularia.

Rx. q. licet Cognio singularis que e in nris sensibus n indicat perfectionem simpliciter, qtenus e sensitiua, et materialis, dicit tn perfectionem simpliciter simpliciter secundum Coas Cognitionis singularis, sicut etiam Cognitio indirecta, et reflexa singularium; que e in nro intellectu, licet quoad modum n indicat perfectionem simpliciter illam tn dicit simpliciter subiicit. Vo. recte inquit D. Thos. q. Cognitio singularis debet ee in Deo, n tamen qtenus e sensitiua, et materialis, nec quatenus e indirecta, seu reflexa, sed simpliciter q generalis, q. ois perfectio reperta in Creatura ablatis imperfectionibus debet ee formaliter in Deo, et ideo Ut obseruat hic Cajet., D. Thos Consulto n dixit q. Cognoscit singularia, sed q. Cognoscere singularia ptinet ad perfectionem nram simpliciter praeter quamquod ad efficaciam rois D. Thae sufficit, q. Angeli, et aiae separatae directe per intellectum Cognoscant singularia.

Ad Confrem Rx. q. illa ratio n militat in nro intellectu attenta substantia Cognitionis singularis, sed precise attento modo imperfecto Cognoscendi singularia indirecte; q. noster intellectus eo q. e pota superior sensus Cognoscit singularia, n tamen modo directo; q. intelligit per abstractionem a phantasmatibus, q. dicit imperfectionem repugnantem Deo, et ita in intellectu diuino debet ee Cognitio singularis absque hac imperfectione reflexionis, maxime, cum sine hac imperfectione inueniatur Cognitio singularis in Angelo, et anima separata, et ita inueniri debet in Deo eminentiori, et perfectissimo modo, et ita intelligit D. Thos q. 10. de Verit. art. 5. ad 5. illud pp. q. pot Virtus inferior, sicut quam eo subiicit, n oi semper eodem modo nam Virtus superior perfectiori, et eminentiori modo potest q. pot inferior, si n adsit ex alio capite specialis repugnantia.

Sed Difficultas e in explicando modum, quo Deus singularia cognoscit, et tres modos dicendi refert D. Thos: aliqui enim dixerunt, q. Deus Cognoscit singularia per Caas Uniuersales; nam nihil e in aliquo singulari, q. n oriatur ex aliqua caa Uniuersali; et q. exemplum: sicut si aliquis astrologus Cognosceret oes motus Uniuersales Caeli, posset pronunciare oes eclipses futuras; hic fuit modus dicendi Auicenae, Algazelis, et aliorum Ut refert D. Thos in 1o. dist. 36. q. 1. art. 1. quorum aliqui fundabant in eo, q. Deus n produxit oia immediate, sed solum 1o. Creatum, et illa produxit alias

etc.

et sic de reliquis: Alij vero fundabantur in eo, quod Deus non produxit materiam, quae est principium singularitatis, et individuationis, et utcumque finis est de fide Xtiana illud Joannis 1. omnia per ipsum facta sunt et sine ipso factum est nihil. Sed eum modum dicendi rejicit D. Thomas, quia ex ipso sequitur quod Deus non cognosceret singularia in sua singularitate quia singularia ex causis universalibus sortiuntur quasdam formas, et virtutes, quae quamcumque ad invicem coniungantur non individuant, nisi per materiam individualem; nam tota illa collectio formarum provenientium ex causis universalibus potest intelligi in pluribus esse, donec individuetur per materiam singularem: Unde qui cognosceret de Socrate, quod est albus, vel Sophronici filius, vel quidquid aliud sic dicatur, non cognosceret ipsum in quantum est hic homo, donec cognosceret eius materiam individualem, quae est principium, et causa individuationis: ergo si Deus cognosceret singularia solum in collectione causarum universalium non cognosceret ipsa in sua singularitate, sed solum secundum formata omnia, quae correspondent causis universalibus, videlicet 2º physicorum.

Alij vero dixerunt: quod Deus cognoscit singularia applicando causas universales ad particulares effectus; quem modum dicendi etiam rejicit D. Thomas quia nullus potest applicare aliquid ad aliud nisi illud prius cognoscat: Unde applicatio causae universalis ad effectum particularem supponit in Deo cognitionem effectus particularis: ergo praedicta applicatio non potest esse ratio cognoscendi particularia.

Circa hanc rationem observandum est, quod D. Thomas concedit Deum applicare causas universales ad particulares effectus, quem sequuntur Thomistae concedentes physicas praemotiones; solum negat D. Thomas hanc applicationem esse rationem cognoscendi singularia, quod videtur opponi modernorum Thomistarum sententiae infra art. 13 asserentium Deum cognoscere futura contingentia in causis 2is physice praemotis, et applicatis ad talia futura producenda. Sed in re nulla est oppositio, nam praedicti Thomistae non asserunt, quod haec decretio, et applicatio sit prima ratio, qua Deus cognoscit singularia contingentia, ut asserebat sententia hic impugnata a D. Thoma; nam asserunt haec singularia primo a Deo cogni in suo decreto efficaci, et praedefinitivo; quo praevio, applicat Deus causas contingentes ad producendum effectum a se cognitum: Unde talis applicatio non est prima ratio cognoscendi effectus singulares, quod solum intendit hic D. Thomas; quia in hac sententia applicatio, ut potest proveniens ex efficacia Dei per diffinitionem, infallibiliter infert effectum; ideo asserunt praedicti Thomistae esse medium sufficiens

Ut Deus certo Cognoscat effectus Singulares Contingentes non quidem per 1am Cognitionem; sed per 2am, melius tamen Saluatur litera D. Thomae Xa. nostra sententia supra posita. Xa. quia Deus eius proprietate non Cognoscit scientia a priori effectus per causas 2as Creatas, quantumvis physice praemotas; sed praecise per suam essentiam, ut decretam per decretum suae Voluntatis.

His 3o modis dicendi rejectis D. Thomas 1o. Concipit Contra quod Deus est causa rerum per suam essentiam sicut dictum est articulo 5. ideo tantum se extendit scientia Dei, quantum se extendit eius causalitas: sed Causalitas Dei; et scientia Divina se extendit ad singularia etiam in ipsorum singularitatem, quia non solum se extendit ad formas, a quibus accipitur ratio universalis, sed etiam ad materiam individualem, a qua accipitur singularitas, et individuatio rerum materialium: ergo Scientia Dei se extendit ad singularia materialia. — 2o. docet D. Thomas quod Deus Cognoscit singularia materialia per essentiam suam, cum enim Deus Cognoscat alia a se per essentiam suam in qua est similitudo rerum, vel principium activum earum; necesse est quod essentia sua sit principium Cognoscendi omnia, quae per ipsum fiunt; sed per essentiam divinam fiunt omnia non solum in praecisa forma; sed etiam in ipsorum singularitatem; ut esset simile de scientia artificis creati, si per ipsum produceret non solum formam artificiati, sed etiam materiam, a qua sumit individuationem; quia tamen Artifex per suam artem materiam non producit, ideo non Cognoscit artefacta in singulari, donec Cognoscat materiam individualem.

Sed 1a. rationem D. Thomae Arguit Aureolus, quia ex eo quod scientia Dei sit causa rerum non recte infert D. Thomas quod in tantum se extendit scientia Dei in quantum se extendit eius causalitas nam ad plura se extendit scientia Divina, ad quae non extendit eius causalitas, cum Deus Cognoscat suam essentiam, et [illegible] quae tamen non causat; ergo falsum assumpsit D. Thomas in sua ratione

Respondeo D. Thomam non dixisse quod scientia Divina solum extendatur ad id, ad quod extendit eius causalitas, sed solum dixit, quod scientia Divina extendit ad totum id, ad quod extendit eius causalitas; quod verissimum est, nam causans per suam essentiam aliquem effectum, scit effectum, quem causat, aliàs ignoranter, et praeter intentionem causaret talem effectum; et ita cum Deus causet singulare etiam in sua singularitatem per suam essentiam; necesse est quod singulare in sua singularitate Cognoscat, quod vero ad plus extendatur scientia Divina, quam eius causalitas non tollit efficaciam rationis D. Thomae. et proveniat

Ex eo q̄, Scia diuª. Smi se n̄ ē Caa rery, S. p̄cisse deltrata per Decrety efficax sue Voluntatis, quo Vult effiy producere; quq determinationes n̄ hēt Scia diuª. rū diuinorū operatorū, nec rū peccati.

Ad roēs aut Dubitandi in p̄io posita Rᵉᵗ D. Thōs ad 1ᵘᵐ q. noster intellectus intelligit per Species immaales abstractas à p̄ijs indiuiduantibus, et quq nullo mō ē caā taliy priorū: Vª. Species sic abstracta n̄ repr̄at directe Singularia, S. soly Vniuersalia, et csenter per ipsq n̄ pōt inttus noster directe Cognoscere Singularia; de quo in praesenti n̄ ē disputandū, S. supponendū; ng si opp.ᵗᵃ Sententia Supponat nullu pōt fieri Argū; Dª. Clᵉ. D. Thē Species Vº intelligibiles diuini inttus quq ē Dei esa n̄ ē immaalis per abstractionē à p̄ijs indiuiduantibus, S. perse ipsa et cū aliàs sit caā priorū indiuiduantiū, et totius Singularitatis per ipsam Cognit Deus directe Singularia: Sic eg Angelus, qui n̄ intelligit per Species immaales caatq per abstractionem inttus agentis, S. deriuatq ab Ideis diuinis directe repr̄antibus Singularia.

S. objicies ois Cognitio fit per aliquq similitudinē, S. in Deo n̄ ē aliqua Similitudo singularis maalis: q. ipsy Deus n̄ Cognit. min pb. q. in Deo n̄ ē similitudo mae 1ª. quq ē p̄ij Singularitatis, cū enim maa sit ens in pōa tm̄ ratiō ē dissimilis Deo, qui ē actus purus: g.

Rᵉᵗ D. Thōs ad 3ᵘᵐ q. lt maa recedat ad Dei similitudinem Smi suā pōalitatem; tn̄ in quā, Vel sic eē hēt similitudinem quādā rū necessariū diuini esse, quq solutio diligenda ē ex ª. Doctrina à nobis data supra art. 6. ng etiā maa 1ª. quā ad id q. dicit De eē, l. entitate opp.ᵗᵃ nihilo hēt fralem similitudinem cū Deo, et soly ē ipsi dissimilis in negatione, l. Carentia actualitatis, et pfectionis, in qua cōsistit eius pōalitas, et ita in Deo dat. idea fralit. repr̄ans tōm immēra, et pardalit. repr̄ans maq 1ª.

Art. 12 Vᵗʳ Deus possit Cognoscere infinita?

Infinitū Smi multitudinem de quo in p̄senti loquit. D. Thōs dupliciter accipit. 1º. pro infinito in actu, et cathegorematice claudente multitudinem innumerabilem Vnitatum simul existentiū absque tiō, et ultra Vnitate. 2º. pro infinito Smi pōā

et Sincathegorematice; Cui pôt fieri additio Unitary sine tâo et de infinito 1º. mô procedit difficultas, in quâ gtes erravit Vbidepk. existimans n ẽẽ infinitã multitudinẽ Creaturarũ possib; quã Deus posset facere, sed ẽẽ praescindendo Cõtes quẽs ẽg numerus; et coent. dicit, q. Deus in sua oipõa n Cognit infinita possibilia. D.ª quẽ ẽ.

1ª. Ccl. D.thoe Deus Cognit infinita saltẽ per sciã simplicis intelligentiæ. Ccl. ẽ fide certa; Vt Psalmo. 146. dicit. et sapientia eius n ẽ numerus. q. D. Augus. lib. 12. de Ciuit. Dei cap. 18. et D.thoe 1º. Dª gent. cap. 68. Denegationẽ denumeri ex parte obiti Explicant; q.ª sit eorũ; quæ Deus per sapientiã Cognit n ẽ numerus. sed multitudo infinita; et râo D.thoe ẽ; q. Deus n solũ scit ea, quæ sũt actu, sed ẽg ea, quæ sũt in pôe, vel sua; l. Creaturæ, ut supra dictũ ẽ, sed haec Constat ẽẽ infinita, ng oipõa Dei, cũ sit infinita extendit. ad infinita possibilia, neque exhaurire pôt in num. determinato Creaturarũ; ut dicit. infra q.ª 25. et similit. noster intellus, et Voluntas poss. elicere infinitos actus, et ipsos elicient per totã æternitatẽ; g. Deus Cognit infinita.

2ª. Ccl. D.thoe ẽ Deus eg scia Visionis Cognit infinita; pro intelligentia huius Ccl. observandũ ẽ, q. infinitũ aliqdo accipit. pro multitudine infinita entiũ simplicit. taliũ, et subiarũ; et in hoc sensu Deus n Cognit infinita per sciã Visionis. ut docet D.thoe 1º. Dª gent cap. 69. nec Dõsius Ãnus ipsa cognit per sciã Beatã; qmuis Cognit oĩa; quæ Deus Cognit scia Visionis ut docet D.thoe 3 p.te q. 10. art. 3. q.ª nũquã erunt infinitæ subiæ, ng subiarũ grationes n durabunt in æternũ. aliqdo 2º infinitũ accipit. pro infinita multitudine accidentiũ, et in hoc sensu procedit Ccl. D.thoe. et pbat. q.ª Deus scia Visionis Cognit Cogitationes, et affectiones Cordiũ; quæ erunt in hoibus; et Angelis per totã æternitatẽ; sed haec Cogitationes; et affectiones per totã æternitatẽ in infinitũ multiplicabuntur; alias proueniret tps in quo Angeli, et hoĩes nuqũ possent elicere de nobo Cogitationẽ; vel affectionẽ: g. Deus per sciã Visionis Cognit infinita.

Sed inquires. an sit dicendũ, q. Deus Cognit infinita in actu, et Cathegorematice, vel solũ in pôa; et sincathegorematice = Rx. q. plures Theologi

Theologi affirant Deum Cognoscere cathegorematice; et plures alij negant; quos late refert Villegas Controv.a 5. cap. 1. et Albelda disp.e 42. S.i bene observat Araujo dub. 4. n.o 76. quaest.em esse de voce, et modo loquendi; nam si infinitum in actu, et cathegorematice sumatur pro multitudine infinita simul existente a parte rei aliqua diff.a temporis, sic Deus nec Cognoscit, nec Cognoscere pot. infinita in actu, et cathegorematice; q.a non pot. dari infinitum in actu sine multitudinem ut docet D. Thom. sup.a q.e 7. art. 4. si vero infinitum in actu sumatur pro multitudine existente non in tempore; S.i in esse obiectivo vel in intellectu divino, vel in mensura aeternitatis, sic Deus Cognoscit infinitum in actu, et cathegorematice; tam per simplicem intelligentiam, quam per scientiam visionis, q.a Deus per utramque scientiam simul Cognoscit multitudinem infinitam absque ultima unitate cuius partes sunt simul in esse obiectivo, vel in mensura aeternitatis, nam ut ait D. Thom. hic ad 1.m Deus non sic Cognoscit infinita quasi enumerando partes post partes, cum Cognoscat omnia simul, non successive, ut dicitur est art. 7 nec intelligibile est q.d Deus ex parte Cognoscentis Cognoscat infinitum sincathegorematice; nam ad hanc Cognitionem requiritur successio plurium Cogitationum quae Deo omnino repugnat. =

ex quo sequitur D.a Cornejo, Araujo, et alios Deum non Cognoscere infinitum in actu sine extensionem permanentem etiam in esse obiectivo, vel sine existentia in aeternitate ut docet D. Thom. in 1.o dist.e 39. q.e 1. art. 3. q.a hoc infinitum sine extensionem est impossibile, et ita existere non pot. obiective in intellectu div., nec in mensura aeternitatis, et ita a Deo Cogni non pot. per scientiam visionis, aut simplicis intelligentiae.

S.i obijcies cum Cornejo n.o 11. q.d Casu, quo Deus vellet facere successive per totam aeternitatem additiones infinitas per partes maiores, et maiores; quas certum est posse facere alicui Corpori, quamvis illud Corpus in mensura suae durationis propriae nunquam esset actu infinitum sine magnitudinem; ex parte extra aeternit.em nunquam illae infinitae additiones erunt simul praesentes aut factae, caeterum in ipsa aeternitate, in qua sunt simul praesentes, et existentes reddunt Corpus ipsum actu infinitum, ut obijcitur dict.a Cognitioni, q.a licet non Cognoscat Deus omnes illas additiones posse haberi simul a parte rei; Cognoscit tamen simul omnes illas posse

fieri Sucessiue: q. Deus pot Cognere infinitu in actu Sm extensionem.

Rx q. ad quantitatem Continuam, et permanentem, de qua in presenti loquimur, n. sufficit, q. partes sint simul in eadem mensura durationis, siue temporis, siue aeternitatis; S. ulterius requirit, q. oes partes sint simul Continuata, et Unita in re in propria temporis mensura, et in proprio loco, et per Correspondentiam ad eandem Universalitatem aeternitatis, alias Deus Videret hoies in mira magnitudine, quam haberent, si Simul existerent oes partes, quas deperdunt per resolutionem, et acquirunt per nutritionem, et augmentationem, et Videret quodlibet flumen cum magnitudine resultante ex oibus partibus aquae, quas habuit ab initio suae Creationis, et ita Videret realiter ac Sunt in se, n. Solum ex parte Cognentis, S. etiam ex parte obti Cogniti q. implicat, V.o Casu quo Deus Vellet facere Sucessiue per totam aeternitatem additiones infinitas per partes maiores, et maiores, nunquam illa quantitas Continua esset infinita, q.a infinitum Sucessiuum e inpertransibile, et ita Corpus illud nunquam perueniret ad extensionem infinitam, neque esset infinitum in mensura aeternitatis, nam Cui repugnat existentia in tempore, l. in propria mensura, etiam repugnat existentia in aeternit.e in quantitate V.o discreta, Vel multitudine e dispar ratio, q.a ad ipsam n. requirit Unio, l. continuatio partium, S. sufficit ipsarum simultas in esse obtiuo, l. in aeternit.e quamuis n. sint simul in eadem temporis mensura; et multitudo Solum resultat ex presentibus, S. etiam ex praeteritis, l. futuris: et tota ratio dispa procedit ex eo q. Unio, et continuatio partium requisita ad extensionem e denominatio intrinca, et realis Conueniens partibus, et Continuatio, et ita prouenire n. pot a forma extrinca, quale e Dei Cognitio, et mensura aeternitatis: Simultas V.o ~~partium~~ partium requisita ad multitudinem n. requirit q. sit realis, et intrinca, S. sufficit extrinca proueniens a mensura aeternitatis, vel a diu.a Cogne, qua Deus Cognit simul ea, quae hent esse Sucessiue in tempore, roe cuius oia hent esse Simul obtiue in intellectu diuino, quamuis n. sint simul in re.

S. d. 4a Utramque Ccem. Arguit. q.a n. minus repugnat dari infinitum Sm multitudinem in esse obtiuo, vel in mensura aeternitatis, quam dari

hujus dari à parte rei in propria mensura: q. nullo mô dat. infinitus sim multitudiny

ans. pb. qa eadem inconvenientia sequunt. nam si daret. multitudo infinita in

ee obiuo, vel in mensura aeternitatis, 1° sequeret. q. talis multitudo eet in gre

multitudinis; et n in aliqua eius specie, nam vrait D. thas supra q. 7. art. 4°

species multitudinis ss. st species numerorum; et nulla species numeri e infi-

nita; q. quilibet numerus e multitudo mensura, vel numerata per unum; q.

infinito repugnat, et coenter talis multitudo infinita in aeternit. vel in ee

obiuo n eet, in aliqua specie multitudinis; q. omnino repugnat.

2° Sequeret. q. in ee obiuo, et in mensura aeternitatis unus infinitus

eet maius alio; nam maior eet multitudo infinita oium entium possibilium, quam

infinita multitudo praecise substantiarum solum; et maior eet multitudo oium

accidentium, quae erunt in scibus, et Angelis per totam aeternitatem, quam

praecise infinita multitudo operationum intellectus, nam oe totum e maius sua parte.

= 3° Sequeret. q. maneret exhausta scia Dei in illa infinita mul-

titudine creaturarum possibilium cognita per simplicem intelligentiam: st mane-

ret exhausta oipoa si produceret infinitam collectionem oium possibilium; q. videt.

inconveniens n minus in scia; quam in oipoa cum utraque sit per eius infinita

= 4° Sequeret q. in illa collectione infinita creaturarum cognoscet Deus aliquam

creaturam dicentem infinitam perfectionem; si enim Deus cognosceret infinitos Ange-

los poles, cum oes Angeli sint inaequales in pfectione, daret. Angelus infinite

excedens in pfectione Angelum infimum; nam inter illum; et alium mediarent infiniti

Angeli pfectiores infimo, et coenter ille Angelus superior eet infinite

pfectus. Rx. n. ans, et ad pbem nô est q. sequuntur praedicta inconveni-

entia, n enim sequitur illud 1°; q. illa multitudo possibilium, l. futurorum existentium

in aeternit. e totaliter ens per accidens, et ita nec e in gre, nec in specie

nam plura entia totalia n poss. ee aliquo mô unum per se; nisi ratione

ordinis: int. entia autem quae sunt simul in tempore datur ordo, saltem ille, qui reperitur int. partes huius universi: unde ad Rom. 13 dicitur quae sunt a Deo ordinata sunt. Ve. verum multitudo simul in tempore existentium facit unum numerum praementalem, et transcendentalem: unde Sapientiae 11. dicitur omnia in numero, pondere et mensura disposuisti. et ita multitudo ordinata est quantitas, et eius species, scilicet species numerorum: unde si daretur multitudo infinita simul in tempore existens esset in genere multitudinis ordinatae, et non esset in specie aliqua talis multitudinis, quod Deo implicat, multitudo vero infinita Creaturarum possibilium non est a Deo ordinata, et ita est totaliter ens per accidens. similiter ergo infinita multitudo futurorum non habet unitatem ordinis, nam ordo realis solum datur int. extrema simul existentia in propria mensura; infinita autem futura nunquam simul existunt in propria mensura, et ita solum componunt unum ens per accidens; quod nec est in genere, nec in specie —

Nec 2us inconveniens urget, nam licet repugnet, quod unum infinitum simpliciter tale, et per esse sit maius alio, non tamen repugnat, quod unum infinitum solum singulare, et in multitudine sit maius alio saltem materialiter ut dicit Aristoteles phisica et docet D. Thomas 3p. q. 10. art 3. Et ergo non est inconveniens quod quaelibet pars aliquota, et detracta talis multitudinis infinitae sit ergo infinita sine multitudine ut g. medietas talis multitudinis, tertia, vel quarta pars, et sic de aliis, verum tamen est quod haec divisio est proprietas numeri paris, et ita formaliter, et mathematice convenire non potest multitudini infinitae, quae non sit numerus par, vel impar dividi non potest in duas medietates, vel in alias partes aliquotas, sed divisio talis multitudinis debet fieri materialiter ut g. in multitudinem substantiarum; et multitudinem accidentium.

Nec sequitur ergo 3us inconveniens, quod ultra Creaturas possibiles cognoscit Deus suam essentiam, quae est infinite perfectior Collectione omnium Creaturarum possibilium; unde non exhaurit scientia Dei praecise in Creaturis possibilibus, vel futuris; Deus vero non producit suam essentiam; sed potest per [illegible] producit

producit Creaturas: V.e si produceret oes Creaturas poles simul maneret exhausta aqua praiuse in Creaturis; prat. qug quod Cognosce oe Cognibile e perfectio nario Deo Conveniens; V.e exhaurisi divina Scientiag Cognendo oe Cognibilem e inconveniens, S.o potius requirit. ad summa Dei perfectiones; producere V.o oe producibile n e perfectio nario Deo Conveniens; imo nec aliquid producere superaddit Deo perfectiones; Unde producere simul; et de facto oe producibile potius dicit imperfectiones; q.a dicit limitationes poa.

Nec sequit. 4.y inconveniens q.a in tota Collectione Angelorum possibilium (et idem e de alijs Creaturis) n dat. Angelus supremus, et infimus; q.a e multitudo sine termino; et ita n e Angelus V.us, nec ultimus in perfectione; et quamvis Cognoscat Deus aliquos Angelos possibiles interquos, et Angelos infimos, qui modo existit mediant infiniti Angeli inaequales in perfectione adhuc tamen ille Angelus non est perfectionis infinitae nec infinite distat in perfectione ab Angelo infimo, quia excessus in perfectione inter Angelos non est determinate secundum partes perfectionis aliquotas, et determinatas, sed est indeterminatus secundum partes proportionales: sicut in Corpore extenso.

Sicut in Corpore extenso inter
Partes extremas mediant infi
nita partes, et tamen non fa
ciunt infinitam extensionem, nec
infinitam distantiam, quia
Partes intermedice non sunt
determinatæ, et aliquotæ,
sed Proporcionales, et inde
terminatæ. Per quod Patet
ad Plura alia Argumenta
que hic formantur contra istam
Conclusione. — —

Actus. 13.

Vtrum Deus Cognoscat futura Contingentia

Tm Artus 13.
Deus Cognat futura Contingentia?

Futurũ dicit. q. n. ẽ, s. erit, vel dicit rationem existẽ pro tempore praesenti, et determinatam ad existẽ pro futuro; et dividit. in futurũ nariũ, q. n. pot n. euenire de pỗa ordinaria; eo q. caa 2a. talis futuri ẽ naria determinata ad unũ, et ab alia Caa 2a. impediri n. pot; Sit q. Sol illuminet Crastina die; et in futurũ Ontingens; q. pot n. euenire, l q.a prouenit a caa libera; quae pro suo arbitrio pot operari, et n. operari; l. q.a lt futurũ sequat caã naalẽ. talis tn caa pot ab alia impediri, ne producat suũ effũ: Sit fructus terrae futuri sũ Ontingentes, q.a impediri pỗn per alias caas; et in psenti supponimus Ota. Manichaeos, Mahometanos; et alios haereticos, ẽẽ futura Ontingentia; et libera, nec oia ineuitabili fato euenire; q.a aliãs destrueret. liberũ arbitriũ, et periret meritũ; et demeritũ, praemiũ, et supplicium; quae sũ Ota fidẽ. Futurũ aũ Ontingens; et liberũ diuidit. in futurũ absolutũ, q. absolute erit à parte rei, q.a oẽs Caae, et Oditiones ad eius existẽ requisitae absolute ponunt. in re: et in futurũ Oditionatũ, q. n. erit absolute, eẽt tn, si posita fuisset aliqua Oditio, quae de facto n. ponit. Sit Paenitentia Ciuiũ Tyrij, et Sidonis euenisset, si vidissent Virtutes Xpi Dni, quas viderunt Ciues Bethsaidae, et Corozain, in hoc aũ arto n. loquit. S. Thõs de futuris Oditionatis, s.o de absolutis.

In hoc aũ dubio Auerrois, et alij Phi negarunt Deo Sciã futurorũ Ontingentiũ, ut refert S. Thõs in 1o. dist.a 38. q.e 1. art 5. Specialit. aũ Cicero. n. posse Oponere

praescig Dei cy nra libertc. lib. 2. de div. et lib. 2. de naalbo. ly nauit Deo praescig Dtingendy, que proueniunt ex libero arbitrio; Ut refert D. Aug. lib. 5 de Civitc Dei cap. 9. de ipso dicens: q Ut Soies faceret liberos, fecit sacrilegos. Da istos errores e Ccl.

CCl. D. Thoe Deus Cognit futura Dtingentia

Ccl. e fide certa ex illo Danielis 13. Domine qui nosti oia antequa fierent. Sap. 8. Signa, et monstra scit antequa fiant. et euentus temporu, et saeculoru; et ex plurib. alijs locis Sacrae Scriptae, quae hic adducunt a Theologis: Ve Cognere futura Dtingentia propria Virtute e signu divinitatis Xo illud Isaiae 42. annuntiate quae Ventura, et sciemus q. Dij estis Vo. et D. Aug. lib. 5 de Civit. Dei cap. 9. ait qui n e praesciens oiu futuroru, n e Utique Deus. q ex Dtat ex oibus prophetijs, Veteris, et noui testamenti, in quibus praenuntiant. futura Dtingentia ex div. revelatione, que Deus revelare n posset, nisi certe Cognoret, ideoque dicit Tertuli. lib. 2 Da Marcionem. praescig Dei tot Dere testes, quot fecit prophetas. et breuit. probat D. Thos Ccl. q ex dictis Dstat, q. Deus Cognit n solu, que actu st, sed et que st in pota sua, l. Creatura, sed soru que dg st. Dtingentia nobis futura. g. Deus Cognit futura Dtingentia.

Difficultas tri Dponendi praescig Dei cy libert. et Dtingentia vere praecipue Dvenit ex duobus praedic. Dvenientibus scia div. sit ex eius caalit. et certitudine, Ut ait D. Thos in 1. dinct. 38. q. 1. art 5 ex caalit. quide q. scia div. e caa naria, et invariabilis futuroru; cy scia div. mutari n possit, sed caa naria, et invariabilis n caat effus Dtingentes, sed narios: g. scita, et caata praescig Dei n st Dtingentia, sed naria, et Dsequent. Deus n Cognit Dtingentia.

Ad Sane difficultas Rt. D. Thom. ibi; et sic ad 1m. q. q. do. cu multa caa ordinata effus ulnus n seq. cag 1a. in necessit. et contingentia; sed cag proximg, qa virus caae 1a. recipit. in caa 2a. sm mg caa 2a. et ita effus ille n procedit a caa 1a. nisi sm quod virus caae 1a. recipit. in caa 2a. ut pt in floratione arboris, cuius caa remota e motus solis; proxima aut e virus gratiua plantae; et floratio pot impediri per impedimentu virtutis gratiuae, qmuis motus solis invariabilis sit; similiter eg scia Dei e invariabilis; et naria caa oiu; sed effus producunt. ab ipsa per operationes 2arum caarum, que impediri poss. et ita madiantibus cais narijs producit effus narios, et madiantibus cais contingentibus producit effus contingentes.

Sed 2a Sane CCa. Argt Scotus q. implicat, qd idem effus seat sabitudinem narigad cag 1g, et contingentem ad caam 2g. g. si caa 1a. n e contingens, sed naria, eg caa 2a. naria, et ita producere n poterit effus contingentes. ans pbr. 1o. qa caa que mobet in quantum mota, si nario mobet. nario mobet; sed oiis caa 2a. mobet, seu agit in quantum mota a 1a. qa n agit, nisi in virtute 1ae g. si nario mobet. a 1a, nario quoque mobet ipsa, et sic nulla dat. caa contingens.

2o. pbr ans caa prior prius naalit, et simplr. respicit effum, que caa posterior. g. in illo priori caa 1a. dabit effui necessitatem, et coent. in 2o instanti naa caa proxima n pot eidem dare contingentiam q. qa impole e, qd idem effus sit simul narius, et contingens, eg rn diuersarum caarum.

Confrat. qd. si stante caa 1a. naria, effus euaderet contingens propt cag 2g contingentem, sequeret. qd contingentia effus reduceret tnqg in propria cag, et radicari tnqg

in Ꝯtingentis caã 2ª et n̄ in Diu. Voluntate, et eius efficacia; S. hoc ē falsũ; et sent. hoc asserentẽ refert, et impugnat D. Thõs infra qᵉ 19. art 8. q. ut effũs sit Ꝯtingens n̄ sufficit, q. caã 2ª sit Ꝯtingens, si caã 1ª ē naria.

Rc. q. Contingens tripliciᵗ dicit. 1º dialecticé, l. logĩe pro poli ad ēē, et n̄ ēē; 2º phice pro effũ caã mutabilis, et impedibilis — 3º moraliᵗ pro effũ Ꝯtingente praeter intentionẽ agentis, ut occisio hõis a casu procedens ab intendente occidere feras; decretũ aũt efficax Dei, et praescia futurorũ: dicit. logẽ Ꝯtingens qª ss. actus liberi, et potuerunt n̄ ēē in Deo: phice v. decretũ et praescia n̄ ss caã Ꝯtingentes, s. naria, qª ab aeterno sunt ēē immutabile, et ipsorũ caalitas n̄ ē variabilis, nec impedibilis ab aliqua caã 2ª. ut eg nullus effũs dicit. Ꝯtingens moraliᵗ. rᵉ Dei, qª nihil á casu, et praeᵗ intentionẽ operatᵘ = in solutione q. data Ꝯcedit D. Thõs praescĩs Dei ēē caĩs narĩs phice; quo n̄ obstante effũs ē phice Ꝯtingens propᵗ phicẽ Ꝯtingentiã caã 2ª qª ut operatio creata dicit. vitalis voluntaria, et libera per rõ ad caĩs 2ªs, a qua depẽdet in gñe caã fralis, n̄ vº per rõ ad caĩs 1ª qª in hoc rũ n̄ distinguntᵘ; s. potius Ꝯveniunt, operatio vitalis, et n̄ vitalis voluntaria, et involuntaria, ita eg operatio, et effũs dicit. Ꝯtingens phice per rõ ad caĩs 2ªs variabilẽ, et impedibilẽ, nã in rũ ad caĩs 1ª Ꝯveniunt operationes, et effũs Ꝯtingentes cũ narĩs, vª ut Deus a solo absq Ꝯcursu caã 2ª nequit producere actũ vitalẽ voluntariũ, et liberũ, ita a solo nequit producere effũ phice Ꝯtingentẽ, qª in phica Ꝯtingentia, ut in vitalitᵉ et libertᵉ depẽdet á caã 2ª in gñe caã fralis, et Ꝯ solutionẽ D. Thõ sic intellectã n̄ procedunt impugnationes Scotĩ, quę in aequivoco laborant

Laborant; nã D. Thõs loquit. de Ðtingentia; et necessit.e phica; Scotus V.o de Ðtingentia; et necessit.e loga; l. Dialectica.

Ad Replicã q. infrà Distans implicat, q.d idem effũs Sciat habitudinẽ nariã logè ad V.m caã; et habitudinem Ðtingentẽ ad Caã 2.m Ðcedoans; Situdinem nariã phice nõ ans. nã fide cartẽ è nũs effũs ad Caã V.m n è ad caã Variabilẽ; et impedibilẽ bene tñ nũs ad Caã 2.m phice Ðtingentẽ, et ad V.m pbẽ Distg. mai: caã mobens inquã mota si nariò logè mobet, nariò mobet Ðcedo mai; si nariò phice mobet. nõ mai; nã qmuis Deus sit caã naria phica; q.a tñ è caã libera, et Ðtingens logè mobet caãs 2.as ex discretione X.a modũ Uniuscuiusq. et ita mobet caãs nariãs, Vt mõ nariò operent.; et caãs liberas; et Ðtingentes, Vt mõ liberò, et Ðtingentẽ operet., Unde ait D. Thõs l. 2, q.e 10 art 4. et in hoc sensu dixit D. Thõs in solut.e assignata; q.d Virtus caã V.a recipit. in caã 2.a sim mũ caã 2.a; q.a talis Virtus; et motiò Dei in grẽ caã moralis modificat. à caã 2.a recipiente; q.a Unumquodque recipit. ad modũ recipientis; in gẽe V.o caã efficientis modificat., et determinat. à Deo tribuente Unicuique motionẽ Ðguentẽ, Vt modo sibi proprio operet.

Ad 2.m pbẽ distg. Coẽns: in illo priori caã V.a dabit effũi necessitatẽ phicã Ðcedo cõg logã, l. dialecticã nõ cõg. et necessitas phica per ordinẽ ad caã V.m bene Ðpatit. cum Ðtingentia phica; et loga per ordinẽ ad caã proximã. —

Ad Confirmã nõ sequelã si intelligat. de reductione Ðtingentia ad caã 2.m, Vt ad V.m radicẽ; et caã efficientẽ Ðtingentia; sic enim Ðtingentia effũs reducit. in diuinã Volunt.m libere preparantẽ caãs Ðtingentes, et ipsas mobentẽ X.a proprium modũ

Si Vo. diligat. de reductione Contingentiæ ad caus frales exviras per ordinem ad quas sumit denominatio Contingens vitalis, Voluntarij, et liberis Deseendis è Regla, ns solus in 1o. sensu impugnat. à D. Thâ.

S. instabis. q. D. Thas sic ad Vm. asserit, q. lt caâ supræma sit naria; tn effus pot èè Contingens; propr. caus proximas Contingentes. S. in sis Verbis D. Thas loquit. de caâ supræma, n solus phica naria; S. eg logê, ns statis ponit exemplus dicens: St germinatio planctæ è Contingens propt. caus proximas Contingentes; lt motus solis; qui è caâ Vo. sit narius; motus aus solis è caâ naria n solus phica; S. eg logê, ex nullo mô sit caâ libera: q. Xa. mentes D. thâ, eg si Deus eêt caâ naria logê effus euaderat Contingens propt caus proximas Contingentes; ac proinde nrâ interpretatio n è conformis literæ D. thâ.

Rx. q. Caiet. sic; et infra q. 19. art 8 existimat mentes D. thâ èè; q. eg si Deus n libere; S. necessitate naæ operaret. adhuc effus eêt Contingens propt. Contingentis caâ 2æ; et qa. D. thas disputabat cu Phis, voluit satisfacere 1o. arguta suis adtis, admisso, et n Concesso errore Arist. qui 8. phicorus; et lib. et 12 metsphâ dicit; q. Deus n libere; S. necessitate naæ operat; et mobet, quo n obstante Dcessit effus Contingentes.

Haec tn explicatio Caiet. n videt. ad mentes D thâ infra q. 19. art. 8. Ubi impugnat sententia asserentes radicas Contingentiæ n èè dictas volunt, S. Contingentes caâ 2. a Hac roe: q. effus alicuius 1a. caæ è Contingens propt. caus 2a. ex eo q. impedit. effus caæ 1a. per defectus caæ 2a. St virtus solis per defectus plancta impedit, nullus aus defectus caæ 2a. impedire pot; quin voluntas Dei effus sus producat: q. sentit D. thas; q. lt effus

effus solis, ab alterius causa 1.a in determinato gradu posset esse contingens, et esse propter contingentiam causae proximae; hoc tamen non sufficit, ut effectus Dei sit contingens: ut est doctrina mentem D. Thomae est, quod exemplum virtutis solis teneat in omnibus; et certe si Deus operaretur necessitate naturae, cum natura sit determinata ad unum; Deus ex parte sua eundem concursum praestaret in ordine ad effectus omnium causarum, et ita omnes haberent eundem modum necessitatis, et contingentiae; et non esset distinctio inter effectus naturales, et contingentes; si vero concursus, et motio Dei non esset ab intrinseco efficax, sed impedibilis per causas 2.as et ab ipsis determinabilis; qualis est influxus solis; si verum est, quod salvaretur contingentia, et necessitas in causis, et effectibus; caeterum talis influxus non esset proprius causae 1.ae simpliciter, quae cum sit virtutem infinitam, praevalet super omnes causas 2.as, et eius influxus ab ipsis impediri non potest; maxime si operaretur necessitate naturae, neque tunc operaretur ultra potentiam, ut in tali casu Deus non esset causa 1.a simpliciter sed in determinato gradu: sicut sol, qui a 1.a alterans. et distinctio inter contingentia, et naturalia, esset propter intentionem, et voluntatem Dei, non a casu eveniret vi ipsius. ut loco citato argumentum D. Thomae quod Deus absque discretione eodem modo, et necessitate naturae vellet omnia, et influeret in omnia ut absolute dicendum non est quod salvaretur contingentia verum, si Deus operaretur necessitate naturae.

Melius quod ad objectionem respondet cum Bergomensi dub. 324. quod intentum D. Thomae est asserere, quod denominatio, et specificatio actionis, et effectus contingentis sumitur ex ordine ad causam proximam, et non ad remotam; l. 1.o sicut dictum est de actu vitali voluntario, et libero, et ita quod causa 1.a simpliciter, qualis est Deus, sit physice naturalis, et causa 1.a in determinato gradu qualis est sol, sit naturalis loquendo, et operetur necessitate naturae non tollit contingentiam effectus et causae; et ad hoc solum adducit D. Thomas exemplum virtutis solis; an vero effectus esset contingens, et in hypothesi implicita quod Deus operaretur

ex necessit.e nâa; D. Thos nec affirmat, nec negat: Vel quod in solut.e ad 1.m ait: quod ut causa suprema sit naria loquit.r de necessit.e propria cuiusvis causae supremae simpl.r e solum phica; nu V.o causa suprema n in determinato gie pot ee necessitas loga, et nec illa necessitas, nec ista tollit contingentiam quod causa proxima e contingens. = 2.a et maior difficultas conponendi praescientiam Dei cum contingentia, et libert.e effectus provenit ex certitudine div.ae sciae, quam habet, etiam in ordine ad peccata futura, quae ab ipsa n causant; cum enim scia sit certa cognitio ex ipsa roe certitudinis exclusa causalit.e requirit certitudinem, et determinationem in scito, sed sane certitudinem et determinationem excludit contingentia, quae dicit indifferentiam ad ee, et n ee: ergo Deus habere n pot certam sciam futurorum contingentium, ut et scia creata propter ipsam certitudinem n potest ee de contingentibus, sed de nariis, et aeternis, ut dicit.r in loga.

Rt. et D. Thos quod oportet invenire adhoc ut sit certa scia aliquam certitudinem ad determinationem in scito, ut concessa mai dist. min: sane certitudinem excludit contingentia effectus qui e in suis causis contingentibus concedo min: qui e jam existens, et positus in re nego min; et distg. consequens eodem mo. Deus n pot habere certam sciam futurorum contingentium, qui sunt futura in suis causis concedo consequens; qui sunt jam existentia, et praesentia Deo in mensura aeternitatis, nego consequens. Contingens enim pot dupliciter considerari; uno mo in se ipso sm quod jam in actu e, et sic n consideratur ut futurum, sed ut praesens, neque ad utrumlibet contingens, sed ut determinatum ad unum, et hoc mo infallibilit.r subdit.r certae cognitioni, utpote sie visui visus, ut cum video Sortem sedere: iam ut ait Phus 1.o periherm. res dum e necesse e ee. alio mo pot considerari contingens, ut e in sua causa indeterminate, et sic consideratur ut futurum, et ut contingens n dum determinatum ad unum; quia causa contingens se habet ad opposita, et sic contingens n subdit.r per

certi

certitudinē alicui Cognitioni: Deus autē Cognōit oīa Contingentia; ñ solum quātenus sunt in suis causis, sed etiam quātenus unumquodque eorum ē in actu in seipso in tali loco, et tempore; et hoc mō Contingentia infallibilitēr à Deo Cognoscuntur in quantum subduntur diuino conspectui sēm suam praesentialitatem, quamuis sint futura contingentia suis causis comparata. =

Quod autē Deus Cognoscat Contingentia, quātenus unumquodque ē in actu existens in seipso probat D. Thomas manifesta rōe: quia Deus ita perfecte Cognouit oīa ab aeterno, ac modo Cognōit, et cognoscet per totam aeternitatem, sed modo Cognōit Contingentia, quae de facto existunt sēm suam physicam, et actualem existentiam, et praesentiam, quam habent in tali loco, et tempore, et similiter Cognōit oīa Contingentia in tempore, quo habebunt physicam existentiam: ergo etiam ab aeterno cognouit Contingentia sēm ēē actuale existentiae, et sēm physicam praesentiam, quam habent, et habebunt in suo tempore, et loco, et in aliis circumstantiis. maior probatur quia licet Contingentia fiant in actu successiue, ñ tñ Deus successiue cognoscit Contingentia, quātenus sunt actu in suo ēē, sicut nos ea Cognoscimus; sed oīa Cognōit sicut sit aeternitas, quae tota perfectus, et extensus ad obiecta, quae modo habet, et habebit, habuit ab aeterno, et coexistit. Deus ita perfecte cognouit oīa ab aeterno, ac mō Cognōit. probatur etiam quia si Deus aliter Cognosceret mō existentia, ac cognouit ab aeterno eēt scīa Dei variabilis, quod ēē falsum, demonstrat D. Thomas infra art. 15. probatur etiam quia si Deus aliter Cognosceret res postquam existit, quam antequam fiat, sequeretur etiam quod existentibus rebus aliquid acresceret diuinae Cognitioni, quod ē impossibile, aliquid ab aeterno ñ eēt summe perfectus.

Hanc doctrinam, et rōem desumpsit D. Thomas ex D. Aug. nostro lib. 2. ad Simpl. q. 2. Ansel. cap. 52. fulgent. lib. 1. de Veritate praedestinationis cap. 7. Boetio lib. 5. de consolatione prosa ulta Greg. lib. 9. Moral. cap. 26. et lib. 20. cap. 23. Anselm. lib. de Concordia praescientiae praedestinationis cap. 2. et eodem mō alii Patres, qui etiam asserunt

p̄scia Dei vi futurorū n̄ ē propriē praescia, aut providentia, sed potius Visio, et scia Visionis, et solū dicit. praescia in quā Cognit id, q̄d futurū ē nobis, n̄ sibi; et colligit. haec doctrina ex illo Eccles. 39. q̄a oīs carnis corā illo; et n̄ ē q̄d abscōditū oculis eius à saeculo usque in Saeculū respicit, et nihil ē Mirabile in conspectu eius: et Sm̄ alias translationes dicit. nihil ē novū, aut futurū in oculis eius: et ex illo Iob. 24. numerus mensium eius apud te ē; quae Verba explicans D. Greg. lib. 12. Mor. cap. 1. ait: q̄a Vt apud oīpotentem Deum ex labentia Stant apud eū, ēē numerū nr̄ū mensiū prohibet, et idē dicit Glossa ordinaria.

Sed instabis: futura n̄ sunt phicè praesentia Deo in aeternitate, nā prius ē ēē, quā ēē tale, Vt prius ē existere, quā coexistere alteri; et ēē praesens illi; futurū aūt n̄ ē, et conseq. n̄ pōt coexistere, nec ēē praesens Deo, aut eius aeternitati; sed q̄d in se n̄ ē phicè praesens n̄ pōt à Deo intuitivè Cognosci Vt phicè praesens, et existens, aliàs Deus falleret. Cognoscens res aliter ac ē in se ex parte obti Cognitio. q̄ Cognitio Dei vraū n̄ pōt ad futura contingentia, Vt sibi praesentia, et coexistentia Sm̄ suū ēē actuale.

Rx. q̄ praesens doctrina D. Thōe n̄ dependet ex q̄e de phīca existentia futurorū in aeternitate cuius dispute pertinet ad q. 10 huius 1.ae partis, Vt admissa maī, distg. min: q̄d in se n̄ ē phicè praesens n̄ pōt à Deo intuitivè cogni, Vt phicè praesens pro tempore, quo n̄ existit concedo min; pro tempore, quo existit, et Vt existens Cognit à Deo, nego min: Deus enim n̄ Cognit Anti xp̄ū, Vt phicè praesentem, et existentem in hoc temporis instanti, nā sic falleret. eius Cognitio, Cognit tn̄ illū, Vt existentem, et praesentem in mensura sui temporis, quae rōne nr̄i ē futura, et rōne Dei, l. divinae Cognitionis ē praesens. =

Quod Vt intelligat. observandū ē; q̄d duplex ē praesentia, et coexistentia phica; alia in ēē entis, qualis invenit. int. non

ñ Cognentia; Vt int. locy; et locaty, alia V.º ē Coexistia, et prentia phica in ēē Cognibilis, l. in ēē Cognito; q.do Sit oby Cognit. per notitig; Vt phice prens; q.do V.º Cognit. Sm phicg existig, et prentiag dicit. absens in ēē Cognito; Vt phice in ēē entis sit prens, st cum idey oby ab Vno Soie intuitiue Videt, et ab alio, Sit cy ipso existente, ñ Videt. propt. Visus debilitatey, S.º Soly Cognit. abstractiue per fidey adhibity Socio; tunc enij tale oby ē aque phice prens in ēē entis Vtrique Soi; in ēē V.º Cognito rñ Vnius ē phica presens; et rñ alterius ē absens; et in rigore loq.do Sola coexistia in ēē Cognito dicit. proprie praesentia; nq Deus dicit ēē in oibus per presentig; ñ q.a Sm ēē Subiale sit intime in oibus rebus; Sic ñ ē mus eĉndi in rebus per essg; S.º q.a oia Cognit Sm suas phicas existias. Vt expcat D. Thas Sup.a q.e 8. art 3. V.º alia quest.º ē an Futura phice in ēē entis coexistant Deo, et sint ipsi praesentia in aeternit. ergo si per impole Deus ipsa ñ Cognoscet: alia V.º ē an Futura phica coexistant, et sint praesentia Deo in ēē Cognibilis, l. in ēē Cognito rōe aeternitatis mensurantis diu. scig: Sane enij 2.ª existig, et prentig Vniuersi Patres; et theologi Iccedunt. V.ª V.º qug plurimi negant, et ex this Aegidius Rom. Haruaeus Siluest. Hispal. quos hic refferunt, et Sequunt. Araujo dub.º 2. et Villegas Controu.ª 3. cap. 3. et cy D. thā et alij Patres Icedere Vident. phicg prentig Futurory in aeternit. ipsos exponunt de aeternit.e in Sensu identico; Vt ē idey ac Scia Dei, l. existia in aeternit.e ñ immēte rōe ipsius aeternitatis, S.º mēte Scia Diu.a

Magna aug dfra ē int. aeternitatey; et Scig; nq aeternitas cy Sequat ipsy ēē Dei, q. ē oino ablutg; nully dicit rey ad Creaturas in Suo frali Iceptu; S.º ē attributy oino abluty; et ita Verificari ñ pōt, q. Futura coexistant, l. Sint praesentia aeternit.i per mody rñ inspecā ab ipsa aeternitate

et ita futura sint suis ēē actuale n̄ videntur. coineri in æternit.e
nisi solus virtualiter; ut effectus in causa; de quo modo eandi nulla
ē difficultas solus q.o q.d creaturæ existunt resultat relatio præsentiæ,
et coexistentiæ int.r Deus, et eius æternitatem, et creaturas existentes:
nomina autem, quæ significant rem Dei ad creaturas, ut existentes,
et terminantes actiones Dei n̄ conveniunt Deo ab æterno, s.d in tempo-
re, quia vere Deus in tempore dicitur Dnus, Creator, et Salvator;
ut docet D. Thomas sup.a q.e 13. art 7. ad 3. et huiusmodi videtur
denominatio præsentis, et coexistentis creaturis in ēē entis, nam
dicit rem ad creaturas, ut existentes, et terminantes actiones pro-
ductivas, l. conservativas Dei; ac proinde Deus ab æterno n̄ coexis-
tit, nec ē phice præsens in ēē entis creaturis, s.d hæc denominatio
convenit ipsi in tempore, et à fortiori convenit in tempore creaturis
coexistentia, et præsentia rei Dei; nec obstat, q.d æternitas sit mensura
infinita, et tota simul, nam ut hoc verum sit, exercitium tamen, et actus
2.us mensurandi, et coexistendi creaturis connotat existentiam
phicam, et passivam productionem rei mensuratæ, et ita n̄ convenit æter-
nitati, nec Deo ab æterno, s.d in tempore, ut actus 2.us creandi,
et conservandi loca per immensitatem, et terminandi per modum
suppositi naturam humanam in tempore conveniunt Deo, quamvis ipsa
immensitas, et virtus terminativa habeant in se infinitatem; ac pro-
inde, ut Deus in tempore incipit creare, et ēē in creaturis,
et terminare humanitatem Xpti; ita in tempore incipit mensu-
rare durationem, et existentiam creaturarum, et ēē ipsis phice præ-
sentem, et coexistentem, ideoque difficillime intelligitur, q.d
creaturæ phice existant in æternit.e in ēē entis.——

De scie

De Scia V.º futurorum ē dispar ratio;
nam Div.ª Cognitio in suo fali conceptu dicit ab æterno habitu-
dinem virtualem ad oia futura Cognita sm suas phicas existtias;
et presentias, quas habebunt suo tempore ex parte rei Cognitæ;
et obti materialis; ex qe V.º medij respicit Creaturas existentes, qut.
stinent in ipso Deo; nquam in obto suo; V.º cum oia contingentia, quæ
Sent ēē Successiue in tempore, Seant ēē sl in Deo per diuinam
Cognem; attinguntr oia sm suas phicas existtias, et presentias, et
ita oia futura Sl. phice presentia sunt diuinæ Cognitionis, qm-
uis n dum phice coexistant in ēē entis; quod ipsa colligit ex
D. Thoma infra art. 15. Ubi ad Saluandum diud. scim ēē inuaria-
bilem; qmuis Creaturæ sint Variabiles, cum tn rus Dei ad
Creaturas incipiat in tempore; et Varientr propter Varia-
tionem Creaturarum, Sti rus Dni, et Creatoris, sic ait ad 1.
qd Dnus, et Creator &ª. in seaum ipsis Variabilitr. Ubi immu-
tabilitem et inuariabilitatem Scia diu.ª n reducit D. Thomas ad
hoc; qd Creaturæ in mensura æternitatis Sent ēē fixum;
permanens, et inuariabile, S. adhoc, q. Sent ēē inuariabiliter
in Deo; imo Creaturis in seipsis nullo cadit inuariabilitatem
in propria mensura, nec in mensura æternitatis, et cum coexis-
tia; et presentia phica Dei ad Creaturas in ēē entis magis expli-
cite dicat rum ad Creaturas sm quod in seipsis sl, qmuis rus
Dni; et Creatoris, et similes; si rus Dni; et Creatoris Variantr,
et incipiunt ēē in tempore; eam debet Variari, et incipere in
tempore cum existtia, et presentia Dei, et sua æternitatis ad

Creaturas; ac proinde etiã in tempore incipere debet cum existiã; et præsentia phica Creaturarum ad æternitatem in ẽẽ entis, nã præsentia, et coexistiã dicunt relationes æquiparantiæ.

Ex quo Ɔtat q. doctrina S. Thõæ in hoc artõ; et S.ᵗⁱ Pᵗⁱ n̄ depẽdeat ex phica præsentia futurorum in æternit. in ẽẽ entis, n̄ tn̄ ẽ dicendum; q. futura obtiue solũ existunt in æternit. l. in diuª Cognẽ; nã et possibiliã; et quæ abstractiue Cognũtur obtiue existunt in æternit. ut in diuª Cognẽ: S. dm̄ ẽ; q futura n̄ solũ obtiue, s. et phice coexistunt, et sũ præsentia diuª cognitioni; et coent. æternit; n̄ tn̄ in ẽẽ entis, s. in ẽẽ Cognibili, l cognito; qª ipsa phica existiã, et præsentia; quã futurum habebit suo tempore trat ab æterno diuinã Cognẽ; et in hoc propriè Ɔsistit ratio præsentiæ; ut existiã Dei in rebus per præsentiã.

S. instabis: q. ut hæc phica existiã futurorum in ẽẽ Cognito sufficiat ad saluandum certitudinẽ sciæ diuª ablutẽ; n̄ tn̄ Xª mentem S. Thõæ ut q. pbat ferrara 1.° Ɔ gent cap. 66. roẽ 6. qª ubicumque S. Thõas de hac maã loquit. pro roẽ; quare Deus Cognat futura Ɔtingentiã certitudinaliter assignat hoc; q. oĩa sũ Deo, et æternit. præsentia, et q. æternitas Cuilibet tempori, l instanti temporis adest. et pt. 1.° Ɔ gent. cap. 66. et 1. p. q. 14. art 9. et 13. et de Verit. q. 2 art. 12. et in 1.° dist. 38. q. 1. art. 5., eãt tn̄ petitio prĩ si intelligeret q. oĩa sũ præsentia Deo intuitiue in ẽẽ Cognito, n̄ aũt sm̄ realem existẽ; qª assumeret, q deberet pbare, q cum n̄ sit tanto Viro; et in re tanta attribuendum; dm̄ ẽ q. ipse volebat arguere

Deus

Dey illigere futura oīa Otingentia, q.ª illigere diuiny se extendit ad oīa, quę ss. presentia Suæ mensuræ, et illi coexistunt; mensura aut̃ diuinæ intellectionis ē Æternitas, cy n̄ obly nobis presentia, s.ᵗ eg nobis futura realit. Coexistant.

Confirmat. q.ª B. Thōs supra art 9. docet: q. scia futurorū ē scia Visionis, et intuitiua, q.ª preny Dei intuitus fert. in totū tempus, et in oīa, quę ss. in quocumque tempore, st in subiā sibi presentialit.; s.ᵗ ad Visionem ētnotātig intuitiug n̄ sufficit trāri ad obiy phice preny, et existeny in ēē Cognito, et obiuo; s.ᵗ requirit. trāri ad obiy phice existeny, et praesens in mensura Cognitionis, ng Astrologus euident. sciens, q. tali loco, et tempore erit Eclipsis, l. q.ᵗ modo existit in alio emisphærio Cognit res phice existentes, et presentes in ēē Cognito; et tn̄ eius Cognitio n̄ ē intuitiua; similit. Propheta per reuelatioñes, et nos per fides Cognimus existentis presentes s.ᵐᵃ fiados, et tn̄ talis notitia n̄ ē intuitiua, et cy Cognimus Petrū absentes Viuere, Cognimus res phice existentes in ēē Cognito; et tn̄ notitia ē abstractiua: q. Vt scia futurorū st Visionis, et intuitiua n̄ sufficit trāri ad obiy phice existeny in ēē Cognito, s. ulterius requirit. q.ᵗ obiy phice existat, et sit preny in mensura diuinæ Cognitionis, quę ē Æternitas.

R.ᵈ q. B. Thōs nullibi pbauit Dey Cognoscere futura Otingentia, n̄ p cissa Vt futura in suis causis, s.ᵗ eg Vt habentia ēē in actu, q.ª futura in ēē entis ss. coexistia, et praesentia Deo in Æternitate, l. in mensura durationis suæ Cognitionis, nec hic mus pbandi dignus erat tanto Mag.º, ty q.ª pbaret certy per incertū, per magis obscury, et difficiliūs: ty ēg q.ª prius, q. futura Cognant. ā Deo Vt

Ut habente in actu; quæ q. Coexistant, et sint præsentia in æternit.
cum causant. per div. Cognis practicam, qua Cognunt. Ut habentia esse in
actu; et prius e trahe hanc Cognis; quæ existere in æternit. aliàs
etiam possibilia in æternit. existerent, s. probauit intentus D. Thom.
q. Cognio div. fiacrosy mensurat. æternit. et ita ut æterni-
tas e tota simul, et absque ulla sucessione existens, totum
tempus comprehendit, ambit, et includit, et attingit, nec alicui parti
temporis deest. et ultra transcendit, et absque ulla additione
l. diminutione sua, indivisibilitatis; ut nunc stans e præsentibus
temporibus, et omnibus rebus temporalibus; ita div. Cognitio absq.
ulla sucessione, additione, l. diminutione tota simul existens
Cognit omnia, quæ in quacumque temporis differentia existunt, ut sibi
præsentialit. existentia, et coexistent. st. mo Deus Cognit contingentia in
hoc tempore existentia, ut sibi præsentia, et coexistentia; ita Cognit ipsa
ab æterno cum eodem mo perfectionis, extensionis, et rationis;
ac proinde div. Cognitio n. trahit. ad contingentia, ut continet præ-
cisse in suis causis, s. et prout habent suum esse actuale existentiæ.

S. Observandum e, q. aliud e dicere æterni-
tas comprehendit, includit, et mensurat omnes differentias temporis, et
omnes res temporales; aliud u. q. ipsas includit, et mensurat ab
æterno, et per semper; primum enim verum e, et asseritur a D. Thom., nam ad hoc
verificandum, sufficit, q. ipsas contineat, et mensuret permanent.
ex parte sui, et sucessive ex parte ipsarum, st dicitur q. ætas se-
nis continet plures ætates sub uno se invicem succedentes, et seni
coexistentes, et ipsa æternitas mensurat, et continet omnes res tem-
porales, eo quoniam exercite existunt in tempore simul ex parte
sui, et sucessive ex parte rerum exercite existentium in progressu

Mensura temporis: 2.us V.o ẽ falsũ, et nullibi asserit.r à D. Thõ. Similit.r eñ Æternitas sua indivisibilit.r ẽ præsens õibus temporibus, ut sedens in via ẽ præsens õibus transeuntibus: æternitas tñ ñ ẽ præsens õibus temporibus, et rebus temporalib. semper, et ab æterno; nec res temporales sũt præsentes Deo semper, et ab æterno, hoc enĩ numquã dixit D. Thõs, potius ẽst.a cuius doctrinã; nã semper asserit, q.d nihil creatũ ẽ æternũ extra Deũ, s.d solũ in intellectu div.l V.e in 1.o Sent.e 8. q.e 2 art 2. ad 5. ait: q.d ratia sũt æterna tnũ in mente div.a, et eñ veritates enunciabiliũ futurorũ fuerunt ab æterno in Deo; et ñ aliter. et idẽ ait Sent.e 19. q.e 5. art 3 et 1. p.e q.e 10. art 3 ad 3. et q.e 16. art 7. et de Verit.e q.e 1. art 5. ubi considerandũ ẽ 10, et 11. argũ cũ suis solutionibus, et simul solutio ad 2.m et 5.m ubi futuris, et præteritis solũ tribuit ab æterno existĩ in div.l intellectu, et in ẽẽ cognito, si autẽ õia præterita, et futura ab æterno existerent in mensura æternitatis, ñ solũ entia naria, s.d eñ contingentia, et eãs veritates contingentes ẽẽnt æternæ ñ tnũ in intellectu divino, s.d etiã extra Deũ in mensura æternitatis.

Nec valet dicere: D. Thõ solũ nare, q. aliq.d præt.r Deũ sit æternũ in propria mensura adæquata, ñ tñ negat, q.d in mensura superexcedente æternitatis sit æternũ, et ab æterno. =

Nã D.a ẽ, q.a D. Thõs asserit: q.d alia à Deo, et veritates creatæ sũt æternæ, tnũ in mente div.a, et q.d fuerunt ab æterno in Deo, et ñ alit.r, s.d mens div.a ñ ẽ mensura creaturarũ adæquata, s.d superexcedens: q. negat creaturis aliquã æternitatem

in mensura superexcedenti, prout Aeternitatem, quae venit in divi. intuitu q.ª futuris, et praesentibus non d. venit existentia aeterna in esse entis extra divinum intuitum, ideo non appelat D. Thomas absolute praesentia Deo, sed quasi praesentia l.º 1.º d. gent. cap. 66. dicens: quidquid igitur in quacumque parte temporis est coexistit ab aeterno quasi praesens eidem. et paulo infra. quidquid igitur per totum decursum temporis agitur divinus intuitus in tota sua aeternitate intuetur quasi praesens, nec tamen, quod quaedam parte temporis agitur, semper fuit existens.

Et si Objicias D. Thom. super Boetii lib. 5. de Consolatione prosa 6. dixit: quod licet futurum non possit realiter coexistere tempori praesenti, potest tamen coexistere aeternitati. Verum non sequitur quod si aliquid existit aeternitati, quod protanto simpliciter existat. verba integra refert Mag. Idep. Michael hic dub.º 2. n.º 306.

Resp. haec Commentaria non esse opuscula D. Thomae nec inter eius opera inveniuntur, sed secus esse, admissa autem. Resp. Verba praedicta esse intelligenda de coexistentia futuri vi aeternitatis non ratione sui, sed ratione divinae Cognitionis per aeternitatem mensuratae; nam aeternitas non respicit, nec extenditur in actu 2.º exercito ad futura ab aeterno nisi ratione divinae Cognitionis, qua futura ab aeterno Cognoscuntur, quod constat ex objectione, cui Respondet D. Thomas; quae procedebat de praesentia futurorum vi divinae cognitionis, nam erat huiusmodi; non ens non potest alicui esse praesens; sed praeteritum, et futurum est non ens: ergo non potest esse praesens divinae Cognitioni; quod Argumentum clare procedit de praesentia futurorum vi divinae Cognitionis, et solum mediate vi divinae aeternitatis.

Ad Confirmationem Resp. quod melius probaret Confratio

mundi

Mundus, et omnes Creaturas fuisse ab aeterno in propria mensura, quae in mensura aeternitatis; cum enim in defin.^e notitiae intuitivae non ponatur praesentia notitiae, sed obti, quia non dicitur notitia praesens rei, sed nõa rei praesentis; ideo aliis requireretur ad notitiam intuitivam praesentia, et existentia propria obti in sua propria mensura, quae in mensura Cognitionis: et D. Thomas art. 9. cit.^o existentiam obti requirit in tempore ad scientiam Visionis, et non existentiam in aeternitate; cum ergo ad notitiam intuitivam, et scientiam Visionis sufficiat praesentia, et coexistentia propria obti in proprio loco, et tempore, in esse Cognito; a fortiori sufficiet coexistentia, et praesentia obti in aeternitate, non in esse entis, sed in esse Cognito; Ve. neg. 2da. maior, et ad probationem Rx. quod ut observat D. Thomas 1. per Hierm. lect.^e 14. et qdlibet. 11. art. 3. cum nostra Cognitio mensuretur tempore per se, l. per accidens non est tota simul, variatur. sin differentias temporis; et ita aliter Cognimus praesens, aliter praeteritum, et aliter futurum, l. absens: Ve. sub nostra Cognitione cadunt res sub rõe praesentis, praeteriti, et futuri, quando ergo dicimus, quod ad notitiam intuitivam, et Sciam Visionis sufficit praesentia physica obti in esse Cognito, loquimur de esse Cognito per modum praesentis; quando sit obtum solum physice existens in esse Cognito Cognitum. vi a perfecte, et cum eodem modo Cognoscendi, quo Cognitum, quando est physice existens; et praesens a parte rei, in propria mensura; et ita Contingit in divina Cognitione ut dictum est; non Ve. in Cognitione nostra; quia Astrologus non Cognoscit eclipsim per modum praesentis modo quo Cognoscit ipsum, quando ipsum intuetur. nec Prophetae; nec nos Cognimus existentiam Triados per modum praesentis; modo, quo intuetur a Beatis; nec Cognosco amicum absentem

existere per suam praesentiam, sicut ipsum cognosco intuitive, quando est praesens, Ut huiusmodi Cognitionem non sit notitia intuitiva; bene tamen Cognitio futurorum in Deo, quia Deus Cognoscit futurum per suam praesentiam cum eadem perfectione, et eodem modo, quo ipsum Cognitio quando existit in tempore.

Considerandum tamen est (ait D. Thomas q. 16. de malo art 7) quod Cognoscere futurum in causa sua, sicut Astrologus Cognoscit eclipsim futurum; nihil aliud est, quam Cognoscere praesentem inclinationem Causae ad effectum, Ut hoc non est propria Cognoscere futurum, sed praesens Ut Cognitio futurorum propria est Dei secundum illud Isaiae 41 annuntiate, quae Ventura sunt; et dicemus, quod dii estis Vos, et quia D. Thomas in hoc articulo intendebat salvare certitudinem scientiae, quae est propria Cognitio rei futurae in seipsa, et non solum in praesenti inclinatione suae causae; ideo in hoc articulo recurrit ad praesentiam futurorum in seipsis non divinae Cognitionis mensuratae per aeternitatem; quamvis ad salvandum hanc Certitudinem sufficeret, quod Deus Cognosceret futura in essentia divina, vel sua; et in idaeis determinatis per decretum efficax; haec tamen Cognitio futurorum in decreto divinae Voluntatis non est propria Cognitio rei futurae in se ipsa; nisi divina Cognitio attingat ad ipsam existentiam rei futurae; ideoque in hoc articulo sic infert: Ut omnia, quae sunt in tempore sunt Deo ab aeterno praesentia non solum ea ratione, qua habet rationes rerum apud se praesentes, Ut quidam dicunt, sed quia eius intuitus fertur ab aeterno super omnia, prout sunt in sua praesentialitate, Ubi Utrumque modum Cognoscendi futura concedit Deo, et tamen re

et in re ē ideḡ mūs Cognendi; q.ª Cognitio, que trat. ad Ideas Vt decretas per decretū transit ad Cognendū futura; ḡit SS. actu in se ipsis in ēē Cognito; et Hec dicta sufficiant pro expositione litera Huius articuli. –

Dubium 1.ᵐ
Quæ sit fra Constitutiua futuri Contingentis?

In Duobus Consistit difficultas, ng 1.° Controuertitur int. Theologos, an sit actualit. presens, et existens fra, a qua aliqd denominet. futurū. – Hoc supp.to q. Hec fra debet ēē actualit. presens, inquirit., quenā sit ista fra demonstrans res futurā.

Circa 1.ᵐ Varzquez 1. p.ᵉ disp.ᵉ 65. cap. 4.; et expressius Herice disp.ᵉ 6. de scia Dei cap.ᵉ 6. existimant frā adequate Cstituentem, et denominantem futurū n.ᵗ ēē aliqd actualit. presens, et existens; q.ª Vt ait Herice n.° 91. destrueret nrā libertatem, q.ª Hec actualis futuritio tā stricta hēt Cnexionem cū existentia, Vt nec de poā Dei absoluta possit disiungi; q.ª tā impossible ē, q. factū n. fuerit, quā q. futurū n. sit; n. igit futuritio actualis ē ante ans existentia actus liberi; et ea posita n. pot n. poni actus liber per talem futuritionem actualem Cadit. indiffra prius; et libertas actus, V.ᵉ asserit, q. futurū pro materiali dicit ipsā rei existentiā, et pro frali, et de Cnotato dicit, l. nationem durationis, quā res habebit in sua mensura; l. ipsū tempus presens; l. durationem Verā, aut imaginariā; l. ipsū instans æternitatis inadequate sumptū attenta eius Virtuali successione denominans intrinsece res futurā, supp.ta rei existentia

in sua temporis diffa; et haec e ratio (ait ipse nº. 92.) quare futuritio hēt variis dnesiones cū exiſtā rei; q.ª sl illq includit in suo adeqto dzū, n q.ª infert eq trquq aliqāy indepdens omnō ab ea. =

Huic eq sent.ª accedit Hurt. dispᵉ. 9. de qia lect 6. à nº. 32. asserens; q.ª futurq e ipsa exiſtā rei in instanti cognitā connotando carentiq sui in instanti prenti; et seq.ʳ Arriaga dispᵉ. 14. logā nº. 45. dicens: q.ᵈ futuritiō nihil e aliud, quq denominatiō extrinca ab exiſtā futura rei in instanti, in quo dicit.ʳ futura; quq denominatiō adequate sumit.ʳ ex ratione presentiae, et futuritione instantis segnis.

Dicendu tn̄ e cū cā sent.ª prq, à qua res denominat.ʳ futura ee aliq.ᵈ presens; et exiſtens. ita D. Thās pluribus locis infra referendis, et precipue q.ᵉ 12. de Verit.ᵉ artº 10. ad 2.ᵐ et pbt. q.ª denominatiō presens à frā prenti debet provenire, aliàs daret.ʳ effūs fralis sine frā; sᵈ res ee futurq, vg. Antixptus e denominatiō modo presens, et exiſtens, Vt cognitiō futuritionis Antixpti n e presentia sᵈ scia; et cognitiō ipsius antixpti sit presentia Vt ait D. Thās loco cit.º q.ᵃ hqc denominatiō futuri mō exiſtens, et presens debet provenire à frā mō prenti, et exiſtenti. Rent. dnaq n.ᵈᵒ min, q.ᵉ res n e futura mō, sᵈ cras, l. alio tempore sequenti, Vt nunc Antixptus n e futurus, nec actualit.ʳ hēt futuritionq, sᵈ nunc dicit.ʳ futurus suo tempore, et addit Herice nº. 92. q.ᵃ haec pp.º sl futuritiō aliq.ᵈ e; actu falsa e q.ª implicat in ais; nq cū rei futuritiō dstet ex exiſtā rei; et ex negatione durationis illius, in qua erit, e

è affirmare, sit ~~negationem~~ ēē rem existentem actu, et existentem negationem eius, seu existentem negationem durationis, in qua ipsa erit; V.º eo ff.º hac Antixpus è actu futurus sim̃ sensus adeqtus implicationem involuit, quam in adeditus doctrina fundare conantur in S. Augno lib. 11. Confessionum cap. 20 dicente: nec proprie dicitur tempora sunt tria, preteritum, presens, et futurum. q.ª sit preteritum et futurum n'ē; V.º paulo infra subdit: dicatur et tempora sunt tria preteritum, presens, et futurum, sit abutitur consuetudo V.º antixpus solum impropriè, et abusiuè dicitur futurus, sicut oēs alia res futuræ.

S.º hac solutio è D.ª Coēs Auts. consensum nec magis indiget ~~[illegible]~~ impugnatione, quam si diceremus n'ēē album; S.º nigrum; nam illa ff.º futuritio aliq.ª è actu. ab oībus conceditur, et in rei veritate è per se nota; q.ª futuritio è aliq.ª vel nihil, si è aliq.ª aliq.do debet ēē in actu à parte rei; et cum futuritio n' sit actu, q.do res ig è presens, et existens, cōiter debet ēē presens in actu ante rei existentiam, si V.º futuritio è nihil; et lz futurum nihil significat pro formali; possint negare deberent supp.; quam l. concedere; q.º futuritio aliq.do è actu sim̃ vōem, sit aliq.do sunt in actu priuationes; et nationes, sit cæcitas; et quies, et negatio rerum n' existentium; nec è satis in solida ratione, negare illam ff.º Antixpus è actu futurus: nam illa parla in actu, quamuis n' exprimatur, semper includitur in verbo è; nam quamuis antixpus propter ampliationem supponat pro eo, q.º è, l. erit, at V.º illud pratum futurum n' ampliatur pro futuritione, quæ è, l. erit; S.º deberet dicere futuritionem actu existentem X.ª exigentiam verbi de presenti; V.º negare illam.

pp^s. ē negare istg. Antichristus ē futurus. q.ᵉ ē D.ª fidei; et cū in Sacra Script.ª sint innumeræ pp.^nes in quibus dicunt^r res futuræ; et venturæ; quę à SS. Patribus ñ in sensu improprio, et abusivo; s^d in vero, et proprio explicent^r; ñ ē securū negare oēs pdictas pp.^nes in sensu improprio; nec D. Aug.^nus oppositū somniavit; q.ª solū asserit præteritū; et futurū ñ ēē propriè differēs temporis; q.ª ñ sū et ita ñ sū entia; et coentes; nec differē alicujus entis, aut speciei; q.^d verissimū ē de qualibet re futura ex parte subiti naēlis; quę denominat^r futura; in hoc tñ ñ licet inferre q.^d frā, à qua extrinsecè denominant^r res futuræ ñ sit actu existens, s^t actu ē existens; et præsens frā, a qua futura, et præterita denominant^r cognita, et amata extrinsecè ēē, s^t amor et cognitio in Deo, et ab æterno existens.

Ex quo constat pauthores pdictā ñ loquunt^r ad propositū; q. q.ª ñ inquirimus futuritiones chimericas, quę a quolibet dangi posit, s^d de frā, et futuritione agimus, quę verè, et propriè denominat res futuras; et isti Authores solū assignant frā; et futuritiones chimericas conflatas in recto ex partibus contradictoriè oppositis, s^t ex existentiā et ñ existentiā ejusdem rei; quę ēē purę chimericę fatent^r, asserentes implicare contradictiones, q.^d futuritio aliqua existat in actu; q.^d solū de chimera conflata ex ptibus contradictoriè oppositis verificari pōt; q.ª idem ñ pōt, s^t ēē, et ñ ēē, v.ᵉ ñ loquunt^r hujusmodi Authores ad propositū partis quęstionis.

2.º pb.^r cl.º q.ª futurū dicit detractiones ad ēē, l. existentiā; ng in hoc distingunt^r à purè possibili; q.ª omnino ē indifferens ad ēē, et ñ ēē dependenter ab indigrā dut^e volitionis

futurū.

futurum V.º n. ē totalit. indiferens ad ēē, et n. ēē, S. ē deteratum ad aliqd. existendum; S. hanc deterationem futurum habere n. pōt à tempore præsenti, l. imaginario; nec à mensura æternitatis, nam hæc st. indifa. ad ēē, l. n. ēē cuiusvis rei posis; nec aliq. aiiys dicunt ad hoc, qd. una ex creatis possibilibus, potius, quam alia sit futura, et deterata ad ēē, nec similit. hæc deteratio prouenit ex ratione existia, l. durationis actualis rei proxito nunc; nam hæc negatio etiam conuenit rebus pure possibilibus, quæ nullam habent deterationem cum ēē; nec prouenit hæc deteratio ab ipsa existtia, quam habebit futurum in suo tempore: g. ultra oīa prædicta debet dari aliqua fā actualis, quæ deteræt futurum in ordine ad existtiam, mīn pro ultā pte pōr. 1.º qa deteratio rei futuræ in ordine ad existtiam respicit pro tīo ipsam existtiam; S. deteratio per ordinem ad aliquam tium l. objm n. prouenit falit intrinsece ab ipso tīo; st deteratio mīæ ad recipiendam fām n. prouenit falit. ab ipsa fā, S. a prævijs dispositionibus, et deteratio volunttis ad scribendum n. prouenit ab ipsa scriptione; et sic de alijs: g. deteratio futuri ad ēē n. prouenit falit, et deteratiue ab ipsa existtiā futura. =

2.º pbr. qa si futurum denominaret, et distingueret essalit. per ipsam existtiam habendam, implicaret aliqd. ēē, aut dici futurum, et qd. nunquam sit, nam res absque suis essalibus præcijs inueniri n. pōt; S. hoc ēē falsum ostat: tum ex Phō 2.º de generatione textu 64 dicente: qd. autem nunc verum ē dicere, qa futurum ē nihil, prohibet n. fieri futurum n. quis incederet n. incedet. qd. ibi explicat D. Thōs lectº 11. dicens: aliqd. tn, et ita n. incedet. tum eg qa ex hac Phi doctrina

B. Thõs q.e 12. de Verit.e art 10. in Corp.e et ad 7. et 2.a 2.e q.e 171 art 6. ad 2.m defendit Veritatem phisicã Dminationis, qua prædicit aliq.d futurum, q.d tn n. evenit ut illa Isaiæ 38. ad Ezechiam morieris, et n. Vives. et Jonæ 3. adhuc quadraginta dies, et Ninive Subvertet.r et similit.r Vt medicus dicit, iste sanabit.r, iste morietur, et si alit.r Dtingat, n. falsum dicit, sic enim futurum erat ex ordine causarum. pb.r q.a ab existẽtiã, quã mõ res hent dicerent.r toto tempore anti futura Vera eet.

Denique haec causalis ideo res fuit futura toto tempore anti, q.a mõ existit, nõ daret.r per causam Vales, q.d tn falsum ẽ, alias prior tempore eet effus, quam causa; et similit.r posset dici, q.a mõ res existit prius fuit poslis, q.d eq ẽ falsum nõ ex.a res se het, q.a per eventum solum a posteriori infert possibilitas, et futurities præcedens existẽ. V.e B. Thõs 1.o per Hyerm. lect.e 14. lit.a f. refert Sent.a Isidori distguentis int. pole, et impole, et nariu Sm eventum, q.a solum illud ẽ pole; q.d numquam erit narium; V.t q.d semper erit, pole autem q.d q.dque erit, q.dque n. erit, quam Sent.a reijcit B. Thõs, q.a haec dinctio penes eventum n. ẽ à priori, S.d a posteriori, n. enim aliq.d ẽ narium, q.a semper erit, S.d potius ideo semper erit, q.a ẽ narium, et idem pt in alijs. V.e eq nõ futuri Dtingentis eventum se het, Vt quid posterius; et ex ipso solum, et a posteriori inferri pot possibilitas et futurities Cuiusuis rei.

S.o 3.a Arguit.r q.a in hac pp.ne antixpus ẽ futurus nihil actuale de antixpto prat.r, S.d solum existẽtiã suo tempore habenda: q. futurities n. dicit aliq.d in actu existens. ant pb.r

ans pbr. V. qa prędicta ppo soly ē Vera abusiue, et in sensu im proprio, sd si aliqd actuale de Antixpto pdicaret eēt Vera in sensu proprio, et in rigore sermonis: g in ipsa nihil actuale prat. mai pbat Hezius nº. 89. qa ppria significatio Verbi ē dep. tuit per significationy participij futuri; qa Verby ē importat per sug significationy, aut significationy aliqd de pręsenti; partici. piy Vº futurus negat toty, qd de presenti futurat importary; Vº (Vt acute aduerunt dialectici quidq) dicere: Antixptus ē futurus, proinde ē ac dicere; Antixpty ē, erit; qug acutg ad. uertentig adducit Hurt. nº. 33.

2º pbr ans in hac ppne Antixpus erit aliqd existens nihil actuale de Antixpto prat; sd sola existētia in futury ha. benda; qug significat prāy existens; g nec in hac ppne Antixpus ē futurus prat aliqd actuale, sd soly futura existētia. pt loā qa illae duę ppnes idey significant, sicuti ppnes de pręterito Adq ē pręte. ritus. et Adq aliqd fuit.

Confirat. qa pteritio n dicit aliqd positiuy actuale, sd soly negationy existētiae, qug res aliqd habuit: Vº in hac ppne Adq ē pręteritus nihil positiuy actuale prat de Adamo: g similiter futuritio n dicit aliqd positiuy actuale, sd soly ~~exis~~ negationey existētiae habendae in aliquo tempore; et conseq. in hac ppne Antixptus ē futurus nihil positiuy actuale, sd solum negatio prabit. de Antixpto.

Rx. n. ans; et ad Vm pbej nō mai. pdicta eniy ppo ē Vera in sensu proprio, et rigoroso; et ad pbej neqr ans.

q.a participiu futurum n. destruit significationem Verbi ē, neq. dem illius ppōnis ē q. Antixpus n. existit, et ē destinatio ad existendum; hanc enim destinationem importat Verbum, et participium de futuro: Vel pt in prophetia comminationis, Ve. st haec ppo ē Vera in sensu proprio Antixpus n. ē, pure, polis, nec existit de facto, s.d ē destinatio ad existendum in aliquo tempore; ita haec ē Vera in sensu proprio: Antixpus ē futurus; et n. aequivalet huic Antixpus ē, l. erit. S. Stultam fecit Deus Grammaticam, et Dialecticam huius saeculi, dum stultiloquium reputat acuta advertentia.

Ad 2.m pbem, neg. ans., neq. enim in illa ppa. antixpus erit aliqdo existens praet de Antixpto destinatio ad aliqd. existendum, quae importat per Verbum de futuro; posset tn. admitti ans, et neg. Cog. q.a illae ppones n. s.t aequipolentes, neq. st n. ē idem: futurum ē, qui incideret; et aliqdo ille incadet, Ut dictum ē ex Pho. et 1.a ppo pot dici Vera, et 2.a falsa; ita n. aequipolent istae ppones hoc ē futurum, et hoc aliqdo existat, S. stante Veritate prioris, pot stare falsitas posterioris.

Ad Confirm. Rn. q. st futuritio ē denominatio extrinseca proveniens ex decreto, quo Deus Vult, q. modo res n. sit, et tempore sequenti existat; ita etiam praeteritio ē extrinseca denominatio proveniens ex decreto, quo Deus Vult, q. res modo n. sit, et fuerit tempore praecedenti.

2.o Rn. admittendo ans, et negdo cog. q.a praeteritio dicit negationem existentiae, n. absolute, S. per ordinem ad suam cag; st per ordinem ad decisionem, l. destructionem rei, et per

Sunc ordinem, l. denotationem hēt deratione sufficientem ut possit denominare preteritum; quatenus distinguitur à pure possibili, preterito et futuro; ad mentem quo D. Thōs 2ª 2ª. q. 86. dicit, q. macula peccati consistit in privat. gratiae n. ablutae, sed per ordinem ad suam cām, que ē peccatum, et ab hoc ordine sēt derationem; unde per ordinem ad diversas cāas; l. peccata actualia distinguuntur diversae maculae in eadem aīa, licet gratiā, quae probat sit eadem; negatio vero existentiae, quae dicit futurum n. pōt sere derationem ad ēē per ordinem ad productionem, l. existentiam rei, cum haec nātio n. heat pro cāa existentiam; l. productionem rei; sed ipsam antecedat longissimo tempore, imo ab aeterno à parte ante, unde hanc derationem solum sere pōt ex deratione caāarum, et consequenter haec caāarum deratio debet ingredi ad constitutionem futuri.

Ingrediendo ad 2ᵘᵐ diversi sunt modi explicandi, et derandi formam, à qua provenit denominatio; nam quidam Anonimi apud Hurt. et Herice dixerunt futurum constitui per actuales mentis regrationes, et precipue per cognitionem divinam, qua ut futura à Deo cognuntur, q. futurum in rōe talis ē prensum, quamvis pro mōali n. existat, ut dicunt ē, sed futurum solum ē prensum in cognē l. regratione mentis, nam D. Aug. lib. 11. Confessionum cap. 20 loquens de preteritis, presentibus et futuris ait: Sunt enim haec in aīa tria quedam, et alibi ea n. video presens de preteritis memoria presens de preteritis, contuitum prensum de futuris expectatio. et ideo

ait Cap. 28. et D. Isid. lib. 1.º de summo bono cap. 9. ait: tria ista præterita, præsentia, et futura in animo tantum inveniri constat: ergo forma præsens, a qua denominatur res futura est solum Cognitio, vel mentis repræsentatio.

In hac sententia aliquid est veritatis, et aliquid falsitatis. Verum non est, quod futurum pro materiali solum debet esse obiective in mente, et Cognitione, nam licet contineatur etiam in suis causis, non tamen est in ipsis formaliter, quatenus formaliter distinguitur per sua prædicata formalia à suis causis; nam effectus in causa est ipsa causa; et creatura in Deo est ipsa Creatrix essentia, res vero denominatur futura secundum sua prædicata formalia, et quatenus distinguitur à sua causa; et à idea essentialiter cum sit ipsa aliquid rei actualiter existente, nam eadem numero res, quæ modo est præsens prius fuit futura, et cum futurum in se, non autem formaliter sit, solum habet esse formaliter in esse obiectivo vel intentionis ipsius Cognoscentis, et hoc esse obiectivum, vel repræsentativum est conditio requisita, ut res denominetur futura; et hoc solum docet D. Aug. verbis relatis. =

Loquendo vero non de Cognitione, sed de forma constitutiva futuri, ejus verum est, quod Cognitio practica Dei, quæ est causa rerum est forma constitutiva futuri, nam hæc forma est decretatio causarum; et Deus per suum iudicium, et imperium decretat ad rerum productionem (ut supra diximus) si vero sermo fiat de scientia speculativa futurorum, sive sit divina, sive Creata; de qua loqui videtur prædicta sententia sic falsum dicit, quod hæc scientia speculativa, si trahatur solum ad esse rei secundum se non denominat ipsum futurum; alias scientia simplicis intelligentiæ omnia possibilia denominaret futura; si vero hæc Cognitio trahatur

trat ad rem non prout est in se, sed ut futurum; ideo haec futuritio supponitur ex parte obiecti, cum scientia speculativa non faciat, sed supponat suum obiectum, et consequenter denominatio futuri praecedit eius cognitionem, nec a cognitione potest formaliter provenire.

Et si dicas: Cognitionem, quae constituit futurum praesupponi ad cognitionem, quae cognoscit ut futurum. =

Dicendum est: quod si haec cognitio rei, ut futurae non denominat futurum, sed supponit aliam cognitionem tribuentem hanc denominationem; de hac priori cognitione procedit argumentum factum; quia si haec prior cognitio trahitur ad eum rei in se praescindendo a futuritione non denominat ipsum futurum; si vero trahitur ad rem ut futurum, ideo supponit futuritionem; et ipsum non constituit.

2.ª Sententia asserit: futuritionem formaliter consistere in transitu quodam rei ab esse, quod habet in causa ad esse, quod in re ipsa habendum est, vel est quasi tendentia quaedam ab esse in potentia ad esse in actu, et ita esse, quod effectus habet in causa solum est fundamentum futuri, non ratio formalis ipsius; esse autem actuale ipsius pro sua mensura, seu temporis differentia est, quasi terminus futuritionis; futuritio autem concipitur a nobis, quasi habitudo quaedam; seu transitus a tali fundamento ad talem terminum. ita Suarez prolegomenone 2. de gratia cap. 7. n.º 7. et 8. et Alarc. tractatu 2. disp. 3 cap. 2. et toto hoc apparatu tantum solum dicunt futuritionem esse relationem rationis, rei prout existentis in causa ad existentiam, quam aliquando habebit, neque hic transitus, et habitudo modo, et ab aeterno conveniens Antichristo non habet esse a parte rei, sed solum habet esse obiective in nostro intellectu; et ita Suarez n.º 25. concedit, quod est ens, et relatio rationis non nostri

incatus; addit tamen, in mente Dei est obiectiva praesentia, quae esse rei futurae habet in aeternitate, ratione cuius Veritas contingens per modum praesentis Cognitionis quamvis in ordine ad nos denominetur futura secundum Varias temporis differentias.

Sed haec sententia deficit. Primo quia diversas formas constitutivas futuri assignat respectu nostri intellectus, et respectu intellectus divini confundens diversos modos; quo Deus et nos Cognoscimus futurum cum diversa forma constitutiva futuri; constitutivum enim rei semper est essentialiter idem, non ut diversimode Cognoscatur ab homine, Angelo, et Deo, ut patet in omnibus aliis rebus: quod si constitutivum Antirrgta in ratione futuri respectu nostri intellectus est praedicta relatio rationis non potest esse respectu intellectus divini ipsa existentia rei, ut obiectiva praesens in aeternitate, quatenus in ordine ad nos denominatur futura secundum Varias temporis differentias, nisi dicatur, quod illa relatio rationis Antixgti ad suam existentiam est ipsa existentia Antixgti praesens Deo obiectiva in aeternitate, et ita ens rationis erit ens reale, quo modo loquendi satis differe videtur Suarez; praeterea quod ab aliquibus refertur sententia, quae ex Hurt. et Herica impugnavimus, et certe modo in unam; modo in aliam sententiam videtur inclinare, nam numero 4. et 2. probat quod esse rei in causa declarata non potest esse forma futuri, quia hoc esse fuit in causa non est futurum; sed praesens, et ita sentire videtur, quod forma constitutiva futuri non potest esse praesens; et ex alia parte docet, quod futuritio est praedicta habitudo rationis, quae praesens est, cum Cognoscimus Antixgtum futurum.

2° deficit, quia futuritio pro fundo assignat esse rei, fuit in causa (nam ut diximus) in praecedenti sententia fundus, quod de-

q.º denominat. situm, n̄ ē res, q̄ut virtualit. existens in caūa; q.ª sic ē ipsa caūa, l. virtus caūæ; s.º ē ipsa res in sua formalit.e, et essentia prærata obtine existentia in instanti; et quatenus ē idem formalit.r cum seipsa, ut existente suo tempore a parte rei.

3.º Deficit: q.ª ante prædicatum rei, vel rōis debet assignari forma distinctiva situati; nam hic vel rōis debet habere fundam.m in re; cum ḡ in eadem caūa dimanent virtualit.r plures effec.s poles, quorum aliqui sunt situati, et ponantur in re. alij v.º n̄; inquiro cur intellectus fundat rationem ad existentiam habendam, potius in uno, quam in alio ex illis possibilibus; si enim in uno potius, quam in alio n̄ dat.r aliquid peculiare fundans prædicatum rei; ergo noster intellectus pro suo libito facit hunc potius, quam illum situm absque fund.to in re: ḡ in uno potius, quam in alio debet dari aliq.d peculiare fundans relationem situitionis; s.º hoc peculiare fund.m præcedens relationem rōis distinguit formalit.r situm; nam per hoc fund.m distinguit.r hic effec.s ab alijs effectibus pure possibilibus, in quibus n̄ adest fund.m ad habendum relationem situitionis: ḡ ante prædicatum rei vel rōis supponit formalit.r distinctum situm per realem determinationem caūæ ad producendum hunc potius, quam illum effec.m; ut com.r dicunt thōæ, l. assignant nobis aliud peculiare fund.m relationis situitionis, et per illud distinguat.r situm.

Dices: fund.m huius relationis ēē rem existentem in caūa, n̄ sim.r sed, s.º q̄ut denotat existentiam suo tempore habendam.

Contra tamen ē: q.ª iterum inquiro; unde habet hic effec.s, et n̄ ille denotare existentiam postea habendam; cum uterque æque

Virtualiť contineat in caũa, n̄g nihil peculiare ē in una, q̄ n̄ sit in alio; absque fundto dicit, q̄ hic potius, quā ille eff̄s habeat connotare exist̄g; si aūt una h̄et aliq̄ peculiare, et connotat exist̄g habend̄g; hoc peculiare fundans relationē rōis erit constitutiuū futuri, n̄g distguit eff̄ū futurū ab eff̄u, qui ē poti virtualiť contento in eadē caũa, n̄g idē ē constitutiuū, et distinctiuū.

Dicēs: hoc peculiare fundans relationē futuritionis n̄l aliud ēē, quā exist̄g connotatā, n̄g ex eo, q̄ unus eff̄s habebit exist̄g, alius v̄o n̄, unus connotat exist̄g, et fundat relationē futuritionis, n̄ v̄o alius.

S̄ 2ᵃ ē, qᵃ in hac Sentᵃ īg concedit, q̄ ab ipsa exist̄a ponenda in re h̄et eff̄s virtualiť contentus in caũa fundare relationē futuritionis, et ita ē prior nāa exist̄a rei, quā eius futuritio, q̄ eā concedit Suarez, ne destruat libertas nr̄e voluntatis, et hoc in seq̄r 2ᵃ ipsā, q̄ ipsa exist̄a, ut denotans eff̄ū contentū in caũa in ordine ad ēē, et ipsū distguens ā pure poti, erit frā constitutiua futuri, ut dicebant Hurt, et Herice; relatio v̄o rōis posteā adueniens supponit īg futurū constitutū, eū ipsū supponat īg distinctū ā pure poti, pr̄terito, et existenti.

3ᵃ et ultā Sentᵃ asserit frā constitutiuā futuri ēē decrationē, et praeparationē caũarū ad eff̄ū producendū, quā decratio ipsū eff̄ū, n̄ dū existentē, tn̄ ex nunc denominat futurū. ita D. Thōs in hoc arto et infra q̄ 16. art 7. ad 3. et 2ᵃ 2ᵃᵉ q̄ 171. art 6. ad 2ᵘ et q̄ 2. de verit̄ art 4. et q̄ 12 art. 10. et pluribus alijs locis, et Henriq. quodlibet. 12 q̄ 12.

q.e 12. Scotus in 3. dist. 21. q.e Unica §. adque; et sequent. Universi Dhce; et probatur quod futurum solum addit supra possibile determinationem ad eandem pro aliquo tempore, ut in ratione existentiae actualis conveniunt; sed hanc determinationem habet effectus futurus ad determinationem causae, ut eo ipso; quod causa sit determinata ad aliquid postea producendum; illud dicitur ex causae determinatione, ut producatur, et sic pro aliquo tempore, sicut Antichristus dicitur à Deo determinatus, ut sit tempore sequenti, et resurrectio mortuorum dicitur à Deo determinata; et praedeterminata, et sic de aliis: ergo per determinationem causae constituitur futurum, ut distinctum à pure possibili; quod extrinsecè denominatur tale à potentia productiva, cuiusque intelligatur determinata ad illum producendum:

Confirmatur. ut quod futurum dicat determinationem ad habendum existentiam pro tempore sequenti à se habere non potest, ut cum res futura adhuc nihil sit non potest seipsam extrahere à statu possibilitatis, et indifferentiae ad statum futuritionis, et determinationis: ergo hanc determinationem habet futurum à sua causa; sed non a causa, ut cum indifferenti, quae sic denominat effectum pure possibilem; nec a causa, ut actualiter influente per suam actionem in rem futuram; ut cum non dum sit, non potest habere actionem, neque recipere eius effectum: ergo hanc determinationem habet futurum à sua causa; non dum influente, determinata tamen ad influendum pro tempore futuro; et consequenter ab hac determinatione causae denominatur extrinsece effectus futurus; quamvis hanc denominationem extrinsecam cognoscat noster intellectus ad modum formae intrinsecae relativae, et ita format relationem rei futuri ad suam existentiam habendam, sicut cum cognoscimus extrinsecas denominationes visi, et cogniti.

Respondent 2.o aliqui quod futurum immediate habet determinationem ab

ipsa existia Sabenda, ng eo ipso; qd de aliquo sit Verum dicere; qd. mo e toto tempore, antiquit Verum dicere; q. erit, l. futurus erat; mete Vo. Sac detratio prouenit ab actione productiua existie, et detractione, caaly.

S. manifeste falluntr. Suiusmodi authores existimantes discursum a posteriori ee discursum a priori; cum enim Arg. res mo e: g. toto tempore anti fuit futura, discursus e a posteriori, et indicatr. ab istis authoribus, ciqug discursus a priori; Vt supra diximus, et mo amplius explicatr, ng caai et effus actiua, et Passiua sibi inuicem Correspondeant sni diuersa tempora (Vt ait Phys lib. 5. methps texai 20 et D. Thos ibi lectr. W. lit. B. ng callefactiuus respicit calefabile, calefactuus, respicit calefaciendum, et calefaciens calefactum, Ve. idem ordo, qui intr ista tria reperitr ex parte agentis, reperiri debet ex parte passi, et tri, S. ex parte agentis priore poa sni se; postea eius detratio ad agendum, et postea actualis operatio, l. productio; Ve. Sac caalis e falsa; qa hoo currit, ideo Petrus Currit Cursurus, l detrans ad Currendum: st eg Sac e falsa; qa hoo currit, l erat Cursurus, ideo pot currere: g simi= litr ex parte passi, et effus prior e poa, l. possibilitas sni a postea detratio ad eendum, et recipiendum ea, et postea actualis existia, l receptio, et coentr. Sac caalis e falsa; q. res mo fit, et existit, ideo prius erat facienda, et exitura, st etig Sac; qa res mo existit, l e futura, ideo e possibilis.

S. 2a Arguit Suarez no. 4 qa fralis denominatio futuri n sumitr ex eo, qd res habeat ee in sua caa quantumuis detratai g. fra distributiua futuri n e detratio Caaig.

aris pbr. 1° qa hoc ipsu, ut res habe ee in caa declarata, n e futura, sd pquens: q n pot in eo solo consistere fralit ratione.
2° pbr. aris, qa alias Cognoscere aliqd ee futuru, nil aliud eet, quu Cognoscere tales res habe ee in sua caa hoc, l. illo mo declarata, q dici n pot alias Angelus posset Cognoscere futura, qnus Cognibilia sunt, q pot Comprehendere ea, q habent in caus, l. Deus n pot Cpphendere futura Ctingentia cu certitudine, qa solu Cognoscere haberet ee in Caa, l. videt ferenti, l. ad summu inclinatu ad Ung partem, qd n satis e ad Certu Cognem, Ut docet B. Phus in hoc artto, et passim Cstat.
3° qa ex ipsaru ppu eloquiony dnictione Cstat n ee fralit idem res ee futuru, et habe ee in caa declarata, id enim n pot intelligi de caa declarata in actu 2°, qa illa n e caa in poa, sd in actu, intelligitr q de caa declarata in actu 1° sic aut ee caa declaratu, et effu ee futuru n sunt fralitr idem: tu qa illaemet duae ppnes n sunt synonimae, ac proinde in ipsis sigficatu e aliqua diversitas: tu etiam qa prius naa hic res ea in caa declarata, quu sit futura, tu Denique qa pot caa n ee declarata in actu 1° et effus ee futurus, et econverso, pot caa 2a ee declarata simplicitr et effus n ee futurus, et coent n e idem fraliter caa ee declarata, et effu ee futuru.
Rn. ndo. aris, et ad 1a pbes no caa ng etiam relatio rei ad existu habendu e pns, et tn in ipsa Cstituit arguens futuritionem, cu enim futuritio sit pquens, qmvis futuru

n̄ dẏ sit; nario debet consistere futuritio in aliquo existenti; ut dictum est =

Ad 2.um probes dicendum, quod neque est ex ipsa D. Thomae q.ne 16. de malo art. 7. dicentis, quod Cognoscere futurum in causa sua, nihil aliud est, quam Cognoscere partem inclinationis causae ad effectum, ut hoc proprie non est Cognoscere futurum, sed praesens. et idem ait ibi ad Anibald. dist. 2ª. q.e 2. art. 4. nec ex hoc sequitur, quod Angelus possit Cognoscere futura, quae Cognoscibilia sunt in ratione futuri, quia non Cognoscit determinationem causae 1.ae, a qua primaliter provenit futuritio et effectus contingentes futuri, qui dependent ex libero arbitrio cognoscere non potest, cum non Cognoscat determinationem liberi arbitrii, nisi ipsi manifestetur; Deus vero Cognoscit futura in determinatione sui decreti efficacis, cui resistit non potest, et ita infallibiliter Cognoscit futura in determinatione praecisa causarum 2.arum; Deus Cognoscere non potest certo, et infallibiliter futura, sed ipsa certo Cognoscit in seipsis, quia eius intuitus ab aeterno fertur in omnia futura, secundum existentiam, quam habebunt in suo tempore, et res dum est, necesse est esse, ut dicit D. Thomas in hoc art.o.

Ad 3.um probes Respondetur, quod determinatio causae denominans effectum futurum, aliquando est solus denominatio in actu 1.o, ut contingit in causis naturalibus, aliquando vero est libera determinatio Voluntatis in actu 1.o, quae solum sahat ut determinatio in actu 1.o virtutis potentiae executivae, sicut modo intendimus Cras scribere, quae intentio est actus 2.us Voluntatis, et determinatio in actu 1.o potentiae motivae Calami, et in hoc sensu concedimus, quod forma denominans futurum est determinatio in actu 1.o, et negamus, quod formaliter non sit idem res esse futurum, et habere esse in causa determinata, et ad 1.um probes

Respondetur

Rx. predictas pp.nes n. ẽẽ synonimas; l qa saltẽ pro materiali s.
diuersas; nã cũ dicitr. causa ẽ decreta subiũ supponit pro causa;
l qa saltẽ distguntr. penes implicitũ, et explicitũ, ut deffitũ et di-
ffinitũ; Va adhuc istæ pp.nes res ẽ futura, et res ẽ decreta exorte
per decretionẽ suæ causæ ad eandẽ: n. st. synonimæ, qa in una
prædicatũ ẽ diffinitũ, et in alia deffitũ = Ad 2q Rx. qd prius
ẽ in gẽre causæ formalis rẽ ẽẽ in causa decretã, l causã ẽẽ decretã,
quã rẽ ẽẽ futurã, nã forma denominans ẽ prior Dcreto deno-
minato, ut prior ẽ unio, quã ẽẽ unũ = Ad 3q Rx. posse
Dtingere, qd causa 2a n. sit decreta prius in tempore, quã sit
effũs à parte rei existens; ut pt in actu meritorio Angeli,
quẽ habuit in 1o instanti, et tunc talis effũs nullã hẽt futuri-
tionẽ ex ui causæ 2æ et tn. futurũ ab æterno ex decretione
causæ 1æ, seu decreto efficaci Dei, ut docet D. Thõas 1. pe. q. 16.
art 7. ad 3. similitr. Dcedimus, qd pôt causa 2a ẽẽ decreta, et
effũs n. ẽẽ futurũ simplicitr. per ordinẽ ad causã 1ã, habebit m.
futuritionẽ per ordinẽ ad causã 2ã; ut pt in morte Ciẽg, et sub-
versione Ciuitatis Niniuẽ, ut ait D. Thõas locis citatis, et 1.
pe. q. 19. art 7 ad 2m.

St. Obijcies: D. Augnus lib 16. Da fausty.
cap. 4. dicentẽ; tgenim poss futura n. fieri, quã n. fuisse
facta præterita. et D. Anselmus idẽ dicit lib de Dcor
dia gratiæ cũ libero arbitrio. qd X a st. Patres impole ẽ
aliqd ẽẽ futurũ, et qd n. eveniat. —

Rx

Rx q.d ibi S.ti Patres loquunt.r de futuris simplicit.r et omnibus modis; quae sunt futura per ordinem ad causam 1.m et ita sunt a Deo efficacit.r decreta, et praevisa ut futura; 1. non loquunt.r de futuris per ordinem ad causam 2.m praecise; quae non sunt futura simplicit.r et omnibus, quamvis etiam in hoc sit magis, et minus; nam q.do causae 2.dae sunt decretae ad effectum producendum, et solum per miraculum possunt impediri; tunc talis effectus absolute dicit.r futurus, et de ipso datur vera scientia; et huius modi sunt Eclipses Solis, et Lunae; q.do vero causae sunt naales, et decretae, s.d naalit.r impediri possunt per aliquas causas 2.as ut fructus Arborum, et Terrae; tunc effectus non dicunt.r absolute futuri, s.d cum addito, ut contingentur; quae est dictio diminuens; et sic etiam dicunt.r futura contingentia; quae dependent ex decretione liberi arbitrij vertibili de uno in aliud.

2.o Arguit.r Suarez n.o 5. et est Replica 3.a praedicto; q.a per decretum efficax, aut per liberam determinationem divinae voluntatis non potest effectus denominari futurus: e.o fra distinctiva futuri, neque est decretio 1.ae causae; antecedens prob.r 1.o nam formalit.r, et in rigore aliud est esse volitum, et esse futurum; nam illud est primus, et ratio seu causa alterius, praeterea; si verum est posse Dei executivam esse rationem directam a volunt.e; nam a potentia executiva debet provenire rem esse futuram; s.d per decretum denominatur res volita a Deo: e.o non denominatur futura.

2.o q.a si loquamur de volunt.e intentionis, per illam non potest dici, q.d res sit formalit.r futura; s.d solum remote, et quasi radicalit.r, et similit.r per volunt.m executionis non denomi-

n. denominat. res fralit. futura, S. per actus poa executiua subsequentis: g. per nullum decretum denominat. res futura.

3.° q.a effectus prouenientes, et a causa 2.a n. solum ex Dei decreto, S. et ex causa 2.a debent sem futuritionem; q.a ab eadem causa hēt res, q.d sit futura, aqua habitura a ēē, cum fuerit præsens: g. n. bene explicat. fra futuri præcisse per decretum efficax Dei.

4.° q.a si futuritio actus liberi proueniret ex decreto efficaci Dei; destrueret. eius libertas; nam posito tali decreto, nario poneret. actus, et n. posset a volunt.e omitti aliàs frustraret. voluntas efficax Dei: g.

5.° q.a futuritio peccaminosa n. pot. prouenire fralit. a decreto Dei; cum ab ipso nullo modo causet. g. 6.° pb. q.a res ut futura ē obiectum volitum per decretum efficax Dei, nam Deus ab æterno voluit Antixptum mō ēē futurum, S. obiectum nequit dstitui fralit. per actum quem trait; aliàs talis actus eēt reflexus, et a se ipso specificaret. g. decretum n. ē fra dstitutiua futuri.

7.° q.a decretum efficax Dei ē causa efficiens futuritionis Creaturarum; S. n. ē causa efficiens sui ipsius: g. futuritio Creaturarum n. dsistit in decreto diuino: maior pb. q.a res ēē futurum ē quædam veritas Creata, quæ a Deo causari debet: g.

Confirmat. q.a si ex denominatione causæ 1.æ sumeret. futuritio, n. solum ex decreto, S. et ex scia practica Dei, quæ ē causa rerum sumeret. futuritio, quod supra dixsimus; hoc autem ē impole, aliàs Deus, qui futura Cognit directe in sua decratione, directe Cognoceret in sua scia practica, q.d ē impole; nam Cognitio ipsius Cognitionis n. ē directa; S. reflexa: g. ex decratione causæ 1.æ n. sumit rerum futuritio.

Rẽ. n. 2do ans; et ad 1.m pbs. Rẽ. q. est Volitus et est futurus distguunt. ex parte subti; q.a Volitus è universalius, cy eg presens sit Volitus; ex pe. V.o fice denominans ss. idey in re, roè tn distguunt. q.a denominationey futuri n tribuit decretuy; nisi put efficax è; denominationey v.o voliti tribuit sm roey Co.ey Volitionis, et parum interest, q. pôa executiua roè distguat a Voluntate; ng determ. pôa executiua per decretuy diuiny Voluntatis; et ab hac determinatione pôa executiuæ dicit. res futura.

Ad 2.m Rẽ. 2do per Volitiony intentiuy dtitui res futura inchoatiue et radicalit., et per Volitioney executiuy Spletiuy et fralit.; q.a per utrgque suo ordine determ. pôa executiua ad producendy effy tempore determ.; et in sent.a n Scedente Vsy activy post ingeniy diu.a Volitionis (quy defendimus in tractu de pdestinat.e) ipsa Voluntas intentiua immete, et roè sui applicat, et determ. fralit. pôy executiuy ad opus; et ita ab ipsa sumit fralit., et Splete futuritio finis intenti; quamvis futuritio mediorum in partilari n proueniat immete, et fralit. ab intentione finis, sd ab electione mediorum.

Ad 3.m Rẽ q. futuritio eg desumit. ex determinatione Caûsay 2.ay, sola tn futuritio desumpta ex decreto efficaci Dei è talis simplicit., et oibus modis=

Ad 4.m Rẽ q. decretuy efficax Dei pdiffinitiuy n tollit, sd. potius infert, et causat libertatey actus futuri; ng per ipsy Vult Deus, q. actus fiat libere, et ita fiat à nra Volunt.e q. in ipsa remaneat potestas ans; et in sensu diuiso ad omissioney actus. in sent.a v.o Molinistarum asserentium Dey Scurrere ad actus

ad actus liberos per decretum indiferens, q. dicit^r concursus indiferens in actu 1°. futuritio actus liberi desumi n. pot ex tali decreto, cum sit omnino indiferens ad actum, et omissionem actus, st nra Voluntas antecedent^r ad nram detrationem.

Ad 5^m R^o q^d. futuritio peccati n. prouenit formalit^r ex decreto Dei, s^t ex detratione pote peccandi, quae nullo mo prouenit à Deo; hanc tn detrationem cognit Deus in suo decreto permissiuo, nam eo ipso, q^d. Deus nolit adiuuare nram Voluntatem ad bonum, ipsa infalibilit^r se detrabit ad malum; futuritio V^o. oium aliarum rerum, quae sunt effus Dei prouenit ex decreto diuinae Voluntatis; et etiam de his rebus loquti sumus in CC^e.

Ad 6^m R^o q^d. per decretum directe n. Vult Deus, q^d. res sit futura, s^t q^d. mo n. sit, et sit tempore sequenti, et ab hoc decreto denominat^r res futura, et detrata à Deo ad eendum, q^a. tn Deus eodem actu, quo Vult aliq^d. obum, Vult se Velle illum, et tale obum ee à se Volitum, detratum, et futurum; ideo, quasi reflexe per idem decretum Vult Deus, q^d. res modo sit futura, et prędetrata ab ipso Deo.

Ad 7^m R^o. q^d. decretum diuinum n. è caa efficiens futuritionis desumpta ex decreto Dei, s^t futuritionis desumpta ex caus 2^is nam rem ee futuram per decretum diuinum è solum denominatio extrinca proueniens ex ipso decreto, et ita pro formali n. hat caam efficientem, s^t extrinca denominatio cogniti, Voliti, et prędiffiniti à Deo; pro materiali V^o. futurum dicit Veritatem Creatam, n. exercita, s^t signate, V^e talis Veritas è Creata nominalit^r, n. V^o. participialit^r, st pure pole, et prętecitum è ens

Creat nominalit, n. vo participialit = Ad Confirm. Rp. n. 3º
min: nq Deus per scientiam practicam directe Cognit futura in decreto,
et etiam reflexe Cognit futura in seipso; q. nullum e in Ḋveniens.

Ex dictis sequuntur definit. futurorum, nq futurum
absoluta e, q. modo n e, e tn determinat per suam cam ad eandem tempo:
ra sequentia. futurum infalibile e, q. det in sua caa determinatio:
nem immutabilem, et efficacissimam, quae impediri n pot, qualis
e decretum efficax Dei, futurum naturale e, q. e determinatum in caa naturali
solum impedibile de pota Dei absoluta, et per miraculum. futurum
Contingens e, q. e determinatum in caa naturalit. impedibile, et ab intrin:
co mutabile, et ita pot n Ḋtingere, et sic futurum liberum dicit.
Contingens in hac universali acceptione, s. in qua Coiter
loquuntur Theologi de futuris Ḋtingentibus in hac materia; nam
in alia acceptione magis stricta Ḋtingens distinguitur a libe:
ro, et solum dicit. Ḋtingens, q. provenit a caa naturali determinata
ad unum, impedibile tn ab alia caa naturali; liberum vo e, q. pro:
cedit a caa habenti ex se potestatem indiferentem ad posi:
tionem, et omissionem actus, et effectus; l. ad actus oppositos; et
cum caa 1ª sit libera, et Ḋtingens in lata acceptione Ḋpara:
tiua ad ipsum, oes eius effectus dici poss. liberi, et Ḋtingentes, nq
oes potuit Deus producere, et n producere, vo distinctio int.
effectus Ḋtingentes et naturales n sumit per ordinem ad Cam 1am
s. per ordinem ad 2am distinctio vo int. naturalia et Ḋtingentia in
ee entis sumit. ab intrinseco; nq ens naturale dicit, q. e ab intrin:
co incorruptibile, et ita semel productum naturalit. n pot n ee,
ens vo Ḋtingens dicit, q. e ab intrinseco corruptibile, et ita pot

pot ēē; et n ēē; in præsenti autem mā n loquimur de Contingenti, et nario Sin ēē; S. de nario, et Contingenti in rōe effis; et per ordinem ad Cāg narig; et Contingentem.

Dubium 2.um

An in propositionibus de futuro Contingenti det.r determinata Veritas antecedenter ad Div.m decretum?

Certum ē q. in futuris Contingentibus dat.r ex aliqua parte determinata Veritas; cum enim ipsa Deus, et Propheta vere; et certe Cognoscant, debent ēē determinate Vera; alias falli posset Deus; iudicans ad Verum, q. in se Verum n ēēt Vg. si iudicaret, q. Petrus curret cras, et ipse cras n curreret; hanc tn determinationem Veritatis in Sent.a B. Thōe hent futura Contingentia, ex Vi decreti præffinitivi Dei, si futura sint effus Dei, si V.o futura sint peccata hent Veritatem determatam ex Vi determinationis poēe peccandi, quæ determinatio prævidet.r a Deo futura in decreto permissivo peccati, et defectibilit.e nri liberi arbitrij; V.e difficultas Solum procedit de futuris Contingentibus præscindendo à decreto Dei, l. pro signo rōis præcedente liberam determationem Div.æ Voluntatis, licet n sit signum, vel instans, in quo, S. a quo, et cum oēs effus Dei Comparative ad Div.m Voluntatem sint liberi, et Contingentes, eadem difficultas ē de oībus futuris, qmvis sint entia naria, et incorruptibilia, antequam a Deo producant.r

1.a Sent.a asserit in futuris contingentibus, et propositionibus de futuro Contingenti esse determinatam Veritatem prescindendo a divina predefinitione efficaci, et antea ad divinum decretum, quam determinationem fere omnes desumunt ex futuro eventu, nam eo ipso quod res modo sit presens, fuit toto tempore anteriori et ab aeterno verum dicere: haec res erit, vel futura est. alii vero sane determinationem desumunt ex lege contradictoriarum, quarum necesse est, ut una sit determinate vera, et alia determinate falsa, hanc Sent.am tenuit Ocham in 1.o dist.e 38. q.e unica, et caeteri nominales, quos postea sequuntur Vazquez, Suarez, Arrubal, Perandus, Herice, Hurt., Arriaga, et Coninck. moderniores defensores scientiae mediae, et quam plurimi committunt vitiosum circulum in probatione suae Sent.; nam probant in futuris contingentibus esse determinatam Veritatem, quia Deus ipsa cognoscit, et e contra probant Deum cognoscere futura contingentia, non in suo decreto, sed in ipsa Veritate obiectiva, quia contingentia habent determinatam Veritatem independenter a predefinitione Dei; et non ideo contingentia esse futura, quia cognoscuntur a Deo, sed ideo cognosci a Deo, quia sunt futura.

2.a Vero Sent.a a nobis sustinenda, asserit in futuris contingentibus, vel in propositionibus de futuro contingenti non esse determinatam Veritatem praescindendo a Decreto predefinitivo Dei, haec fuit Sent.a Phi. 1.o per Herm. cap. 8; quem in hoc errasse asserunt 1.e Sent.ae authores; sed eius Sent.am sequuntur Boetius in commentario D. Thomae ibi lect.e 13. et in hoc arto, et in 1.o dist.e 38. q.e 1. art 5. ad 2.m et 3.m et q.e 16 de malo arto 7. et q.e 2 de Verit.e arto 12 art q.e 6. art 3. ad 6. et 1.o contra Gent. cap. 67. et pluribus aliis locis, et Scotus in 1.o dist.e 39. q.e 3. et sequuntur Universi Thomistae, et Scotistae, et ex Jesuitis Molina Belarminus, Toletus, fonseca, Enriquez, Pereira, et alii quos referunt Sic Salmantic. dub.o 6.o et Villegas Controversia 3.a cap.e 3. et probatur ratione Phi. quia si in futuris liberis et contingentibus

daretur

daret. detrata Veritas, destrueret. libertas; et contingentia ovi effectus; et causas, et ex causa 1.a coexiste impossible: quod illud ex quo seq. maior pbr. 1.o loquendo de effectibus, qui à solo Deo producti sunt, nam si ex eo quod mò existat cælum, fuit ab æterno verum dicere; quod cælum erit ante omne decretum liberum, seq. quod Deus ante decretum producendi cælum non habebat potestatem indiferentem, sed omnino detratam in actu 1.o ad decernendum productionem Cæli; sed hoc ipso tollit. libertas divinæ Volitionis, nam potentia naturalis est in actu 1.o detrata ad unum; et div.a Voluntas ant. ad omne decretum liberum esset detrata in actu 1.o ad unum, scilicet ad decernendum productionem Cæli, et consequenter non esset potentia libera, sed naturalis: quod si in futuris contingentibus dat. detrata Veritas anterior ad decretum div.æ Volitionis, destruit. libertas Dei. maior pbr. quia illa potentia est detrata in actu 1.o ad unum; quæ ad aliud extendi non potest; sed pro signo rationis præcedente omnem actum liberum divinæ Voluntatis extendi non poterat ad decernendum non productionem Cæli; quia ergo pro illo signo futurum erat Cælum, et decretum producendi ipsum X.a sent.s D.a ergo, et Deus facere non potest, quod Cælum futurum non producat. illo tempore, ut fatent. etiam D.rii quia Cælum dicit. futurum ab existentia habenda aliquo tempore, et non futurum ab existentia nunquam habenda, et sic Deus facere non potest quod Cælum aliquando sit, et quod numquam sit, ita facere non potest; quod Cælum futurum et decretum producendi ipsum numquam sit, et consequenter si pro illo signo rationis, ergo Cælum erat detrate futurum; in div.a Volunt.e erat potestas anti indiferens ad productionem, et non productionem Cæli, sed erat omnimoda detratio ad decernendum Cæli productionem; cum autem hæc detratio non proveniat ab ipso actu libero divinæ Volitionis, nam loquimur anterior ad omnem actum liberum, nec proveniat ab extrinseco ex præ detratione agentis superioris, ut in nobis præ detrat. à Deo, quæ præ detra-

pdetratio cum sit actiens ab extrinseco Aduenieus supponit, et perficit indifferentiam potestatis nrae Voluntatis, in qua Consistit libertas, et solum tollit indifferentiam suspensionis, quae è imperfectio libertatis; Contra haec determinatio diuinae Voluntatis ad decernendum Cœli productionem Conuenit ipsi ab intrinseco, et ex natura sua, ac proinde non è potentia libera, sed naturalis ab intrinseco determinata ad Vnum.

Idem Arguus fit de Volunt. humana; nam si modo Verum è determinate, quod Petrus cras convertetur, et haec futura Conversio infallibiliter erit, nec potest cras omitti; quia falsificaret. Scientia Dei, ergo Voluntas Petri modo non è indifferens ad Conversionem Crastinam, et eius omissionem, sed omnino determinata ad Conversionem; sed haec determinatio non Conuenit Voluntati Petri ab extrinseco, nam praescindimus à decreto, et definitione Dei: ergo haec determinatio ad Conversionem Conuenit Voluntati Petri ab intrinseco, et ex natura, et consequenter Voluntas Petri non è potentia libera, sed naturalis determinata ad Vnum.=

Haec ratio, supposita doctrina data dub.° praecedenti non Videtur demonstrativa; cum enim futuritio effectus, vel actus ex determinatione causae proueniat, Vt probatum è; futuritio determinata infallibilis actus liberi ex determinatione infallibili potentiae debet prouenire, sed haec determinatio infallibilis potentiae liberae non Conuenit ipsi ab extrinseco praedefinitivo Dei (Vt modo supponimus cum Janij) nec prouenit ex ipso actu libero, cum non dum existat: ergo Conuenit Volunt.i ab intrinseco, et ex natura sua, sed è et potentiae ab intrinseco, et ex natura sua determatae ad Vnum actum è esse potentiae naturalis, et non liberae: quod implicat, quod praedicta determinatio, et effectus futuri habeant determinatam et infallibilem Veritatem independenter à praedifinitione Dei.

Respondent Janij quod determinatio diu.ae Voluntatis

Voluntatis ad decretum futurum de productione Cæli, et Voluntatis Petri ad Conversionem crastinam non tollit libertatem divinam, aut humanam; quia hæc determinatio non provenit ex aliqua suppositione antecedenti, sed ex ipso actu libero, non quidem exercite existente, sed solum futuro et obiective existente in Cognitione divina, et ita est determinatio consequens naturam actus liberi Voluntatis.

Sed hanc solutionem pro ea parte, qua admittit futuritionem in decretis divinis, acriter impugnant Universi Thomistæ, et Vazquez, Arrubal, et Herice, quia futuritio repugnat decreto divino, nam decretum est æternum, quod semper est futurum vero non semper est, imo non est, sed erit, quæ ratio evidens esset, si Suarez probans dictam solutionem lib. 2.° de Scientia Dei cap.° 8 loqueretur de futuritione propria, et reali ex parte obiecti; sed non loquitur nisi de futuritione impropria ex parte nostri modi decipiendi, quæ solum consistit in hoc quod per illos terminos pro quo intelligimus actus naturæ divini intellectus, et Voluntatis, existere non intelligamus explicite existere actum liberum Voluntatis, licet in re existat in eodem instanti in quo; et numquam possimus intelligere instans in quo non verificetur decretum liberum existere: Unde hæc dissensio non est de re, sed de voce, quare omissa. =

1.° reiicitur prædicta solutio, quia determinatio divinæ Voluntatis ad decretum futurum secundum nostrum modum decipiendi præcedit ipsum decretum futurum, et determinatio Voluntatis Petri ad Conversionem crastinam præcedit ipsam Conversionem; nam hodie existit prædicta determinatio ad Conversionem crastinam, si hodie est verum, et infallibile dicere, Petrus cras convertetur nam in hac propositione significatur determinatio Voluntatis Petri ad Conversionem, quæ non significatur in hac propositione Petrus post cras convertit; sed determinatio præcedens actum futurum non potest provenire ab ipso

aliàs prior eàt effùs fralis; quq cāa q͞. detratio Voluntaûs tās Dei; quq Creatura ad acty fitarys n͞. prouenit ab ipso actu futuro; s͞. ab aliquo anni acty 2ᵘˢ et coenť. n͞. ē Suppositāo Coāys, s͞. anť actys liberys Voluntaûs.

Et si Dicas: q͞. licet acty futurys n͞. sit pr͞senys in se, ē tn͞ pr͞senys in eā obtiuo, ng Cogniť. à Deo per scīg nāzig anter ad ōē decretys libery Dei, et talis acty liber futurys, Vt obtiue pr͞senys et existenys denominat Voluntatey detratg in ordine ad ipsy acty libery futury.

Dᵃ. ē qᵃ. prius ē, q͞. futura habeant detraāoney, et Veritatey infallibiley, quq Cognať. à Deo, Vt fatenť. Dᵃʳⁱʸ asserentes, n͞. ideo res ēē futuras, qᵃ. Cognunť. à Deo, s͞. ideo Cognunť. à Deo, qᵃ. s͞s. futurae: q͞. prius ē, q͞. acty liber Dei, et hoy sit futurys, et q͞. Voluntas sit detrata ad acty futury, quq q͞. tny hoc Cognať. à Deo, Vt sit obtiue in intellectu diuino, et coenter detratio Voluntatis ad acty futury, n͞. pōt prouenire ab illo Vt existente obtiue in mente diuina, s͞. antecedit hanc pr͞sentig obtiug; ac pro inde, hac detraāo ad acty futury Conuenit Voluntati diuing, et Creatae ab intrinseco, et ex naā sua, et destruit eius libertatey.

2ᵒ. reijciť. solutio: qᵃ. si detratio mō existens in Voluntate Petri ad Cuersioney Crastinq, prouenirꝫ ab ipso actu libero Cuersionis, et eēt Suppositāo coeys, eēt libera Petro, et pariter Petrus mereret. coeys ē impde. q͞. hac detratio n͞. prouenit ab ipso actu libero, s͞. acty libery antecedit. min pbᵣ. qᵃ. nemo mereť. de pr͞senti, ex eo q͞. merebiť. Crastina diē, st n͞. Cuerti. hodie ad Dey, qᵃ. Cras Conuerteť, aliàs poterit, st mereri, et peccare mortaliť, ng de Petro in hoc instanti mortaliť peccante pōt Verificari q͞. Cras Conuerteť, et diliget Dey super oīa, et merebiť. Vitg aeterng.

3.º Reijcit. q.ª si determinatio Voluntatis Petri ad Conversionem crastinam provenit ex ipso actu Conversionis, qui cras existet, sequitur q.d Conversio crastina Petri sit ab intrinseco, et ex natura sua determinata, ut cras existat; sed hoc ipso tollitur libertas, et contingentia talis Conversionis nam liberum, et contingens est q.d potest esse, et non esse, nam V.º q.d non potest non esse; et talis conversio non posset non esse crastina die, sicut non potest non esse solis, quae est actio naturalis, et naturalis. Ergo determinatio Voluntatis Petri ad Conversionem crastinam non provenit ab ipso actu Conversionis. Sequela patet q.d Conversio Petri crastina est determinata infallibiliter ad eandem; cum sic Cognoscitur à Deo per scientiam infallibilem, sed sane determinationem non habet Conversio Petri à decreto praedeffinitivo, ut fatentur adversarij, nec ipsam habet à Voluntate Petri, cum cuius Voluntas exsa non sit hodie determinata ad Conversionem Crastinam, V.º adversarij fatentur q.d potius Voluntas dicitur determinata ab ipso actu futuro; et ita Voluntas potius recipit determinationem à futura determinatione, quae tribuat determinationem Conversioni futurae: Ergo haec determinatio ad eandem convenit Conversioni crastinae ab intrinseco; et ex natura sua, sicut determinatio, quae convenit illuminationi crastinae solis.

Dices: cum adversarijs q.d Conversio crastina Petri habet determinationem ad esse non ab intrinseco, sed ab ipsa Voluntate Creata, quae Crastina die se determinabit per ipsam Conversionem liberam ad Deum, nam eo ipso; q.d Cras verificatur, q.d Voluntas Petri se determinat libere per Conversionem ad Deum hodie est verum determinata dicere, q.d cras determinabitur per liberam Conversionem ad Deum.

Sed Difficultas est, q.ª ex hac solutione sequitur, q.d determinatio Voluntatis Petri ad Conversionem Crastinam; et determinatio ipsius Conversionis ad existendum Cras, non sunt hodie, sed erunt Crastina die, nam utraque determinatio est futura, et neutra est praesens; sed

S. erit: q. hodie Voluntas Petri n. e. decreta, s. indifferens ad conver-
sionem; et n. conversionem crastinam, et similiter conversio crastina ho-
die n. e. decreta, s. indifferens ad eã; et n. eẽ crastina die, s. hac
propositio <u>Petrus cras convertetur</u> hodie prolata significat praesentem de-
terminationem voluntatis Petri, et praesentem determinationem conversionis ad exis-
tendum cras in quo distinguitur ab hac propositione <u>Petrus post cras convertetur</u>: q.
hac propositio <u>Petrus cras convertetur</u> hodie prolata n. e. determinate vera
s. falsa potius, eo q. n. sua de n. eẽ cras verificatur, probatur: ea q. propositio
significans rem aliter ac e. in se e. falsa, hac autem propositio significat rem aliter
ac e. in se, nam significat volitionem Petri cum determinatione ad conversio-
nem crastinam, et ipsam conversionem cum determinatione ad eẽ, et neutra de-
terminatio invenitur hodie in objecto significato praescindendo a decreto
divino: q. hac propositio <u>Petrus cras convertetur</u> hodie prolata e. falsa;
si hodie n. invenitur in voluntate et conversione praedicta determinatio.

Ex quo clare constat, q. determinatio futuri con-
tingentis, vel cujus determinata e. vera propositio de futuro, n. provenit forma-
liter ab ipso actu libero futuro, nam hac determinatio e. ipse actus
futurus: unde si actus futurus hodie n. e. ita, ejus determinatio cum
ipso identificata hodie n. existit, et ita n. sufficit propositio de futuro
contingenti habeat hodie determinationem, et infallibilem veritatem, s.
requiritur alia determinatio a parte actus liberi n. solum antecedentia
temporis, s. per totam aeternitatem, cum per totam aeternitatem sit
determinatio, n. proveniat ab extrinseco, ex praedefinitione Dei debet conve-
nire ab intrinseco, et essentialiter ipsi voluntati, quae actui conversionis,
ac proinde destruitur libertas nostrorum actuum; et nostra voluntatis:
Ut defensores scientiae mediae immerito ad defendendum nostram liber-
tatem suscitavunt hanc opinionem; in qua difficilius salvatur li-

Libertas Dei, et Creata; quæ in Sent.ª Thomist.ca cadente per diffinitiones, et premotiones phicas = Quod amplius explicatur, nam ex eo asserunt Contrarij per diffinitiones efficaces, seu per determinationes phicas destruere nram libertatem, quia ipsis positis nra Voluntas non potest omittere actum, sed ipsis infallibiliter elicit, et ipsis deficientibus Voluntas non potest elicere actum, et ita omissio actus precepti non imputabitur. Sed ad Culpam: Sed hæc autem Argumenta æqualiter militant contra eorum Sent.am, nam si Conversio Crastina Petri ab æterno determinata est infallibiliter futura, ergo Petrus Crastina die omitteret Conversionem, sed infallibiliter eliciet Conversionem; et Crastina die non exercebit libertatem; nec merebitur Conversionem; si vero omissio Conversionis precepte est infallibiliter futura, Petrus cras non poterit implere preceptum convertendi se in Deum, cum tolleret non posset infallibilem futuritionem omissionis, et ita non peccabit non implendo preceptum Crastina die, quia nemo peccat in eo, quod vitare non potest. in Thomistica autem Sent.a ista difficultates vincuntur, quia per diffinitio, et premotio relinquunt indifferentiam potestatis in nra Volunt.e, sed solum tollunt indifferentiam suspensionis faciendo, quod libera faciamus, non vero tribuunt potestatem antea ad actum, vel eius omissionem, nam, quod ab extrinseco provenit non destruit naturam Subiecti, et cum indifferentia potestatis sit ab intrinseca ratione Subiecti, minime tollitur, sed perficitur per diui. diffinitionem extrinsecam; et premotiones ab extrinseco provenientes. Authores vero Contrarij hoc effugium non habent, quia independenter ab extrinseca diffinitione divina Voluntatis nra Voluntas est ab intrinseco determinata ad ponendum actum tempore sequenti, et actus est determinatus ab intrinseco

ad eandem infalibilit. tempore sequenti p. maiores pariunt. difficultates in saluanda nrã libertate; nam dicere, q. determinatio futuri contingentis è coexistens ad liberum exercitium nrã voluntatis, nihil aliud è dicere, quod q. prius actus sit presens, quam sit futurus, q. euident. è falsum; et hac licentia negandi manifestam veritatem facillime poss. defendere perdifinitionem efficacem, et pdeterminationem phicam; dicendo èè suppositiones coexistentes, q. n è ita manifeste falsum, ac dicere, q. prius è res presens; quam sit futura.

Confirmat. nam haec pp. Petrus convertet. l. pro aliquo signo rõis potuit èè falsa; l. n. si v. p. pro illo signo rõis n erat infalibilit. vera nam pro signo rõis, pro quo pp. è infalibilit. vera n potuit èè falsa, et coent. consuit futura datum siquidem ex eo, q. sua de in èè sit vera, n sequit. q. pp. de futuro sit infalibilit. vera pro õi signo rõis anti; si 2o. pro nullo signo rõis potuit èè falsa p dicta pp. g. pro nullo signo rõis fuit in Petro poã ad omissionem conversionis crastinae; q. se habet pog ad falsificandam pp. verum; et tunc in Petro n è poã libera, et indiferens ad conversionem, et n conversionem, s. naturalis et omnino determinata ad conversionem.

Idem argumm hoc mõ ponit. l. pro aliquo signo rõis verificari pot. q. Petrus hãt poã omnino indiferentem ut possit converti, et n converti crastina die; l. hoc pro nullo signo rõis pot. verificari: si v. sequit. pro nullo signo rõis, n sit verum dicere, Petrus cras infalibilit. convertat, nam in instanti, in quo è infa:

infallibiliter futura conversio Petri, non est in ipso potentia indifferens ut aequaliter possit converti, et non converti; eo ipso illigatur voluntas determinata ad unum extremum; ac proinde effectus de futuro non est infallibiliter vera pro omni signo anteriori; et si sua de non esse crastina die verificatur, et ita corruit futura conditionalis; si vero in nullo signo rationis verificatur de Petro aequalis indifferentia potestatis ad conversionem, et non conversionem, in qua consistit libertas: quod in Petro non datur potentia libera ad conversionem, et non conversionem, sed solum potentia naturalis determinata ad conversionem.

Propter has objectiones moderniores fatentur propositiones de futuro contingenti non esse determinate veras pro omni signo rationis, pro quo intelligunt prius potentiae, quam futura; non dum intelligitur in propositionibus de futuro contingenti absoluto determinata veritas, quae pro illo signo nihil ~~[illegible]~~ est futurum absolute, et ita propositiones non sunt de futuro absoluto, verum pro illo signo ~~[illegible]~~ possibilitatis rerum verificatur quod Petrus potest aequaliter converti, et non converti, posito vero decreto producendi Petrum; et dandi ipsi auxilia efficacia ad conversionem; eo ipso conversio Petri est determinate, et infallibiliter futura, et per scientiam absolutam cognoscitur a Deo.

Sed hoc soluto, eo ipso conceditur ab his, quod ante, et independenter a decreto praedefinitivo Dei non est veritas determinata in futuris naturalibus non dependentibus a nostro libero arbitrio, nam hoc decretum praedefinitivum est necessarium, et talia futura producenda; ut ipsi fatentur, conceditur etiam quod in futuris liberis non est determinata veritas, nisi praecedente decreto, quo Deus concurrit ad actus liberos, et quod in futuris conditionatis ingredi debet decretum ex parte objecti sub conditione hoc modo-

Si decreuero praebere Deus concursum ad actus liberos, Petrus in tali occa-
sione, vnde tota dissensio reducitur ad quidditatem, et modum decreti;
quo Deus decreuit ad actus liberos, nam ipsi asserunt necessarium non esse decre-
tum praedifinitiuum, sed sufficere decretum indiferens, et conditionatum, hae,
vero asserimus esse necessarium decretum determinatum, et praedifinitiuum, vt late ostendi in tractatu
de Volunt. Dei art. 8. in eo autem, in quo cum Thomistis conueniunt inconsenter lo-
quuntur nam ipsi ponunt ad deducendam Veritatem determinatam, et infalibilem futurorum Contin-
gendibus est, quia propositio disjunctiua Constans ex partibus contradictoriis oppositis est determina-
te Vera v.g. Petrus Conuertetur, vel non Conuertetur, et consequenter vna pars praedictae propositionis debet
esse determinate Vera, et altera determinate falsa, quod Contra instatur nam praedicta propositio dis-
iunctiua est Aeterna Veritatis, et a Deo Cognoscitur per scientiam Simplicis intelligentiae;
anterior ad decretum liberum, et tamen pro illo Signo anterior ad decretum nulla pars
disjunctiua est determinate Vera: ergo inconsenter loquuntur. Vero Si ipsi spectant decretum
indiferens, vt vna pars sit determinate Vera, vel falsa, nos expectamus De-
cretum praedifinitiuum, quod autem decretum debet esse indiferens, vel non praedifinitiuum
nostrum actum minime probat, ex eo, quod supposito decreto detur determinata Veritas
in propositionibus de futuro Contingenti, nam eorum in hac propositione Cras sol orietur est determinata
Veritas post diuinum decretum, et tamen tale decretum non est indiferens, sed et determina-
tum, et praedifinitiuum. =

Ratio autem a priori nostrae conclusionis est; quia determinatio infalibilis futuri-
tionis datur ad essendum pro aliquo determinato tempore debet prouenire a Vo-
luntate Dei, Nam enim determinatio est transitus rei a statu possibilitatis ad
statum futuritionis, et existentiae; nec potest prouenire ab ipsa re, cum non possit se
transferre ad statum existentiae, et futuritionis, nec potest prouenire ab ipso li-
bero arbitrio independenter a Voluntate Dei, quod enim verum est in sententia Con-
traria, cum enim futuritio desumatur ab ipsa existentia rei, quam habebit
tempore sequenti, et nulla res possit esse sine Voluntate Dei, consequenter futuri-
tio cuiuscumque rei, dependet ex libera Voluntate Dei: sed quod dependet ex

ex libera Volunt. Dei n. pot ēē independenter à Diu. Volunt. libera, nec intelligi antecip. g. implicat, q. intelligat. determinata, et infalibilis Veritas in futuris Contingentibus; aut natiis independent. à libera Volunt. Dei, l. ab eius libero decreto. — dicere aut; q. sufficit decretum indiferens; q. à Contrariis appellat. decretum indiferens in actu 1.º late impugnaui loco citato, et sane apparet; quā absurdum sit determinationes actus liberi reducere ad Volunt. humanam, et n. diuinā q.do actus honestus ē; et laudabilis.

Proponuntur Argumenta.

Arguit. 1.º q. ut dicit. in Summulis pp.º de ex aliquo tempore regulat. per sua de inēē, s. pp.º de futuro Contingenti hēt. sig. de inēē determinate verā, aut determinate falsā; ng sua de inēē ē pp.º de presenti; quæ ē determinate Vera; l. falsa: g. pp.º de futuro Contingenti ē determinate Vera; l. falsa.

et si dicas: q. regula summulistarum supponit decretum Dei, predefinitiuum boni; aut permissiuum mali, quo decreto supposito; ē determinata existentia futuri suo tempore; et ita in pp.ne de inēē ē determinata Veritas, l. falsitas, prescindendo V.º à decreto diuin.º quelibet pp.º de inēē contingens pot ēē Vera, l. falsa; et ita eg pp.º de futuro contingenti pot ēē Vera; et falsa: V.e neque in pp.ne de inēē; neque in pp.ne de futuro ē determinata Veritas, Vel falsitas.

S.º 2.º Arguit. ng qmuis Petrus sit indiferens ad peccandum Cras; l. n. peccandum, accedente tn instanti Crastino determinate efficiet Vnū ex illis; neque enim pot dari medium int. hoc; q. ē peccare, et n. peccare; demus g.º illum de facto peccaturum: g. pp.º quæ affirmat, eum peccaturum, fuit determinate Vera, q.a eius obm existit tempore importato per Copulā; et eius Contradictoria ē determinate falsa.

Confirmat. 1.º qmuis in hoc instanti presenti Petrus indiferens sit ad peccandum, l. n. peccandum; et qmuis liber peccet, nihilominus determinate peccat; et pp.º affirmans eum peccare ē determinate Vera, et Contradictoria ē determinate falsa: g. hæ pp.nes si heri prolatæ fuissent hoc mo. Petrus Cras peccabit; Petrus Cras n. peccabit, fuisset Vna determinate Vera, q.a affirmasset

futurum hodie, q. vere fuit, altera v.º falsa; q.ª idem negavit.

Confirmat. 2.º res futura n. hēt maiorem contingentiam, indifferentiam, quam habeat dum ē præsens, imo ut futura, ideo hēt contingentiam q.ª ipsa q.do ē præsens contingenter existit; s.ᵗ n. obstante hac contingentia de præsenti affirmare eam ēē præsentem ē determinate verum: ḡ n. obstante eadem indifferentia de futuro, affirmare eam futuram erit determinate verum, et id negare determinate falsum.

Confirmat. 3.º n. ē magis necessarium verum ēē, aut n. ēē determinate, quam verum futurum aut n. futurum determinate, q.ª tam contradictorie opponuntur haec duo, quam illa, tum etiam, nam cum res futura n. sit, nisi res præsens comparata ad instantiam præcedentiam; eandem contradictionem, quam hēt res existens cum sua negatione existenti; eandem hēt res futura, cum sua negatione futura: ḡ sicut propter eam contradictionem oportet, ut ex illis duabus propositionibus contradictoriis de præsenti, altera sit determinate vera, et altera determinate falsa; ita et idem erit necessarium in propositionibus contradictoriis de futuro.

Confirmat. 4.º q.ª l. peccatum Petri nunc ē determinate futurum, vel non? si, est, ḡ. tam verum erit affirmare illud; si v.º nunc n. ē determinate futurum: ḡ propositio affirmans ēē futurum erit saltem determinate falsa = Dices: forte n. ē determinate futurum, nec n. ē = S.ᵗ D.ª q.ª ā parte rei int. ē, et n. ē n. datur medium, et necessario unum ex illis debet ēē: ḡ etiam nunc de præsenti necessario debet ēē futurum vel non; si ē affirmativa, propositio erit vera; si n. ea affirmativa, erit falsa; et negativa vera: ḡ n. pot. effugere determinatam veritatem, l. determinatam falsitatem.

R.ᵉ X.ª solutionem datam, et Responsiones cum suis Confirmationibus transcripsi ex Arriaga, ut appareat, q. n. ē ad rem, nec attingit punctum quæstionis: sic dum paulo ante probat in futuris contingentibus ēē determinatam veritatem, qua cognoscuntur ā Deo; nullus enim negat ēē determinatam veritatem in futuris contingentibus, supposito decreto, et scia futurorum supponit decretum in Deo: v.ᵉ solum difficultas procedit de futuris ante ad decretum

l. præscindendo ab illo, et de hoc nullam mentionem faciunt autores dicti in suis summis, et
ita puncta quæstionis nec leviter attingunt — Unde ad Replicam Respondeo quod si damus, l. supponimus Petrum
Cras peccaturum, et non damus, et supponimus, Deum ab æterno permisisse, quod Petrus Cras
peccaret, qua supposita permissione, quæ est ab æterno infallibiliter verum Petrum peccaturum, non ex
permissione Dei infallibiliter sequitur infallibiliter loquendo peccatum Petri; quod tamen si præscindatur decretum
Dei, non potest fieri talis suppositio; imo implicationem involvit supponendo ut prius, quod est pos-
terius, non peccatum cum existentia Crastina est posterius, futuritio est hodierna, et solum peccatum
ut permissum potest supponi, aut præsupponi ad existentiam, et futuritionem, quia permissio est æter-
na; et ita dicere, quod prius est existentia peccati, quam eius futuritio est dicere, quod futuritio est præ-
teritio, non præteritio est, quæ supponit rei existentiam = Ad 1um Confirm. Respondeo quod Petrus hodie se-
nate peccat, Deo permittente; si vero Deus ab æterno non permisisset hodie non peccaret;
vero præscindendo a permissione, nec propositio de inesse hodie habet veritatem, nec haec propositio de futuro.
= Ad 2um Respondeo quod sit potentia dicitur libera; quia est indifferens ad utrumque extremum contradictionis, actus
vero liber, et existens non dicitur hoc modo liber, cum non sit indifferens ad utrumque extremum
contradictionis, sed quia ita existit determinate, quod antea potuit non esse, ita futurum dicitur contingens, quia est
indifferens ad esse, et non esse infallibiliter, licet habeat aliquam determinationem ad esse in inclinatione
suarum causarum; præsens vero dicitur contingens, non quia sit indifferens ad esse, et non esse, sed quia ita determinate
existit, quod antea potuit non esse: Unde D. Thomas in hoc articulo 13 dicit: quod contingens sumitur quod est in actu
non est contingens ad utrumlibet, sed est determinatum ad unum, et ita subdi potest certæ cognitioni, ut
potest sensui visus: Unde contingentia rei præsentis non tollit, quod propositio de præsenti sit determinate vera;
cum ipsa res præsens sit determinata; contingentia vero rei futuræ tollit, quod propositio de futuro sit vera
determinate, nisi ab extrinseco habeat determinationem ex decreto Dei — Ad 3um eodem modo Respondeo cum enim
res præsens sit determinate sumitur esse propositiones contradictoriæ de præsenti habent determinatam veritatem, l. falsitatem;
cum vero futurum contingens non sit determinatum ad esse, sed indifferens; ita ergo propositiones contradictoriæ de futuro
non habent veritatem, l. falsitatem determinatam; sed quælibet ex ipsis potest esse vera, et falsa ex utroque;
et falsum est, quod res futura non sit nisi res præsens fuit, ut talis comparata ad sua tantum præ-
cedentia, ut ostendimus dubio præcedenti; aliàs futurum contingens non esset indifferens ad esse,
et non esse, et ita non esset futurum contingens, sed futurum necessarium determinatum ad unum = Ad 4um Respondeo quod suppo-
sito decreto permissivo Dei, peccatum Petri nunc est determinate futurum, et propositio hoc affirmans est determina-
te vera, et contradictoria est determinate falsa; præscindendo vero a decreto, l. antea adjuncto, peccatum
Petri determinate non est futurum infallibiliter, nec non futurum; et tamen infertur propositio affirmans esse futurum erit

Erit saltẽ determinate falsa, distgo. Cõens si afferẽt ẽẽ futurũ infallibilit. determinatũ ad ẽẽ, Ncedo Cog. nã tunc diceret pp.º q.d peccatũ Petri n' ẽ futurũ Ttingens. N. nãque determinatũ infallibilit. ad ẽẽ, si V.º afferẽt ẽẽ futurũ Ttingens, et indifferens ad ẽẽ, et n' ẽẽ ng Cog. pro quo observandũ ẽ, q.d illa parla determinate pot. cadere supra ipsã futuritionẽ; dicendo: q.d futurũ Ttingens ẽ determinate futurũ; q.d verissimũ ẽ cum sit pp.º aeterna veritatis, et ferè identica. — 2.º pot. cadere supra habitudinẽ ad ẽẽ, ità ut significet, q.d futurũ Ttingens hẽt determinationẽ infallibilẽ ad ẽẽ, et hoc falsũ ẽ, nisi sane determinationẽ heat futurũ ab extrinseco, ex divin.º decreto, Pscindendo v.º à quolibet decreto peccatũ Petri, nec intelligitur futurũ determinate, nec n' futurũ determinate; S.º Pscindit à futuritione, et n' futuritione, sumpta n' futuritione repugnanter, quatenus ẽ membrũ dividens ens, q.d dividitur in futurũ, et n' futurũ, nã pro signo possibilitatis rerũ anter ad liberũ decretũ Dei res possibilis n' ut futura, nec n' futura, nã sane repugnanti ad futuritionẽ hẽt res n' futura ex decreto, quo Deus noluit ipsã producere, et pro illo signo rõis n' dũ intelligitur tale decretũ, intelligitur tñ res pro illo signo n' futura Pcisiue, q.a n' dũ intelligit. decretũ Ttituens ipsã futurã: Sicut aial in proprio Tceptu Pcisso ab inferioribus n' ẽ rõale, nec irrõale repugnanter, ẽ tñ n' rõale, l. irrõale Pcisiue, q.a in illo Tceptu n' intelligitur rõalitas, et in hoc sensu ẽẽ dicitur in logica q.d natura humana nec ẽ una, nec plures, et similit. pot.ª libera Tsiderata in pot.ª, et inchibit.ª hẽt negationẽ, l. omissionẽ actus pure Pcisiue, n' V.º repugnant, sicut ipsã hẽt q.do libere omittit actũ praeceptũ. V.º futurũ, et n' futurũ repugnant. n' opponuntur Tdictorie. Sicut rõale, et irrõale repugnant. Tdictorie n' opponunt, S.º datur mediũ inter praedicta extrema; et similit. ista pp.es peccatũ Petri ẽ determinate futurũ; Peccatũ Petri determinate n' ẽ futurũ n' s.t Tdictoriae, q.a vox determinate in utraque manet affirmata, et utraque pp.º ẽ falsa Pscindendo à decreto divino, et solũ pot. verũ ẽẽ, q.d peccatũ Petri indifferent, indeterminate, et Ttingent. ẽ futurũ. =

Unde q.º dicit. in argũto vel peccatũ Petri nunc ẽ determinate futurũ, l. n', Tmittitur aequivocatio, nã si vox determinate appellat supra futuritionẽ facit hunc sensũ, q.d peccatũ Petri determinate devenit futuritio, et n' Pscindit à futuritione, et n' futuritione sumpta repugnanter; et in hoc sensu praedicta pp.º hẽt determinatã veritatẽ, l. falsitatẽ, pp.º cũ n' ẽ de futuro

Contingenti, s.e pp.o de praesenti; nam si Petrus nunc habet intentionem, vel dispositionem peccan-
di postea; eius peccatum modo est futurum, et futuritio talis peccati modo est praesens; ut diximus dub.o
praecedenti; si vo. determinate appellet supra Sapientiam ad esse, facit hunc sensum; quod
peccatum Petri determinate, et infallibiliter erit praescindendo a decreto divino, et in hoc sensu affirmativa
pp.o non est de futuro Contingenti, sed aeternae falsitatis, nam repugnat, quod peccatum non sit liberum; et
indifferens ad essendum; vel non essendum; et ita repugnat, quod peccatum futurum sit ab intrinseco
determinatum ad essendum infallibiliter praescindendo a decreto permissivo Dei: vo. pp.nes contra-
dictoriae adductae in Argumento non sunt ad propositum; quia non sunt de futuro Contingenti. Si-
militer istae pp.nes Petrus peccabit determinate; Petrus non peccabit determinate sunt contradictoriae, non
tamen de futuro Contingenti; nam affirmativa est aeternae falsitatis praescindendo a decreto
permissivo: Unde si particula determinate ingrediatur pp.nes de futuro Contingenti destruit
eius Contingentiam; nisi denotet determinationem provenientem ab extrinseco ex divino
decreto praedefinitivo, et permissivo.

Arguitur 2o. et Repetatur contradictoria, quia ante, et independenter
a quovis decreto divino est verum determinate dicere antichristus erit, vel peccabit, aut
est determinate falsum: ergo in his pp.bus de futuro Contingenti est determinata veritas, vel falsi-
tas pro signo rationis praecedente quodvis decretum. pb. ans 1o. quia pro illo priori ad
decretum Scientiae pp.o Antichristus erit; vel est conformis suo obiecto, vel non est conformis, nam inter
Scientiae non datur medium, si est conformis est determinate vera; si non est conformis est determinate
falsa, nam pp.o vera est, quae est conformis suo obiecto; et falsa, quae non est conformis: ergo
= 2o. pb. ans; quia contradictoria illius, scilicet antichristus non erit pro illo signo est
determinate falsa; siquidem in sequenti signo habebit Deus decretum producendi
Antichristum, et ita falsum erat dicere pro illo signo, quod antichristus non erit: ergo erat verum de-
terminate dicere pro illo signo Antichristus erit.

3o. pb. ans; quia illa pp.o antichristus erit considerata pro illo signo postea ha-
bebit suum esse verum per decretum producendi antichristum, sed pp.o de futuro est
vera, quia sua de inesse postea verificatur: ergo praedicta pp.o est vera determinate —

4o. pb. ans quia si pro illo signo illa pp.o antichristus erit non est vera, sequitur, quod pro illo signo

sit falsa, qª intr pp.s veras, l. falsas n dat.r pp.o media; S.d n pot ee falsa illa pp.o antixpus erit pro illo signo rois; aliar pp.o de fda eet falsa ab eterno: g. predicta pp.o e vera pro illo signo.

5.o pbat. qª pro illo signo haec disjunctiva e vera antixpus erit, vel n erit, cu sit negativa; s.d veritas disjunctivae requirit saltim veritate detratg unius partis, ad diferentia copulativae, quae requirit utramque partem ee detrate veram: g. una pars illius disjunctivae erit detrate vera pro illo signo; s.d n e vera illa negativa antixpus n erit: g. e vera affirmativa antixpus erit.

6.o pbat. qª pro illo signo rois ista ss. dª dictoriae antixpus erit, antixpus n erit. s.d ex duabus dª dictoriis, una debet ee vera, et altera falsa ng contradictoriae pugnant verit.e et falsitate: g. pro illo priori illa pp.o antixpus erit e vera, l. falsa detrate.

7.o pbat. q. si pro illo signo rois haec pp.o antixpus erit n eet detrate vera, ideo eet qª causa 1.a n illigit. pro illo priori detrata per suus decretus ad productiones antixpi, a qua decratione provenit futuritio antixpi; s.d ex hoc sequit. q.d pro illo signo predicta pp. sit detrate falsa, ng pp.o affirmativa verificat.r, seu falsificat.r per n suppositiones extremorum, et predicta pp.o eet de subto n supponente, cu antixpus solum supponat pro eo q. e vel erit, et n pro possibili, qualis e antixpus pro illo signo: g. illa pp.o antixpus erit pro illo signo e detrate falsa.

8. pbat. qª significare verum, l. falsum e proprietas pp.nis ut pt ex eius definitione; s.d proprietas disjunctiva pp.ti in co debet detrate convenire cuicumque pp.ni detrate, sicut quilibet numerus detratus debet ee par, vel impar, qª ee pares, vel impares e proprietas numeri in co: g. haec propositio detrata

decrata antixpus erit pro illo signo rōis debet ēē decrata vera, vel decrata falsa.

Rñ. observando, q. instans, l. signum rōis praecedens decretum praediffinitivum, vel permissivum n. ē instans in quo n. sit, vel illigat. n. ēē decretum divinum, cum enim decretum sit aeternum, illigi n. pōt non ēē pro aliquo instanti, l. signo rōis; solum ǵ dicit. instans a quo; q. pro illo signo intelligimus praeta nā Dei, quae sin. rōe supponunt. ad praeta libera, et n. nos intelligimus ipsa decreta libera. V. verum ē, q. pro illo signo nos n. intelligimus decreta libera existere, falsum v. ē, q. pro illo signo intelligamus decreta libera n. existere, cum aut verbum substantivum n. appellet supra obm, ut cognitum, s. identitatem importet int. subm, et praem pro instanti in quo, ideo illa ppo. antixpus erit, vel peccabit ē vera pro quocumque signo, q. importat signum in quo, et in quocumque signo, in quo, fuit in Deo decretum producendi antixpum, et permittendi eius peccatum. V. aliud ē, q. pro illo signo sit vera haec ppo. antixpus erit. q. dedimus, et ē verum, q. pro illo signo ē decretum producendi antixpum, aliud v. q. pro illo signo intelligamus praedictam ppm. ēē decratam verum, et hoc ē falsum, et ē falsum, q. pro illo signo intelligamus decretum producendi antixpum a quo provenit eius decratio, et per hoc corruit totum argum contrariorum; concedimus enim añ, et omnes eius pbationes, et negamus cōg. q. illa veritas decrata diuius ppnis antixpus erit eiusque pro illo priori ē dependens a decreto producendi antixpum, q. n. est posterius pro instanti, in quo ē vera talis ppo. s. solum est posterius pro instanti a quo, pro quo nos intelligimus praedictam ppm. n. intelligendo eius veritatem determinatam.

Sed ne videamur terminis figere argumenti difficultatem loquendo de illo priori, ac si esset instans in quo, quod sit vere est instans reale in quo respicat objectum prædiffinitivum, cum in sententia contraria neget decretum prædiffinitivum concurrere; vel esse necessarium ad actus liberos, ut asserat sufficere decretum indiferens, vel concursum indiferentem in actu 1º. ideo ne faciamus vim in verbo; nego antecedens et ad 1um probationem. Dico quod pro illo signo rationis illa propositio non est conformis positive; neque est non conformis repugnanter; ~~quia~~ ~~[illegible]~~; et positive ~~[illegible]~~ sui objecti; sed præscindit a conformitate, et deformitate; vel non conformitate repugnanter sumpta, et ita neque est determinate vera, neque determinate falsa, sed indiferens, ut sit vera, vel falsa, nam veritas requirit conformitatem positivam cum objecto, et falsitas deformitatem, vel non conformitatem repugnanter sumptam.

Ad 2um negatur quod illa propositio antichristus non erit sit determinate falsa pro illo signo rationis, si accipiatur ly non erit repugnanter et ad probationem, quod pro sequenti signo habebit Deus decretum producendi antichristum nego. Similiter hoc antecedens haberet veritatem determinatam pro primo signo rationis; quamvis enim Deus habuerit tale decretum in signo sequenti; non tamen erat pro 1º signo verum determinate dicere, quod Deus habebit pro signo sequenti tale decretum quia pro illo 1º signo erat divina voluntas omnino indiferens ad habendum; vel non habendum tale decretum. Unde hoc decretum pro illo 1º signo solum intelligitur ut pure possibile, et indiferens ad essendum; vel non essendum pro signo sequenti.

Sequenti; Unde pro illo primo signo n' erat Verũ determinate dicere tale Decretũ erit pro instanti sequenti.

Ad 3.m pbẽ similit.r R.sp. q.d illa ppositio Antixp̃us erit habebit postea sug de inesse Verũ; ergo propositio de futuro contingenti pro illo 1.o signo; et ita pro illo priori n' e determinate Vera, Vel falsa donec Deus habeat Decretũ producendi antixp̃ũ et Verificandi sug de inesse

Ad 4.m R.n q.d pro 1.o signo predicta ppo nec e' Vera; nec falsa; s.d praescindit, et e' indiferens ad Veritatẽ; et falsitatẽ contingenter habendã signo sequenti.

Ad 5.m R.sp. q.d illa disjunctiua Antixp̃us erit, V.l n' erit pro illo 1.o signo si lz n' erit sumat.r repugnant.r n' constat ex partibus contradictorie oppositis Ut dictũ e' tunc enĩ lz n' erit potius sumit.r infinitanter, quam neganter; si V.o lz n' erit sumat.r pure negatiue; Ut dicit negationẽ determinate futuritionis, siue pręcisiue, siue repugnanter, sic ppositio disjunctiua constat ex partibus contradictorie oppositis; et pro illo signo e' Vera illa negatiua antixp̃us n' erit, negando solũ determinationẽ praesentẽ pro illo signo, q.a sensus est, q.d pro illo signo rationis antixp̃us n' habet pręsentẽ determinationẽ ad essendũ pro instanti sequenti, Vel n' intelligit.r cũ tali determinatione q.d Verissimus

est cum pro illo Signo Antichristus sit omnino indifferens ad essendum, vel non essendum, et cum infertur quod eius contradictoria scilicet Antichristus erit pro illo signo quod determinate falsa cum eius contradictoria sit determinate vera distinguo consequens si sumatur directe, ut contradictoria illius, quatenus scilicet significat in Antichristo pro illo Signo esse, vel intelligi praesentem determinationem ad essendum concedo consequentiam si sumatur cum ampliatione ad determinationem praesentem pro illo Signo, vel habendum pro Signo sequenti nego consequentiam: quia in hoc sensu non est contradictoria illius negativae.

Pro quo observandum est quod cum verbum de futuro ampliet ad illud, quod est, vel erit in hac propositione Antichristus erit verbum potest solum ampliare subiectum non vero determinationem ad essendum; sed ipsum importare praesentem pro illo signo, et in hoc sensu praedicta propositio determinate est falsa pro illo primo Signo, et eius contradictoria determinate est vera, ut dictum est.

2.º praedictum verbum de futuro potest ampliare non solum subiectum sed etiam determinationem ad essendum; ita ut supponat pro determinatione quae est, vel erit in 2.º instanti, et in hoc sensu praedicta propositio pro illo primo Signo non est determinate vera, vel falsa, sed indifferens ad veritatem, et falsitatem; quia pro illo primo signo

Signo in Antichristo si est secundum intelligentiae rationes praesens determinatio ad essendum; et decretatio habenda per decretum in 2.° instanti adhuc è indifferens ut sit, vel non sit in instanti sequenti; sicut pro primo signo ipsum decretum est indifferens ut sit, vel non sit in signo sequenti; et in hoc sensu loquuti sumus usque modo de praedicta propositione; unde si in negatiua antichristus non erit, verbum accipiatur cum eadem ampliatione, concedendum est, quod illae sunt contradictoriae, et neutra est determinate vera; nec determinate falsa pro primo signo rationis. nec obstat quod propositio disjunctiua constans ex praedictis propositionibus contradictorijs sint pro illo primo signo determinate vera, quia eius veritas decretata non sumitur ex determinata veritate alicuius partis; alias esset contingens, sicut quaelibet eius pars, sed sumitur ex conditionali implicita scilicet, quod si in instanti sequenti non verificetur ratione unius partis, verificabitur ratione alterius, quia inter propositiones contradictorias non datur medium: sicut ratione suius conditionalis implicita praedicta propositio disjunctiua est—

disjunctiua est necessaria; quamuis nulla eius pars sit necessaria; quia conditionalis vera est necessaria.

Ad 6.m Similiter Respondeatur non esse leges contradictorias; quod pro quolibet signo rationis una sit determinate vera; et altera determinate falsa; S.c quod ambae non possunt esse simul verae, et simul falsae, et quod similiter si una fuerit vera, altera sit falsa; et econtra, et in rei veritate praedictae propositiones non sunt contradictoriae; quia istae non sunt contradictoriae; pro illo primo signo intelligo quod Antichristus erit; et pro illo signo intelligo, quod Antichristus non erit; quia neutrum possum intelligere; ita similiter Antichristus pro illo signo rationis erit, vel non erit, non sunt contradictoriae, nam illa particula pro illo signo rationis dicit quod pro illo signo intelligimus, quod Antichristus erit, vel non erit, et utrumque est falsum; nam pro illo signo intelligimus Antichristum

Antichristum, ut possibiles cum indifferentia ad essendum, vel non essendum; et non intelligimus aliquam determinationem ad essendum.

Ad 7.9 Respondetur iuxta dicta, quod pro illo primo signo illa propositio Antichristus erit est falsa si accipiatur absque ampliatione ad determinationem habendam pro signo sequenti; si vero accipiatur cum praedicta ampliatione, ut communiter sumitur neque est determinate vera, nec determinate falsa, et cum in praesenti loquamur ante omnia tempora, et pro primo signo rationis ipsius aeternitatis, verbum futuri temporis non significat cum tempore vero, sed cum tempore imaginario, et discreto per correspondentiam ad actus nostri intellectus sibi invicem succedentes, et constituentes tempus discretum; unde successio apprehensa inter primum, et secundum instans rationis dicitur tempus imaginarium, et discretum, et in illa propositione Anti-

Antichristus erit. Ly Antichristus, et eius determinatio ad essendum ampliatur ad illud, quod est in primo instanti rationis, vel erit in 2.° instanti; Unde propositio praedicta non est falsa per non suppositionem terminorum, cum amplientur etiam ad imaginabile, sed est indiferens ut sit vera, vel falsa; quia pro illo primo signo rationis determinatio Anti Christi ad essendum neque est praesens, neque determinate futura in secundo instanti.

Ad ~~8.um Respondetur negando minorem; neque est [illegible] de proprietate numeri, nam esse parem, vel imparem convenit numero, non per ordinem ad aliquid [illegible] [illegible], sed per ordinem ad suas partes, quae [illegible] [illegible] [illegible] vel [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]~~.

Ad 8.um Respondetur negando minorem; neque est simile de proprietate numeri; nam esse parem; vel imparem convenit

vel impares convenit numero non per or-
dinem ad aliquid extrinsecum defectibile,
sed per ordinem ad suas partes quae scilicet di-
vidi potest vel non potest in partes aequales;
et cum numerus ex alliter includat suas par-
tes; consequenter in quocumque statu,
vel signo, numerus debet esse par, vel
impar. Significare autem veritatem, ~~vel~~
~~falsitatem est proprietas vel falsitatem~~
~~improprie convenientes propositioni per~~
~~ordinem ad extrinsecum objectum~~;
~~quod est indifferens pro aliquo sig-~~
~~no rationis, ut sit vel~~ Vel fal
sitatem est proprietas conveniens pro
positioni per ordinem ad extrinsecum
objectum; quod est indifferens pro
aliquo signo rationis, ut sit vel

Vel n' sit determinatum ad Eisendum tempore sequenti: Unde etiam propositio significans tale objectum, etiam e indiferens ut sit Vera, vel falsa: in secundo Vero instanti rationis habebit determinate Veritatem aut falsitatem per Divinum decretum.

Dubium appendix

An si Deus concurreret ad nostros actus liberos per Decretum indiferens esset in futuris liberis, et Contingentibus determinata Veritas.

todos V. — se empeço aqui Año de 1667

Cera

Dubium apendix

An si Deus concurreret ad nros actus liberos per decretum indiferens eet in futuris Liberis, et Contingentibus determinata Veritas Supposito tali Decreto?

Haec est propria disputatio inter defensores Sciae mediae.

Hic est propria disp. int. defensores sciae mediae in quaestione huius decreti, et concursus indiferentis; int. quos Molina; Fonseca; Belarminus, et alij negant futuris contingentibus determinatam Veritatem; quia cum ipsi existimant hanc futuritionem provenire ex determinatione causae, et per decretum indiferens non determinatur causa libera, nec 2a. ad productionem huius effectus liberi potius, quam alterius; et consequenter in talibus futuris non est Veritas determinata adhuc supposito tali decreto.

E contra vero Suarez, et magis comuniter sciae mediae defensores in praedictis futuris concedunt determinatam Veritatem supposito tali decreto indiferenti; quod probant ex eo; quod supposito tali decreto Deus cognoscit futura contingentia, quae ponentur in re, et cum non cognoscat res aliter, ac sunt in se; consequenter in ipsis futuris a Deo cognitis est infalibilis determinatio ad existendum in re tempore sequenti. Haec ratio evidens est contra Serem Dm. Molinam; et alios; absolute in nullus est momenti; neque ... determinatur Deum cognoscere futura contingentia in hypothesi huius dubij; nec probabiliter habere affirmant contrarium. Hinc; imo etsi eet Veritas determinata, et infalibilis in futuris contingentibus; cum non cognoscerentur a Deo, supposito praecisa decreto indiferenti, quia in hac hypothesi in essentia divina

214

[illegible]

ñ assignat. aliq. diuini grãz Sens infalibiles connexiones cu̅ Verit. decrata futur. contingent. q. possit eẽ mediu̅ ducens diuinu̅ intellm ad Cognoscendu̅ tales Veritates cu̅ decretu̅ indiferens ñ sit determinatiuu̅; potiu̅ cu̅ fore; quã cu̅ ñ fore rei contingentis; et obju̅ ñ sit mouens, et trahens diuinu̅ intellu̅ ad Cognoscendu̅ Veritates Creatas, dẽt eẽ ipsa essa diuin. vel aliquid diuinu̅: Unde in hac hypothesi, esti in talibus futuris eẽt Veritas decrata, et a Deo cogni ñ possit; et consequent. in roẽ adducta probant igno. per magis ignotu̅. —

Nec Valet dicere; q. in prijs horu̅ authoru̅ ñ req. q. objm primariu̅ diuini intellus heat infalibiles connexiones cu̅ objto 2do, Vt ipsu̅ Deus cognat; imo aliqui asserunt Veritates ex creatas eẽ obju̅ hiu̅ diuinæ Cognitionis. —

Non, inquã obstat, q. in oĩu̅ ipsoru̅ Sent. prius ẽ; q. futura contingentia habeant decratas Veritates; quã quod regrent. per diuinã esse; et a Deo Cognant. nã oẽs fatent. q. ñ ideo res infalibilit. futura; quia tales reprant. et Cognunt. a Deo; S. potius econtra; ideo regrant. et cognunt. a Deo; q. sũt infalibilit. futura: q. prius debent probare; q. futura ex infalibiles decratã Veritates in hac hypothesi, quã quod Cognant. a Deo.

Hoc autẽ probant aliqui; q. Deus ab æterno Cognouit oĩa futura s̃m suas physicas existias; et præsentias; quas habebunt in tempore; q. Vt docet D. Thõs in hoc arto intuitus diuinus ab æterno fert. in futura ñ solu̅ s̃m quod sunt in suis causis. S. eẽ s̃m eẽ; q. habebunt in seipsis; diuina cognitio mensuret. æternit. et ita successu temporis nullu̅ incrementu̅ accipit; S. ita perfectè Deus ab æterno Cognouit me hodie Scribentem, sicut hodie cognit: q. actus liberos hodie elicitos medio decreto; et Concursu indiferenti, Deus ab æterno Cognouit s̃m suas physicas presentias; et existias; S. hoc ipso eẽ ab æterno Cognouit tales actus liberos hodie elicitos fore et toto tempore anti fuisse futuros; q. toto tempore ante ipsos ñ existere Cognouit, et simul, q. stituri erant tempore sequenti; q. eẽ in hac hypothesi

De scientia Dei.

Deus ab æterno Cognovit futura contingentia; et coeni in ijs est veritas determinata; ex qua roe distat qualiter huiusmodi authores determinationes futuri desumunt ex determinatione rei existentis. et ita existit rei in eo obiectivo, et Cognito esse priores eius futuritionem; et ita sic futuros suppo- nere sic præsentes; nam ex eo quod Deus ab æterno Cognovit actus liberos hodie præsentes cognovit fuisse futuros toto tempore ante.

Sed hæc ratio negata physica præsentia futurorum in æternitate ut communiter negatur ab his authoribus inintelligibilis est, nam si inquiro quare Deus ab æterno Cognovit me hodie scribentem, non vero omittentem hunc actum dici non potest, ideo esse, quia actus scribendi est Deo physice præsens ab æterno, et ita a Deo Cognitus, ut nos Cognoscimus res nobis physice præsentes nam isti authores negant hanc physicam præsentiam futurorum in æternitate et ita futura ab æterno non habent in propria mensura, nec in mensura æternitatis determinationes provenientes a physica præsentia; et existentia; si vero dicatur quod ideo Deus Cognoscit ab æterno hunc actum scribendi, ut existentem, et præsentem; quia obiectum hoc a Deo præsens obiective ab æterno licet non sit præsens physice in mensura æternitatis; committitur petitio principii et probatur idem per idem; nam res Contingentes sub suas physicas existentias esse Deo ab æterno obiective præsentes est idem ac esse Cognitas a Deo ab æterno; et Deus ab æterno ipsas Cognosceret, et consequenter idem est ac dicere; ideo Cognoscit Deus ab æterno actum scribendi, ut sibi præsentem, quia ipsum cognoscit ab æterno: quod ut Deus ab æterno Cognoscat futura Contingentia non solum potest Deus in suis causis, sed etiam potest Deus in seipsis debet assignari in Deo aliquid æternum infallibiliter Connexum cum ipsa præsentia; et existentia rei in propria mensura, ratione cuius divinus intellectus cognoscat contingentia sub physica præsentia; et existentia, alias enim cum hæc physica præsentia; et existentia non sit ab æterno in propria mensura; nec in mensura æternitatis; nec sit connexa cum aliquo æterno erit omnino incognoscibilis; nam Cognoscibilis non est ratione sui, cum ab æterno tam in propria mensura, quam in mensura æternitatis non sit aliquid, sed nihil; nec redditur Cognoscibilis ab extrinseco ratione alicuius prius æterni Connexi cum ipsa præsentia; quod posset dicere intellectus divinus; cum eius Cognitionem; cum decretum indifferens non sit potius connexum cum esse quam cum non esse actus liberi coeni.

talis praesentia, et existentia rerum contingentium nullo modo est a Deo cognibilis.

Respondent aliqui quod supposita praesentia Conditionata, seu media, qua Deus cognoscit, quod si dederit Petro in his circumstantiis vocationem, et auxilium indifferentem, Petrus consentiet, et supposito ejus decreto absoluto dandi Petro vocationem, et auxilium praedictum in talibus circumstantiis hoc habet Deus medium aeternum infallibiliter connexum cum absoluto consensu Petri, quia a conditionali ad absolutam purificata conditione est bona consequentia; et conditionalis supponitur ut vera praesentia mediae, et conditiones purificantur per decretum praedictum, et ita in scientia media, et hoc decreto cognoscit Deus actus liberos futuros secundum suas physicas praesentias, et existentias, quas in tempore habebunt;

Hanc solutionem communiter rejiciunt, ejus defensores scientiae mediae, nam ut concedant Deum in ipsa scientia media, et decreto purificandi conditiones cognoscere futura absoluta, quam cognitionem appellant scientiam abstractivam futurorum ad differentiam scientiae intuitivae visionis, quae tendit ad futura in se ipsis; et non in medio praedicto asserunt tamen ad cognoscendum futura absoluta non esse necessarium aliquod medium in Deo existens infallibiliter connexum cum existentia futurorum, quia sufficeret ipsa veritatem objectivam, quae habet determinationem infallibilem independenter ab aliquo aeterno tribuente formaliter determinationem; nam sequeretur, quod etiam ad cognoscendum futura contingentia in statu conditionato esset necessarium tale medium infallibiliter connexum cum existentia futuri sub Conditione, et tale medium deberet esse ex parte subjecti; ut ponitur a Thomistis decretum absolutum ex parte subjecti, et conditionatum ex parte objecti, vel esse necessarium ex parte objecti, et ita in objecto scientiae mediae deberet poni ut conditio aliquid infallibiliter connexum cum consensu conditionato futuro; ut ponitur in hac conditionali, si Deus efficaciter voluerit, quod Petrus convertatur, ipse convertetur, et hoc modo destrueretur scientia media, quia ejus objectum non erit contingens; quia veritas conditionalis necessaria erit secundum bonitatem consequentiae, quae a Deo cognoscitur per scientiam simplicis intelligentiae. Unde argumentum adductum directe militat contra scientiam mediam, cum enim consensus liber conditionatus in se nihil sit.

De scientia Dei.

tã in propria mensura; quã in mensura æternitatis; nullã habet presentiã; neque existẽtiã ab æterno roẽ cuius sit declaratus, et cognoscibilis roẽ sui; nec redditur cognoscibilis ab extrinseco per aliquod mediũ infallibiliter ex ipso connexum posito, l. ex parte subi, l. ex parte obi: quia actus liber futurus sub conditione non purificanda nullã habet declaratã veritatem; aut cognoscibilitatem; nisi in apprehensione istorum authorum qui apprehendunt futura contingentia; tã absoluta; quã conditionata ex declaratione veritatis desumpta ex existentia ipsius actus futuri; quæ certe existentia actus futuri, cum non sit in tempore; nec in æternitate, solum existit obiective in apprehensione, l. imaginatione istorum authorum: et ideo iudicant in ipsis futuris esse declaratam veritatem, priusquam a Deo cognoscantur. §

In Sent.ª V.º coiori Thomistarum asserentium omnia futura esse Deo ab æterno physice presentia in mensura æternitatis dici potest quod ex si Deus concurreret ad actus liberos per decreta indifferentia; et conditionata; cognosceret tales actus liberos ab æterno cum physice presentes; et existentes quia habebunt in tempore, et ab æterno esse presentes Deo; et ita Deus ab æterno cognosceret actus liberos hodie eliciendos et toto tempore anti fuisse infallibiliter futuros non propria futuritione desumpta ex presenti duratione eorum; sed ex duratione eorum existente in mensura æternitatis.

Hanc in viã ingredimur non potest dari scientia media; quia futura conditionata: quorum conditio non ponetur in existencia. cuius sunt, et conditiones non cognoscerentur a Deo per scientiam mediam: cum hæc futura non existant ab æterno in mensura æternitatis, et connexio non est scientia media — 2.º quia licet Molina sup. disp. 13. et Granados disp. 3. conveniunt ... cum Thomistis asserendo futura physice existere in æternitate veruntamen solum in modo loquendi conveniunt: nam solum concedunt praedicatum propter verificationem significante verbo de presenti non durationem nisi temporis ... durationem vel nunc æternitatis adæquate considerans quod semper fuit, est, et erit presens omnibus rebus absque ulla mutatione

asserunt n. res n. existere in aeternitate; prius quam exercite existant in propria mensura temporis; unde antixpus hodie n. e. phica prs in aeternite. unde bene infert Molina in concordia disp. 47 et Sic disp. 14. Cl. 2a. ex eo q. futura existant in aeternite. n. posse probari Deus certo cognoscere futura contingentia, antequam in tempore existant; qa. sic per quamdam anticipationem res n. prius existerent ab aeterno in mensura aeternitatis antequam exercite existant in propria mensura temporis; et futura contingentia poss. ee; et n. ee cras; ita poss. ee; et n. ee in aeternite. nam solum in aeternite. existunt rone crastinae existia; ac proinde ipsa existia crastina futuri contingentis; ita e hodie in differens; et indeterata rone aeternitatis, et rone temporis; et consequenter propter existiam in aeternite. n. habet futurum contingens Veritatem determatam infallibiliter a Deo Cognibilem; et ita hec existia futurorum in aeternite. quae asseritur ab istis authoribus nihil conducit, ut Deus certo Cognoscat futura contingentia.

Dicendum ergo in hypothesi q. et data existia futurorum in aeternite. n. ee Veritatem determatam in futuris liberis; et contingentibus; ac proinde in hac hypothesi futura contingentia n. ee a Deo cognibilia. Cl. pt ex dictis q. independenter a divino decreto n. e in futuris absolutis determata Veritas, ut probatum e dubio praecedenti, et fatentur plures ex Contrariis supposito vero decreto indifferenti; et conditionato n. convenit etiam futuris liberis determata Veritas; nam tale decretum cum sit indifferens n. e magis connexum cum foret, quam cum n. foret actus liberi; et ita nullam tribuit ipsi determationem; qua rone authores Contrarii, quos refert, et seq. Herice disp. 6. cap. 3. fatentur Deum in hoc decreto indifferenti n. cognoscere futura libera; quamvis fateantur futura naturalia, quae a solo Deo producuntur, a Deo Cogni in decreto determato producendi ipsa; et etiam fatentur actus liberos futuros cogni a Deo in decreto praedifinitivo ipsorum supponente scientiam mediam; q. decretum aliqui admittunt, alii vero non; ut [illegible] in tract. de Voluntate Dei; similiter futura libera n. habent determationem per existiam, et praesentiam aeternam in mensura aeternitatis, haec existia, et praesentia negatur ab his authoribus: q. in talibus futuris nulla e determata Veritas in hypothesi quaestionis.

Dicere autem q. in huiusmodi futuris ee determata Veritas

obvia, nil aliud ẽ dicere, quã quod a Deo cognoscunt, ut determinatè vera, et infallibiliter futura, q̃ ẽ petitio principii; nã ipsi fatent. q. n ideo res sũt infallibiliter determinate futurae, q.ª cognoscunt. a Deo; s.ª potius ẽ cõ.ª q. prius quã res futurae cognoscant. a Deo, et habeant veritatem obiectivã in intellectu divino, debent in se habere hanc veritatem determinatam; ideo cuius cognoscant. a Deo; et si ipsã antea n habent, n possunt a Deo cognosci, nec habere veritatem obiectivã in intellectu divino.—

Dicere autem, q.º illã determinatã veritatem habent a futuro eventu, vel ab existentiã, et praesentiã, quã habebit actus liber suo tempore, ẽ ludere tantum, nã ut eventus futurus, existentia, et praesentia actus liberi ex suppositione, q. ponant. in re habeant determinatã veritatem, q.ª cum est, necesse ẽ eẽ; caeterum antequã ponat. in re, vel in tempore, vel in aeternitate, ipse eventus ẽ indifferens, ut ponat. vel n ponat. in re, tã in tempore, quã in aeternitate, cum talis eventus sit contingens; s.ª nemo dat, q.º n habet; q. eventus futurus ante quã ponat. in re, nequit tribuere determinationem futuris liberis, quã ipse non habet.

Et si dicas, q.º ipse ille eventus, et eius existentia ẽ praesens Deo non s.ª..., s.ª obvius, et ita in eã obviã habet determinationem, quã pot tribuere futuris liberis.— D.ª ẽ: nã sicut in ipsorum sententia prius ẽ, q.º res sit futura, quã quod cognoscat. a Deo, ut futura; ita prius ẽ, q.º res sit existens, et praesens, antequã cognoscat. a Deo ut talis; nã sicut scientia visionis in ipsorum sententia n ẽ causa futurorum, ita nec ẽ causa existentium, et praesentium; s.ª supponit obiectum, ut futurum, et existens, s.ª eventus futurus n habet hanc praesentiã, et existentiã antea ad divinam cognitionem, cum ipsa n habeat in tempore, neque in aeternitate nec in aliquo decreto ipsã infallibiliter inferente: q. eventus futurus, a Deo, cognosci n pot, ut ipse praesens, et existens, et tribuens determinationem futuris contingentibus, s.ª cõm habet eã obviã in apprehensione istorum auctorum, qui prius apprehendunt actus liberos existentes, et postea ut futuros participare determinationem ã re ipsa ut ipse existenti, et praesenti, et sicut apprehendunt, ita iudicant; inde cohaerent. ad suã sententiã; falsissime tamen defendit Herice disp.ª 6. cap. 1. n eã demonstrabilem, licet sit fide certum Deum cognoscere actus liberos futuros, q.ª negato efficaci, et determinato decreto, quo Deus concurrit ad actus liberos,

Serna.

et Soly concursu decreto indiferenti, et conditionato; nata est propria futurorum in aeternitate non est medium; quo Deus cognoscat futura libera; nec in ipsis potest esse determinata Veritas in tract. nostri de Volunt. Dei ostendimus Deus decreto efficaci, et determinato concurrere ad actus liberos; et ita in Deo est medium ad infallibiliter Cognoscendum actus liberos futuros.

Sed dices: Arg. quia supposito decreto indiferenti, Deus ab aeterno Cognovit quod Petrus in hoc tempore consentiet, vel non consentiet Vocationi, neque haec disjunctiva est nauda; sed eo ipso Cognovit, quae pars sit determinate Vera in hoc instanti temporis. Ergo Petro hodie consentiente Deus ab aeterno Cognovit, quod Petrus hodie consentit, et econtra, si differet; et toto tempore ante, erat concursus infallibiliter quia Deus ab aeterno Cognovit comprehensive Voluntatem Petri hodie existentem; et ejus consensum; sed Cognoscens comprehensive objectum debet cognoscere omnia ipsa accidentia: ergo Deus ab aeterno Comprehensive Cognoscens Voluntatem Petri hodie existentem; etiam Cognovit; quod hodie Voluntas Petri elicit, et recipit consensum; si Petrus hodie consentit, et determinate cognovit omissionem consensus; si hodie Petrus non consentit.

Confirmatur quia ex eo consensus Petri hodie elicitus medio concursu indiferenti non ponat simul reg existentiam; et presentiam hodiernam a Deo Cogni ab aeterno; quia hic consensus ab aeterno; neque existit; neque est praesens; sed est nihil extra Deum, et ita non habet determinatam Veritatem; nec omnino sui est Cognibilis a Deo; sed haec ratio instat in creaturis pure possibilibus; quae extra Deum sunt nihil; et tamen habent determinatam Veritatem objectivam et a Deo Cognibilem; imo Veritas possibilium simul nostram rationem est prior omnia, neque prius est sibi omnem; quod Creaturae possibiles dicant connexionem; et non repugnantiam terminorum; quia quod a Deo possint produci; ut docet D. Thom. 1. p. q. 25. arto 3. ergo etiam in futuris liberis supposito decreto indiferenti, poterit esse Veritas objectiva determinata; quamvis talia futura sint nihil ab aeterno extra Deum.

Resp. negando minorem; et ad probationem distinguo minorem cognoscens comprehensive objectum, cognoscit omnia ejus accidentia, nexio connexa dando minorem: contingenter connexa nego minorem; et consequentiam. Cognitio enim comprehensiva nostrae Voluntatis requirit Cognitionem omnium actuum possibilium, ex quibus nexio connec

De scientia Dei.

Connectit. si V.º Cogneȝ futuroȝ: inde Deus per sciȝ naiȝ se compre-hendit; et tn ñ cognit per taleȝ sciȝ sua decreta libera; S. per sciȝ liberȝ ipsa Cognit; inde, et si Deus ab æterno Iprehendat voluntateȝ Petri hodie existenteȝ, ñ ideo cognit determinate; q. consentiet, l. ñ dissentiet; similitr Deus ab æterno Comprehendit consensȝ Petri Vt possibileȝ, ñ V.º Vt futurȝ, nisi a Deo prædefiniatȝ.

S. instabis: qª supposito decreto conseruandi Petrȝ hodie, et concurrendi cȝ ipso Iconcursu indifferenti, Deus ñ solȝ Comprehensiue S. etiȝ intuitiue ab æterno Cognouit voluntatȝ Petri hodie existenteȝ, Vt dicimus in actu; S. implicat intuitiue et Iphensiue Cognere voluntateȝ Petri hodie existenteȝ, et ignorare, l. ñ Cognere an hodie determinate consentiat, l. n. nȝ Visio Iphensiua ñ pót præscindere ab accidentibus oibus, inde implicat intuitiue cognere Petrȝ, et ignorare an sedeat, stet, l. ambulet, qmuis hæc sint accid.a coia, et Itingentia: ẽ. implicat, q. Deus ab æterno comprehensiue, et intuitiue cognat Voluntateȝ Petri hodie existenteȝ, cȝ existentia sui Iconcursus indifferentis, et quod ñ videat determinate consensȝ Petri, si hodie consentiat, l. eius omissioneȝ, si ñ consentit, et instantia adducta de Cogne naia, qua Deus se Iphendit, nihil valet: nȝ Suarez Icedit, q. Deus per sciaȝ naiȝ cognit sua decreta libera existentia in 2.º instanti rois.

et si dicas: q. Angelus superior intuitiue comprehendit Angelȝ inferioreȝ, et hoieȝ, et tn ñ cognit actus liberos ipsorȝ, nisi ab ipsis manifestentr. inde cognitio actuȝ liberorȝ ñ requiritr ad cogneȝ intuitiuȝ, et comprehensiuȝ obti.

D.ª ã: q.ª hoc ideo Itingit in Angelis, q.ª actus liberi Angeli inferioris ñ st sub dominio Angeli superioris, et ita ñ subijciuntr eius cognitioni, donec ab inferiori manifestentr, hæc ratio ñ currit in Dei ab cuius dominio st. oes actus liberi creati, q. intuitiue et Iphensiue Cognendo voluntateȝ liberȝ Petri implicat, q. in ipsa ñ cognat Deus consensȝ, vel dissensȝ in ipsa hodie existenteȝ.

2.º reijcit. q.ª Deus perfectius intuetr, et Iphendit Angelos, et hoieȝ, quȝ Angelus seipsȝ Iprehendat; S. Angelus seipsȝ Iprehendens cognit in seipso oia accidentia, siue propria, siue contingentia actualitr

existentiā; q. etiā Deus ab aeterno cphendens; et intuitive cognoscens Voluntatem Petri hodie existentem debet in ipsa cognoscere liberum consensum in ipsa hodie existentem. min pbr ex D. Thā. 1. p. q. 87. art. 3. dicente; etsi aliud sit in Angelo suū ~~esse~~; q. intelligat se intelligere; et q. intelligat suam essentiam; tn simul; et uno actu utrumque intelligit; q. hoc quod ē intelligere suam essentiam ē propria perfectio suae essentiae; simul autem, et uno actu intelligit. rem cum sua perfectione. Sed sic intellectio sui ipsius ē propria perfectio Angeli ita etiā actus liberi; et caetera accidentia in ipso existentia. q. Angelus comprehendens seipsum cognit suos actus liberos; et caetera accidentia coīa in ipso existentia.

Rñ quod intuitive et cphensive cognoscens obm; solum debet cognoscere accidentia naturâ connexa cum tali obto; nisi aliās etiā habeat speciem; aut aliud medium ad cognoscendum accidentia contingenter convenientia; nam hac accidentia n. possunt cognosci praecise per obm; cum quo solum contingenter connectuntur. Inde Deus per intuitionem; et cphensionem Voluntatis Petri hodie existentis; cognoscere n. pōt; q. Voluntas Petri hodie consentit vel non consentit; nisi detur aliud medium, decreta inferens, et repraesentans consensum hodie existentem; q. autem videre n. possimus; Petrum; et ignorare an sedeat; l. stet; ideo ē; q.a per eandem speciem repraesentatur Petrus; et eius situs nam situs ē sensibile coē; q. simul repraesentatur cum sensibili proprio; at vero essentia Divina; quae ut decrata per decretum efficax producendi; et conservandi hodie Voluntatem Petri ē species, et medium ad cognoscendum intuitive, et cphensive Voluntatem Petri; hodie existentem n. ē species; nec medium ad cognoscendum decrata assensum; l. dissensum Petri; nisi decretum per decretum praedefinitivum consensus; l. dissensus.

Admissa q. instantia adducta intr arguendum ad 1. impugnationem Rñi pōt 1.o q. etiā admisso decreto; et Deus indifferenti Deus n. haberet dominium supra liberum arbitrium creatum; ut diximus in tract.u de Volunte Dei; et ita n. posset cognoscere actus liberos creatos praecise per comprehensionem Voluntatis creatae.

2.o Rñ. ideo Angelus cprehendentem hoiem l. Angelum inferiorem n. cognoscat ipsorum actus liberos; donec manifestentur; q.a ante manifestationem Angelus cprehendens n. habet medium; nec speciem in actu 2.o repraesentantem praedictos actus liberos; q.a dum remani

manifestantur n. subjiciuntur alterius cognitioni, nec sunt eius objecta proportionata in actu 2°, et sic post manifestationem Angelus apprehendens n. habet species, aut medium, quo ipsos cognosceret; nullo modo ipsos cognosceret, sicut Diabolus n. cognoscit intuitive gratiam, et charitatem existentes in homine, quem in linea naturali apprehendit: Deus autem ab aeterno n. habet species, aut medium ad cognoscendum dissensum Petri hodie existentem, nisi essentia divina determinata per decretum determinatum, et gradus infinitum, et consequenter per apprehensionem voluntatis Petri n. potest cognoscere praedictum dissensum.

Ad 2.am impugnationem nego min: et ad probationem R. quod cognitio, qua Angelus seipsum cognoscit n. est actus communis contingenter ipsi conveniens, sed est accidens proprium ipsi naturaliter conveniens, sicut motus cordis naturaliter convenit homini; nam ut diximus in tractatu de Angelis praedicta cognitio est naturalis quoad specificationem, et exercitium, et ita semper Angelo convenit, per apprehensionem illius cognoscuntur propriae perfectiones ipsius naturaliter ipsi convenientes, de quibus loquitur D. Thomas; secus vero perfectiones contingenter convenientes, quales sunt actus liberi, quos Angelus n. cognoscit per cognitionem naturalem, qua seipsum apprehendit, alias in 1. instanti suae creationis cognosceret omnes actus liberos, quos eliciet per totam aeternitatem.

Si instabis: quia licet essentia divina determinata per decretum conservandi Petrum, et concurrendi cum ipso indifferenter adhuc permaneat indifferens ad repraesentandum dissensum vel n. dissensum hodie existentem in voluntate Petri, ex suppositione tamen, quod Petrus hodie dissentiat essentia divina determinata repraesentat ab aeterno praedictum dissensum: ergo Deus ab aeterno habet species et medium ad cognoscendum dissensum Petri hodie existentem. probatur antecedens a paritate nam species inditae Angelorum, quae n. repraesentabunt futurum contingens ipsum determinate repraesentant eo ipso quod ponatur in re absque eo quod praedictis speciebus superaddatur aliquid reale intrinsecum; sed praecise per adventum extrinseci connotati, ut diximus in tractatu de Angelis q. 57. art. 3. et similiter species Angeli quae n. repraesentabat cogitationem cordis ante manifestationem, postea ipsam repraesentant, posita manifestatione absque mutatione intrinseca, praecise per adventum extrinseci connotati, ut ibi diximus art. 4. ergo pariter essentia divina repraesentans ab aeterno voluntatem Petri hodie existentem, praecise per hoc quod in voluntate Petri ponatur contingenter

repraesentare detrate tales consensus absque intrinseco decreto determinante eius divi
nus ad repraesentandum positivos consensus quos dixeramus.

Rx. q. si futura phisice existerent in aeternit.e ab
aeterno, Arguus posset bene apportare, nam posita existentia ab aeterno con
sensus Petri hodie existentis posset essentia divina ab aeterno ipsum repraesentare
per positionem extrinseci connotati, nam denominationes connotantes extrinsecum
requirunt existentiam extrinseci connotati, et deficiente existentia extrinseci
connotati deficiunt, ut contingit in speciebus Angelorum, et in aliis aliis
exemplis; caeterum negata existentia futurorum in aeternit.e non adest ab aeterno
+ extrinsecum connotatum, ratione cuius essentia divina possit repraesentare consensum Petri
non ab aeterno existentem, sed hodie eum incipientem. Verum autem q. futurus con
sensus Petri e aeternus, nam ab aeterno e futurus, et essentia div.a connotans con
sensum futurum ipsum repraesentat e d.a interna Argui, nam authores oppositi dicunt,
q. fr.a distinctiva futuri non e praesens, neque in tempore, neque ab aeterno,
sed e ipsa existentia rei comparata ad tempus praecedens, ut diximus dubio
1.o Inde Arguus intendit probare, q. Deus cognoscit futura, et ipsa repraesentat, quia
cognoscit existentia, et ipsa repraesentat; inde essentia div.a prius intelligi debet repraesenta
re existentem consensum Petri, quam ipsum repraesentet ut futurum; et ita hoc
Arguus directe probat, q. Deus pot in tempore aliquid de nobo cognosce
re absque mutatione intrinseca; sicut species Angeli absque mutatione
intrinseca aliquid de nobo repraesentat, de quo late sic disputat Mag. Mig.l
dub.o 1. cap.e ulto.

2.o Rx. non d.ans, et ad prob. non co.g. species enim Angeli,
cum sit imperfecta pot exigere, et spectare existentiam futuri contingentis,
ut ipsum repraesentet in actu 2.o q. a futurum nisi existat, non e obiectum proportionatum
intellectus Angelici, nec motus cordis, nisi manifestetur; quod enim species
imperfecta compleatur aliquo a connotato, l. a complemento extrinseco
ab existentia, l. manifestatione actus liberi, nullum e inconveniens; caeterum
q. essentia div.a in ratione speciei intelligibilis spectat existentiam obiecti contingentis,
et ab ipso dependeant, ut repraesentet futurum contingens e maximum inconve
niens; nam ab extrinseco connotato; acciperet complementum, et determinationem,
ut repraesentaret futurum, nam de se indifferens e ad repraesentandum existentiam, et
non existentiam futuri contingentis, et determinaretur ab existentia futuri contin-

De Scientia Dei.

Contingentis q.d repugnat essentia Div.a

Et si dicas q.d ipsum decretum liberum requirit pro extrinseco connotato existentiam, l. futuritionem sui obiecti; ob cuius defectum potuit Deo deficere, et actio creativa requirit existentiam creaturae, ut denominet Deum Creatorem: q.d ergo essentia Div.a ut repraesentat futurum contingens potest requirere existentiam ipsius futuri, tamquam extrinsecum connotatum.

R. Tradendo cons. neg. aliud est requirere extrinsecum connotatum, ut illatum, et causatum ab ipso principio divino; sicut decretum causat et infert futurum, et creatio causat, et infert rem existentem, et hoc non repugnat divinis principiis; unde etiam essentia Div.a ut repraesentat futurum requirit tamquam extrinsecum connotatum existentiam futuri, aliq.ter habendo; aliud vero est principium requirere extrinsecum connotatum, tamquam quid praesuppositum tribuens determinationem; l. repraesentationem principio divino; et hoc repugnat; q.a Deus est ens a se, et nullo modo ab aliquo, ita a se; et non ab alio habet determinationem; et repraesentationem; et ita ad repraesentandum futurum non debet determinari ab extrinseco, sed ab intrinseco per suum decretum efficax, q.d tribuat determinationem futuri.

Si instabis: q.a licet hoc doctrina sit vera X.a qua Thomistica, efficax tamen non est ad redarguendam falsitatem D.ni in scient.a in hypothesi quaestionis, nam supponimus non esse inconveniens, q.d divina voluntas, et alia omnia concurrunt ad consensum peccati vel potius, quam ad dissensum, ut determinate per decretum efficax divinae voluntatis, sed ut determinate per voluntatem creatam, quae pro suo libito, potius consentiat, quam dissentiat, sed non est maius inconveniens, q.d essentia divina repraesentet existentiam futuri consensus, ut determinata ab ipso consensu libero, et a voluntate consentiente, quam quod div.a voluntas, et alia omnia determinentur a volunt.e creata, et eius libero consensu. g.o in hypothesi quaestionis, non est inconveniens, quod essentia div.a in ratione speciei intelligibilis determinetur a futura existentia actus liberi, ut ab extrinseco connotato; sicut determinatur species Angeli ab existentia futuri contingentis.

R. ex eo; q.d admittamus unum inconveniens non ideo tenemur admittere aliud, sive sit maius, sive minus: et certe maius est, q.d essentia divina in ratione speciei determinetur per existentiam futuri contingentis, quam quod divina alia omnia determinentur per voluntatem creatam et eius

liberi Consensus; neque hæc determinatio divinæ voluntatis est æterna, sed tempo-
ralis, et quod determinatio voluntatis incipiens in tempore prærequirat, ut
exprimens donatum temporalis determinationis nostræ voluntatis est omnino
inintelligibile; determinatio vero esse divina in vero Speciei ad repræsentandum
potius existentiam, quam negationem existentiæ futuri contingentis non est deno-
minatio temporalis, sed æterna; alias esse divina inciperet in tempo-
re repræsentare futura contingentia et consequenter Deus ab æterno non cogno-
sceret prædicta futura, quod clare est contra fidem; quod autem determinatio æter-
na esse divinæ per modum Speciei præerequirat, ut exprimens connotatum
existentiam futuri contingentis quæ non est æterna, sed in tempore incipiens
intelligi non potest, quia talis existentia connotata non est in tempore, neque in
mensura æternitatis, ut ipsi fatentur, neque est obiective in intuitu divi-
no; nam prius est, quod repræsentetur et connotetur per Speciem divinam, quam quod
cognoscatur a Deo, et obiective existat in intuitu divino; unde hæc existentia
connotata nullibi est ab æterno et ita est purum nihil, solum est aliquid
obiective in intuitu auctorum contrariorum; et ita est quid confictum absque
ullo fundamento.

Sed adhuc instabis: quia non est difficilius intelligere, quod esse divina
per modum Speciei, et medii intelligibilis connotet ab æterno tempo-
rales existentias futurorum contingentium in seipsis, quam quod detur Species cre-
ata repræsentans futura contingentia in seipsis secundum existentiam, quam de facto
non dent, cum non sit plus connotare futurum quod non dum est aliquid, quam ipsum re-
præsentare, ut obiectum, sed probabilis est in ista Sententia concedens in anima Christi Domini
Species infusas innatas repræsentantes futura libera in seipsis, et secundum
existentiam, quam suo tempore habebunt non repræsentando prædicta futura in
decreto divino, neque in medio, et ita Christus Dominus per tales Species
cognovit scientia infusa prædicta futura in seipsis, et non medio decreto
Dei; quam Sententiam consueta subtilitate novissime defendit Illustrissimus Godoy
tom. 2. tract. 11. disp. 35. à num. 179. Ergo quamvis futura libera ab æter-
no sint nihil extra Deum, poterit tamen esse divina connotare futuram
existentiam ipsorum, et ita repræsentat ab æterno prædicta futura in seipsis.
Respondetur non dato maiori; nam supposito, quod futura libera

ijs habeant determinatam Veritatem ex vi decreti prædiffinitivi; et quia ijs existant in mensurâ Æternitatis, et intuitive à Deo cognoscantur quod totum supponit prædicta Thomistarum Sententia nulla apparet implicatio in hoc; quod Deus in divina Essentia species repræsentans talia futura sub existentia determatâ; quam suo tempore habebunt; et quam Deus ab æterno Cognoscit; ijs prædictæ Species participat ab essentia divina repræsentationem futurorum in se, et ex parte rei repræsentatæ; sed non participat modum, quo essentia divina medio decreto efficaci repræsentat futura; et hoc solum affirmat prædicta Sententia Thomistarum; ceterum implicationem involvit; quod essentia divina per modum speciei connotet futura libera sub existentia; quam suo tempore habebunt; antequam hæc futura sint decreta à Divina Voluntate; et antequam existant in tempore, et in mensurâ Æternitatis, et obiective in intellectu divino, nam hoc dicatum est purum figmentum solum obiective existens in intellectu Contrariorum.

Ad Confirmationem propositam in quo Argumento Respondetur negando minorem: nam ratio facta non solum non instatur exemplo possibilium; sed ipso potius Confirmatur nam si divina essentia in se non contineret possibilia, neque esset cum ipsis ratio connexa, talia possibilia non essent Cognibilia, nam extra Deum sunt purum nihil, et solum cognoscuntur à Deo, quatenus continentur in eius potentiâ; a qua redduntur Vera; et Cognoscibilia, ut ait D. Thomas supra arto 9. ergo ut modo cum futura extra Deum sint nihil; Deo non erunt Cognibilia, nisi ponatur in Deo aliquod medium cum ipsis infallibiliter connexum, per quod Cognoscantur, et a quo reddantur cognibilia; est tamen differentia inter possibilia, et futura; nam possibilia à Deo Cognita in sua essentia habent essentialem connexionem; et non repugnantiam prædicatorum essentialium in esse obiectivo, ratione cuius propositiones essentiales, et necessariæ, quæ fiunt de possibilibus habent determinatam Veritatem obiective in intellectu divino, et ideo dicuntur propositiones Æternæ Veritatis, et quia non possumus reddere rationem, quare scilicet homo sit a Deo producibilis, non vero Chimera ex parte divinæ essentiæ; quia scilicet Deus habet potentiam ad productionem hominis, et deficit potentia ad productionem chimeræ; cum in essentia infinita nullus sit defectus potentiæ; ideo rationem reddimus ex parte possibilis, quia scilicet prædicata hominis non involvunt contradictionem; bene tamen prædicata chimeræ, et ita homo est possibilis, et producibilis à Deo

n. Vª chimæra, ideo D. Thas dicit loco citato; q.d Sim. nrg. res tua priora impossibilia absolute decideraria, que divina o[illegible]; cæterum cy decreto Creatura cy sua existentia n. sit essalis; l. natia, S.º pure contingens; exigi Deus apprehendat res; et eius existentiæ eoru huius apprehensionis tiory; nequit cognoscere determinata; q.d talis res infallibiliter erit; l. n. erit; inde illis exortis apprehensis n. e determinata Veritas obtiua; qualis e in possibilibus, nisi accedat decretum efficax Dei; determinans res ad infallibiliter existendum tempore futuro.

Ex dictis constat; q.d in futuris contingentibus pure conditionatis, quorum conditio numquam ponetur in re n. e determinata Veritas a Deo cognoscibilis antea ad divinum decretum determinans; cum enim Sua Veritas determinata independenter a divino decreto determinato n. inveniatur in futuris absolutis; quæ aliquando erunt; a fortiori inveniri n. poterit in futuris conditionatis, quæ numquam erunt, sicut numquam fuit pœnitencia Civium Tyri, et Sidonis, que egissent, si vidissent opera, et virtutes Xpti Dni.

Dubium 4.^m

V.^m Deus Cognat futura libera in decreto efficaci, vel in Verit.^e Obtiua.

Quamvis sit fide certum, Deum cognoscere omnia futura contingentia, ut diximus in articulo, valde tn controversum est inter Theologos, medium, et modus, quo Deus hæc futura cognoscit. triplex autem e medium cognitionis; ut ait D. Thas in 4.º dinct.e 49. q.e 2. articulo. 1. ad 15. primum e medium sub quo aliquid videtur, l. cognoscitur, quod e lumen intellectuale virtutis cognoscitiuæ; et de hoc medio nulla e difficultas in præsenti; nam certum e q.d in divino intellectu e lumen infinitum; sub quo Deus omnia cognoscit; 2.^m e medium quo aliquid videtur et cognoscitur, et hoc e species impressa, et expressa. 3.^m e medium in quo, vel per quod aliquid cognoscitur sicut causa e medium ad cognoscendum effectum; et econtra; et imago et signum instrumentale e medium ad cognoscendum exemplar et signatum; et de utroque medio requisito ad cognoscendum futura contingentia, procedit

De Scientia Dei.

praesens difficultas.

Certum autem est: quod essentia Divina in se considerata praescindendo a quovis decreto, et extrinseco connotato non potest esse species, aut medium in quo Deus cognoscat futura contingentia; nam sic considerata non magis repraesentat; quod actus liber erit, quam quod non erit; sed omnino est indifferens ad utrumque repraesentandum; nec oppositum tenet Sanctus Bonaventura, et Sent. Antiqui Theologi; qui dixerunt, Deum cognoscere futura contingentia in ideis creaturarum; quia loquuntur de ideis non quatenus sunt praecise rationes cognoscendi creaturas; sed etiam quatenus sunt exemplaria in actu ad ipsas producendas; et sic solum dantur in Deo, ideae futurorum non vero possibilium; ut ait D. Thomas infra quaestione 15. articulo 3.o et idea futuri importat determinationem divinae essentiae; ut determinatur per decretum; vel propositum divinae voluntatis, ut ait D. Thomas quaestione 3. de Veritate articulo 6. in Corpore et ad 3.um et in ideis sic determinatis per decretum efficax divinae voluntatis cognoscuntur futura contingentia; ut docet D. Thomas in hoc articulo, et pluribus aliis locis.

Certum est etiam quod Deus in suo decreto efficaci; et determinato; seu in sua essentia, ut determinata per tale decretum (nam in praesenti procedendum accipitur unum; ac aliud) cognoscit futura, quae a Deo producuntur mediante tali decreto; ut sunt futurae, quae a solo Deo producuntur; nam Deus ab aeterno cognovit, quae voluerit efficaciter producere contra illud 1.a Corinthiorum 2.o quae sunt Dei, nemo novit; nisi Spiritus Dei; sed etiam cognovit, quod eius voluntas efficax semper impletur contra illud Psalmi 113 omnia; quaecumque voluit Dominus fecit: ergo evidenter cognovit ab aeterno; quod omnia, quae decrevit efficaciter facere, infallibiliter erunt, quae ratio est D. Thomae in 1.o distinctione 35. quaestione 1. art. 3. ad 4. Ubi ait; quod non solum esse divinum est causa essendi res; sed etiam scientia et voluntas sua; ex quibus optime concluditur esse rei; quia illud, quod Deus vult esse, cum possit; et sciat, virtute essentiae suae in esse producit, hoc autem Deo cognita sunt: et ita certum de rebus cognitis habet. Merito igitur Vazquez irridet ceteros theologos; eo quod dixerit Deum in suo decreto efficaci non posse cognoscere futura; quia suum decretum efficax non cognoscit, eo quod distinguitur per ens rationis; et Deus entia rationis non cognoscit; quod fundamentum utroque pede claudicat; nam Deus cognoscit entia rationis; et eius decretum per ens rationis non constituitur, inde ceteri Iesuitae fatentur, quod Deus in suo decreto efficaci cognoscit futura quae a Deo praedefiniuntur; qualia sunt quae a solo Deo producuntur, seu a causis.

naalibus absque interuenat ca a libera; et ex actus libert à Deo prædefinita supposita scia media.

Tota hg. difficultas debolvit. circa cognit futurorum liberorum independenter à Scia media; an scilicet Deus sciat solum per rig. ais futurorum, an ex prædefinitionum, et destinationum; nam si Deus concurrit ad actus liberos, præcise per decretum indifferentem; et Conditionatum per tale decretum cognoscere non pot quod talis actus liber infalibiliter. eritque tale decretum non sit infalibilit. Ineptum cum erunt hic actus liberi; quod autem Deus efficaci, et determinato decreto prædefiniat actus liberos; videt. impossibile; tum quia tale decretum induceret fatalem necessitatem; et destrueret nri arbitrij libertatem, cum ipso posito Creata Voluntas non posset omittere actum à Deo prædefinitum; quia resistere non pot Voluntati Dei; et defficiente tali decreto non posset elicere actum; quia ipsum efficere non pot absque Concursu Dei præparato per decretum prædefinitum. =

Item etiam; quia si Deus prædefiniret omnes actus liberos ex electione efficaci Dei proueniret; quod iste hoc, potius, quam ille bene operaretur, et ita talis electio esset irrationabilis; quia non posset reddi ratio, cur Deus hunc hominem potius, quam illum elegerit, ut bene operaretur; nam si dixerimus, ideo hunc Deum elegisse, quia hoc ipse promeruit non Respondemus Congruenter; nam etiam quod iste, et non ille hoc promeruerit, prouenit ex electione, et Voluntate Dei, prædefinientis omnia inquita, ex quo ulterius sequitur quod Deus esset acceptor personarum; nam absque ullis meritis hunc, et non illum eligeret ad bene operandum; et etiam sequeretur, quod Deus non vellet omnes homines saluos fieri, sed scire illos, quibus donare voluit merita, et perseuerantia.

Ex alia vero parte videtur esse admittendum hoc decretum prædestinatiuum, et prædefinitiuum; tum quia sine ipso non saluatur, quod Deus operetur omnia sm. concilium voluntatis suæ, si actus nros liberos non producit per decretum efficax, et determinatum suæ voluntatis; tum quia sine tali decreto non saluatur, quod bona opera, et merita nra sint dona Dei, ut docet fides; nam dona distribuuntur sm electionem; et voluntatem donantis; et ita Deus diuidit singulis, prout vult.

Antiqua disputatio.

Istæ rationes dubitandi diuisserunt, non solum Theologos Scholasticos; sed etiam antiquos Patres in varia placita; nam Origenes lib. 3. peri archon cuius verba late refert Aluelda. disp. 67 dicit: bona opera nostra

n. eē dona Dei, nisi quatenus dedit nobis Virtutes sufficientes ad bene operandum: et ita in Deo concessit praescientiam nostrorum actuum, & negauit eorum praedifinitionem; et praedestinationem; et consequenter asseruit Deum n. Cognoscere hoc futura libera in decreto efficaci suae Voluntatis. errorem Origenis sequutus ē Pelagius; qui etiam negauit bona opera nostra eē dona Dei, Vt refert D. August. de gratia Christi cap. 4. et consequenter dicebat Deum praescire bona opera nra futura, n. tn ipsa praedestinare, aut praedifinire, Vt refert D. Aug: de praedest.e Sanctorum cap. 18. & 19. et ipsum sequutus ē Faustus Regiensis. cuius Verba refert. Aluarez disp.e 2. de auxilijs. n. 16. nam licet hoc. Vt Princeps. semipelagianorum; in hoc erro tamen fuit Pelagianus: dicens: nullum actum liberum a Deo praedifiniri; aut praedestinari, S. solum praesciri; et solum praedestinatam hoies ex praeuisis meritis ad gratiam; et gloriam; et praescientiam eē; Velut testem meritorum; praedestinationem Vo. eē quasi iudicem; et ita Concludebat: q. nisi praescientia exploraverit, praedestinatio nihil decernit.

In hunc errorem ex parte, inculpabiliter tamen incidit D. Aug. antequam Episcopus Crearetur. nam in libro expositionis quarumdam propositionum Epistolae ad Rom. propositione 60, dixit: q. aequales sunt oes hoies ante meritum; nec pot in rebus oino aequalibus electio nominari; Vnde ad Constituendam inaequalitatem int. hoies, Vt ipsos potius; quam illos eligeret Deus; quibus donaret Spm Sanctum; merita charitatis; et aliarum Virtutum; dicit actum; et meritum fidei n. eē donum Dei; bene tn actus charitatis, et aliarum Virtutum; et propter meritum fidei praeuisum elegit Deus istos, potiusque illos; Vt ipsis donaret merita charitatis; et aliarum Virtutum; dicens: n. q. elegit Deus opera cuiusque in praescientia, quae ipse donaturus ē; S. fidem elegit in praescientia, Vt quem Crediturum eē praesciuit ipsum elegerit; cui Spm Sanctum daret; Vt bona operando, et Aeternam Vitam consequeretur. &c. q. enim Credimus nostrum ē, q. autem operamur. illius. in hoc q. Statu Concedebat D. Aug. praescientiam actus fidei, et negauit praedestinationem; et praedifinitionem ipsius; et consequenter asserebat Deum n. Cognoscere actum fidei futurum in decreto praedifinitiuo ipsius.

Hunc errorem sequuti sunt Semipelagiani Massilienses; Vt referunt Stus Prosper, et Hilarius in Epistolis ad August. ante librum de praedestinat.e Sanctorum; et Confirmabant suum errorem praedicta autse.

D. Aug. et alia desumpta ex epist. 49. q. 2. in qua dicit D. Aug. tunc voluisse hominibus apparere Christum, et apud eos predicari doctrinam suam, quando sciebat, et ubi sciebat esse qui in eum fuerant credituri. Ubi prescientiam fidei, non vero predestinationem tradere videbatur, addebant autem Masilienses etiam perseverantiam in fide, et gratiam non esse donum Dei ab ipso predefinitum, et predestinatum, nec similiter inchoationes bonorum operum, ut sunt orationes, et bona desideria esse dona Dei, solumque a Deo prescita, non vero predestinari.

Sed D. Augustinus cito excussit istos errores in quibus ad Simplicianum, quas in principio sui Episcopatus scripsit docens fidem actualem esse donum Dei, et a Deo non solum presciri, sed etiam predestinari, precipue convictus testimonio Apostoli I.a Corinthiorum 4.o quis te discernit? quid habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis? quod de fide, oratione, bonis desiderijs, et caeteris bonis operationibus, ut aptissime probavit in omnibus libris, quos contra Pelagianos, et Semi pelagianos scripsit, supposito autem quod omnes bone operationes sint dona Dei, nec Pelagiani, nec Semi Pelagiani negavant, quod essent a Deo predefinitae, et predestinatae, neque certum tunc erat, quod collatio doni provenit ex liberali, et efficaci electione donantis, unde D. Aug. coenter loquens dicit, quod Deus omnia bona opera nostra in sua predestinatione prescivit, ut expresse ait de predestinatione Sanctorum cap.e 10. et 12. et 19. et de bono perseverantiae cap. 14 et 17. et 18. et 21. et 24.

Ad testimonia D. Aug. quibus [illegible] Macilenses R. et Resp. Doctor de predestinatione Sanctorum cap. 9. explicando verba adducta ex epistola, scilicet, dixisse sine praejudicio latentis concilij Dei aliarumque causarum, tradendo Deum praescire, qui fuerant in Christum credituri, non vero negando fidem esse donum Dei ex electione ipsius provenientem, et subdit: proinde quod dixit poterat etiam sic dici: tunc voluisse hominibus apparere Christum, et apud eos praedicari doctrinam suam, quando sciebat, et ubi sciebat esse qui electi fuerant in ipso ante constitutionem mundi. Sicuique D. Aug. scilicet ad fidem habendam ex dono ex dono et electione Dei, unde epist. 105. exponens illud Joann. 6. Sciebat enim ab initio Jesus, qui essent credentes, sic ait: nequis quod existimaret credentes sic ad eius praescientiam pertinere

quomodo n̄ Credentes, id ē ut n̄ eis fides ipsa desuper daretur; Verum modo Voluntas eorū cognosceretur; mox adiecit, atque ait: propterea dixi Vobis; q̄a nemo pōt venire ad me, nisi fuerit ei datū à Patre meo. Inde D. Aug. n̄ solū principiū fidei, sed etiā Voluntatē donandi fidem recognoscit in Deo.

Ad testimoniū autem adductū ex libro expositionis propositionum Epistolæ ad Rom. Respondet ex professo retractando doctrinā ibi traditā, et ad finem sui erroris, q̄d scilicet: æquales sint oēs homines ante meritū; nec pōt in rebus omnino æqualibus electio nominari. Respondet lib. 1º retractationis cap. 23. et de prædestinatione sanctorū cap. 3. hoc verum esse de electione iustitiæ, quæ in electis supponit inæqualitatem meritorū; secus vero de electione gratiæ, quia n̄ supponit inæqualitatem meritorū; sed ipsa donat, et facit; et ita subdit: n̄ dū diligentius quæsierant; nec adhuc inuenerant; qualis sit electio gratiæ, de qua Apost. dicit ad Rom. 9. reliquiæ per electionem gratiæ, saluæ factæ sunt quæ utique n̄ ē gratia, si eā nulla merita præcedebant, nec iā q̄d datur n̄ sm̄ gratiā; sed sm̄ debitū reddatur potius meritis, quā donetur. quod autem electio gratiæ n̄ prærequirat merita, probat D. Aug. 1º exemplo Christi Dñi, qui prædestinatus ē filius Dei, et eius humanitas inter oēs alias, electa ē ad tantā dignitatem nullis præcedentibus meritis. 2º exemplo paruulorū decedentium ante annos discretionis, quorū aliqui præ aliis eliguntur ad gratiā baptismatis absque præcedentibus meritis. 3º exemplo infidelium; quorū aliqui ex electione Dei vocantur ad fidem, et ipsis prædicatur Euangelium; aliis vero n̄ prædicatur, cū tn̄ in infidelibus n̄ sit meritū, ut vocentur ad fidem.

Origo Scientiæ mediæ.

Ad exemplū tn̄ paruulorū recurrunt Massilienses; ut refert Sanctus Prosper Epistolā ad Aug. tales paruulos perdi, talesque saluari; quales futuros illos in annis maioribus si ad adultā seruaretur ætatem scientia diuina præuiderit, Inde hanc electionem paruulorū; etiā reducebant ad inæqualitatem meritorū, quæ haberent, si ad ætatem adultā peruenirent. et similiter ad exemplū infidelium dicebant, ideo prædicatum fuisse Euangelium istis et n̄ illis, q̄a præuidit Deus, quod isti Crederent, n̄ vero illi, si ipsis fuisset prædicatum Euangelium; quæ ē præscientia fidei, et infidelitatis primariæ

in statu conditionato. asserebant etiam sancti praescientiam meritorum, quae in statu futurorum absolute, quam conditionate non sese Dei in decreto decretato; imo dicebant, remoberi per industriam, reliquasque virtutes, non Dei distinctio humanas praeveniat voluntates, et sub hoc praedestinationis nomine fatalem quamdam inducit necessitatem, ut refert S.tus Prosper. Scientia autem infallibilis meritorum sub conditione futurorum habita non in decreto divinae voluntatis est, quae hodie a Molinistis vocatur scientia media, et ab ipsis defenditur. et ideo eiusque primis authoribus attribuitur semipelagianis Massiliensibus, quod fatentur Suarez, Granados, et alij ex defensoribus scientiae mediae asserentes non errasse Massilienses concedendo scientiam mediam, sed ipsa abutendo ad defendendum; quod propter merita conditionata istos parvulos, potius quam illos elegerit Deus ad gratiam, et gloriam; et istos, et non illos adultos cum ipsis praeveniret evangelium; de quo infra agemus.

Ad exemplum autem praedestinationis Christi dicebant Arriani, Deum, sunc Christum Dominum praescientia, et praevenitione, praenovisse nautiquam ipsum aspernaturum propter singularem in virtute et moribus recte instituendis diligentiam ipsum delegisse; adeo, ut sit, vel Paulus, vel Petrus in hac ditione incubuisset, eodem modo fuissent filij Dei; quo ille fuit; ita refert Alexander Episcopus Alexandrinus in Epistola ad Alexandrum lib. 1° Concilij Niceni; et Alvarez disp.e 7. de auxilijs n.° 11. idem postea dixerunt Nestoriani ex Pelagianis exorti, quorum quidam in hac blasphemant voces erumpi, non invideo Christo sibi facto Deo, nam si volo, fio et ego. ut referunt Lovanienses in annotationibus ad D. Aug. lib. 2 de peccatorum meritis cap.e 17. et de praedestinatione sanctorum cap.e 15. propter hoc etiam scientia media attribuitur Arrianis, et Nestorianis, quod de Arrianis concedit Granados hic disp.e 9. n.° 19. Sed certe Arriani, et Nestoriani non loquebantur de meritis futuris sub conditione, sed de futuris absolute, et praescientia futurorum, quibus in statu absoluto concedebant ante electionem; et praedestinationem Dei, et sic propter hoc fuit attribuitur ipsi scientia media, etiam attribui debet D. Augustino; quando errabat, dicens: fidem non esse donum Dei; et a Deo praedicari, non vero praedestinari, et ante ipsum attribui debet Viconio haeretico Donatistae, qui etiam dixit, actum fidei non esse donum Dei, ut refert D. Augustinus lib. 3. de doctrina Christiana cap. 33. et prius omnibus Origeni, qui dixit bona opera nostra non esse dona Dei; propter quod ipsi attribuit scientia media Gaspar Ram. tract. de divinis praemotionibus

relect. 3. a dess. 5. – Hoc tn fundum n. e. satis firmum ad attribuendum ipsius sciam medig. tum q.a licet defensores scia medice coiter asserant, q.o sicut decretum detratum n. requiritr. ad Cognoscendum futura libera in statu absluto, ita etiam n. requiritr. ad Cognoscendum futura libera in statu Condicionato. Hoc tn pot merito negari X.a ipsorum, quia, nam ideo asserunt futura absluta à Deo Cogni independenter à decreto detrato; q.a habent Veritatem detratam obtive, quam detrationem desumunt ex futuro eventu, et exsistentia, quam habebit futurum suo tempore, Unde q.a pp. de in ei aliquo tempore erit Vera; pp.o de futuro tota duratione, et tempore anti hêt detratam Veritatem; q.o defendere melius possent, ledendo cum Thomistis phicam exsistentiam futurorum in aeternitate Ut distat ex dictis dubiis praecedentibus; hoc tn fundum n. Currit in futurorum sub conditione; quae numquam ponentur in re; qualis fuit penitencia Tyrorum, et Sidoniorum: si Vidissent opera Xpti; quae numquam Viderunt. Unde haec penitentia numquam fuit posita in re, aut in tempore; aut in aeternitate; et ita fuit futura; quod nullum habuit eventum. Unde haec pp.o de in eae Tyrii, et Sidonii agunt paenitentiam, numquam fuit Vera; et consequenter futuritio conditionalis talis penitentiae n. hêt prium, Unde sumat detratam Veritatem, nisi accedat decretum detratum Dei; ac proinde, ex eo, quod Deus cognoscat futurum absluum independenter à decreto detrato n. infert. per bonam cogam; q. independenter à tali decreto Cognoscat futurum conditionatum.

Tum etiam quia, licet admittamus praescientia absluta futurorum independenter à decreto detrato, recte inferri cognitionem futurorum sub conditione independenter à decreto detrato, potuit tn contingere; q. heretici adicta hanc Cog. bonitatem n. penetraverint, nec de hoc curaverint; q.a scia Conditionatorum n. indigebant ad suos errores defensandos, et nullum e. inconveniens; q. heretici inconsequenter fuerint Loquti; Unde ex eo; q. concesserint illum n. sequit. q. alium concesserint.

Solum q.o Semi Pelagiani Massilienses praescientiae cognovgnarunt illam medium ad defendendum; Deum n. fuisse acceptorem personarum in electione parvulorum descedentium ante annos discretionis; et in electione infidelium; Ut ipsis praedicaret. Evangelium; et hoc modo dicebant

nec vacilare illud; q.d Deus oẽs hoẽs velit salvos fieri, et in agnitionem veritatis venire; q.do quidem inexcusabiles sint; qui; et ad illius veri Dei cultum potuerunt instinctu intelligentia n.ali; et Evangelium ideo ñ audierunt, q.a nec fuerunt recepturi. Vt refert S.nus Prosper Epist.a citata: q.d tamen falsum eẽ ostendit D. Aug. de bono perseverantia cap. 9. q.a Tyrii; et Sidonii erant credituri; et penitentiã acturi, si audierant predicationem Xpti; et viderent eius virtutes, et in ipsis doctrina Xpti ñ ẽ predicata; et numquam viderunt virtutes Xpti; Inde quod aliquibus, et ñ oĩbus predicet.r Evangelium ñ provenit ex eo, q. isti, et ñ illi eẽnt credituri; s. praecise provenit ex libera voluntate Dei, et altitudine suorum iuditiorum.

Eclesia deffinitio.

In hac antiquissima controversia rejecto errore Pelagianorum; et semipelagianorum, Eclesia approbavit doctrinã D. Aug.i Vt refert Alvarez disp.e 5. de auxiliis; et Suarez prologo 6. de gratia cap. 6 a num.o 12. specialit.r aut in Concilio Milebitano Arausicano 2. Tridentino et in epist.a Celestini Papae ad episcopos Galliae diffinitum ẽ fidem actualem primã credulitatis affectum, universa bona opera et merita nostra et finalem perseverantiã eẽ dona, munera, et beneficia Dei; de quibus ñ licet in nobis; s. in Deo gloriari, Inde Tridentinus Sess.e 6. cap.e 16. ait: absit tamen, ut Xpianus hõ in seipso; vel confidat, l. gloriet.r et ñ in Dño; cuius tanta ẽ erga oẽs hoĩes bonitas, ut Deus velit eẽ merita; quae ss. ipsius dona; eclesiae autem diffinitiones licet p.ialit.r procedant de bonis operibus supern.alibus; conducentibus ad consequtionem vitae aeternae, nã cum sit totalit.r indebita n.ae anthonomastice dicunt.r dona gratiae Dei. etiã procedunt de bonis operibus n.alibus; et liberis, quae ñ ss. debita n.ae debito necessitatis; s. debito contingentiae; et poss. a Deo absque miraculo in qualibet occasione negari; Inde ñ licet hõi, etiã in ordine n.ali in seipso confidere; et gloriari, nã ipsi dicet.r quid habes, q.d ñ accepisti? et propter hoc Concilium Arausicanum 2.um canone 22 ait: nemo het de suo, nisi mendacium; et peccatum; quidquid autem het hõ veritatis, atque iustitiae a Deo ẽ, q.d prius dixerat D. Aug.nus tractu 5. in Ioannem. Inde lib. de gratia, et libero-

seq. 2us

de libero arbitrio cap. 6. ait: si tibi ab teipso, et non à Deo sunt merita tua, haec enim si tua sunt, mala sunt. quae mala sunt, quae mala sunt non coronat Deus, si autem bona sunt, Dei dona sunt. quia Jacobi 1. dicitur omne datum optimum, et omne donum perfectum desursum est descendens à Patre luminum. et Joan. 3. non potest homo accipere quidquam, nisi fuerit ei datum de Caelo. et actorum 17. cum ipse det omnibus vitam, et inspirationem, et omnia, et ita certum est, quod Deus est largitor omnium bonorum, tam ordinis naturalis, quam supernaturalis.

Efficatia Gratiae.

Sed quia haeretici pravis explicationibus corrumpere conantur Sacram Scripturam, et Ecclesiae definitiones, in quibus apertissime dicitur omnia bona opera nostra esse dona Dei; ad hoc tenendum, et defendendum in sensu catholico contra haereticos, duae conditiones requiruntur. 1a est, quod bona opera dicantur dona Dei, non quia à solo Deo, et non à nobis procedant, ut dixit Luterus, damnatus in tridentino sess. 6. canone 4. et 32. nec solum dicuntur dona Dei in eadem quia sit dedit nobis voluntatem sufficientem ad bene operandum, ut dicebant Origenes, et Pelagius relatus à D. Augustino de gratia Christi cap. 41. sed dicuntur dona Dei quia Deus per auxilia gratiae suae facit nos velle, et facere bonum. Unde Thomas 3. contra gentes cap. 89. refert quosdam dixisse, quod Deus causat in nobis velle, et perficere, in quantum dat nobis voluntatem volendi, non autem sic, quod faciat nos velle hoc aut illud; et Origenes exponit in 3. perhiar con liberum defendum arbitrium contra authoritates praedictas Sacrae Scripturae; cum autem per omnia auxilia sufficientia, quae possunt esse in nobis, ipsi nec velimus, nec operemur bonum; Deus per hujusmodi auxilia, solum nobis donat voluntatem volendi, et operandi, Inde collatio horum auxiliorum non sufficit ad verificandum in sensu catholico bonum voluntatem, et operationem esse dona Dei; sed ulterius requiritur auxilium efficax quo Deus infalibiliter faciat nos velle, et operari bonum. Unde D. Augustinus de praedestinatione Sanctorum cap. 11. ait: ideo sunt (sit. bona opera) et nobis praecipiuntur, et dona Dei esse monstrantur, et intelligatur quod nos ea facimus, et Deus facit, ut illa faciamus. ut dicitur Ezechielis 36 faciam ut in praeceptis meis ambuletis. et Joannis 6. 7. dicitur nemo fecit vos venire ad me. Unde epistola 105. et de bono perseverantiae cap. 25.

probat D. Remig. Pelagianos orationes esse donum Dei, quia Deus facit nos orare, secundum illud ad Rom. 8. Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus id est postulare nos facit; quod enim petit Ecclesia cum dicet: fac nos, quae tibi sunt placita postulare: et iterum recorde rogare munda, fac nos precamur Domine. et Concilium Arausicanum 2. can. 3. ait: si quis in Vocatione humana gratiam Dei dicit posse Conferri, non autem ipsam gratiam facere, ut invocetur a nobis: contradicit Isaiae Prophetae, vel Apostolo idem dicenti: inventus sum a non quaerentibus me; et idem docet de caeteris bonis operibus in Canonibus sequentibus, ut latius diximus in tractatu de gratia art. 1. Ccl. 1a

Solum est observandum in praedictis orationibus quid, et a quo postulemus, ut Cognoscamus; quid nobis a Deo donet. Ut enim ait D. Augustinus epist. 107. Non tantum oramus pro infidelibus, ut fiat eorum notitia aut doctrina eis praedicetur, quam malo suo audiunt, si non Credunt; et plerumque pro eis oramus, qui cum legant, vel audiant nolunt Credere; sed oramus ut Voluntas corrigatur, doctrinae contraria non assentit. Inde non petimus, quod solum auxilia sufficientia dentur infidelibus, nam haec malo suo recipiunt, si non Credunt cum ipsis receptis committant peccatum infidelitatis, quod non haberent si auxilia sufficientia non recepissent, et illi infideles, qui legunt, vel audiunt eiusdem Evangelii doctrinam, et nolunt Credere, ipsi habent auxilia sufficientia, alias non Credendo, non peccarent, quod ergo a Deo petimus est ut infidelibus donet fidem donando gratiam efficacem; quae faciat ipsos Credere; quam etiam gratiam efficacem, non vero sufficientem; postulat Ecclesia cum dicit: fac nos amare, quod praecipis. et iterum fac me tuis semper inhaerere mandatis, et eadem gratia efficax postulatur cum Tob. 8. dicitur: fac eos Domine plenius benedicere te; et postulabat Apostolus ad Hebraeos 13. dicens: Deus autem pacis aptet vos in omni bono ut faciatis eius Voluntatem, faciens in nobis; quod placeat coram se. nam ut exprimit D. Thomas ibi lect. 3. quod ait Apostolus aptet vos in omni bono, idem est; ac faciat vos velle omne bonum: et ergo subdit faciens in vobis; quod placeat coram se; idem est; ac faciens vos velle, quod placet ei; cum ergo a Deo postulemus gratiam efficacem, non vero pure sufficientem; necessarium est Cognoscere distinctionem inter unam gratiam, et aliam; et quod non solum Deus donet gratiam ut sufficientem, sed etiam, ut efficacem. §.

Ubi

Vbi Obseruandu e Dª Caluini; qº n petimus a Deo, Vt det nobis opera libertate carentia; s. opera bona moraliter laudabilia; et meritoria; qº sine libertate habere n poss. et eu oramus: Deus, Vt facias nos Velle; et facere bonu, n petimus; Vt faciat nos Velle; et facere naturaliter, nario; ac si essemus bruta animantia; s. quod faciat nos libere Velle; et libere operari. Vnde D. Aug. lib de correctione, et gratia cap. 8. explicans illud Lucæ 22. ego rogaui pro te Petre, Vt n deficiat fides tua: sic ait: qdo rogauit; ne fides eius deficeret, quid aliud rogauit; nisi, Vt haberet in fide liberrima, fortissima, inuictissima, et perseuerantissima Voluntatem. Vnde nostris orationibus a Deo petimus gratia efficacem; n solu quu ad substantia; s. etia quu ad modu libertatis; qua Deus infallibiliter facit nos libere Velle, et libere facere bonu.

Aquo etia petimus; debemus considerare; ng Deu oramus; et ita firmiter credere debemus; qº pot postulata concedere X.ª illud Iacobi 1º postulet autem in fide nihil hæsitans. Vnde petere sine hac fidei firmitate e tentare Deu. Vt ait D. Augnus in Psalm. 77. ad illa Verba tentauerunt Deu in Cordibus suis; Vt peterent escas animabus suis; et male loquuti st. de Deo; et dixerunt, numquid poterit Deus parare mensa in deserto. cu autem Deus donare n possit merita nra; nisi ipsa habeat in suo dominio, et potestate; qª nemo dat; qº n het; hoc dominiu; et potestate firmiter Credere debemus; cu Deu oramus; Vt Credebat sapiens; qui dicebat. Sapientiæ 7. mihi autem dedit Deus dicere ex sententia; et præsumere digna horu; quæ mihi dantr. quonia ipse sapientiæ dux e; et sapientu emendator; in manu enim illius; et nos; et sermones nostri; et oes sapientia; et operu scientia; et disciplina; Deus aut n pot facere infallibiliter; qº libere Velimus; et faciamus bonu; nisi in suo dominio; et potestate heat nru liberu arbitriu; ng facere, qº Velimus; et faciamus bonu e Vti nro libero arbitrio; cu Vsus sit applicatio rei ad opus; et facere; qº libere Velimus, et faciamus e applicare nru liberu arbitriu ad opus; l. operationem; Vsus autem e actus proprius dominii; cu dominiu sit libera facultas Vtendi re sua absque

iniuria alterius; Inde cum oramus, firmiter credere debemus, hoc supremum Dei dominium supra liberum arbitrium creatum. Xa. illud Proverbiorum. 21. Cor Regis in manu Dni quocumque voluerit inclinavit illud; ex quo recte intulit D. Aug. de bono perseverantiæ cap. 23. q. n. oraret ecclesia, ut daret infidelibus fidem, nisi Deus crederet, et aversas, et adversas hominum ad se converteret voluntates; nec oraret ecclesia, ut perseveraret in fide; nisi crederet Dnum; sic in potestate haberet cor nostrum; ut bonum; q. n. tenemus, nisi propria voluntate; n. tn. teneamus; nisi ipse in nobis operetur, et vellet.

Ex quo etiam recte inferunt Ssi; q. auxilium gratiæ; quo Deus dat nobis velle; et operari bonum faciendo infallibiliter, q. libere velimus et agamus bonum habet efficatiam, et infallibilitatem ab intrinseco, et ex natura rei participatam; et ex supremo Dominio, et omnipotentia Dei; n. vo. ex nostro consensu conditionato prævisso per scientiam mediam; qa. aliàs nullus poterit in fide, nihil gestans petere à Deo, ut infideli tribuat fidem, nam sic omnia auxilia; quæ Deus pot. infideli tribuere st. ex natura rei cum dissensu compatibilia; infidelis contingens è; q. Deus per scientiam mediam prævideri, q. etiam si dederit infideli omnia auxilia possibilia ad credendum omnibus in sensu composito; resistet, et permanebit in sua infidelitate; qa. hæc scia media contingens è ex parte objecti, et Deus n. dum nobis revelavit, an prævideri; q. in statu conditionato infidelis consentiet, l. potius dissentiat toti collectioni auxiliorum: Inde merito possumus dubitare, an Deus possit convertere infidelem ad fidem: ergo firmitas fidei orandum Deo n. innitatur præscientiæ mediæ futuri consensus infidelis, quam tot Catholici negant; sed ipsæ, et supremo Dominio Dei; quæ ratio Deo conveniunt independenter à præscientia consensus in statu conditionato; quæ è contingens: et posuit n. eà in Deo consequitur efficatia gratiæ præveniendæ; n. pot. provenire à scientia media; sed ab omnipotentia, et supremo Dominio Dei; q. ipsi ratio convenit, et ipsi convenire è fide certum.

Prædiffinitio, et Prædestinatio bonorum.

Serna.

Bonorum Operum.

2ª Conditio defendendi in sensu catholico oia bona opera nostra eē dona Dei; ē dicere: qd oia bona opera n soly sf. à Deo praescita; sd etiā praedestinata; et praediffinita per efficax decre- y suae Voluntatis; qd saepius repetit D. Augus loquens de bonis operi- bus perfectis in lib. de praedestinatione SS. et de bono perseuerantiae in cuius libri capº 17 loquens de bonis operibus perfectis, fidei supponentibus; quae dona Dei eē asserebant Massilienses ait: an forte nec ipsa dicunt praedestinata: qd nec dant a Deo; aut ea daturum eē nesciuit; qd si et dantur; et ea daturum eē praesciuit profecto praedestinauit. et Sanctus Prosper ad capita Gallory in fine ait: quae enim ex Dei munere habemus; et quae praescita dicuntur n possunt n esse praedestinata; et quae praedestinat appellant n possunt n esse praescita. In malis autem operibus nostris sola praescientia intelligenda ē; qa sicut praesciuit, et praedestinauit; quae ipse facit: et Vt faceremus dedit; ita praesciuit tanty; non etiam praedestinauit; quae nec ipse facit; nec Vt faceremus exegit. et idem dixerat cap. 15. cy D. Augo de praedestinatē SS. capē 10. cy enim praedestinatio sit praescientia; et praeparatio beneficiory Dei; Vt diffinit D. Aug. de bono perseuerantiae capē 14. inter quae beneficia computantur bona opera; et merita nostra; cy sint dona; et beneficia Dei, consequir. bona opera n soly debent eē a Deo praescita; sd etiā praeparata; et praedestinata Xa illud Prouerb. 8. sm 70. praeparatr. Voluntas à Dnō. et ad Ephesiōs 2. Creati in Christo Iesu in operibus bonis; quae praeparauit Deus, Vt in illis ambulemus; et Concilij Arausi. canē 23. ait: qd homines; ita faciunt; qd Volunt; Vt diuinae seruiant Voluntati; qmuis Volentes agant qd agunt; illius tn Voluntas ē; a quo praeparatr; et iubetr qd Volunt. Inde canone 25. soly peccata excludit à diuina praedestinatione; sicut etiā Concilij Valentiny sub Lotario capē 3. Vbi ait: fatemur praedestinationem tiy Dey statuisse quae ipse; l. gratuita sua misericordiā, l. iusto iudicio facturus erat in malis vº ipsory; malitiā praecisse; qa ex ipsis ē; n praedestinare; qa ex illo n ē. et Leonus in epistola decretali ad Petry Antiochenu in explicatione fidei Romanae, ait: Credo Dey praedestinasse solymodo bona; praesciuisse autem bona, malaque; quae dinctio inter bona; et mala opera doctrinalis non eēt si n soly mala; sd etiā aliqua bona n fuissent à Deo praedestinata.

Certū autē ē; q.º prædestinatio; et præparatio æterna importat decretū efficax diuinæ Voluntatis; nā D. Aug. de bono perseuerantiæ cap. 22 semipelagiani D.ª ipsū dicentibus; sic in eius sententiā prædicandū eē prædestinationē dicendo; ita se hēt de prædestinatione; diffinita sent.ª Voluntatis Dei; Vt alij ex infidelitate accepta Voluntate obediendi Veniant ad fidē; l. perseuerent in fide &.ª; subdit D. Aug. q̄muis q.º hæc Vera sint; n̄ tñ isto modo dicenda sunt audientibus multis &.ª cū possimus Congruentius dicere; ita se habet de prædestinatione diffinita sent.ª Voluntatis Dei; Vt ex infidelitate Veneritis ad fidē accepta Voluntate obediendi; et accepta perseuerantia maneatis in fide, Ex quibus Verbis constat prædestinationē importare decretū prædiffinitiuū; quod dicit.r diffinita sent.ª Voluntatis Dei. Vnde postea in eodē cap.e subdit; q. Deus omnia; quæ prædestinauit; impleuit: q.º Verū solū ē; quia in prædestinatione importatur Voluntas efficax Dei; quæ semper impletur.

Ratio autem theologica ē: q.ª de ratione boni; et beneficij est prouenire ex liberali; et gratuita electione donantis; cū sit effectus Virtutis liberalitatis beneficientiæ; aut misericordiæ; et primarius actus cuiusuis Virtutis moralis sit electio; nā in definit.e Virtutis dicit.r q.º ē habitus electiuus in mediocritate consistens; prout sapiens determinauerit; s.º omnia bona opera nostra sunt dona; et beneficia Dei, Vt fides docet: q.º prouenire debent ex libera electione Diuinæ Voluntatis; qua efficaciter Velit istis; et non illis; hæc; et n̄ illa beneficia donare; quæ electio efficax ē, ipsū decretū efficax prædiffinitiuū, et prædestinatiuū bonorū operū. Vnde exodi 33 dicit Deus: miserebor; cui Voluero, et clemens ero in quē mihi placuerit. Ex quo infert Apost. ad Rom. 9: q.º cuius Vult miseret.r, et quē Vult indurat et 1.º corinthiorū 12. Hæc oīa operat.r Vnus adq.º idē Sp.us diuidens singulis, prout Vult. et Ioan. 3. Sp.us Vbi Vult, Spirat; quæ Verba sic expendit D. Ambrosius tract. in simbolū Apost. cap.e 4. Vbi Vult, in quos Vult; et quantū Vult, et qñ Vult Spirat sua propria Voluntate; replet que gratiā sua, quos Vult, et quantos Vult; et qñ Vult sua propria Voluntate, et Nazianzenus orat.e 44. ait. Spirat enī; Vbi Vult, et super quos Vult, quando, et quantū; q.º aū ex electione Diuinæ Voluntatis; et liberalitatis dent.r nobis actus fidei; et aliorū Virtutū. Constat ex D. Aug.no de prædestinat.e

de praedestinatione SS. cap. 17; et duobus sequentibus; ng Pelagianos asserentes Deum nos, et n illos elegisse, q. praevidit Credituros, et futuros Sanctos, et immaculatos per libera Voluntatis arbitrium ipsos impugnat, q. Apost. ad Ephesios 1. ait: elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, Ut essemus Sancti, et immaculati, n q. q. futuri eramus, s. Ut essemus electi sumus; ng. propterea dictum e ab Apostolo, q. praescivit Deus credituros, n q. facturus fuerat ipse Credentes d. ista praescientia, loquit. filius Joann. 15. dicens: n Vos me elegistis, s. ego elegi Vos; cum hoc potius praescierit Deus, q. ipsi eum fuerant electuri, Ut ab illo mererentur eligi; electi ss. itaque ante constitutionem Mundi; ea praedestinatione, in qua Deus sua futura facta praescivit, electi sunt autem de mundo ea Vocatione, qua Deus id, q. praedestinavit implevit. et idem repetit cap. 19. cap. V. 18. ait Apostolus Jacobus cap. 2. dicit, nonne Deus elegit pauperes in hoc mundo divites in fide, et haeredes regni, q. repromisit Deus diligentibus se, eligendo eos facit divites in fide; sicut haeredes regni, recteque ipsa in eis hoc eligere dicitur, q. Ut in eis faciat, eos elegit; et idem docet de gratia, et libero arbitrio cap. 18.

Confirmatur. Arguitur de sumpto ex oratione; et gratiarum actione, frustra a Deo petimus, q. det infidelibus fidem, et fidelibus bona opera meritoria, si Deus n pot. Velle efficaciter dare huius modi dona. ng Ut ait D. Greg. lib. 1. Dialog. cap. 8. obtineri nequaquam possunt, quae praedestinata n fuerunt, petere autem, quae obtineri n possunt stultitia e; st petere, q. numquam Veniat antichristus, seu resurrectio Mortuorum, nec dies iudicii; Unde potius orandus e Deus Ut Velit, quod necesse e fieri, quod Voluerit, Ut ait D. Aug. in Enchiridione cap. 13. et adducit D. Thomas 1. p. q. 19. art. 8. ad 1. Unde nisi concedatur praediffinitio, et praedestinatio bonorum operum stulta sunt orationes Ecclesiae, quibus postulat fidem, et bona opera, Ut quid etiam gratias agemus Deo, q. dedit infidelibus fidem, et aliis merita, et bona opera; si Deus numquam Voluit efficaciter praedicta donare, cum in gratiarum actione potius debeat attendi electio; et affectus donantis, quam effectus, vel donum. Ut ait D. Thomas 2.a 2.ae q. 106. art. 5. et 6. Unde haec gratiarum actio erit potius adulatio; et oratio erit potius irrisio, Deus autem n irridetur.

Propter haec; et plura alia; quae adduxi in tract. de Voluntate Dei, de praedestinat. et gratia, existimo firmiter ee Credendum

bona opera; et opera nostra eē dona Dei; qª sunt ab æterno prædestinata; et prædiffinita; et in tempore dantur per auxiliū, quo Deus facit nos Velle, et facere bonū per auxiliū, quo Deus facit nos Velle et facere bonū ~~[illegible]~~ Vtramque enī conditionē eē necesā ad saluandū in sensu Catholico bona nostra eē dona Dei sufficienter explicuit Cœlestinus Papa. in epistª ad epōs Galliæ; circa finē dicens: tanta ē erga omnes hominēs bonitas Dei; Vt nostra Velit eē merita; quæ sunt ipsius dona; et pro his; quæ largitus ē, æterna præmia sit donaturus, et reddit rationē cōmmetē subdens, agit quippe in nobis; Vt quod Vult, et Velimus, et agamus nec otiosa eē in nobis patitʳ, quæ exercenda n̄ negligenda donauit; nā in illis Verbis; Vt quod Vult. explicat Decretū prædestinatiuū, et prædiffinitiuū nostrorū meritorū; quo Deus agit, quod Velimus; et agamus; qᵈ ipse Vult; sicut eā dicitʳ proverb. 21. Cor regis in manu Dn̄i. quocumque Voluerit inclinauit illud in illis Verbis; quocumque Voluerit significatʳ. decretū efficax, et prædiffinitiuū; quod magis expressit D. Aug. de prædestª. SS. capª 20. dicens: agit quippe Deus, quod Vult in Cordibus hominū; vel adiuuando; l. iudicando; Vt etiā per eos impleat; quod manus eius, et Conciliū prædestinauit fieri.

In illis autem Verbis; nec otiosa eē patitʳ. explicat Pontifex, efficaciā; et infalibilitatē diuini decreti; et gratiæ præuenientis; qua Deus infalibiliter facit; Vt faciamus, et Velimus bonū; nā idem ē n̄ pati eē otiosa in nobis principia; et auxilia sufficientia data ad exercitiū Virtutis; ac ipsa reducere de otio in actū; et facere; quod faciant, et operentʳ. Vt etiā dicebat D. Aug. de prædestinatª Sanctorū capª 19. Deus igitur operatʳ. in Cordibus hominū Vocatione illa, sm̄ propositū suū; Vt n̄ inaniter audiant Euangeliū; sed eo audito Conuertantʳ, et Credant, qᵈ idem ē; de facere quod Credant, et n̄ permittere qᵈ sint otiosa in infidelibus auxilia; et gr̄ia sufficientia ad Credendum. et hæc dicta sufficiant pro intelligentia antiquæ controuersiæ, ob cuius ignorantiā aliqui Catholici n̄ intelligentes Connexionē quæstionum; parū tute loquuntʳ; et quodmodo Concedunt; alijs tēpis negant; et cum radix totius disputationis consistat in determinando; an; et quomodo

quomodo bona opera, et merita nostra sint dona Dei; de hoc puncto pary; aut nihil curant, et in vanis dilatantur.

Disputatio Moderna.

1 Universi defensores scientiæ mediæ Deo Concedunt Cognitiones futurorum liberorum sub conditione independenter à decreto determinato solum ex parte objecti, neque conditiones ponunt decretum indifferens; in quo tamen negant, posse cogni futurum contingens; et asserunt Deum tale futurum Cognoscere; vel in super comprehensione nostri liberi arbitrij, ut vult Molina; vel in ipsa Veritate objectiva, quæ determinationem habet vel ex lege contradictoriarum; quarum una debet esse determinate vera, et altera determinate falsa; vel ex ipso futuro eventu, aut ex potentia; quæ suo tempore haberet futurum conditionatum, si in re ponerentur eius conditiones.

Consequenter ad hanc doctrinam asserunt, quod posito decreto producendi liberum arbitrium, et tribuendi ei concursum indifferentem, et vocationem sufficientem Deus independenter ab alio decreto efficaci determinato, vel in super comprehensione liberi arbitrij, vel in ipsa Veritate objectiva cognoscit omnes actus liberos futuros, sive bonos, sive malos; et quia ex hoc sequi videtur, quod Deus per scientiam necessariam cognoscat etiam libera omnia decreta suæ Voluntatis, quæ secundum nostram rationem habebit in signo sequenti, nam ipsa potest cognoscere in Veritate objectiva, sicut cognoscit actus nostros liberos futuros; hoc etiam Concedit Suarez lib. 2 de scientia Dei cap. 8 n. 6 et ut quod tamen negat Molina disp. 17 quia Deus non super comprehendit suam Voluntatem, sicut humanam; et alij etiam consequenter negant, quia in decretis Dei non potest intelligi futuritio. fatentur etiam omnes, quod non solum in ipsa Veritate objectiva, aut in causis secundis super comprehensis; sed etiam in se ipso potest Deus Cognoscere, et de facto Cognoscit omnia futura absoluta, nam cognoscendo suæ scientiæ mediæ, et decretum ponendi eius conditiones cognoscit Deus futurum actum bonum vel malum à nobis eliciendum; quia à conditionali ad absolutam purificata conditione est bona consequentia. an autem detur aliquod decretum

in quo solo; et praecise considerato possit Deus cognoscere futura; è valde controversum inter ipsos; nam Plures cum Molina, Lessio et alijs asserunt in Deo non posse dari decretum efficax, et determinans vim actus liberi creati; et ipsum infallibiliter inferens; in quo Deus possit ipsum cognoscere; inde ergo negant decretum dandi vocationem formaliter, ut congruam; et efficacem efficaciâ desumpta à scientia media; quae dicitur efficax auxilium in actu 1°. sed scientiam mediam per accidens, et concomitanter, se habet vim decreti donandi auxilia, sicut Musica in Artifice ad aedificandum, ut loquitur Molina in concordia q. 23. art 4. disp. 1. memb. 10. § arbitrabantur, et sequenti; in qua sententia Deo conceditur praescientia nostrorum meritorum; non vero ipsorum praedifinitio, et praedestinatio, et quae haec sententia coincidere videtur cum errore Origenis, Pelagianorum, et semipelagianorum, nec in ipsa salvari merita nostra esse dona Dei specialia; sed solum dona in causa indifferenti; ideo à nostris Magistris ad tribunal Romanae sedis delata est inter alias Molinae sententia, et quia non bene audierit apud Sedem Apostolicam; ut moderni dicunt, sufficienter constat, ex eo quod Praepositus Generalis Societatis, Claudius Aqua Viva, qui praesens fuit disputationibus Romae habitis coram Clemente 8. et Paulo 5 praecepit omnibus lectoribus, et Magistris societatis Iesu; ut relicta hac sententia sequentem; quae è Patris Suarez, defenderent, ut refert Paulus Leonardus de scientia media cap. 2. n. 55.

Alij vero cum Suarez asserunt: supposita scientia media Deum efficaciter praedifinire bona opera supernaturalia, et meritoria; et ex vi huius intentionis eligere illam vocationem; quam scientia media praevidit habituram effectum; quam vocationem appellant auxilium efficax in actu 1°. et in hoc decreto praedifinitivo asserunt Deum cognoscere futura merita nostra; et ita non solum praescientiam; sed etiam praedestinationem meritorum recognoscunt in Deo; asserit tamen Suarez lib. 2 de auxilijs Dei, cap. 7 à num. 11. hoc decretum praedifinitivum non esse simpliciter necessarium; etiam in ordine ad actus supernaturales, nec dari tale decretum in ordine ad malitiam peccati, nec in ordine ad omnes actus bonos; et honestos ordinis naturae; unde malitiam peccati, et actus bonos naturales cognoscit Deus in ipsa veritate obiectiva; non vero in decreto.

Sed

S. partitè loquitur negando prædiffinitiones et prædestinationes in ordine ad actus laudabiles ordinis naturæ; quia ut ex dictis constat; Deus non solum dat nobis posse bene agere in ordine naturæ, sed etiam ipsum velle; et agere bonum; et ipse Suarez. lib. 3. de auxiliis cap. 15. num. 11. dicens: quod Deus per vocationem congruam, et efficacem facit, quod faciamus: subdit: et tunc dicitur specialiter Deus non solum dare posse, sed etiam dare velle; et operari, non quia excludat proprium hominis determinationem ad ipsum velle; sed quia talis vocatio ex intentione, et speciali providentia Dei datur, ut infallibiliter effectus volendi in homine consequatur. quod vel debet dicere quod Deus in ordine naturæ solum dedit nobis posse bene agere, non vero omnes bonas voluntates; et actiones; et ita plura habemus bona, quæ realiter non accepimus à Deo; de quibus in nobis possumus gloriari, et non in Deo; qui iuxta hanc sententiam non è largitor omnium bonorum; quod abhorrent aures, vel debet concedere; quod omnis bona voluntas, et opperatio in ordine etiam naturæ è à Deo prædiffinita, et data in tempore per auxilium efficax in actu 1.º merito ergo Granados. disp.e 3. de Voluntate Dei num. 4. et tract. 2 de prædestinatione disp.e 2. à n.º 14. concedit omnia bona opera etiam naturalia esse a Deo prædiffinita, et in hac prædiffinitione à Deo cognosci. alii vero licet cum Vazquez acriter impugnant prædiffinitionem formalem actuum liberorum, etiam supposita scientia media, concedunt tamen prædiffinitionem virtualem, quæ è voluntas efficax dandi vocationem congruam, et efficacem, quæ prævissa è à Deo per scientiam mediam et quia voluntas medii efficacis, et virtualis volitio finis, ideo voluntas dandi hanc vocationem dicitur prædiffinitio virtualis actus liberi, quæ prædiffinitio virtualis non provenit ex efficaci fine; sed à quodam amore, et simplici complacentia actus liberi; et in tractatu de prædestinatione dicunt quod voluntas efficax mediorum prædestinationis non provenit ex efficaci electione hominis ad gloriam, sed ex voluntate antecedenti salvandi omnes homines, quia electio hominum ad gloriam è post prævissa merita in hac autem prædiffinitione virtuali asserunt Deum cognoscere actus liberos futuros.

Plures etiam ex prædictis supposita scientia

media concedunt in Deo decretum efficax, et determinans, quo Deus vult concurre-
re ad nostros actus liberos; in quo decreto omnes praeter Vazquez asserunt
Deum cognoscere actus liberos futuros; dicunt tamen: hoc decretum non esse ante-
cedens, sed concomitans; quod falsum esse late ostendimus in tractatu de Voluntate
Dei; et bene probat Suarez lib. 1º de scientia cap. 6. à nº 9. inter istos autem
Authores; aliqui ante hoc decretum determinans, et concomitans ponunt decre-
tum indiferens, et conditionatum, ut voluntas constituatur potens in actu 1º ad li-
bere eliciendum actum, quem voluerit. alij vero cum Vazquez rejiciunt de-
cretum indiferens, et conditionatum, et solum concedunt decretum determinans, et con-
comitans. aliqui etiam Moderni hoc decretum determinans concedunt non regula-
tum scientia media; sed scientia abstractiua futurorum in statu absoluto, quam ab
ipsis appelatur scientiam abstractiua futurorum; quam habet de actu futuro
per cognitionem scientiae mediae; et decreti purificandi conditionem sui obiecti.

2ª vero sententia asserit: Deum non cognoscere futura
libera independenter à decreto absoluto, et determinato, sed bona cognosce-
ret in decreto efficaci praedefinitiuo, et praedestinatiuo ipsorum, aut in essentia
diuina determinata per hoc decretum; mala vero seu peccata in decreto permissi-
uo, aut in essentia diuina, ut determinata per talia decreta; ita sentiunt Thomistae, et
Scotistae, quos late refert Villegas Contro. 3. disp. 3. cap. 2. et disp. 4. cap. 1.
et in praesenti Aluelda, Cornejo, Salmanticenses, Lisbonienses, et plures alij.

Scotus autem in 1º dist. 39. q. 1. §. Ultima. duos
modos assignat, quibus Deus supposito decreto efficaci futura libera con-
tingentiaque cognoscit. 1us est cognoscendo suum decretum, et quod infallibiliter implebitur;
et consequenter infallibiliter erit actus liber à Deo determinatus, qui modus cognoscen-
di est per discursum virtualem. 2us est quo Deus directe, et absque discursu
virtuali cognoscit ipsa futura contingentia; nam supposito decreto, ipsa futura
sunt determinatam veritatem, et consequenter repraesentantur per essentiam diuinam; et cognoscuntur
ut determinata vera, non tamen quod futura moveant intellectum diuinum; nec enim tamen illo-
rum ad apprehendendum talem veritatem; quia tunc intellectus diuinus vilesceret
nam penderet ab alio distincto à sua essentia, sed quia contingentia, quae determina-
tam veritatem non habebant in 1º signo ante decretum, et ita pro illo signo
non repraesentabantur per essentiam diuinam, supposito decreto repraesentantur, ut determinata vera
in 2º signo, et ita saluatur, quod semper essentia diuina est ratio cog-
noscendi futura.

Vazquez

Vazquez autem 1.um modum reijcit et 2.um amplectitur qui potest probabiliter defensari, et probabiliter defendit, quod Xpus Dnus per scientiam infusam Cognoscit futura contingentia in se ipso, non Cognoscendo diuinum decretum; et ita nec Deus indigebit decreto, tanquam medio cognito ad cognoscendum futura absolute, quamuis ipsum debeat supponere, ut Concedunt Scotus, et Vazquez, quamuis autem Ill.mus Godoy tract. 9. disp.^e 35. n.º 190. reddat disparitatem, eo quod Cognitioni diuinae sub quacumque formalit.^e repugnat specificari à Veritate Creata, ac proinde, nihil Creatum potest in seipso Cognoscere, ut in medio, et ratione Cognoscendi; Sed medium diuinae cognitionis vel cuiuscumque a se cogniti debet esse aliqua diuina formalitas, et quia formalitates naria non est medium sufficiens ad Cognitionem futurorum contingentium debet esse aliqua formalitas libera, ~~...~~ formalitas naria; ut per liberum decretum; Cognitioni autem Creatae non repugnat specatio ab entitate Creata, ac proinde, nec illi repugnare potest ad entitatem creatam in se; et ratione sui immediate trahi.

Sed hac disparitas modum praedictum non enervat, nam Scotus ponit pro medio cognoscendi futura, non aliquid Creatum, Sed ipsam essentiam diuinam determinatam per decretum, Sed asserit, quod decretum non constituit formalit.^e essentiam diuinam in ratione medium ad Cognoscendum futura; Sed praesuppositiue se habet, ut causa tribuens Veritatem determinatam futuris, qua Veritate supposita essentia Diu.^a ipsam repraesentat, cum ex se habeat Virtutem infinitam ad repraesentandum omnem Veritatem; et species Ang.^{ca} supposita existentia futuri Contingentis ipsum repraesentat, absque aliquo superaddito; et cum hac determinatio essentiae diuinae ad repraesentandum futura non tantum habeat ab ipsa Veritate formaliter obiectiua (ut dicebant defensores scientiae mediae, quos dubio praecedenti impugnabam) Sed ducat originem ex ipso libero, et efficaci decreto Dei, nullam videtur imperfectionem importare repugnantem Deo; et ipsi non repugnat in sent.^a probabili obligatio iustitiae commutatiuae propter merita Creaturae ortum ducens ex diuina promissione sub titulo onaeroso, et Volunt.^e efficaci donandi merita. Inde hac sent.^a est probabilis, quam etiam plures defendunt, quos refert Villegas locis citatis, et inter ipsos Capreolus, quem falsò alij referunt pro sent.^a asserente Deum non Cognoscere futura in decreto, Sed in aeternitate, nunquam enim negauit Capreolus quod Deus Viso decreto, non videat futura; Sed solum asserit quod ut essentia diuina sit medium ad Cognoscendum futura non requirit decretum, tanquam rationem formalem, Sed solum tanquam quid praesuppositum.

Sed haec dissensio est parvi momenti, et conformius menti D. Thomae, statuatur quod decretum ingrediatur formaliter ad obtinendum esse divinum in ratione medii repraesentativi futurorum; quia D. Thomas cum sanctis Patribus supra relatis aperte saepe docet Deum cognoscere futura in sua essentia, nunquam in causa, decretum autem efficax non se habet, tanquam quid praesuppositum in essentia divina, sed est causa creaturarum; Sed ipsum distinguit in ratione causae actualis creaturarum, quatenus est medium ad cognoscendum futura, sed essentia divina quatenus est causa in virtute et in actu primo est medium ad cognoscendum possibilia, et consequenter decretum formaliter ingreditur ad obtinendum esse divinum in ratione medii repraesentativi futurorum.

Et in sententia negante existentiam futurorum ab aeterno in mensura superiori aeternitatis, ita dicendum est, quia iuxta hanc sententiam in futuris nulla est determinatio proveniens ab existentia ipsius futuri, sed tota determinatio futuri est pura denominatio extrinseca proveniens ex decreto efficaci, ut diximus dubio 1º cum autem impossibile sit cognoscere effectum formalem non cognita forma, et denominationem extrinsecam non cognita forma denominante, consequenter implicat quod Deus supposito decreto cognoscat futurum cum infallibili determinatione ad existendum non cognito decreto, a quo formaliter provenit talis determinatio.

Proponitur CC.

CCº est: Deus non cognoscit futura libera contingentia in nostro libero arbitrio supercomprehensio, nec in ipsa veritate obiectiva, sed ipsa cognoscit in decreto efficaci praedefinitivo boni, et permissivo mali. Ita universi Thomistae, et vero pater Ioannes Molina, et Bacanus, cum caeteris aliis a Iesu ipsis, et breviter probatur, quia nec per comprehensionem, nec per supercomprehensionem infinitam superexcedentem potest cognitum potest cognosci in principio quod in ipso cognoscibile non est, sicut quod producibile non est produci non potest per potentiam quantumvis infinitam; Sed actus liber futurus cognoscibilis non est in nostro libero arbitrio, et praeactuato auxiliis sufficientibus: ergo a Deo cognosci non potest per supercomprehensionem nostri liberi arbitrii. minor probatur quia in principio non est infallibiliter cognoscibile aliquod, nisi habeat infallibilem connexionem cum principio, et ex illo per necessariam consequentiam inferatur: alias in quo libet obiecto posset infallibiliter cognosci quodlibet aliud; et bonitas consequentia necessaria non erat ad evidentiam scientiae; Sed liberum arbitrium cum omnibus auxiliis sufficientibus non habet

n̄ hēt infalibilē cnexionē cū actu libero futuro; nec ipsū infert per nāūg cog: ng Molinā fatet. liberū arbitriū posse in sensu composito resistere oibus auxiliis gratiæ prouenientibus; q̄a aliās destrueret. libertas. q̄ actus liber futu: rus n̄ ē infalibiliter cognibilis a Deo in libero arbitrio, quātumuis super cōprhenso. et 3ᵃ. Sane partes nullū ē argūtū apparens q̄ indigeat solutione.

Adᵃ. Vᵒ. pars quæ ē 3ᵃ. Coē Sentᵃ. defensorū sciæ mediæ cstat ex tribus dubiis præcedentibus; ꝗ q̄a futura libera n̄ hent de- tratā Veritatē independenter á decreto efficaci Dei; et ita cognosci n̄ pōt sunt independenter á decreto efficaci in ipsa Veritate obiua. ꝗ eā. q̄a ergo gratis admittat. hac Veritas detrata in futuris liberis adhuc Deus ipsā cog: noscere n̄ posset independenter á decreto efficaci prædiffinitiuo ipsius; q̄a nec heret speciē, nec mediū in quo talē Veritatē cognosceret, nā essā Diuina Jnse n̄ plus repræt Deus cnsensum, quā n̄ cnsensum; nec pōt essā Diu. detrari ab ipso cnsensu futuro; Vt ipsū repræt; q̄a cnsensus futurus añtequā sit, et repræt. per essā diuinā, in quā per species, et mediū ē purū nihil; et nihil amplius hēt quā cnsensū pure possibilis; rōe cuius posset detrare essā Diuinā ad ipsū repræsentandū; maxime cū essā diuᵃ. detrari n̄ possit ab obiᵒ creato, sic nec diuinus intellectus pōt moueri, et detrahi ab obiᵒ creato, nec diu. Cognitio pōt hic trahi ad obiū creatū; vt supra ostensū ē: ꝗ eā q̄a species, et mediū debnt here cnexionē cū obiᵒ repræ- to, vt ducat in cognitionē ipsius. Vt dicū ē 3ᵃ. Molinā: essā aūt diuina præcisso decreto efficaci here n̄ pōt intrinsecā, et infalibilē cnexionē cū consensu libero futuro potius quā cū dissensu; nā hac intrinseca cnexio, essæ Diuinæ n̄ pōt causari ab ipso consensu futuro, nec aliunde prouenire pōt nisi á decreto efficaci; et ita ipso præcisso, Deus n̄ posset cognoscere Veritatē obiuā futurorū.—

Solū ē obseruandū, q̄ authores 3ᵃⁱⁱ. ex duobus prīs mouent. ad defensandū Deū cognoscere futura libera in ipsorū Veritate obiua; et in ipsis eē talē Veritatē detratā, Vᵗ ē: q̄a ex duobus ppᵇᵘˢ cnᵃ. dictoriis, vna debet eē detrate Vera; et alia detrate falsa. q̄ prīs ē coē tā futuris absolutis, quā cnditionatis, sparsim, aut nullā here apparientiā Veritatis, præscindendo á decreto diuino cstat ex dictis dubᵒ. 1ᵒ. et 2ᵒ.. 2ᵘˢ prīs ē, q̄a ex ista, l. euentus rei futuræ erit detrate tempore sequenti, et cū diuina Cognitio ab æterno ferat. super oia, quæ sunt, fuerunt, et erunt, ita vt intuitiua oīā cognōscat, vt ait D. Thās in hoc artᵒ; consequenter Deus ab æterno cognouit actū liberū pro tempore, pro quo existit; et ex coenti.

q. pro toto tempore ante; et futuro; Unde habet infalibilem futuritionem actus liber à sua propria existentia cognita à Deo intuitiue ab aeterno et ita rem explicat Suarez lib. 1º de Scientia Dei cap. 8. et Herice disp. 6. cap. 8. Hoc autem sunt in aliis futuris conditionatis; quae numquam erunt; qualis fuit Paenitentia Tyrorum; et Sidoniorum; quae numquam habuit existentiam; nec fuit intuitiue cognita a Deo; et ideo supra dixi; ex eo q. Deus cognoscat futura absoluta independenter à decreto determinato, et ante, hoc sensu habet apparientiam veritatis; quam videtur doctrina D. Thomae in hoc articulo, et ita adducit duo vera principia; unum verum est q. Deus ab aeterno intuetur omnia futura; quatenus sunt in seipsis; et verum est etiam q. cognoscens rem tali tempore incipientem esse; eam cognoscit; q. toto tempore antecedenti erat futura; ex quibus principiis per bonam consequentiam infertur, q. Deus ab aeterno cognoscens actus liberos incipientes esse suo tempore; eos cognoscit, q. tota duratione antecedenti sunt futuri; et infalibiliter erunt; Hic tamen discursus, qui bonus apparet, claudicat in primo principio; nam licet verum sit, q. supposito decreto praedifinitiuo actus liberi, Deus ab aeterno intuetur actum liberum suo tempore existentem; et toto tempore antecedenti esse futurum; negato vero decreto efficaci, et praedifinitiuo, hoc principium est falsum. Tum quia falsum est, quod actus liber fieri; et esse possit; solum Deo concurrente per decretum conditionatum; et indiferentem absque decreto efficaci; et praedifinitiuo, ut late ostendimus in tractatu de Voluntate Dei; unde ablato hoc decreto; actus liber numquam erit; nec à Deo intuitiue cognoscetur: Tum etiam; quia adhuc hoc gratis admisso; in Deo non esset species; aut medium; quo posset cognoscere actum liberum ut existentem suo tempore; et ut futurum toto tempore antecedenti; ut probatum est in hoc; et praecedenti dubio. =

Argumenta autem; quae militant, contra hanc partem conclusionis proposita sunt tribus praecedentibus dubiis.

3.º Ut pars-

3.a V.o pars Ccl.is: Vt oia futura libere bona Cognoscat
Deus in sua essa; Vt decreta per decretum efficacem, l. in ipso decreto pb. 1.o q.a
Deus oia futura; et existia cognit in seipso tanquam in causa, Vt vo, et autes SS. Pa
tres ostendimus supra arto 5. S.o Deus n est causa futurorum, et existentium per
sug etiq sim se deideratq; N.o Vt decreta per decretum efficacem sua Voluntatis;
Vt docet D. Thos supra arto 8. et cater Sancti Patres a nobis adducti in
tract.u de Volunt.e Dei arto 8. Vbi ostendimus: Deus n causare nros actus li-
beros per decretum indiferens; et conditionatum; S. per decretum efficacem,
et determin: g. Deus actus bonos futuros cognit in sua essa, Vt decreta per
decretum efficacem, et predifiniaum ipsorum; in hoc autem discursu n solum premi-
ssa n SS. Patris; Set CC.s docent; S.tus Hilarius lib. 9. de trinit.e circa finem
Vbi exemplo horum explicat, qualiter Deus in sua Volunt.e futura Cognoscat;
dicens: Humana nat. q. agere deffiniunt, quod in se est, praesciunt, et sequitur
agendarum cognitio Voluntatem agendi; Deus V.o natus, quod in se, et per se e,
nescit.? per eum enim tempora, et in eo dies est, q. ipsi per ipsum futurorum distitutio est,
et in ipso adventus rei dispensatio e. et D. Aug.nus de pdestinat.e Sanctorum
Cap. 10, et 17 expresse docet: Deum bona opera nostra in sua pdestina-
tione Cognoscere, scilicet in decreto, quo disposuit, et praeparavit nobis
ipsa donare; et epist. 107. ait: propterea Deus, Vt oia futura opera sua
in praedestinatione praesciverit; sic illa disposuit, Vt quosdam n Creden-
tes ad fidem sug orationes Credentium pro eis exaudiendo convertat. Unde
de bono perseverantiae cap.e 17 loquens de fide, et bonis operibus ait: Haec
inquq, Dei dona, si nulla e pdestinatio, quq defendimus, n praesciuntur
a Deo, praesciunt. autem; Haec e g. pdestinatio, quq defendimus. et per hanc
doctrinam satisfacit B. Aug.nus interrogationi S.ti Prosperi; qui int. alia
quq quaerat, an licet diuidi scia a proposito temporali distinctione n pos-
sit; praescia, in quadam ordine; sit subnixa proposito, et sicut nihil fit quo-
rumcumque negotiorum; q. n scia divina praevenerit; ita nihil sit boni; q. in
nrg participationem n Deo authore defluxerit. Vt ait in epist.e ad Aug.num
ng Respondens B. Aug.nus q. oia bona opera sit dona Dei, n solum ab ipso prae-
scita; S.o eq pdestinata; Deumque ipsa in sua pdestinatione Cognoscere

et quæ nullo m͠o cognosceret, si n̄ prædestinasset; clarissime docet: q. præ-
scientia bonorum operum quodam ordine subnixa ē proposito, et decreto
prædestinatiuo; et consequenter, q. Deus in tali decreto, tanquam in medio cognoscit
nostros actus liberos futuros. q. similiter docet D. Thomas in 1.º dist.ª 35 art.º
3. ad 4. q.ª 1.ª verbis supra relatis: et dist.ª 39. q.ª 1. art. 1. ad 5. et 1.º
contra gentes cap.ª 68. et 3.º contra gent. cap.ª 56. et pluribus alijs locis: in quibus
docet: Deus futura cognoscere in Ideis, vel rebus ipsorum, et q. essentia diuina
n̄ ē Idea futurorum; nisi, ut decreta per propositum, et decretum Dei; ut docet q.ª
3.ª de Verit.e art 6.

Confirmatur q. futura cognosci n̄ possunt, nisi cognito eo, per
quod constituuntur in ratione futuri; maxime à Deo; qui perfectissime omnia cog-
noscit; sed omnia bona constituuntur in ratione futuri per decretum efficax Dei; ergo
cognosci à Deo n̄ possunt: nisi in ipso decreto. min. prob. nam Isaiæ 14. dicitur: iu-
rauit Dominus exercituum dicens: si n̄ ut putaui, ita erit; et quomodo mente
tractabam, sic eueniet; ut conteram Assyrium in terra mea, et paucis inter-
positis rationem reddit: subdens: hoc consilium, q.d. cogitauit super omnem terram:
Dominus enim exercituum decreuit; et quis poterit infirmare? et manus eius
extenta; quis auertet eam. Ubi Deus nos docet contritionem Assyriorum certo
et infalibiliter eē futuram, q.ª ipse decreuit, unde D. Augustinus lib. 26 contra Faus-
tum cap.e 4. idem docet his verbis: sed verum futurum sit, nescio; et ideo nescio q.ª
quid de hac re habeat Dei voluntas me latet; illud tamen me n̄ latet sine
dubio futurum; si hoc Dei voluntas habet. Et de prædestinat.e Sanctorum cap.e
18 ait: elegit nos in ipso ante constitutionem mundi, ut essemus sancti, et
immaculati; n̄ quia quasi futuri eramus; sed ut essemus nempe certum est, nempe
manifestum ē; ideo quippe tales eramus futuri, q.ª elegit ipse prædestinans, ut
tales per gratiam eius essemus. Unde quod futuri eramus sancti virtu-
tibus, et immaculati à vitijs; prouenit ex electione, et prædestinatione
Dei, et n̄ loquitur D. Augustinus de sanctitate physica, quæ prouenit à gratia
habituali remissiua peccatorum; sed de sanctitate morali, quæ prouenit
à meritis, et bonis operibus; nam loquitur contra Pelagianos, qui ut ibi refert
dicebant: quod præsciebat Deus, qui futuri erant sancti, et immaculati

per liberæ Voluntatis arbitrium, ideoque ipsos elegisse; Vbi Pelagiani loquebantur de futuritione Sanctitatis moralis provenientis à meritis, et bonis Operibus, non verò de Sanctitate physica proveniente à gratiâ habituali; nam ipsi Cognoscebant Verum gratiam remissionum peccatorum provenientem non à nostro libero arbitrio, sed solum à Deo independenter à meritis nostris, Vt refert D. Augustinus de gratia, et libero arbitrio cap. 6. et epist. 105. Inde asserebant, futuritionem meritorum, quibus homo sanctificatur moraliter, provenire à libero arbitrio, econtra verò D. Augustinus asserit, non à libero arbitrio, sed ab electione et prædestinatione Dei provenire, quod etiam indicavit D. Hilarius, illis Verbis, et per ipsum futurorum distinctio est; ~~...~~

Ratio autem desumitur ex dictis dub. 1. quia infalibilis futuritio effectus, debet provenire ex determinatione causæ inferente infalibiliter existentiam effectus tempore sequenti; sed solum divinum decretum efficax est determinatio causæ 1.æ ab æterno infalibiliter inferens existentiam actus liberi boni tempore sequenti; nam ab æterno nulla est determinatio alterius causæ, et in tempore, quælibet determinatio causæ 2.æ et liberi arbitrii potest impediri à causâ 1.ª Inde determinatio causæ 2.æ numquam infalibiliter infert effectum, nisi accedat decretum efficax Dei: ergo solum decretum divinum efficax reddit actus bonos infalibiliter futuros ab æterno, et consequenter solum ipsum potest esse medium, Vt Deus ab æterno infalibiliter Cognoscat tales actus futuros.

2.º probatur ratione desumpta ex D. Augustino et Hilario quia Deus ab æterno præscire bona opera nostra, nihil aliud est, quam præscire opera, et dona sua, cum bona opera nostra sint dona, et opera Dei, Vt fides docet: Inde Joan. 6. dicitur Hoc est opus Dei, Vt Credatis in eum, et Isaiæ 26. omnia opera nostra operatus es nobis Domine; sed Deus opera, et dona sua Cognoscit in decreto efficaci, quo præparavit, et disposuit ipsa facere, et donare istis potius, quam illis hominibus: ergo hæc bona opera futura cognoscit Deus in decreto efficaci prædestinationis. minor probatur Deus cognoscit dona, et opera sua futura Cognoscendo se illa factum, et donaturum; nam ex eo, quod Deus est facturus, et donaturus bona opera nostra ipsa sunt facienda, et donanda à Deo, et ita sunt futura; sed Deus Cognoscit se facturum et donaturum bona opera nostra, Cognoscendo decretum efficax suum, quo ipsa dis

disposuit, et præparavit, nã ab hoc decreto denominat. Deus facturus,
et donaturus, quæ per suã liberã Voluntatẽ dividit singulis, prout vult,
sicut etiã homĩes in decretione suæ Voluntatis cognoscunt suo modo,
quæ ipsi facturi, et donaturi sint sm̃ Concilium suæ Voluntatis; et ita
sequit. agendorũ cognitio Voluntatẽ agendi; ut dicebat S.ᵗᵘˢ Hilari-
us: q.º Deus in decreto suæ Voluntatis cognit dona, et opera sua fu-
tura; sicut quæcumque alia, quæ Deus efficaciter facere decrevit,
ut etiã Varij fatent. cũ D. Hilario, ~~nã ad~~ 9. de Trinit.ᵉ dicente, q.ᵈ Deus
facere decrevit, in sua Volunt.ᵉ cognovit.

In hac roẽ fundat. illa Coã D. Aug.ⁿⁱ de bo-
no perseverantiæ cap. 17. quã sæpius repetit capitulis sequentibus,
bona opera nrã sint dona Dei, et ea Deus se donaturũ eẽ præsci-
vit: q. ipsa prædestinavit. quã coã nec Semi Pelagianos, negare posse, exis-
timavit: dũ ibi ait: et Cætera, quæ Dei dona eẽ Confitent., eaque ab
illo eẽ præcognita, ac per hoc prædestinata negare ñ possunt. et ideo
D. Aug.ⁿᵘˢ existimavit prædestinationẽ bonorũ operũ eẽ fidei certã;
cap. 19. dicens: hoc scio, neminẽ Contra istã prædestinationẽ, quã sm̃
Scripturas Sacras defendimus, nisi errando disputare potuisset et
adductis testimonijs, Cipriani, Ambrosij et Nazianzeni, quibus do-
cent: bona opera eẽ dona Dei, subdit, porrò, si hæc ita Deus noverit dare,
ut ñ ignorarent eũ daturũ se eẽ præscisset, et quibus daturus eẽt
potuisset nescire, procul dubio noverant prædestinationẽ, quã per Aposto-
los prædicatã ɔ.ᵃ novos Hæreticos, operosius quã defendimus, et adhuc
expressius cap.ᵉ 23 ait: ille itaque dicat: eclesiã aliq.ᵈᵒ in fide sua ñ
audisse, Veritatẽ prædestinationis huius, et gratiæ, quã nunc ɔ.ᵃ novos
Hæreticos, operosius, diligentius quæ defendit, ille, inquã, hoc dicat: qui
dicere audet, aliq.ᵈᵒ eã ñ orasse, vel ñ Veraciter orasse, sive ut Credde-
rent infideles, sive ut perseverarent fideles, quæ bona, si semper oravit,
semper ea Dei dona eẽ, utique Credidit, neque ab illo eẽ præcognita,
unquã ei negare fas fuit; ac per hoc prædestinationis huius fidẽ, quã ɔ.ᵃ
novos Hæreticos nova solicitudine nunc defendit, nunquã eclesia

Xpti n habuit. — Sane q. doctrina B. Aug. de pdestinat. eē fide certā ait Belarminus lib. 2 de gratia, et libero arbitrio cap. 11. q. negat Suarez lib. 3° de auxilijs cap. 17 num. 6. ex ignorantia vi connexionis int. has quaestiones, nq si penetraret, n posset defendi in sensu Catholico bona opera maxime supernatlia eē dona grat. Dei, nisi defendendo eē à Deo praedestinata, et praedifinita, erg cu B. Aug. et Belarmino existimaret sane praedestinationē eē fide certā; nq ipse Suarez prologomenon 6. de gratia cap. 6. nu. 17. ait: quidquid in hac mā de gratiā Augustinus ut certu afirmat, et ad dogmata fidei pertinens à quolibet prudente, et erudito Theologo eē tenendu, et defendendu, etigsi n certo ostet eē ab eclesiā deffinitu; et num. 18. ait: idem eē dicendu in quaestbus de praedestinat. nario connexis cu doctrina de gratiā.

Sed mirabile certe ē, quod vir doctus, et in doctrina B. Aug. n mediocrit. versatus sane connexionē doctrinae ignoraverit, cu tot locis repetat B. Augnus hanc cog. Deus cognovit se donaturu bona opera: q. praedestinavit. et ita evidenter iudicavit sane cog, ut nec à Masiliensibus negari posset, existimaverint: unde moderni negant cog. qug iudicavat Augus negare n potuisset semipelagianus; et revera n negabant, sed negabant, q. fides, et perseverantia eēnt dona Dei, ut referunt Prosper, et Hilarius in epistolis ad Aug. unde B. Augus totus ē in probando fidem, et perseverantiā, et caetera bona opera eē Dei munera, et opera nam hoc concesso, evidens eē iudicavit, eē a Deo praedestinata, et n solu praescita: unde libro de bono perseverantiae cap. 17. dixit: q. Aplus praedicavit pdestinationē cu dixit, Deus ē qui operat. in nobis velle, et perficere pro bona volunt. sua. et quod Xpus praedicavit pdestinationē cu dixit, nemo pot venire ad me, id est credere in me, nisi fuerit ei datu à Patre meo. et quod Stus Ciprianus praedicavit praedestinationē bonoru operu; cu dixit: in nullo gloriandu q. nostru nihil est. quae oia falsa eēnt, si possent verificari bona opera nostra eē opera, et dona Dei, quin ab ipso eēnt pdestinata.

Propter ignorantiā erg huius connexionis, et cog. Suarez et alij negant oia bona opera natalia eē a Deo pdestinata, et pdefinita

q.^m tn ee falis Ostat. ex ratione D. Aug.^ni; q.^a Deus nobis dat bona opera naalia; et ea futura esse praescivit; q.^o ipsa pdestinauit, et praedifiniuit, Inde Aug.^ni doctrina aequaliter procedit de oibus actibus bonis; siue naalibus, siue supernaalibus. Vt Pelagius; qui Vniuersaliter negabat; bona opera Dei, vel donari a Deo; q.^a destrueret ipsius libertas: Vt refert S.^s Hieronimus in ep.^a ad Thesiphontem; et D. Aug.^nus de gratia Xpti, cap.^e 4.

De praescientia peccatorum.

.4.^a V.^o pars Cl.^is quod scilicet, Deus Cognat peccata futura in decreto permissiuo ipsorum infert.^r ex praecedenti; et pbat.^r q.^a Deus debet Cognoscere peccata futura in aliquo pzato diuino inferente per bonam; et infallibilem coq ipsa peccata futura, cum Deus n possit Cognoscere peccata in super comprehensione liberi arbitrij, nec in ipsa Veritate obiua; Vt probaui est S. huiusmodi pzatum diuinum e decretum permissiuum peccati; q.^o in hoc decreto cognit Deus peccata futura. min pbat.^r q.^a decretum permissiuum peccati e decretum n donandi actum praecepti; den tribuendi auxilij efficacis ad praeceptum implendum vo e enim, Cuius decreti n impedit Deus; S. permittit peccatum, q.^d posset impedire donando gratiam efficacem; et actum praecepti; S. decretum n donandi auxilij efficacis, et actum praeceptum infallibiliter infert per bonam coq; et infallibilitate logica futuritionem; et existentiam peccati. q. min. in qua consistit fere tota difficultas huius maae; q.^a requirit nario ad actum bonum eliciendum gratiam efficacem; Vt diximus; et sufficienti; Vnde deficiente gratia efficaci, et permanenti sufficiente infallibiliter hoo peccabit. pbat.^r V. q.^a David Psalmo 26. dicebat: <u>adiutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me.</u> et Vt ait D. Aug.^nus de gratia, et libero arbitrio cap.^e 6. dicendo ne derelinquas me, ostendit, q.^a si derelictus fuerit, nihil Valet ipse per se; et in Commentario Psalmi ait: noli de te praesumere: si te dereliquerit, in ipsa Via deficies; Cades aberrabis remanebis et D. Thaes ibi; ait: si hoo sibi relinquitur, perit. Oseq 13. perditio tua ex te Israel

quod ex dictat ex illo Psalmi 29. Dnē in Volunt.e tua præstitisti decori meo Virtutem; in quo Psalmista ait: omnem virtutem, et meritum; quo aia decorat.r pendere ex Volunt.e Dei; q.d demonstrat subdens: auertisti faciem tuam à me; et factus sum conturbatus; auertere autem Deus faciem suam e permittere peccatum; ut ibi exponit D. Aug.nus et Athan. et in Psalmo. 80 dicit: dimisit eos sm desideria cordis eorum; ibunt in adinuentionibus suis; et Psalmo. 103: auertente autem te faciem tuam turbabunt.r quod ad rem præsentem late exponit ibi D. Aug.nus concione 4. et idem docet de nat. et gratià cap.e 36. et Correctione et gratià cap.e 2 et D. Hyeronimus lib. 2. D.e Pelagianos Columna 14. q.o Ex Sacra Scriptura ut explicatur à Patribus posito decreto permissiuo peccati infalibiliter hoo peccabit.

2.o pbat.r q.a hoo n pot potestate coenti adimplere præceptum, et vitare peccatum, nisi Deus det ipsum actum præceptum. Ex illud Ioann. 3. nemo pot accipere quidquam nisi fuerit eidam datum desuper; et cap. 6. nemo pot venire ad me, nisi fuerit ei datum à Patre meo. et Sapientia 8. et ut scit quoniam n aliter eē posset continens, nisi Deus det, addit Dominus, et pppca tus sum illius; ex quibus testimonijs expresse nat.r pòt coeins ad actus bonos, nisi Deus dat ipsos; S.q do Deus permittit peccatum, n vult dare actum cadentem sub præcepto, cum permissio sit voluntas efficax n donandi actum præceptum; nec gratiam efficacem ad præceptum implendum: g. stante permissione peccati infalibiliter hoo omittet actum præceptum, et coenter peccabit.

3.o pbat.r q.a hoo n pot vitare peccatum nisi vincendo tentationes inducentes ad peccandum; S.t stante permissione Dei hoo n vincet tentationes: g. infalibilit.r peccabit. min pb.o q.a victoria tentationis e donum Dei 1.a Corinthiorum 15. Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Xptum. ex quo infert D. Aug.nus de gratià, et libero arbitrio cap. 4. q. et victoria, qua peccatum vincit.r nil aliud ē, quam donum Dei in isto certamine adiuuans liberum arbitrium; S.q do Deus permittit peccatum, g. n dabit victoriam tentationis, nam permissio includit voluntatem n donandi;

Victoriæ tentationis: ergo stante permissione non vincet homo tentationem.

Confirmatur: ratione desumpta ex oratione, quam frequentius Vrunt. Sancti Patres, quia si homo præcise per auxilia sufficientia posset ex potestate antecedenti, quam habenti absque alio dono Dei, vitare peccatum, sequeretur, quod habens auxilia sufficientia non indigeret oratione ad tentationem vincendam, nam totaliter in sua potestate haberet victoriam, et ut ait D. Augustinus de natura, et gratia cap. 18. quid stultius, quam orare, ut facias, quod in potestate habes. et D. Hieronymus lib. 2. contra Pelagianos ait: Frustra semper oramus, si in nostro arbitrio est facere, quod volumus. Sed falsum est, quod habens auxilia sufficientia non indigeat oratione: ergo ultra auxilia sufficientia requiritur alia gratia ad vitandum peccatum, quam Deus non donat, cum peccatum permittit. minor probat D. Hieron. ibi, quia Christus oravit pro Petro, ne deficeret fides eius, et tamen Sanctus Petrus habebat auxilia sufficientiæ ad perseverandum in fide, unde addit Sanctus Hieronimus: et certe Christus vox in Apostoli erat posita potestate, si voluisset, ut non defficeret fides eius, quam utique defficiente peccatum subinquiditur. ergo=

2.º probat ex illo Christi Domini Matthæi. 26. Vigilate, et orate, ne intretis in tentationem et tamen Apostoli habebant potestatem antecedentem per auxilia sufficientia ad vincendam tentationem unde D. Hieronimus subdit: debuit Christus vos dicere; quid dormitis? surgite, et resistite liberum enim habetis arbitrium; et semel vobis concessa à Domino potestate nullius alterius indigetis auxilio; si enim hoc feceritis non intrabitis in tentationem; quæ verba Christi Domini amplius expendens D. Augustinus de gratia, et libero arbitrio cap. 4. ait: quod unusquisque contra suæ concupiscentiæ dimicans, oret, ne intret in tentationem; id est ne sit abilla abstractus, et illectus, non autem intrat in tentationem, si voluntate bona vincit concupiscentiam malam, non tamen sufficit arbitrium voluntatis humanæ, nisi à Domino victoria concedat oranti, quid tamen euidentius, quam Dei ostenditur gratia; ubi quod orat accipit, si enim dixisset Salvator noster; Vigilate ne intretis in tentationem, ad

monuisset

Admonuisse videretur tantummodo hominum voluntatem; cum vero adiddit et orate; ostendit Deum adiudicare; ne intret in tentationem. in illis autem verbis; non autem sufficit arbitrium voluntatis, et caetera negat sufficientiam potestatis docentis; non vero antis absque gratia efficaci; qua Deus concedit victoriam oranti; et consequenter asserit; predictam gratiam esse necessariam ultra auxilia sufficientia.

3.o idem probant PP. ex oratione Dominica in qua dicitur et ne nos inducas in tentationem; quam Dominus docuit Apostolos; qui habebant auxilia sufficientia ad vincendas tentationes, et perseverandum in fide, et gratia: Unde B. Hieron. lib. 3.o contra Pelagianos circa finem ait: Apostoli dicunt, sed libera nos à malo; quia praestantur à Deo, quod habent in liberis arbitrij potestate.

Hoc inconveniens gravissime urgent PP. Concilij Cartaginensis in epist.a ad Innocentium I. quae est 90 inter Epistolas B. Aug.ni dicentes: consideraret quod Sanctitas tua; et pastoralibus nobis compatiatur visceribus; quam sit pestiferum; et exitiale ovibus Christi; quod istorum Pelagianorum sacrilegas disputationes necessario sequitur; ut nec orare debeamus; ne intremus in tentationem; quod Dominus, et discipulos monuit, et posuit in oratione; quam docuit, aut ne deficiat fides nostra; quod pro Apostolo Petro se rogasse ipse testatus est; si enim possibilitate naturae, et arbitrio voluntatis in potestate sunt ostiaca, quis non ea videat à Domino inaniter peti, et fallaciter orare; cum orando poscuntur; quae naturae nostrae ignita condita sufficientibus viribus opinentur; nec debuisset dicere Dominus verum vigilate, et orate; sed tantummodo, vigilate, ne intretis in tentationem. idem aeque dicunt PP. Iudex Milevitani in epist.a etiam ad Innocentium I. quae est 92 inter Epistolas B. Aug.ni hoc etiam inconveniens sequi ex Pelagianorum doctrina; docet Innocentius I.us rescribens praedictis Patribus epist.a 91. et 93. et propter ipsum damnavit Pelagianorum errorem; et confirmavit damnationem factam in praedictis Concilijs.

Hoc autem inconveniens; pariter sequi videtur si ultra auxilia sufficientia non est simpliciter necessarium aliud auxilium; quo

Deus donet nobis victoriã tentationis, et perseverantiã in fide, et gratia; nã q.do per orationes postulamus, ne deficiat fides nostra, et ne permittat Deus nos cadere in tentationes, n. petimus auxilia sufficientia, quibus potestate antã possimus resistere tentationi. tũ q.a Xpus n. rogavit pro Petro, ut posset n. defficere; s.d ne de facto deficeret in fide. Unde B. Aug.nus de gratia Xpti cap 25 ait: quomodo enim dicit.r à Pelagio; q.d possimus bene agere, Dei ẽ; q.d autẽ agimus, nrũ ẽ; cũ dicat Apostolus 2.a Corinth. 13. orare se ad Deũ, pro iis adquos scribebat, nec id mali faciant, et ut q.d bonũ ẽ faciant, n. enĩ ait: oramus, ut possitis, nihil mali facere; s.d nec id faciatis mali; nec ut possitis bonũ facere; s.d ut bonũ faciatis. tũ etiã q.a auxilia sufficientia ad vincendũ tentationes, et perseverandũ in fide, et gratia, oibus fidelibus et iustis dant.r a Deo independent.r ab oratione, et si aliqui defficerent, n. peccarent. Unde ad n. peccandũ, et ad perseverandũ in fide, et gratia; melius est petere, ne Deus decederet auxiliã sufficientia, nã ipsa decedendo ponit hoiẽ in periculo, l. in poã peccandi: ẽ. ultra auxilia sufficientia, det dari aliud auxiliũ infalibilit.r inferens bonã operationes; tnquã simplicit.r nariũ ad recte operandũ; et vincendũ tentationes; vel minime ẽ naria oratio ad tentationes vincendas, et vitandũ peccata.

Dices: n. oia auxilia sufficientia aequalia eẽ, et ita hens auxiliũ sufficiens parũ, et debile, petit à Deo auxiliũ fortius, et robustius ad vincendũ tentationes; l. petit illud auxiliũ, q.do vidit Deus per sciã mediã hunc victoriã tentationes.

S.d dã ẽ q.a vel auxiliũ fortius, l quo praevidit Deus hunc victoriã tentationes, ẽ simplicit.r nariũ ad praeceptũ implendũ, et vincendã tentationes; ita ut sine ipso, licet hõo habeat potestatẽ antecedentẽ ad actus praedictos, n. tn potestatẽ coentẽ; et si hoc d.r, conf.r habemus intentũ; nã in decreto n. decedendi hoc auxiliũ simplicit.r

nariũ

nariy ad preceptu implendu; et Vincendu tentationem; Cognoscat Deus hunc peccaturu n̄ resistendo tentationi; nec implendo preceptu; 1. tale auxiliu fortius, et robustius n̄ ē simpliciter nariu; sed utilius, ut id; qd facere iubemur per liberu arbitriu, facilius possimus implere per gratiam; ut dicebat Pelagius; et si hoc dicatur. oratio Dominica; et aliæ orationes n̄ erunt simpliciter naria; sed magis utiles ad facilius Vincendu tentationes, et saluandu precepta; qd Docebat Pelagius, ut refert D. Augustinus de gratia Xpti; cap. 30. et 41. Inde stare n̄ pōt necessitas orationis absque necessitate gratiæ efficacis; qua deficiente infalibiliter hōo peccabit. et ita Celestinus Papa; cu Zocimo Papa in epa ad Epos Galliæ cap. 8. simul dā Pelagianos deffiniuit necessitatem orationis et necessitatem gratiæ efficacis; adducens testimoniu Innocentij. 1. dicentis: quotidiana prestat illi remedia; quibus, nisi freti confisique nitamur; nullatenus humanos Vincere poterimus errores; necesse ē enim; ut quo auxiliante Vincimus, eo iteru n̄ adiuuante Vincamur. si autem necesse ē ut Deo n̄ adiuuante Vincamur; cu permisso peccati sit Voluntas n̄ adiuuandi; necesse ē, ut stante permissione peccati; hōo Vincatur à tentatione, et infalibiliter peccat.

Si autem Dicatur. qd necesse ē, ut Vincamur, si Deus n̄ dederit illud auxiliu; qd previdit per scia media hominem Vincere tentationem. Resp. ita eē; sed ig in Decreto denegandi hoc auxiliu Cognoscet Deus hoīem infalibiliter peccaturu; et ad presens habemus intentu; ceteru cu hoc auxiliu n̄ sit simpliciter nariu, n̄ ut Darij fatentur, quilibet hōo peccans, ita hēt auxiliu sufficiens, ut ipso possit potestate anti, et Coenta Vitare peccatu; et Vincere tentationem, et facere pro suo libito; qd pdictu auxiliu sit efficax, Vel inefficax; neque oratio Dominica erit naria simpliciter ad Vincendas tentationes, neq qd stultius, qd orare, ut facias, qd in potestate habes, ut dixit D. Augustinus. — imo si auxiliu, qd petimus ē solu sufficiens

ex se; qmuis sit fortius, et tribuat maiores vires ad facilius resis=
tendum tentationibus, adhuc n sequit. q. sit magis vtilis oratio ad conseque-
tionem vitæ æternæ; nam oratio, et auxilium per ipsam impetratum, solum deseruiet
ad tolendam molestiam, et laborem pugnæ, dum hō resistit tentationibus,
et ita oratio procedat ex amore proprio: laudabilius tn poterit aliquis ex
amore Dei velle pati maiorem molestiam, et laborem in resistendo tenta-
tionibus, n postulando à Deo auxilium. qua rōē hō n tenet. petere à Deo,
vt ab ipso auferat tentationem, de quo videat. Torre 2a. 2æ. q. 83 art.
9. à n. 104. inde licet Apostolus ter Dnum rogauerit, vt ab ipso aufferret
tentationem; post quam autem dictum ē illi: sufficit tibi gratia mea, n amplius
postulauit, vt ab ipso aufferret. stimulus satanæ; semper tn orabat Dnum:
et ne nos inducas in tentationem; qa. vt ait D. Augus. epist. 89. oibus narla
ē oratio Dominica, quam etiam ipsis arietibus gregis, id ē Apostolis suis Dnus
dedit: et maxime narium est orationem Dominicam propt. vincendas tentatio-
nes. ait ibi q. 2a. subdens: liberum arbitrium desertum Diuino adiutorio
qualibet scia legis excellat, nullo modo habebit iustitiam solidiatatem,
s. inflationem impiæ superbiæ, et exitiosum tumorem docet hoc ipsa
Dominica oratio, frustra enim rogantes Deum dicimus: ne nos inferas
in tentationem, si hoc in nostra sit expositum voluntate, vt nullo illius ad-
iutorio id valeamus adimplere, dictum ē enim, ne nos inducas in tentatio-
nem, q. intelligit. ne nos inferri deserendo permittas. in quibus verbis
n loquit. de auxilio sufficiente, s. de efficacē, q. postulamus ad vincen-
dum tentationes, n solum cōtra legem supernalem, s. etiam cōtra legem nalem, num-
quam enim nrum arbitrium ē desertum Diuino adiutorio sufficiente, maxime
ad vincendas tentationes cōtra legem nalem; nam si auxilium sufficiens de-
ficeret, hō n posset peccare, nec sua culpa consentiret tentationi. in-
de sicut oibus naria ē oratio Dominica, ita et oibus ē narium auxilium effi-
cax vltra oia auxilia sufficientia, quo n concesso per permissionem
peccati infalibilit. hō consentiet tentationi, et peccabit.

Hucusque dicta intelligunt. de peccatis et ma-
lis operibus fralit. occidentis in grā morum; nam si loquamur de ma-
ali entitate actus peccaminosi cognoscit. à Deo in efficaci decreto

producendi talem entitatem; et simul concurrendi cum nro libero arbitrio ad eius elicientiam; nam haec entitas dicit actualitatem, bonitatem, et perfectionem in gradu phisico, et ita datur a Deo; quia est largitor omnium bonorum; et eam sedaturum esse, praescivit Deus ab aeterno, et consequenter ipsam praediffinivit per decretum efficax suae Voluntatis; Unde non ipsius currit comprobatio Div. Augni supra assignata; non tamen obstante dicit; quod praedestinavit Deus materiale peccati, vel entitatem actus peccaminosi; quia in com. significatione, praedestinatio est gratiae praeparatio, entitas autem actus peccaminosi, licet detur a Deo, non tamen est gratia, aut donum gratuitum conducens ad bonum hominis, quatenus homo est; quod est bonum morale, et ita non donatur a Deo, nec praedestinatur cum rigore; sed reducitur ad donum creationis: in electis vero in quibus materiale peccati, sicut etiam permissio est effectus praedestinationis; physica entitas actus peccaminosi potest dici a Deo praedestinata; quatenus ab extrinseco ex divina misericordia ordinatur ad finem Beatitudinis, quia sic enim habet ab extrinseco rationem gratiae, sicut etiam permissio peccati; Ut diximus in tract. de praedestinat.

Proponuntur Argumenta.

Contra 3am partem conclusionis praecipuum argumentum Doctorum Contrariorum est; quod decretum efficax, et praediffinitivum nostrorum actuum destrueret ipsorum libertatem; nam ipso posito Voluntas non posset omittere actum praediffinitivum; et ipso defficiente non posset elicere actum non praediffinitivum; Unde in nra Voluntate non permaneret indiferentia requisita ad exercitium libertatis: ergo tale decretum non datur in Deo; et consequenter in ipso non potest Deus cognoscere actus liberos futuros.

Sed haec Argumenta late proposita sunt in tract. de Volunt. Dei, nec ipsa repetere opportet; et aequaliter militant contra Jesuitas concedentes decreta efficacia concurrendi ad nostros actus liberos; quae ipsi pro suo libito appelant Decreta Concomitantia; cum tamen sint causa nostrorum actuum, imo aequaliter militant contra Fidem, docentem bona opera nostra esse dona Dei, quia Deo efficaciter Volente donare meritum; homo in sensu composito non potest non mereri; nam Voluntati eius quis resistet? ad Romanos 9. et volente

Deo donare merita; hoc non potest mereri in sensu composito; quia nemo potest accipere quidquam; nisi fuerit ei datum desuper. Hoc enim argumentum erat praecipuum argumentum Pelagij, et Celestini; cuius solutionem requirimus a catholicis oppositae sententiae ut appareat an ipsi satisfaciant, vel ipso vincantur; et mirabile sane est quod volunt esse maioris virtutis, et energia ad conservandam nostrae libertatem legem contradictoriarum; quam decretum efficax divinae voluntatis; ideo enim ipsis videtur decretum efficax destrueret nostram libertatem; quia facit; quod actus praedeffinitus futurus sit infallibiliter, et quod actus non praedeffinitus non possit esse in sensu composito futurus; hoc autem idem facit lex contradictoriarum ab ipsis somniata; nam ex vi ipsius est infallibiliter verum; quod antichristus peccabit; et ita peccatum Antichristi est infallibiliter futurum; et in sensu composito non poterit antichristus omittere peccatum; nec ponere actum praeceptum; quia voluntas non potest elicere actum; qui prius, et ab aeterno non fuerit futurus; nec potest omittere actum, qui ab aeterno fuit futurus; potentior ergo est iuxta ipsos lex summulistica contradictoriarum ad illam conservandam nostri arbitrij libertatem; quam efficax omnipotentis voluntas; cum tamen oppositum in re contingat; ut diximus dubio 2°.

2° Arguitur quia Divus Thomas ad probandam certitudinem scientiae divinae de futurorum contingentium; semper recurrit ad eorum praesentiam in aeternitate, ut constat ex hoc articulo 13. et in 1° distinctione 38 quaestione 1. articulo 5. et 1. contra gentes cap. 67. et pluribus alijs locis; at si Deus cognosceret actus liberos futuros in suo decreto efficaci, et praedeffinitivo; frustra recurreret Divus Thomas ad ipsorum existentiam in aeternitate, nam ad omnimodam certitudinem divinae praescientiae sufficeret infallibilitas divini decreti efficacis; in quo infallibiliter cognoscitur actus praedeffinitus: ergo iuxta mentem Divi Thomae est falsum, vere Deum cognoscere actus liberos futuros in decreto efficaci, et praedeffinitivo.

Confirmatur quia plures ex Sanctis Patribus, quos absque delectu refert ~~refert~~ Paulus Leonardus pagina 2ª numero 12. asserunt, non ideo res esse futuras, quia a Deo praesciuntur, sed potius, ideo a Deo praesciri, quia futura; sed si omnes actus liberi in particulari essent a Deo praedeffiniti, non ideo Deus ipsos praesciret quia futuri sunt, sed quia sunt a Deo praedeffiniti, et decretati: ergo Deus non cognoscit actus liberos in decreto.

et si dicas

Et si dicas: oppositum sequi, quia S.ti Patres loquuntur de gratia divina, quatenus est in se ipsa, et pure speculativa, et ita suppo-nit decretum, tam intentionis; quam executionis; et consequenter futuritionem ab ipso provenientem. Unde idem est Deum cognoscere futura; quia sunt futura; ac quia decretata, et predefinita sunt a Deo ut dicebat S.tus Hilarius apud Deum futurorum constitutio.

Contra est quia hoc asserebant S.ti Patres, ut adversus Philosophos Gentiles ostenderent non dari fatum; nec inevitabilem necessitatem nostrorum actuum provenientem a prescientia Dei; sed ad hoc nihil deserviret asserere ideo Deum cognoscere futura, quia sunt futura ex vi decreti efficacis predefinitivi; nam eadem difficultas est in componendo nostram libertatem cum predicto decreto; ac in componenda ipsa cum divina prescientia, et ita S.ti Patres non excluderent fatum ut ipsi intendebant: ergo de mente S.torum Patrum est hec expositio.

Confirmatur 2.o ratione: quia si Deus futura contingentia cognosceret in suo decreto; cum possibilia cognoscat in sua essentia, et ideo virtualiter distincta a decreto sequeretur, quod scientia possibilium, et simplicis intelligentie virtualiter adequate distingueretur a scientia visionis. cum sua distinguuntur per media, que respiciunt; consequens est falsum, nam supra diximus scientiam visionis non esse attributum virtualiter distinctum a scientia simplicis intelligentie: ergo per scientiam visionis non cognoscuntur futura in decreto.

Respondetur quod D. Thomas supra art. 5. egit de medio formali, in quo Deus alia a se cognoscit; docens in se ipso Deum cognoscere alia a se, et locis supracitatis in hoc dubio docet: Deum futura cognoscere in se ipso, ut est causa ipsorum per intellectum, et voluntatem, et ita in sua essentia, ut decretata per decretum efficax voluntatis, futura cognoscere, et eos nostros actus liberos in speciali. Unde de mente D. Thomae nulla potest esse ratio dubitandi in hac parte, in hoc autem articulo 13. non agit D. Thomas de medio formali tenente se ex parte Dei ut futura cognoscat, sed agit de obiecto materiali; et medio quibus, in quo Deus futura contingentia cognoscit; et in hoc sensu docet, tam in hoc articulo, quam aliis locis in argumento relatis; quod Deus non cognoscit futura contingentia, quatenus sunt in suis causis

Contingentibus; q.a put sic adhuc sunt futura; et n. hent determinationem; Vt infallibilit. Cognoscant. S. Deus Cognoscit futura in seipsis; q. eius Cognitio mensurat. aeternitate; et fert. super oia existentia in qualibet diffa temporis; Vnde ad Augg dicendus e; q. D. Thos ad saluandu certitudinem scia diuinae recurrit ad existentia futurorum in aeternitate, tamquam ad requisitum ex parte obti mediatis, q. Cognoscit. a Deo fraliter, put in se existens e ex parte rei Cognitae, n. tn recurrit ad praedictam existentiam Vt ad requisitum ex parte medij fralis, et obti Vlti adhoc; enim sufficit; essa Diuina, Vt determinata per decretum.

Ad 1.m Confirm supra art 8. dub.o 3. late respondimus; nunc autem admissa solutione data int. arguendum; Ad Replicam nego mai; si enim S.ti Patres adducerent illa ppa ad excludendum fatum, et saluandam nram libertatem D. a Phos gentiles, oppositum convincerent, nam per hanc doctrinam Ocaderent in ppbus de futuro contingenti determatum Veritatem praescindendo a Diuina Voluntate; Vt modo Concedunt Moderni; quo Concesso Princeps Gentilium Phicorum Arist. iudicauit destrui contingentiam, et libertatem fatalem; quae inducit necessitatem, Vt dictum e dub.o 2, qui g. Vsi sunt praedicta ppa et doctrina ad saluandam nram libertatem fuerunt Pelagiani; Vt refert D. Aug.nus de praedestinatione Sanctorum cap. 18. et 19. et postea Faustus Regiensis Princeps Semipelagianorum lib. 2. de libero arbitrio cap. 2; Vt nottauit Aluarez disp. 2. de auxilijs n.o 16. Patres V.o antiqui Vsi sunt praedicta ppa ad explicandum q. praescia Dei n. e caa peccatorum, qmuis Deus cognoscat peccata pro frali; q. praescie ex proprio Ocpi solum dicit speculationem et ita supponit futuritionem obti, et qnm adhoc n. Currit paritas rei decreti; q.a licet Deus Cognoscat peccatum pro frali; n. tn diligit ipsum, et ideo Gentiles inferre n. poterant diuinam Voluntatem ee Caam peccatorum; Sthoc inferebant de diuina praescia; ex eo V.o q. praescia Diuina hat caalitatem ex adiuncta Voluntate; solum sequit. q. caet illud quod Deus Vult, et diligit, Vnde cum Deus peccata pro frali, nec Velit, nec diligat, nec ipsa Causat Diu.a praescientia, bene tn ghieg entitatem actus peccaminosi; q. hanc

Deus diligit, ut cætera bona creata; iuxta illud, diligis omnia, quæ sunt, et nihil odisti eorum, quæ fecisti.

Ad 2m Confirm. Rc. q. ad quæst.m satis dogmaticam, qualis è ista parum refert, q. scia simplicis intelligentiæ, et visionis sint, l. ñ sint attributa virtualit. adæquate distincta; et certum è, q. scia visionis cum sit libera ñ è propria Dei attributum; q. debet eè præm narium Dei, et ita scia visionis ñ è attributum distinctum à scia simplicis intelligentiæ, nec istæ sciæ fr̃aliter distinguunt. ex parte medii; q. medium ri utriusque è essa Dni, so-lum prærequirit essa Divina, tanqum declarationem, et applicationem decreti efficacis, ut sit medium sciæ visionis; q. ñ sufficit ad diversitatem fr̃alem in roè medii; cum diversitas conditionis, et applicationis ñ diversificet obiectum fr̃ale.

3º Arguit. 3a ultm ptem Ccl. q. decretum ñ conferendi gratiæ efficacem, l permittendi peccatum, infert infalibiliter peccatum futurum: ĝ in hoc decreto ñ pot. Deus cognoscere peccata futura. ans. pb. 1º q. adhuc posito tali decreto hoõ pot adimplere præceptum, et vitare peccatum; aliàs ñ peccabit, q. nemo peccat in eo, quod vitare ñ pot, et ulterius sequeret. q. nrm liberum arbitrium ab intrinco, et ex naã sua eet determm ad malum; ut dicebant Manichæi, et Luterani; siquidem defficiente manutentione Dei, hoõ infalibiliter cadit in peccatum; ut lapis naãliter cadit defficiente subitentante: ĝ decretum permissivum ñ infert infalibiliter peccatum fiarum.

2º pb. ans. nã sequeret. q. Deo attribueret. peccatum tamquam veræ caã effectivæ, nã ideo Deo attribuit. opus bonum, quod præceptum implet, q. tribuit auxilium efficax ad actum præcepti; s. eum per decretum permissivum negat auxilium efficax ad actum præcepti: ĝ omissio actus præcepti debet etiã Deo attribui; nã q. do affirmatio è caã affirmationis, negatio è caã negationis; unde si collatio auxilii efficacis è caã ponendi actum præceptum; etiã negatio auxilii efficacis ñ ponendi, l omittendi actum præceptum.

3º pb. ans, q. licet concedat. peccatum puræ commissionis inferri ex decreto permissivo, et in ipso cogni; hoc tn concedi ñ pot

de peccato Commissionis, nã requirit actũ positivũ, qui n infert̃ præ-
cise ex permissione peccati et substractione gratiæ.

Et si Dicas quod posito decreto permissivo, Deus
prædiffinit maale entitatẽ actus peccaminosi; et in utroque decreto
Cognit peccatũ commissionis pro frali, et maali.

Contra ẽ: q.a si Deus prædiffiniret maale peccati,
eo prædiffiniret, et vellet frale malitiæ ipsius, cũ qua ẽ infallibilit. con-
nexa, et identificata entitas maalis peccati; quã roẽ, qmuis nullus in-
tendens ad malũ operet̃, peccator õn indirecte vult malitiã frale pecca-
ti, et ẽ caã ipsius; q.a vult maale peccati, et dans frã, dat coã ad frã. =

Sequeret̃ etiã, q.d Deus prædetraret, et per phicã pmotionẽ
impelleret voluntatẽ creatã ad peccandũ, ne frustraret̃ efficax prædi-
ffinitio Dei, et ita huius peccatũ Deo attribueret̃, et n minus eẽt pro-
priũ opus Dei perditio Iudæ, quã vocatio Pauli, ut dicebat Calvinus dam-
natus in Trident.o Sess.e 6. can.e 6.

R.z Hoc Argũ ẽ difficilimũ, s. directe pro-
cedit 9.a Fidẽ docentẽ n solũ posse bene agere, s. etiã ipsũ bene agere
ẽẽ donũ gratiæ Dei, hoc perinde ẽẽ narũ auxiliantẽ gratiã docentẽ
n solũ posse, s. etiã ipsũ bene agere. 9.a quã fidei veritatẽ prædicto
argũto utebant̃ Pelagiani, et variis modis ipsũ proponebat Celestius Mag-
nus Pelagii discipulus, ut videre ẽ apud D. Aug.ns de perfectione iusti-
tiæ a cap. 1. usque ad 7.m et de gestis Pelagii cap. 11. et apud D. Hye-
ronimũ epist.a ad Ctesiphontẽ, et in libris 9.a Pelagianos, unde ab oibus
theologis solui debet, ne ipsos comprehendat anathema D. Aug.ni lib.
de perfectione iustitiæ, in fine dicentis: s. plane quisquis negat nos orare
debere ne intremus in tentationẽ (negat autẽ hoc, qui contendit ad
n peccandũ gratiæ Dei adiutoriũ n ẽẽ hoi necessariũ, s. sola lege accep-
ta humanã sufficere voluntatẽ) ab auribus oiũ removendũ, et ore
oiũ anathematizandũ ẽẽ n dubito. auxiliũ autẽ, q.d oratione dicta
ẽ efficax donans victoriã tentationis, ut dicũ ẽ. Unde ad Argũ nego
aiũ, et ad 1.m pbẽ R.z q.d stante permissione Dei hoo pot potestate anti

adimplere leges, et vitare peccata, si n pot potestate Coeli, qa ut dicit Xptus Dnus: nemo pot venire ad me, nisi fuerit ei datum a Patre meo.

Si excusabant se, inquit Pelagius, hoies, qui nolunt recte, et fideliter vivere dicentes: quid nos facimus, qui male vivimus, quidem gratiam, unde bene viveremus n accepimus; his verbis refert Dus Aug.nus epist. 105. objecc.onem Pelagianorum fecit, respondemus, q. licet male vivens n acceperit gratiam donantem bene vivere, accepit tamen gratiam sufficientem, qua poterat bene vivere potestate ana, et ut fatent. Muniori Theologi, qui pot, tenet, et n facit, peccat. Ut autem verificet. q. pot bene vivere, n requirit. q. bene vivat, hoc pot ee sine actu. M. de nec requirit. ad posse bene vivere gra donans ipsum bene vivere, si gra donans ipsum bene posse vivere, ea gra donans actum bonum nequit ee sine illo; bene oi gra donans posse, de quo late diximus in tract.tu de auxilijs, et de Volunt. Dei.

fateor numquam conquiescit intellectus, et ita oportet legis (?) recurrere ad inscrutabilia iudicia Dei. cum D. Aug.no dicente, pariter nemo optime sentiebat, modo nemge illo, que breviter, inquam ex eorum voce, sibi obijcit Apostolus ad Rom. 9. ut dicant: quid adhuc conqueritur. nam voluntati eius, quis resistet. hoc e enim dicere, quid de vobis fit querela, qui Deum offendimus male vivendo cum illius voluntati nemo possit resistere, qui nos obduravit misericordiam n prestando suff. illos inquidet, hac excusatione n nobis, si Apostolo contradicerent; cur nos pigeat eius, q. dixit Apostolus hoc idem, atque idem diceret. O homo tu quis e? qui respondeas Deum, numquid dicit figmentum ei, qui se finxit, quare sic me fecisti? et caetera, que sequunt. et idem habet Stus Hyeron. epist ad Ctesiphontem Columna 7.

Si Dees: ait Stus Hyeron. lib. 1. contra Pelagianos Colum 14. si n possum ego peccatum n habeo, que e objectio Pelagij; et respondet Sanctus Doctor; habes peccatum, quare n feceris, quod alius

quod aliud potuit facere, in qua Responsione satis indicat hoc nimis spectandum esse.

Nec sequitur, nostram Voluntatem esse ex natura sua determinatam ad malum, nam in actu primo habet potestatem indiferentem ad bonum, et ad malum; et ita proponitur ipsi objectum, cum indiferentia, et connaturaliter movetur ad bonum. Sequitur autem non habet hanc indiferentem potestatem in actu primo negabant, quod nostra Voluntas vim peccandi est prima causa deficiens, non vero boni operis non est prima Causa; nec libera a subjectione ad Deum, quamvis sit libera a coactione; et a naturali determinatione ad unum; ideo ex se ipsa habet potestatem antecedentem, et consequentem vim peccandi, vim vero boni operis, quamvis habet potestatem antecedentem, non vero potestatem consequentem sine auxilio Dei donantis bona opera; et ita Deo non donante auxilium efficax, et per ipsum sibi subjicientem humanam Voluntatem, ipsa Voluntas utitur sua libertate, ut prima Causa deficiendi, et ita infallibiliter peccat stante promissione Dei.

Hanc autem Manicheismi notant passim, impugnabant Pelagiani D. Augustinum qui ante suam Conversionem fuerat Manicheus et etiam D. Hyeronimo, qui in epistola ad Desifontem columna) ait: reclamabis, et dices Manicheorum dogma nos sequi: et addit, hoc mihi, et Apostolo imputant, nam sua doctrina est Apostoli, ibi late probat, et potius Pelagianos negantes ipsum bene agere esse donum Dei, destruere liberum arbitrium, et Manicheorum, Luteranorum quae errores defendere convincit ex eo, quod homo non habet de suo, nisi mendacium ad peccatum. Ut ait Concilium Arausicanum Can. 22. quod si ultra potestatem in actu primo non donaret Deus ipsum bonum Voluntatem, et operationem, semper homo de suo operaret, et ita semper peccaret, et esset determinatum ad malum ex natura sua, ut dicebant Manichaei et Luterani; Inde D. Hyeron: in epistola citata colum. 8. ait: quod autem suum Decretum iactant liberum a nobis arbitrium destrui audiant, econtrario eos arbitrium destruere libertatem; qui male ea abutuntur adversus beneficium largitoris; quis destruit arbitrium, ille qui semper Deo gratias agit; et quodcumque in suo

rivulo fluit ad fontem refert.² tu qui dicit recede a me; quia mundus sum; n̄ habeo te necessarium dedisti enim mihi semel arbitrii libertatem Vt faciam quod voluero quid rursus te ingeris; Vt nihil possim facere nisi si in me tua dona compleueris? quin discursus fundatur in roe supra facta; qm enim nullum bonum possit hoo fieri ni donatum a Deo; qui dicit usum liberi arbitrii n̄ donari à Deo, consequenter affirmat; usum liberi arbitrii semper eẽ malum; et peccatum; et consequenter liberum arbitrium ẽẽ detractum ex natã sua ad malum

Ad 2.ᵐ pbam R. distinguo. conseq. omissio actus pro capa negatiue; et pro materiali considerata debet Deo attribui concedo. cog. priuatiue; et formaliter considerata; nego coq. Sicut enim in peccato Commissionis, et materialis entitas actus, que prouenit ex auxilio Dei; et formalis malitia moralis n̄ ex auxilio Dei; sed ex defectibilitate nrae Voluntatis proueniens; ita in omissione peccaminosa; et ẽ pura negatio entitatis actus; que prouenit ex negatione auxilii; et Deo attribuitur, et ẽ priuatio rectitudinis moralis, fundata in negatione actus; que priuatio n̄ prouenit ex denegatione auxilii; sed ex defectibilitate nrae Voluntatis. Hoc Argumentum erat Celestini dicentis: si gratia ẽ Dei; quando Vincimus peccata: ergo ipse ẽ in culpa; quando peccato Vincimur, quia omnino nos custodiuit, aut n̄ potuit, aut noluit. quod Argumentum etiam anathematizauit Pelagius in Concilio Palestino, Vt refert D. Augustinus X de gestis contra Pelagium cap. 11. et D. Hieron. lib. 3. contra Pelagianos Columna 5. introducit Pelagianos, sic dicentes: te enim authorem peccatorum facis Deum, dum asseris nihil solem per se posse facere sed adminiculo Dei; cui imputetur oẽ quod facimus. cui respondens ibidem Hieron. ait: quamuis tergiuersetis laqueis Veritatis in caeteris; hoc enim modo ergo si ipse n̄ adiuuet, in Xᵒ te author erit malorum; quia potuit prohibere, et n̄ prohibuit; Verum enim Sententia ẽ: homicida ẽẽ eum; qui cum posset hominem de morte liberare, n̄ liberet. in Vtroque enim casu currit eadem ratio; sicut enim peccatum n̄ attribuitur Deo; quamuis ipsum possit impedire, et n̄ impediat, quia adhoc

n̄ tenet, et obligatio requirit. Ut omissio moraliter imputet. Ut docet D. Thomas 1a 2ae q. 6. art. 3. et q. 79. art. 10. ita q. Deus n̄ tenet. per auxilium sua gratia, actus praecepti; l. victoriae tentationis; quamvis ipsos n̄ tribuant, n̄ imputat. Deo peccatum omissionis; l. si hoc n̄ obstante, Deo tale peccatum imputat, q. potuit dare victoriae tentationis, et n̄ dedit; ita etiam Deo imputabit. peccatum, q. ipsum potuit impedire, et impedire noluit.

Ad 3m probatio bene ibi dictum e; et ad illa impugnationem Pr. q. etiam erat fundamentum Iuliani Pelagiani ad negandum peccatum originale, ut refert D. Aug.nus lib. 2 de nuptiis cap. 26; et 28. et lib. 3. c. Iuliani cap. 9. dicebat enim; q. si per generationem traduceret peccatum originale, generatio esset mala; et peccaminosa; et peccatum originale attribueret. Deo concurrenti ad generationem; et parentibus generantibus; et ita nuptiae essent illicitae; cui Rt et D. Aug.nus q. peccatum originale provenit a generatione n̄ quatenus e a Deo, l. a voluntate Parentum; S. quatenus procedit a vitio concomitante; sc. a vitiosa concupiscentia ex Adami peccato proveniente; et ita licet Deus, et Parentes velint generationem; et propagationem naturae; n̄ tamen peccatum originale annexum, nec eius traductionem; similiter q. dicimus in praesenti, q. actus peccaminosus habet malitiam moralem annexam; n̄ provenit a Deo entitas talis actus, nec provenit a voluntate creata; ut efficiente in genere physico; S. provenit a voluntate, ut deficiente in genere moris; quatenus est potentia peccandi; q. e ex nihilo et ita licet Deus efficaciter velit, et praedefiniat physicam entitatem actus peccaminosi; n̄ tamen vult malitiam moralem; nec eius causat, quamvis identificet. malitia cum entitate physica actus q. malitia n̄ continet. sub sphaera divinae voluntatis, et propterea cum n̄ sit ordinabilis ad Deum; ut ad ultimum finem. Sic Pater aeternus producit filium; n̄ tamen naturam divinam filio identificatam; q. essentia divina n̄ continet. sub sphaera potentiae productivae Patris. Illa autem propositio Dans formam dat consequentia ad formam intelligit. formaliter, scilicet consequentia ad formam; prout datum ab illo agente; secus vero si consequantur ad formam, n̄ prout datum ab illo agente; S. ut proce..

Provenientes ex alio prijo; sicut claudicatio tibia n̄ attribuit̄ Virtuti motiva, ca corpori moti; s. deffectui tibia, et deffectus artificiati; n̄ attribuit̄ artifici, s. deffectui instrumenti, q̄d̄ pravitas ē carifera. Similit̄ etiā malitia moralis n̄ Consequit̄ ad entitatem actus, Vt datur à Deo; s. Vt provenientes à poā peccandi, et defficiendi; et ita n̄ attribuit̄ Deo; s. defectibilitati nostra Voluntatis; et eodem modo debent Respondere authores Contrarij concedentes Deum concursu simultaneo causare materialem entitatem actus peccaminosi; maxime qui cum Vazquez asserunt Deum præbere concursum simultaneum per decretum efficax et determinans; Vt latè ostendi in tract̄u de auxilijs.

Ad. 2d impugnationem R̄. q̄ int. Nos Concedentes Deum prædiffinire materiale peccati aliqui, quos sequitur, ē Araujo infrà q. 19. art. 8. dub. 3. negauerunt physicam præmotionem ad materiale peccati, dicentes: q̄d̄ Deus supposito decreto permittendi peccatum; et n̄ tribuendi gratiam efficacem, cognit, q̄d̄ hōo infallibilit̄ peccabit peccato Commissionis, Vel certo (sumpta futuritione quā n̄ simplicit̄ et absolutē; s. præcisè per ordinem ad defectibilitatem nrā Voluntatis) quo præviso Deus efficacit̄ Vult simul Concurrere cum Voluntate creata ad physicam entitatem actus peccaminosi, quin per tale decretum, per concursum simultaneum determinet nrām Voluntatem ad materiale peccati; et ita Deus nullo mō impellit, aut mobet nrām Voluntatem ad peccandum.

S. q̄d̄ ex hac Sent.ª Seq̄. q̄d̄ Sicut nrā Voluntas ē Vt defficiens; et Vt se determinans ad formale peccati, ita etiā erit Vt se determinans ad physicam; et bonam entitatem actus peccaminosi, et ut ipsius erit Vt efficiens, Deo n̄ subordinata: ideo color huius Sent.ª asserit: Deum n̄ solum prædiffinire materiale peccati; s. etiā physicè præmobere Voluntatem ad tale materiale, quatenus bonum est, et à Deo ordinat̄ ad finem suæ providentiæ; q.ª quit sic provenit à largitore oim bonorum; necesse hoc sequit̄; q̄d̄ Deus mobeat, et impelat Voluntatem ad peccandum; q.ª

Deus n. mobet Voluntatem ut defficientem, s. ut efficientem; et cum n. peccat ut efficiens, s. ut deficiens in genere moris; e contra Deus ipsam n. mobet ad peccandum, s. ad efficiendum bonitatem physicam actus, et ut dictum e. malitia peccati n. sequitur ad entitatem actus, ut prouenit à Deo, et à Voluntate ut efficiente, s. ut prouenit à Voluntate ut defficiente; et ita talis malitia n. prouenit à Deo.

Hoc autem melius intelligitur. Iccidendo cum praecedenti modo dicendi, q. Deus n. praediffinit, nec praemobet ad malum peccati, nisi praeuisa q. Voluntas creata pulsata hac tentatione ex ut sua defectibilitas cadet in peccatum; sic enim Deus praemobet ad malum peccati, quasi motus ex ipsa exigentia nostrae Voluntatis; q.a ut causa Uniuersalis tenetur mobere Voluntatem X.a eius naturam, et propensionem simul permittendo, q. agens defectibile aliquando deficiat. Unde aliter praediffinit actum bonum, aliter v.o malum peccati; nam actum bonum praediffinit ante praeuisa auxilia moralia, quibus homo mobetur ad bene operandum; et ex ut talis praediffinitionis eligit auxilia moralia; et physicam praemotionem requisitam ad actum bonum; et sic Deus fortiter, et suauiter mobet Voluntatem ad bonum; malum v.o peccati n. praediffinit Deus ante praeuisam tentationem moraliter inducentem ad peccandum; s. ipsa iam praeuisa, et simul praeuisa propensione, et inclinatione hominis ad peccandum; praediffinit malum peccati, et praemobet Voluntatem ad entitatem actus peccati; ad quam Voluntas e. propensa, et inclinata; et sic Deus pure exercet munus u. agentis praemobendo causas 2.as, quae petunt connaturaliter moberi.

Ex quo constat; q. n. eodem modo e. opus Dei perditio Judae, ac Conuersio Pauli; nam haec tam quo ad physicum, quam quo ad morale praediffinitur, et praeordinatur, et causatur à Deo, et ad ipsam efficiendam tam physicum, quam morale praeparauit, et dat Deus media efficatia sua gratiae; ad perditionem v.o Judae n. concurrit Deus, nec ipse Uult, nec praediffinit, nec praeordinat, q.a ad ista operabant contra morale perditionis; ad entitatem v.o physicam et bonam actus perditionis, fatemur, q. Deus concurrit, et ipsam praediffinit, et

et prędetrat; q.ª ē largitor oīum bonorum; et Theologi asserentes Deum solum concursu indifferenti concurrere ad actum bonum; et malum eadem difficult.ᵉ promunt.ʳ maxime Scotus; qui dixit hominem cum sola permissione Dei posse efficere opus bonum; sicut etiam malum; unde Suarez; et alij ad constituendum discrimen recurrunt ad hoc; q.ᵈ Deus tribuit auxilia moralia; et sanctas cogitationes; ut homo efficiat actus bonos; non tamen tribuit pravas cogitationes; ut homo peccet; q.ᵈ verum etiam ē in nostra sententia; quamvis Deus prędefiniat; et prędeterminat materiale peccati; sicut prędefinit; et prędeterminat actus bonos pro formali et materiali.

Ex dictis in hoc dubio constat. Deum non cognoscere sua decreta, ut futura pro signo sequenti rōis in ipsa Veritate obiectiva; ut dicit Suarez lib. 2 de scia Dei cap. 8 quem alij sequuntur; nam ultra dicta q.ª hanc sent.ᵈ dub. 2. ad hominem rejicit; q.ᵈ determinationem Veritatis obiectivę futuri contingentis desumi ex ipso futuro eventu; vel existentia rei; quę postea habebit; affirmant Suarez, et sequaces; ergo implicat Deum cognoscere futurum; non cognoscendo ipsum eventum; et existentiam rei; sicut implicat cognoscere evidenter propositionem esse veram; non cognoscendo eius obiectum, q.ª ab eo, q.ᵈ res ē vel non ē; dicitur propositio vera; vel falsa: q.ᵈ etiam implicat Deum cognoscere suum decretum, ut futurum; quin pro illo priori divina cognitio trahat ad eventum, et physicam existentiam talis decreti; et consequenter pro illo priori cognoscit Deus suum decretum; non ut futurum; sed ut existens.

Et si dicas: q.ᵈ pro illo priori cognoscit Deus suum decretum; ut existens; non tamen ut existens pro illo priori; sicut Deus ab æterno cognoscit me hic existentem; non tamen ut hic existentem ab æterno.

Contra ē: q.ª ex hac solutione sequitur in Thomistarum sent.ª q.ᵈ sicut mea physica existentia ab æterno ē solum prędens Deo obiective, non vero physice; ita etiam existentia decreti divini pro illo priori erit solum prędens Deo obiective; non vero physice; q.ᵈ clare repugnat æternitati divini decreti; nam implicat q.ᵈ æternum intelligatur cum negatione pręsentię, et existentia exercita solum cum pręsentia obiectiva.

Et si dicas: q.ᵈ pro illo signo priori non inte:

intelligit Deus sua decreta, ut non existentes, nec presentes phice, quia sic cognitio Dei falsa esset cognoscendo aeternum non existere, sed pure precisiue se habet cognoscendo existentiam decreti pro signo sequenti, non vero pro signo anti.

Ratio est, quia diuina cognitio non est confusa, nec precisiua, ut nostra, sed potius penetratiua est, et comprehensiua, sed de comprehensibili diuini decreti est aeternitas, et semper est phice, et exercite; quod implicat, quod diuina cognitio tendat ad decreta, ut existentia pro signo sequenti, et cognoscendo ea phice existere pro primo signo, et quocumque alio. Unde manifeste errauit Suarez attribuendo diuinae uirtuti nostros imperfectos modos concipiendi; et ita concepit in Deo duos scientiae medias, nasicas quidem ex parte subiecti, et precedentes omne decretum liberum, liberas vero, seu contingentes ex parte obiecti, alteram circa futura conditionata contingentia, et alteram circa futura contingentia absoluta, quas modo reiicimus.

Objicies: quod pro illo priori scientiae nasicae non sunt presentia diuina decreta, nam pro illo priori intelligitur voluntas diuina non determinata, sed indifferens ad decernendum, vel non decernendum mundi productionem: ergo pro illo priori intelliguntur diuina decreta, ut futura, et consequenter fuit talia possunt a Deo cognosci in ipsa veritate obiectiua.

Confirmatur: quia non videtur maius inconueniens, quod diuina decreta cognoscantur, ut futura, quam ut pure possibilia; sed hoc Deus non repugnat, nam modo est pure possibile decretum producendi alium mundum; quod decretum modo non existit; ergo etiam non repugnabit, quod Deus cognoscat sua decreta, ut futura pro aliquo signo rationis.

Respondetur negando assumptum. Nam aliud est, quod pro illo priori non intelligantur a nobis diuina decreta, ut presentia, et existentia; aliud vero, quod pro illo priori non sint presentia, et existentia, nec ut talia cognoscantur a Deo. Primum enim verum est. Secundum vero falsum. Unde pro illo priori non intelligitur a nobis voluntas diuina positiue determinata per decretum liberum; nec intelligitur, ut positiue indifferens, et indeterminata, quia tale iudicium esset falsum; sed solum intelligitur ut indifferens, et indeterminata pure negatiue, et precisiue, hoc tamen precisio

locus.

Locus n hêt in inctu diuino cognente Comprehensiue sua Decreta libera

Ad Confir nô mai: q. eny aliqua diuina decreta sint pure possibilia, n quoad entitatem, s. quoad denominationem et trationem, natio requirit ad perfectionem diu. voluntatis; alioverum libera n ect ad decernendum; A. A decernendum verum praedictionem, q. vo diuinum decretum sit futurum; et postea existens, è imperfectio arguens immutabilitatem diuinae voluntatis, et tollens aeternitatem ipsius decreti; et ita haec futuritio repugnat diuinis decretis.

2° Sequitr. ex dictis Deum cognoscere futura contingentia in libero arbitrio, et cais 2is. phisice praemotis, et praedeterminatis a Deo; qa. quis de caa 2a. inferunt infallibiliter effm. liberum et contingentem; nq phica praemotio è medium quo diuina actio ponit in re actum praedefinitum a Diuina Volunt. Inde S. diuina voluntas efficax semper implet, ita etiâ diuina praemotio infallibiliter infert effm. ut docet D. Thom. 1a. 2a. q. 10. art. 4. ad 3m. et q. 12 art. 3. et 2a. 2ae. q. 24 art. 11.

Contra hanc com Thom. Sentiam aciter insurgit Herice disp. 6. cap. 7. eo qd. D. Thom. in hac parte, et in 1°. q. 35 q. 1. art. 5. et q. 2 de Verit. art. 12. ad 1m. et pluribus aliis locis, in quibus docet: futura contingentia n posse a Deo certe cogni, quia sunt in suis causis; et quatenus sunt futura in ipsis, s. quatenus sunt praesentia, et exhibita in seipsis roe aeternitatis; q. D. Thom. è adverse, Deum cognoscere haec futura in Causis Secundis phisice praedeterminatis.

Confirmr. qa. supra aro 1°. dub. 1. cc. 3. diximus, Deum n habere scientiam Creaturarum per cas 2as. creatas: q. Deus n cognoscit effm contingentes in ipsorum cais phica praemotis.

Rr. q. in eodem instanti, in quo ponitr. phica praemotio; ponitr. etiam actus, et effs. contingens, a Deo praedefinitus; cum autem futurus sit, q. n è, s. erit, in instanti phicae praemotionis actus liber iam n è futurus, s. praesens; et D. Thom. solum docet: q. effs. contingens quatenus adhuc è futurus in suis cais n pot in ipsis infallibilit. cogni; et ita clare loquitr. de cais contingentibus in actu 1°. antequam reducantur de otio in actum

in actu, vel de actu 1.° ad actum 2.um per phisicam præmotionem.

Ad Confirm. qua convincit. Alarcon Rx. nd.° cog. nam Cognoscere effum in causa stat dupliciter. 1.° tanquam in medio ducente inmediate in Cognem effus et mensurante eius cognem; q.a per tale medium n plus pot. Cogni de effu, quam de ipso manifestetur per ipsum medium, et in hoc sensu supra diximus Deum n Cognoscere effus per causas. 2.° tanquam per medium. 2.° pot effus Cogni in causa, n ut in medio rigorose Cogni: tionis, s.° ut in extremo connexionis, n Cognens unum extremum Conexum cum alio, cognit etiam tum Connexiones; ut in relativo Cognoscit. correlativum, n tanquam in medio proprio, s.° tanquam in extremo Connexionis, cum autem causa 2.a phice præmota habeat infallibilem connexionem cum effu, Deus cognens causam 2.am præmotam cognit in ipsa tanquam in extremo, connexionis effum contingentem, et in hoc sensu loquimur in præsenti; et in dubiis sequentibus.

Dubium. 5.um

V.tm Deus certo Cognoscat futura Conditionata Contingentia?

Cum duplex sit necessitas Coeniis, quæ convenit effui causæ nalis; alia v.° causæ, quæ pot. Convenire rei contingenti, si nexio inferat. ex alia pp.ne ut in hac causa video Petrum currentem; g.° Petrus currit. in qua Coens e contingens; causa v.° e bona, et naria, ergo duplex e Dtio: naria Contingens, ut roe Coeniis, q.a Coens pp.nis Dditionalis n e naria, s.° Contingens, qmuis per nariam Cog inferat. ex ante: 2.° roe Causæ q.a Coens pp.nis Dditionalis n infert. nexio ex anti. in præsenti autem loquit. de Conditionato Dingenti Contingentia Coe, q.do Conditio n infert infallibiliter coens. v.g. si Petrus audierit Concionem, Convertetur. q.do enim pp.° Dditionalis e Vera propter bonitatem causæ, tunc e naria, et Cognit a Deo per scientiam omnino nariam, quæ e simplicis intelligentiæ; unde in hoc

Sensu

Sensu certissimū ē, q. Deus cognit oēs actus liberos, et 9tingentes in statu 9ditionato, si ponat. ut 9ditio aliq. ipsos infalibilit. inferens; Deus enim per sciā simplicis intelligentiæ 9noscit; q. si prædifinient efficacit. quemcumque actum liberum, infalibilit. ponet. in re, l. si permiserit qdlibet peccatū infalibilit. ponet. a Voluntate defectibili, vel si Soi dederit auxiliū efficax; l. phicā pmotionē ad conversionē; Convertet; q.a oēs ista coā, et 9ditionales pp.nes ss. naria, et ita scia ipsarū in Deo ē naria, ex parte subtij quē eag.e obtin.

Vazquez disp.a 67. in rei Verit.e solū 9cedit hanc sciā 9ditionalē; quæ ss. naria in vi illationis, nā n.o 22 ait: Deū certo cognoscere futura sub 9ditione, ut etiā sub 9ditione intelligat. Dei decretū de concurrendo cū arbitrio, cū autē decretū de 9currendo cū arbitrio n. sit indiferens; et 9ditionatū in sent. P. Vazquez; s.o detratū; et efficax infalibilit. inferens nrā liberā operationē; si hoc decretū ponat. sub 9ditione resultat pp.o 9ditionalis naria r.e illationis, ut. si Vocabero Petrū, et decrebero efficaciter simul cū eius arbitrio 9currere ad 9versionē; Petrus convertet. quæ 9ditionalis ē simplicit. naria; et cognit. a Deo in oiū sent.a per sciā nariā; et simplicis intelligentiæ, n. v.o per sciā mediā, quā in re n. defendit Vazquez; et idē dicere tenent. cæteri Jesuitæ qui sequentes Vazquez requirunt decretū efficax, et detratū; ut Deus simultaneē concurrat cū nrō libero arbitrio, nā hoc decretū ē conditio naria ad exiā, et futuritionē actus liberi, unde ipso deficiente, falsū ē, q. actus liber erit, etiā si in re ponant. quæcumque alia 9ditiones, et q. verū n. ē a Deo cogni n. pot per sciā mediā; si v.o ipsū decretū ponat. ut 9ditio, resultat pp.o 9ditionalis naria in vi illationis; quæ a Deo cognit. per sciā simplicis intelligentiæ, et ita n. dat. locus sciæ mediæ: unde Vazquez, Alarcon, Gaspar Hurtado, Anibal, Diothalebus, Herice, Lugo, et alij; quos refert, et sequit. Ribaneira disp.a 10. de predestinatione n. 1.o in rei Verit.e n. defendunt sciā mediā; s.o precisso decreto efficaci

decreto soly Oedunt scig futurory Oditionatory, coniecturale ex pte obti attenta inclinatione, et dispositione nri liberi arbitrij, qug scig defendunt Thei infra referendi; ng posita quacumque Conditionali Omngenia, et purificatis eig conditionibus; Deus pot ipsg falsificare; si nollit per decretg efficax, et detratg simul Ocurrere cy nro libero arbitrio, ng Ogmus, qd Deus prqvidit, qd si Vocaverit Petrg in tali occasione, et prqparaverit Ocursy indiferentey; Petrus convertetur et simul, qd Deus Vocet Petry in tali occasione, et prqparet Ocursy indiferentey, nollit ni dare Simultaneg concursy per decretg efficax et detratg, in hoc casu Petrus n Overtet, et ita Va pp. Oditionalis n erat infalibiliter Vera, nisi in ipsa inferat Oversio detri, n Vt infalibiliter futura, Sd soly, Vt probabilis, et Oiecturalis futura prqcise per ordiney ad dispositioney liberi arbitrij ipsius Petri; Sic erat futura mors Ecechia Regis, et subversio civitatis Niniuae, et caetera, qug prqnunciantur per prophetig Ominationis. Vnde cy authorg prqdicti n Oedant Deo incertg et infalibiley cognitioney, soly Deo Concedant cy Thys Ognitioney coniecturaly futurory contingentiy ex parte obti, omnino n certg ex parte Subti.

Disputo q. praesens soly procedit Oa Molinay Suarez et sequaces, qui in rei Verit. defendunt scig mediag inter liberg, et natig, cuius obty SS. ppnes Oditionales de futuro infalibiles, in quibus coeus liberg n inferes per natig cog ex conditionibus appositis; ng soly ponunt pro Conditione Vocationey ex se sufficientey; et decretg Conditionatg; seu Ocursy indiferentey in actu 1o qug conditiones n inferunt natio nrg consensy, et ita prqdictae ppnes n SS. Conditionales illatiuae, Sd signifcant concomitantig coentis cy anti; ac si dicat. qdo Vocavero Petry, sic dispositg, et prqbuero concursy indiferentey; Petrus Convertetur.

Pro observandy e. q. conditionata, qug n inferuntur per natig cog ex Conditione SS. in duplici dra; alia SS. qug nullg Conne=

Connexionem hent cum conditione, et dicunt. omnino disparata V.g. si Papa comederit, turcha dormiet. alia V.o ss. quæ dicunt. aliquam Sabitudinem ad aius; l. inquæ ad caq; l. Editionem requiruntq; et aliq.do caà apposita in Editione è aliquomodo inclinata, et determinata ad productionem effus; et sic ipsum denominat futurum; licet n infalibiliter, Vt dictum è dub.o 1.o in hoc tn è latitudo; nq aliq.do caà ita è inclinata ad productionem effus; Vt probabile sit, q.d si in re ponat. cum talibus Editionibus; caàbit effum; aliq.do V.o ita è inclinata, Vt moraliter sit certum; q.d ipsum caàbit, Vt pt in his pp.bus si famelico det. cibus comedit, si hoi Vitioso conferat. Congrua occasio peccandi, peccabit, si Mater Viderit filium dilectum fama morientem, ipsum cibabit, si possit. et similes pp.nes in qbus lt coà n sit euidens methaphisice è tn Valde probabilis; l. certe moraliter.

Ista autem pp.nes pbabiles, l. moralit. certa dupliciter. possunt cogni; V. per Cognem solum probabilem, l. moraliter certum ex parte Subti; q.a hoo ita iudicat euentum effus; si ponat. Conditio; Vt tamen formidinem Sabeat de parte opposita, et opinio è assensus Vnius partis cum formidine alterius, l. iudicat, q.d ita eueniat effus, Vt iudicet posse se falli methaphisice; et Sæc Cognitio, solum pbabilis, l. certa moraliter ex parte Subti Deo repugnat, q.a è Cognitio imperfecta carens certitudine, et euidentia methaphisica. 2.o possunt Cogni per Cognem certam, et euidentem ex parte Subti, Diecturales V.o probabilem l. solum moralit. certum ex parte obti, q.do sit hoo n iudicat absolute, q.d futurum erit posita tali Conditione, S. cum addito, et restrictione ex parte obti, q.d sit erit præcise ex vi inclinationis, l. dispositionis caà 2.a l. erit, Vt in plurimum regulariter contingit. modo ordinario pbabiliter, l. certo moraliter, Sæc enim Cognitio cum Sis restrictionibus è euidens, et certa methaphisice ex parte Subti, nq euidens è, q. silogus thopicus, l. probabilis infert probabilit. CCes thopicæ, et probabiles.

Certum q.o è Deum per suæ simplicis intelligentia cognoscere futura Editionata contingentia, quæ certo moralit. aut

pbabilit. inferunt. ex 3dirionib. appositis; que scia e certa, et euidens ex parte subti; et soly moraliter certa, pbabilis, aut 3iecturalis ex pte obi; et ratio e, qa Deus 3prehensiue Cognoscens oes cas; et 3ditiones possibiles, eo Cognit oes effus; qui quouis modo poss. inferri, et inferunt. ex talibus possibilibus, si ysta, l. illae conditiones ponant. in re; st cognit, qsi ignis applicet combustibili, ipsu combureret naliter; licet n oio infalibiliter; qa oppositu per miraculu pot Contingere: q etia Cognit per tales scia; qsi ponat. nru liberu arbitriu cu his, l. illis 3ditionibus inferentibus probabilit. nru liberu consensu, etia ponet. in re talis 3sensus, n omnino infalibiliter, st probabilit, 3iecturaliter modo ordinario; l. attenta inclinatione, et dispositione liberi arbitrii; qmuis oppositu possit 3tingere, ng haec Veritas cu his restrictionibus n e 3tingens, st omnino naria; st e naria, q Clo pbabilis infert pbabilit. ex silogo thogico, Vnde haec Veritas n Cognit. a Deo per scia liberu, l. 3tingentes ex parte obti; st per scia omnino naria, tu ex pte subti, quam obti.

Constat, ng Vt dicu e dub. 1o inclinatio, et detratio Cae 2ae denominat effu futuru; licet n oio infalibilit, st futuritione sm quid pracise per ordinu ad cam 2a Vt in futuris, que pnunciant. per Prophetia 3minationis; st q da effus probabilit. aut certo moralit. infert. ex ca affecta talibus conditionibus, ig ca 2a n e oio indiferens ad futuritione, l. n futuritione effus (nam ex ca oio indiferenti n pot pbabilit. aut 3iecturalit. inferri potius fore, que n fore effus) st opponit. ca, Vtali quomodo inclinata, et detrata, licet n infalibilit. ad productione actus, l. effus ig. Deus cognoscens ca cu talibus conditionibus, nario Cognit, qtalis ca denominat effu futuru; cu ca detrata nario in gre cae gralis denominat effu futuru, et consequenter cognit nario, q talis effus pbabilit, aut nario moralit. ponet. in re, si ponat. ca cu talibus 3ditionibus, et ita per scia naria Cognit, q si famelico offerat. occasio opportuna Comedendi, pbabilit. Comedet, et si Vitioso offerat. opportuna occasio peccandi, probabilit pecca: bit.

Difficultas autem e: an Deus Cognat futura 3ditionata Contingentia, certo, et infalibilit. ex parte obti, ita Vt Cognoscat

q.º infalibilit.r ponerent.r a parte rei; si purificaret.r 9ditio; et q.ª diversimode loquunt.r authores de conditionatis aliquo m.º 9nexis cu 9ditione; ac de 9ditionatis, omnino disparatis; prius agemus de 9ditionatis 9nexis; et postea de disparatis, quæ ad viteram [illegible] le nihil conducunt; nisi propt.r 9nexionem doctrinæ.

1.ª q. Sent.ª asserit: Deus Cognoscere certo; et infalibiliter ex parte obti futura 9ditionata 9tingentia aliquo modo 9nexa cu 9ditione; ita universe ferè Thæ; et Jesuitæ, licet cu maximo discrimine in assignando medius huius scia. nam Jesuitæ 9cedunt Deus hæc futura cognoscere infalibilit.r l. in ipsa Verit.e obctiua; l. in super9prehensione caúsæ 2.ªæ et liberi arbitrij affecti 9ditionibus significatis per pp.nes 9ditionales; Thæ v.º asserunt Deus ipsa Cognoscere in decreto libero suæ Voluntatis, q.d e absolutus ex parte subti; et 9ditionatus ex p.e obti; præscindendo v.º à prædicto decreto 9ditionato; oës Thæ asserunt, Deus hæc futura n Cognoscere certo, et infalibilit.r ex parte obti; s.d solus probabilit.r l. 9iectural.iter x.ª dispositiones, et inclinationes caúsæ 2.ªæ

2.ª Sent.ª asserit: Deus prædicta futura n Cognoscere certo; et infalibiliter ex parte obti; s.d solus probabiliter per ordinem ad caúsas 2.ªs ita Ledesma tract.u de auxilijs disp.e 2.ª de scia futurorum 9tingentium; et claudius Tiphanius nobilissimus Societatis scriptor, et sciæ mediæ impugnator lib. de ordine, deque priori, et posteriori cap.e 25 et utrumq probabiles defendunt; Curiel lib. 1. Controu.ª 7. Cornejo hic disp.e 3. dub. 2. Araujo infra q.e 23 art 6. dub. 1.º à n.º 53. pro ipsa referens Caiet. lib. 1. regum cap. 23. et Cumel hic disp.e 8. et ut supra dixi; hanc eg Sent.m sequunt.r Jesuitæ; qui requirunt decreta efficatia, et actualia, ut Deus simultanee 9currat cu nro libero arbitrio; qmuis aliqui propriæ voces ignorantes, Censuris inurant hanc Sent.m et vanegloriant.r Thæs suorum asseclas 9victos hanc Sent.m deseruisse; s.d ut ipsorum stultitia magis appareat

Sanc cent.d statuo pro CC.e et pbo hac roe.

Probat. hac roe: Deus nequit Cognoscere, Ut infalibilit. Verum, et futurum, q.d tale n est; alias falleret. Cognoscendo res aliter, ac est; s.d futura Iditionata, quae n inferunt. per naria cog ex Idicione n hent. infalibiles Veritatem, et futuricionem; s.d solum probabile X.a inclinationem, et dispositionem causam 2.aru.y q.a a Deo Cogni n posi. Ut infalibilit. futura; s.d solum Ut pbabilit. futura X.a dispositionem causam 2.ary min pb.r q.a nullum futurum Iditionatum; erit infalibilit. a parte rei; nisi ex p.e Conditionis ponant. oia naria requisita ad eius existig, nq qmuis caetera Iditiones ponant. in re; si in aliqua naria desit, n ponet. futurum sub existentia, et ita n erit infalibilit. futurum, q.d etiam I.a.ry admittunt, et ideo ex parte Idicionis ponunt Vocationem, et auxilia sufficientia, et Concursum indiferentem in actu, Ut consensus liber nrae Voluntatis sit futurus sub conditione, s.d in conditionatis de quibus loquimur defficit aliqua Idicio naria requisita ad existig actus liberi: q. futuricio talis conditionati n e infalibilis. min pb.r q.a in huiusmodi Iditionatis n ponit. illa Iditio, si Deus Voluerit, s.d solum dicit. q.d si Tyrii, et sidonii Vidissent Virtutes Xpi, paenitentiam egissent, Ubi defficit praedicta Idicio, s.d q.d Deus Velit efficacit. q.d hō bene operet, et paeniteat e conditio naria requisita ad existig cuiuslibet actus honesti, Ut pt. ex dictis diu.o praecedenti, q.a dixi n saluabit, q.d ipsum bene operari sit donum Dei, et clare Istat ex illo Jacobi 4.o ecce nunc qui dicitis, hodie, aut crastino ibimus in illam Ciuitatem, et faciemus ibi quidem an..., et mercabimur, et lucrum faciemus &c.a pro eo Ut dicatis, si Dominus Voluerit et si Vixerimus, faciemus hoc aut illud. et Apostolus 1.a Corinthiorum 4.o ait: Veniam ad Vos cito, si Deus Voluerit, et 1.a Petri 3.o dicit. melius e enim bene facientes (si Voluntas Dei velit) pati, quam male facientes. in quibus testimonijs ex p.e... req.

req.ª nequ. 2 dño naria, q.º Dnus velit efficacit. ut ex pzdictis locis infert. D. Hieron. ep.ª ad Ctesiphontem et lib. 2.º 2.ª Pelagianos Columna 6. et D. Aug.us de bono perseuerantiae cap. 2. et lib. 22 de Ciuitate Dei cap. 2. g.º in pzdictis 2dionalis deficit hoc 2dino naria requisita ad futuritionem, et existentiam actus liberi, qua 2dino si ponatur resultat pp.º Condicionalis, naria roe illationis, et Cognoscitur à Deo per scia simplicis intelligentiae, etsi n ponatur pdicta 2dio, pp 2dionalis ex se manet indiferens, ut sit infalibilit. vera, l. falsa, tm. ut indiferens ut Deus velit aut nolit, etsi Deus voluerit erit infalibilit. vera, etsi noluerit, erit infalibilit. falsa, et co. enter pzdicta pp.º 2dionalis praecindendo à volunt.e efficaci Dei n è infalibilit. vera, infalibilit. X.ª indinanoem l. dispositionem cadus 2ahus.

Deinde, qui cum Vazquez 2cedunt decretum efficax, et 2comitans in ordine ad nos actus liberos, et negant decreta 2dionata ex parte Dei, n poss. satisfacere argumto proposito, nisi recurrendo ad sent.m Patris Suarez dicentis: Deus cognoscere per scia ex parte subiectionis sua decreta libera ponenda in instanti roes sequenti; vel quae ponerent in hac, l. illa hypothesi; et ita Deus cognoscere, q.d si Tirii, et Sidonii viderent miracula Xpi, ipse decerneret efficaciter cum ipsis concurrere ad paenitentiam; et consequenter Tirii, et Sidonii agerent paenitentiam, S.º Vazquez disp.e 65. cap. 4. Arrubal disp. 47. Herice disp.º 7. cap. 9. cum Molina, et aliis negant Deo hanc scia mediam ru suorum decretorum; quam etiam n dari 2stat ex dictis dub.º 2.º et in fine dubii praecedentis; et ita illi n possunt hac solutione, et qui ea uti voluerit, 2cedat scia mediam, et 2dionatam in ordine ad divina decreta, n v.º in ordine ad nostros actus liberos, de quibus solum mo agimus: ne X.ª hanc solutionem in qualibet 2dionali

inbolverent quasdam propositiones conditionales v.a. è: si Tyrij, et Sidonij vidissent opera Xpti; Deus decerneret efficaciter, eos ipsis concurrere ad poenitentiam. Q.a è: si Deus hoc efficaciter decerneret ipsi poenitentiam agerent; et 1.a è contingens, et transcendit; quae a Deo cognoscitur per scientiam mediam; quo modo non agimus de futuritione divinorum decretorum, 2.a vero è necessaria ratione illationis, et cognoscitur à Deo per scientiam naturalem, et simplicis intelligentiae; et ita non datur locus scientiae mediae in ordine ad nostros actus liberos, nec ipsorum futuritio potest esse infallibilis praescindendo à decreto divino.

Qui vero cum Molina, et Suarez negant decretum efficax, et determinatum esse necessarium, ut Deus simul concurrat cum nostra voluntate, sed sufficeret decretum indiferens, et conditionatum, illas conditionales Sacrae Scripturae si Dominus voluerit exponere debent de hac voluntate, et decreto indiferenti.

Sed hoc nihil aliud videtur quam negare tales conditionales esse necessarias, qui enim dicit faciam hoc si Dominus voluerit, non intendit dicere, quod faciet hoc, si Dominus voluerit, quod faciat hoc; vel oppositum, vel quodcumque aliud pro suo libito; sed si Deus voluerit determinate, et efficaciter, quod faciat hoc; nam hoc dicit, ut communiter loquatur. Sum exposition[em] D. Hieron. ad denotandum, quod infallibiliter faciet hoc, si Deus voluerit quia infallibilitas non provenit ex decreto indiferenti, et conditionato, sed ex decreto efficaci, et determinato, et hac è constructio grammaticalis; nam accusativus rectus à verbo voluerit è determinate hoc, quod dicit se facturum; unde sensus è faciam hoc, si hoc Dominus voluerit.

Confirmatur nam cum isti authores asserant, quod decretum conditionatum, vel concursus indiferens in actu 1.o pertinet ad conditiones liberi arbitrij in actu 1.o quia sine ipso nostra voluntas non erit potens in actu 1.o ad faciendum hoc, vel oppositum; consequenter idem

det dicere: faciam hoc, si Dnus voluerit, ac faciam hoc, si habuero liberum arbitrium; cum in nullus conditionatum, qui ex hac cum na Apostolica frequenter loquimur, hoc intelliyendum; ab si ... voluerit, imo hoc idem si habuero liberum arbitrium comprehendr. in illa alia conditione Apostoli Iacobi: si vixerimus; Et si vixerimus ut homines capaces rationis, non ut animalia bruta; et vivunt homines, qui carent usu rationis, et libero arbitrio, et efficere non possunt actiones humanas, ut ait D. Thomas 1a. 2a. q. 1 art. 1. Unde in illa conditione, si Dnus voluerit debet intelligi decretum efficax, et determinans, quia apponit concomitans, quia ante; et ita est conditio narrio requisita ad certam, et infalibilem futuritionem cuiuscumque actus liberi.

Thomista vero fatentur, ad futurum conditionatum requiri decretum Dei, siquidem absolutum; et efficax, quod non ponitur ut conditio ex parte obiecti in ordine ad futurum conditionatum, ut late probat Aluelda disp. 44. sect. 3a. a n. 30. Sed requiritur decretum absolutum ex parte subiecti, et conditionatum ex parte obiecti, in quo decreto tamquam in medio cognoscit Deus predicta futura conditionata, sicut in decreto efficaci, et absoluto cognoscit futura absoluta.

Sed hanc solutionem, qua solum probabiliter potest occurri argumento proposito, acriter reijciunt Jesuitae, et Magister Ledezma, et praeterea ea, quae ipsi obijciunt, a nobis reijcitur, quod ad futurum conditionatum infalibilem narrio requiritur, ut conditio decretum efficax et absolutum, hoc enim decretum significatur, cum dicitur si Dnus voluerit, nam si importaret decretum conditionatum, non diceremus tamquam infalibiliter verum, fiat hoc, si Dnus voluerit, nam decretum pure conditionatum non semper impletur, sed implicat, quod Deus cognoscat aliquid, ut infalibiliter futurum sub conditione, nisi inter conditiones ponatur praecipua conditio tribuens infalibilitatem futuro, qualis est decretum efficax, et absolutum Dei=

Serna

q. ut Deus certo cognoc. q. hij, et Cidonij infallibiliter pœniten-
tiã agerent, si viderent opera Xpi, debet superaddi illa condi-
tio scilicet si Deus voluisset efficaciter, q. pœnitentiã agerent, s. po-
sitâ hac conditione illa conditionalis e nãria, et cognoscit. a Deo
per sciã nãriã anter ad õe decretũ liberũ, q. illa conditionalis, ut
infallibiliter vera, n. cognoscit. in decreto libero conditionato.

2.° rejicit. q.a obiũ huius decreti conditionati
n. e, q. Cidonij agant pœnitentiã, si viderint opera Xpi, eiusq. se-
clusa quacũq. alia conditione, et hoc obiũ e impole, nequit trãre
decretũ liberũ Dei, nã impole e q. Cidonij agant pœnitentiã, qm-
vis videant opera Xpi, n. Deus efficaciter velit dare ijs
pœnitentiã, media gratia efficaci, t obiũ huius decreti conditiona-
ti e, q. Cidonij agant pœnitentiã, si viderint opera Xpi, et si Deus
voluerit efficaciter dare ijs pœnitentiã, et hoc obiũ e omnino
nãriũ et cognoscit. per sciã simplicis intelligentiæ, et ita nequit
ee obiũ decreti liberi Dei, cũ enĩ decretũ liberũ, possunt n. ee in
Deo n. ex defectu entitatis, s. ex defectu denominationis connotantis
obiũ, consequenter obiũ decreti liberi debet ee defectibile, et ita nequit
ee omnino nãriũ, et indefectibile, unde ytæ conditionales: si homo
currit movet., vel si sol lucet dies e, n. s. obiũ alicuius liberi
decreti Dei, q. hæc decretũ absolutũ ex parte subi, et conditiona-
tũ ex parte obi omnino repugnat.

Si autẽ dicat. q. obiũ huius decreti conditionati
n. e pœnitentia Cidoniorũ cũ exclusione illius conditionis, si
Deus efficaciter voluerit, nec cũ inclusione talis conditionis, s.
præscindendo ab illa.

Dã e q.a si obiũ decreti conditionati præscindere se hã
a decreto absoluto, et efficaci, sequit. q. pœnitentia Cidoniorũ n. sit

infalibiliter futura; etigsi Videant opera Xpti: g. in praedicto decreto Iditionato naquit Cogni; Vt infalibilit. futura sub Iditione paenitentia Cidoniorum, quis pbat. qa. Vt Iditionalis sit infalibilis requirit; qd à Iditionali ad ablutam purificata Iditione sit bona coa; Sd praescindendo à decreto abluto, et efficaci dandi Cidonijs paenitentiam; ipsi paenitentiam n agerent, etigsi Viderent opera Xpti: g. cum praedicta praecisione n è infalibilit. futura sub Iditione paenitentia Cidoniorum. min. pbr. qa praeceindendo à decreto efficaci; etiam posito decreto Iditionali; qd paenitentiam agant Cidonij si Viderint opera Xpti; possent Cidonij Videre opera Xpti; et n agere paenitentiam, nolente Deo, ipsis dare paenitentiam per gratiam efficacem; qa Vt dicit. Ioan. 3o nemo pot accipere quidquam; nisi fuerit ei datum de Coelo, Unde paenitentiam agere n donante Deo per decretum efficax paenitentia è impole: g praescindendo à decreto efficaci; haec n è bona Coa; Cidonij agent paenitentiam; si Viderint opera Xpti; Sd Videbunt opera Xpti: g. paenitentiam agent; nam coenis n Verificabit; nisi posito decreto efficaci dandi ipsis paenitentiam quamuis Deus habeat decretum Iditionatum; et Velit efficaciter; qd Cidonij Videant opera Xpti.

Dices: qd posito decreto Conditionato et decreto abluto purificandi Conditionem necessitat. diuina Voluntas, Vt habeat decretum efficax; et ablutum dandi Cidonijs paenitentiam; et ita semper à Iditionali ad ablutam purificata Conditione è bona Coa.

Sd Ia è: qa haec necessitas ex suppositione in diuina Voluntate absque fundto introducit. qa Voluntas Iditionalis, et abluta purificandi Iditionem n infert Voluntatem efficacem ponendi in re futuram Iditionatam; nisi Voluntas conditionalis Velit obiectum, cum oibus conditionibus nario requisitis; aliam. Voluntas Iditionalis

vel erit de obto impossibili, l. quaedā Velleitas; aut Voluntas abs prescindens à circunstantijs; S. Velle, q. Cidonij agant pænitentiā, si Viderint miracula Xpti; ē Voluntas Iditionalis attingens pænitentiā sine obus Iditionibus nagijs ad eius exiā, cū defficiat illa Iditio, si Deus Voluerit, et dederit gratiā efficacē ad pænitentiā agendā: q. ex illa Voluntate Iditionali; et decreto purificandi eius Iditionē n̄ necessitat. Deus, Vt Velit efficaciter dare Cidonijs pænitentiā.

Dicas: q. eo ipso, q. Velit Deus Cidonios agere pænitentiā; si Viderint opera Xpti; etiā Vult, q. agant pænitentiā n̄ ex Viribus proprijs; S. ex dono Dei; et per eius gratiā efficacē; et prædiffinitionē; Vnde per decretū Iditionatū Vult Deus decretū prædiffinitiuū pænitentiæ Cidoniorū; et ita prædiffinitio huius pænitentiæ ponit. in obto decreti Iditionati, n̄ ex parte antis; S. ex parte Coentis; et ita posito decreto Iditionato; et abluto purificandi Iditionē necessitat. Deus ad prædiffiniendū efficaciter pænitentiā Cidoniorū.

Hæc meo Videri ē Vnica Vià ad defendendū probabiliter hæc decreta Iditionata, nā idē ē Velle, Cidonios pænitentiam agere; Visis miraculis Xpti, ac Velle dare ipsis pænitentiā per decretū efficax, et prædiffinitiuū, Vt Istat ex dictis dub.o præcedenti, Vnde hoc decretū Iditionatū ē reflexū supra decretū abluū, et prædiffinitiuū, cū sit Velle prædiffinire pænitentiā, si ponatur Conditio. Secus decreta conditionata reflexa, magis coiter reijciunt Thæ, defendentes Sent. oppositā nræ CC. eo quod hæc decreta reflexa ponunt suspensionē in diuina Volunt., et futuritionē Conditionatā in decreto prædiffinitiuo, q. si Deus Vult prædifinire pænitentiā Cidoniorū, si Viderint opera Xpti: q. suspensa ē diuina Voluntas ad prædiffiniendū, l. n̄ prædiffiniendū pænitentiā Cidoniorū, donec Deus Cognoscat, q. Cidonij

videbunt, l. si videbunt opera Xpti; nq donec videat Sane conditio-
nes impletq; ni prædiffiniat ipsorq pænitentiq, etsy Deus de facto
ni viderit impletq tales Sditiones; prædiffinitio pænitentiæ Sidonio-
rq de facto erit futura sub Sditione; qy sit obiq decreti Sditionati;
et hac roe pænitentia Sidoniorq est futura sub Sditione.

S. hoc inconveniens, etiq sequitur posito de-
creto Sditionato directo; nq si roe ipsius è infalibiliter verq; qd Sydo-
niq pænitenciq agerent, si viderent opera Xpti Dni, etiq è infalibi-
liter verq; qd Deus in illa hypothesi prædiffiniret pænitenciq Sydo-
niorq; cq sit impossibile pænitenciq agere sine prædiffinitione Dei, et ea-
entur qd prædiffinitio è futura sub Sditione, & de futuritione Sty gram-
maticaliter, ex pte nri modi Scipiendi ni è inconveniens, vt in-
ferius dicam, defendendo probabiliter hæc decreta Sditionalia
reflexa; et solq hoc adducit vt appareat, quta difficultas sol-
vatur, sinus adducq.

Xa Sane vo Solutiones dicendq è qd futuritio
Sditionata pænitentiæ Sidoniorq ni sumitur immete ex decreto
Sditionato; S. immete subditur ex decreto, et prædiffinitivo, et absolu-
to talis pænitenciæ qd è obiq Sditionati; nq eo ipso qd Deus per
decretq Sditionatq vult prædiffinire decreto efficaci pæniten-
ciq Sidoniorq, si viderent opera Xpti, ex vi talis decreti Sditio-
nati infalibiliter ponetur decretq prædiffinitivq pænitenciæ puri-
ficata Sditione, et cq hoc decretq prædiffinitivq pariq ex parte
obiti; inferat infalibiliter pænitenciq; facit, qd talis pænitencia
sit infalibiliter futura; nq vt supra observabi Dr Vazquez hic
involvuntur duæ Sditionales: 1a è, si viderint Sidonij opera Xpti,
Deus efficaciter decernet dare ipsis pænitenciq, et hoc è obiq
decreti Sditionati reflexi, et in ipso cognitum. 2a è, si Deus

efficacit. decreuerit dare ipsi penitentiã, agent penitenciã; et Scientia, et Cognit. per suã simplicis intelligentiã, et in ipsa infalibilis futuritio penitenciæ sumit. immete ex prædicto decreto prædiffinitiuo.

Quod enim aliqui Th.ci futuritionem, tum Conditionatã et infalibilem penitenciæ Sidoniorum immete desumi à decreto Conditionato, falsum existimo; q.a ab eisdem causis, à quibus in re positis, dicit. res futura absolute; dicit. etiam futura sub Conditione si ponant. tales causæ, et Conditionem, sicut ignis absolute applicatus stipæ facit absolute futurã stipæ combustionem, et sic ignis applicat. stupæ facit futurã combustionem sub Conditione, et sicut decretum efficax producendi hunc mundum fecit ipsum absolute futurum ab æterno; ita decretum efficax producendi aliũ mundum, si daret. in Deo, facit aliũ mundum futurum sub Conditione; q. futuritio absoluta, et Conditionata eadem é; et ab eadem radice debet prouenire; absoluta quidem à decretatione causæ absolute ponenda in re; Conditionata v.o à decratione causæ si poneret. et coenter futurum Conditionatum non denominat. immete à decreto absoluto ex parte subti, et conditionato ex parte obti; s.t à decreto efficaci, et absoluto posito ex parte obti per modum Conditionis.

2.o pô. CC.o labefactando primam oppositæ sent.æ nempe quod Deus certo, et infalibiliter ex parte obti Cognoscat hæc futura, et non solum probabiliter, p.r inclinationem causarum Conclusionis non pôt nobis Constare, nisi per reuelationem sacræ scripturæ, cum enim hæc futura contingentia sint indiferencia, ut sint, vel non sint etiam si ponat. Conditio; q. potius futura sint, quam q. non futura sint, siue ex vi decreti conditionati, siue ex vi decrationis veritatis obtiuæ; siue ex lege Contradictionis; et q.d Deus potius futura, quam non futura hæc Conditionata Cognoscat, scire non valemus nisi per

revelationem divinam contentam in Sacra script.ª S. ex Sacra Scrip-
tura n. constat, Deum hæc conditionata cognoscere, ut infalibiliter futura
ex parte obi: q. n. est fientis sufficiens ad concedendum Deo; cog-
nitionem infalibilem ex q. obiectorum futurorum mun. pbr q.ª conditionata futura
conditionata; quæ adducuntur in S.ª Script.ª exponi poss. de futuri-
tione per ordinem ad causas 2.as exemplo aliquorum; quæ sic expo-
nuntur, quæ expositionem esse congruentem constat 1.º ex illo exodi 4.º
ubi Deus dans Moisi signa, quibus movere posset Egiptios, ut ipsi
crederent; dixit: Si n. crediderint tibi, nec audierint sermonem
signi prioris, credent verbo signi sequentis; q. si nec duobus quidem
signis prioribus crediderint, nec audierint vocem tuam, sume
aquam fluminis, et effunde eam super aridam; et quidquid hauseris
de flumine, vertetur in sanguinem. Ubi quod credent signo 2.º
si n. crediderint 1.º prænuntiatur, ut futurum n. cito infalibile,
S. X.ª dispositionem causarum 2.arum aliàs superfluum esset addere alia
signa sequentia; et rem probavit eventus; q.ª Egiptii n. credide-
runt signo 2.º nec 3.º

2.º Constat q.ª in aliquibus ex his conditionalibus
apponitur particula forsam, aut forsitam, quæ significat incertitudinem ex parte
obi; sicut Mathei 11. Si in Sodomis factæ fuissent virtutes, quæ factæ
sunt in te, forte mansissent usque in hanc diem; et Joannis 5. Si crede-
retis Moisi, crederetis forsitam et mihi; et Psalmo 80. Si populus meus
audisset me, Israel si in viis meis ambulasset, pro nihilo forsitam ini-
micos eorum humiliassem; et quamvis particula forsan in aliquibus locis Sacræ
Scripturæ n. designet incertitudinem, ut late; et erudite hic osten-
dunt authores, in proprietate n. sermonis incertitudinem significat;
et X.ª regulam D. Aug.ni verba Sacræ Script.æ in sensu proprio intelli-
genda sunt, q.do n. sequitur aliquod inconveniens; at in præsenti n. sequitur.

Ut constabit ex solut. Argumentorum.

3.° Constat quia illud Sapientiae 4.° raptus est de malitia mutaret intellectum eius; in quo includitur haec conditionalis: Si non raperetur, malitia mutaret intellectum eius. D. Augustinus de praedest.e Sanctorum cap. 14. ait: quod dictum est secundum pericula huius vitae, non secundum praescientiam Dei. Videtalis conditionalis non est infalibiliter vera, sed solum ex inclinatione, et dispositione causarum 2.arum

4.° Constat: ex illo celebri testimonio Mathei 11. et Lucae 10. in quo praecipue fundatur contraria Sent.a Vae tibi Corozain; Vae tibi Bethsaida, quia si in Tyro, et Sidone factae fuissent Virtutes, quae factae sunt in Vobis; olim in cilicio, et Cinere poenitentiam egissent. in hoc autem testimonio significatur poenitentia Tyriorum, et Sidoniorum non ut infalibiliter futura sub Conditione, sed solum ex dispositione ipsorum. probatur ex eo, quod D. Augustinus de bono perseverantiae cap. 14 infert ex hoc testimonio in Tyrijs, et Sidonijs fuisse naturalem docilitatem, et dispositionem ad Credendum; ipsosque fuisse minus excaecatos, et induratos, quam fuerint Iudaei Corozain, et Bethsaida, dicens: ex quo apparet habere quosdam in ipso ingenio diuinum naturaliter munus intelligentiae, quo moveantur ad fidem, si Congrua suis mentibus; Vel audiant verba, vel signa Conspiciant. et paulo infra ait: neque erant sic excaecati oculi; nec sic induratum Cor Tyriorum, et Sidoniorum, quoniam Credidissent, si qualia Viderunt ystis signa Vidissent. ista autem Verba D. Augustini nulla essent, si praedictum testimonium exponatur de infalibili futuritione poenitentiae Sidoniorum, desumpta, vel ex decreto conditionato, ut dicunt Thomistae, vel ex ipsa Verit.e obiectiva, ut dicunt Jesuitae, et non de futuritione praecise perordinem ad dispo

ad dispositiones Tyriorum et Sidoniorum; Ut nos asserimus. quia si illa paenitencia Sidoniorum esset futura infallibiliter ex vi decreti conditionati; cum Deus sit omnino liber, ut Velit absolute, vel sub conditione dare paenitentiam; et fidem, sive habentibus, sive non habentibus doci- litatem naturalem induratis, vel non induratis; nec in hac electione attendat ad naturales dispositiones hominum, vel ad maiora, vel minora peccata; Ut do- cet S. Aug. lib. 1. ad Simplicianum q. 2: quod ex eo, quod decreuerit Deus sub conditione dare paenitentiam Tyriis, et Sidoniis, non vero Iudaeis, male in- ferret S. Augustinus quod illi, et non isti habebant diuinum naturalis munus intelligentiae, et quod illi erant minus excaecati, et indurati; quam isti; cum hoc non obstante, posset Deus absolute, et sub conditione Velle dare paenitentiam, et fidem praedictis Iudaeis; Unde ibidem subdit Augustinus, <u>Sed nec illis, Ut Tyriis, et Sidoniis profuit, quod poteram Credere; quia praedestinati non erant ab eo, cuius inscrutabilia sunt iudicia, et in- vestigabiles Viae, nec istis Ut Iudaeis hoc fuisset, quod non poterant Cre- dere; si ita praedestinati essent, Ut eos caecos, Deus illuminaret, et induratis cor lapideum Vellet auferre</u>

Defensores enim Scia media asserunt, quod cum aequa- libus auxiliis, minus docilis et magis induratus potest pro suo li- bitu Sentire Vocationi, et Credere; et magis docilis, et minus induratus potest pro suo libitu resistere Vocationi; et non Crede- re; nec paenitentiam agere: quod ex eo, quod Deus cognosceret in ipsa Veri- tate obiua, Ut infallibiliter futurum, quod Tyrii, non vero Iudaei essent Credituri, et acturi paenitentiam, si Viderent miracula Xpti; male inferret S. Augustinus quod Gentiles, non vero Iudaei habebant diuinum naturalis munus intelligentiae; et quod Gentiles erant minus excaecati, et indurati quam Iudaei: Unde Xa. mentem S. Augustini in praedicto textimonio Scriptura

n̄ significat pænitentia Tiriorum, et Sidoniorum, ut infallibiliter futura infallibilitate metaphisica; sed solum, ut futura certo moraliter Xª dispositione causarum 2ªrum et liberi arbitrii ipsorum gentilium; in quo sensu optime sustinetur ratio B. Augustini.

Nec obstat, quod B. Augustinus de bona perseverantia cap. 9 ait: Sed numquid possumus dicere, etiam Tirios, et Sidonios, talibus apud se virtutibus factis credere noluisse, aut credituros non fuisse, si fierent, cum eis ipse Dominus attestetur, quod acturi essent magnæ humilitatis pænitentiam, si in eis facta essent divinarum illa signa virtutum? quia nec hoc possumus dicere, sufficit, quod pænitentia ipsorum esset certo moraliter futura Xª dispositione causarum 2ªrum sicut dicere n̄ possumus, quod n̄ evenient scandala, aut quod in Hispania n̄ essent errores, etiam si esset libertas conscientiæ, nec esset tribunal Sanctæ Inquisitionis; quia oppositum ē certo moraliter futurum.

Sed Iª CC.es Arguitur 1º quia id, quod Deus revelavit in Sacra Scriptura, ignorare n̄ potest; sed certissime cognoscit; sed Deus plura futura conditionata revelavit: ergo ipsa certissime cognoscit. minor probatur quia 1º Regum cap. 23 dicitur, quod cum David fugiens a facie Saul pervenisset in Ceilam, consuluit Dominum dicens: si tradent me viri Ceilæ, et viros, qui mecum sunt in manus Saul; et dixit Dominus: tradent. et Jeremiæ 38. dicitur ad Sedechiam Regem: si profectus exieris ad Principes Regis Babilonis, vivet anima tua, et civitas hæc n̄ succendetur igni; et salvus eris, et domus tua. et fuerunt futura conditionata, quæ impleta n̄ fuerunt, quia n̄ fuit purificata conditio; nam David n̄ mansit in Ceila; sed fugit: et nec Rex Sedechias exivit ad Principes Regis Babilonis, et huiusmodi sunt plura alia in Sacra Scriptura.

De Scia media.

R. in his testimonijs revelari futura sub conditione Xa inclinationes, et dispositiones cordis 2any quas Deus optime comprehendit, non vero revelari ut futura omnino infallibiliter.

Da 1o q. David, ideo consulebat Dnum, et nalijs, ut ipsi certo Instaret, an tradituri essent ipsum Viri Ceilae, et Dnus Respondens; quòd tradent, loquitur de omnino certa, et infallibili futuritione traditionis.

2o q. Xa dispositiones virorum Ceilae potius dicendum esset à Dno; q. non tradent te, q. Ceilitae erant val de affecti ad Davidem, eo q. maxima beneficia ab eo recepe- perant, praecipuè vero q. urbem illam liberaverat a Philistaeis: q. Deus non respondit attenta solum dispositione cordis 2any.

3o q. in praedictis testimonijs nulla adducitur particula forsam, aut forsitam, aut similis significans incertitudinem, et fallibilitatem futuritionis, S. quando praedicuntur futura absoluta absque particula significante incertitudinem intelliguntur revelari, ut absolute futura infallibiliter, et non solum Xa dispositiones cordis 2any alias non possemus certo probare, Deum futura absoluta infallibiliter ex parte obiecti cognosceret. q.

4o q. licet in prophetia comminationis Deus revelet futura Xa dispositiones cordis 2any, secus vero in prophetijs praescientiae, et praedestinationis, ut docet D. Thomas 2a 2ae q. 171. art. 6. et 172. art. 1. et q. 12 de Verit. arto 10. S. in testimonijs in argumento non datur prophetia comminationis, cum nulla sit comminatio: q. revelantur futura sub conditione omnino certa, et infallibilia

5.º q.ª si in prædictis locis Deus solus loqueret.ʳ de futuritione condicionata per ordinem ad causas 2.ᵃˢ ponitur oppositum esse à Deo reuelandum; q.ª oppositum esset infalibiliter futurum per ordinem ad Causam 1.ᵃ Unde etiam si David maneret in Ceila, n tradderent eum Ceilitæ; q.ª hoc n erat futurum per ordinem ad causam 1.ᵃ, licet esset futurum per ordinem ad Causas 2.ᵃˢ

6.º q.ª 3.º Regum 11. dicit.ʳ n ingrediemini ad eas (scilicet filias gentilium) nec de illis ingredientur ad Vestras certissime enim avertent corda Vestra; Ut sequamini Deos alienos. Ubi illa parla certissime denotat omnimodam Certitudinem, et infalibilitatem futuræ Idololatriæ, si ingrederent ad filias gentilium; Unde tale futurum conditionatum reuelat.ʳ Ut omnino infalibile.

7.º q.ª in aliquibus conditionalibus sacræ Scripturæ ex parte conditionis n importat.ʳ dispositio, l. inclinatio causæ 2.ᵃ ad positionem futuri conditionati, sed omnino per accidens, et impertinenter se het conditio; Ut patet ex illo 4.º Regum 13. cum enim Propheta Eliseus præcepisset Regi Israel; Ut iaculo percuteret terram; et Rex ter tantum percussisset terram; Propheta dixit ad eum; si percussisses quinquies aut sexies; siue septies, percussisses Siriam, Usque ad Consummationem; nunc autem tribus Vicibus percuties eam. Ubi conditio percutiendi iaculo terram, nullam dispositionem, aut inclinationem alicuius causæ 2.ᵃ dicit in ordine ad futuram percussionem Siriæ Usque ad Consummationem: ergo futurum hoc conditionatum n reuelat.ʳ Ut futurum per ordinem ad dispositionem causarum 2.ᵃʳᵘᵐ sed Ut futurum omnino infalibile; Vel ex decreto Dei; vel ex ipsa Veritate obiectiua.

R.ᵉ X.ª solutionem datam; et ad 1.ᵃ impugnationem R.ᵉ q.º David Consulebat Deum Ut Vitaret periculum incidendi in

manus Saul; ad quod ipsi sufficiebat, q. Deus ipsi revelaret periculum et q. Xa. dispositionem casum 2.ius ipsi erant traddituri Viri Ceilitae, Unde cum hac Cognitione, fugiendo Vitavit periculum. Unde ad hoc n. requirebatur Cognoscere tales traddiones esse infalibilis metaphysice futuras.

Ad 2.m R. q. in Viris Ceilae n. prevalebat affectus gratitudinis erga David; ne ipsum tradderent, S. potius affectus timoris Regis Saul avaritiae, ambitionis, v. ulterius passionis, quae moberentur ad traddendum David in manus Saul, q. Dnus optime Cognoscebat.

Ad 3.m R. q. per testimonia Scripturae in quibus adducitur parla forsam, aut forsitam explicant alia testimonia in quibus expresse n. ponitur, praecipue cum D. Aug.nus aliqua testimonia, in quibus explicite n. ponitur talis particula, explicat de futuritione per ordinem ad Casum 2.m et in prophetijs Comminationis n. ponitur explicite talis particula, et n. intelligunt Xa. dispositionem casum 2.ium quod autem hoc n. dicatur de prophetijs, praescientia, et praedestinationis provenit ex eo quod Deus in ipsis loquitur Smus praescientiae, et praedestinationem; quae sunt omnino certae, et infalibiles ex parte obi. Unde Deuteronomij 18. dicitur hoc habebis signum; q. in nomine Dni propheta ille praedixerit et n. evenerit, hoc Dnus n. est loquutus; S. per tumorem animi sui propheta Confinxit. quae regula locum n. habet in prophetijs Comminationis et in futuris Oditionatis de quibus loquimur, q.a hac numquam eveniunt, eo q. n. purificatur Oditio.

Ad 4.m R. q. in Deo n. est praescia, nec praedestinatio futurorum Oditionatorum, quae numquam erunt, q.a praescia, et praedestinatio dicit prioritatem, et praecedentiam ad obm, q. postea erit, haec autem Oditionata numquam erunt, et ideo D. Thomas ipsorum negat praescientiam

proprie tales D. Aug.^nus^ de predestinat.^e^ SS. cap. 14. et lib. 1.º de aia; et eius origine cap.º 12. S. Prosper. ep.ª ad Aug.^nm^ et S. Damascenus dialogo aduersus Manichaeos, Vnde reuelatio horum futurorum sub Cditione proprie n.e prophetia praescia, aut praedestinationis nec, et Comminationis; reducit.r tn ad prophetiam Comminationis; q.m nulla paena sub Cditione Comminet.r q.a reuelant.r futura sub Cditione per ordinem ad dispositiones causarum 2.arum st in prophetia Comminationis.

Ad 5.m R.c q.d Deus prout Vult, manifestat futura, aliq.do praecisse per ordinem ad Causas 2.as aliq.do v.o per ordinem ad Caus 1.m et quare potius res futuras hoc, l. illo modo reuelet Comprehendere n. debemus; nam quis Cognouit Sensum Dni; aut quis Consiliarius eius fuit?

Praeterquam quod. negatis decretis Cditionatis, Vt modo a nobis negant.r Deus n. posset Scire oppositum, q.a Cognoscere n. poterat, quid facerent oino infallibiliter Ceilitae; si ibi permaneret Dauid; q.a hoc facerent, q.d Deus efficacit.r et absolute decerneret, Deus autem certo Cognoscere n. pot; qui in tali hypothesi decreuisset efficaciter, v.º certo Cognit; q.d in tali hypothesi posset decernere efficacit.r q. traderent, l. n. tradderent Dauid; qui ipse Deus Voluisset; et ita ad Consultationes Dauid, Solus potuit Deus Scire, q. ipsi Ceilitae erant tradditurï xta inclinationes; et dispositiones causarum 2.arum

Ad 6.m R.c q. illa pacta certissime significat maximam certitudinem moralem; n. v.º methaphicam; st certissimum est, q.d si in Hispania esset libertas Conscientiae essent errores C. fidem.

Ad 7.m R.c q.d illud Cditionatum n. erat disparatum; vt plures existimant; q.a numerus percussionum terrae erat signum prophetiae inspiratum a Deo ad resprandum numerum percussionum Siriae, quas facturus erat Rex Israhel; st septem boues pingues

et Septē Spicæ plenæ, quā in Somnis vidit Rex Pharao; Genes. 41. Sigficabant Septē annos Vbertatis; quā Sigficatione Cognita, ētiā nos possumus dicere, q. Si Pharao vidisset decem boves pingues, ētiā fuissent decem anni Vbertatis; et ita etiā Propheta Eliseus Cognouit, q. si Rex Israel terrā percussisset quinquies, aut Sexies, toties ētiā percussisset Siriā, et q. Xª dispositionē causæ 2ªæ et fortitudinē Siriæ, quinquies ipsā percuteret, erat Sufficiens ad percutiendū ipsā Vsque ad Consumptionē; ideo Propheta Eliseus n̄ Solū per divinā revelationē, S. ētiā per propriū discursū Cognita Sigficatione Signi dicere potuit, q. Si Rex Israel percussisset quinquies terrā, percussisset Siriā, Vsque ad Consummationē. Vnde ētiā hoc futurū Oditionatū fuit Cognitū à Deo n̄ in decreto Oditionato, neque in ipsa Veritate obtiua; S. in decreto abluto instituendi tale signū, et simul in dispositione causæ 2ªæ

2º Arguitur autē S.S. Patrū; qª B. Augnus Serm. 7. de Verbis Dni reddens roēs, quā Xpus n̄ admisit illū Hoiem; qui prompte dicebat: Magr Sequar te quocunque ieris: Mathei 9. et Lucæ 9. sic ait: S. q. talis Magister erat, qui futura prævideret, intelligimus fraudes istū Hoiem, si sequeretur Xpūm; Sua quæsiturū esset, n̄ quæ Sunt Xpi.

Nec Valet dicere: q. Xpus Hoc futurū Oditionatū Cognoscebat in dispositione talis hois, nā si Solū loqueretur de cognitione Coniecturali Xª dispositionē causæ 2ªæ n̄ erat necessariū recurrere ad eminentissimū Xpi Magisterium; Cū hoc ipsū de aliis hoibus mediocris ingenii, et Sciæ posset dici: q. B. Augnus loquitur de Cognitione oīno certa, et infallibili ex qª obti prædicti futuri Oditionati.

Confrat. q.a B. Aug.nus de correctione et grã. cap. 8. ait: Respondeant si possunt, cur illos (scilicet reprobos) Deus cum fideliter, et piè viverent, non tunc de vita huius periculis rapuit, ne malitia mutaret intellectum eorum, utrum hoc in potestate non habuit? an eorum mala futura nesciuit? nempe nihil horum, nisi perversissime dicitur. in quibus verbis tam indubitatum est apud B. Aug.num Deum cognoscere infalibiliter peccata sub conditione futura, quae possunt afferre de hac vita homines existentes in gratia.

Confrat. 2.º q.a Xptomus homilia 65. super caput 19. Mathei docet: q.d Deus tunc homines vocat, quando sit consensuros, et non antea vocare, q.a scit; q.d si antea vocarent, non consentirent; et apponit exemplum in B. Paulo, et bono latrone: et B. Thom. 3. p. q. 1. art. 5. ad 2.m cum B. Aug.no docet: q.d Deus cognouit plures homines credituros, si vidissent opera Xpti: f. sentiunt isti Patres Deum certo cognoscere futura conditionata.

Rx. Xa. solutiones; et ad impugnationes Rx. q.d ad cognoscendum futurum per ordinem ad dispositionem liberi arbitrij creati requiritur cognoscere interiores animae dispositionem, et cogitationes cordis; q.d quidem Xpto, non vero alijs hominibus, aut Angelis competit, et ideo ait B. Aug.nus q.d talis Magister erat, q.d futura praevideret.

Ad 1.m Confrem Rx. q.d non est ad rem q.a ibi B. Aug.nus loquitur de futura malitia reproborum; quae est futura absolute, et non solum sub conditione = Ad 2.m Confrem; Xptomus, et Doctores loquuntur de cognitione futurorum conditionatorum per ordinem ad dispositionem causarum secundarum, sicut etiam loquitur B. Thom., et B. Aug.nus

Omitto plura testimonia Sanctorum Patrum, quae incontinenter congessit Herice, eo q.d Sancti Patres disputantes, ut Deus creaverit homines, et Angelos, quos peccaturos praescivit, supponunt Deum cogno

Cognouisse q. si Crearet ipsos, erant peccaturi. tum. qª Sancti Solu[m] loquunt. de praescia absoluta peccator[um] Sor[um], et Angelor[um]. [illegible] qª loqui potuerunt de praescia cditionata peccator[um] attenta defectibilit. liberi arbitrii maxime c[um] accederet decret[um] permittendi talia peccata, quo supposito ea praevidebant, ut infallibilit. futura absoluta.

3º Arguit. illa Cognitio ê certa, et infallibilis ex parte obti, quae fundat. in medio certo, et infallibili; S. notitia futuror[um] cditionator[um] in Deo fundat. in medio certo, et infallibili: ergo ê omnino certa, et infallibilis ex parte obti. min. pbr. qª hac notitia fundat. in decreto ex se efficaci absoluto ex parte Subti, et cditionato ex parte obti, ng hoc decret[um] eê pôle infra probabit. admissa aute[m] ei[us] possibilitate de facto eêt cceden[dum] in Deo, saltim circa illa futura cditionata, quae sunt revelata in Sacra Scriptura. pbr. 1º q. sic melius explicant. testimonia Sacrae Scripturae, in quibus futura cditionata praedicunt. absque ulla particula denotante incertitudine[m]; ng signu[m] ê, q. in ipsis sit sermo de futuritione omnino infallibili desumpta ex decreto cditionato; praecipuè c[um] addit. illa particula certissimè. =

2º pbr. qª si Deus n. decrevisset q. forent talia cditionata, decrevisset, q. n. forent, eo posita tali cditione, qª divina Voluntas circa nullu[m] obt[um] pot manere suspensa, et c[um] Deus revelat futura, qut ipsa Cognoscit, potius revelasset, q. talia n. eênt futura sub cditione, quae q. eênt futura, si poneret. cditio; ~~[illegible]~~

Rr. n.do talia decreta cditionata eê

possibilia propter rōēm ccy. ipis in. Ut possibilibus admissis negodari de facto circa fore oditionatorū; s. potius dant. circan fore; etiā si ponat. ɔdito, q. Deus solū decreuit fore absolutū, l. ɔditionatū verū q.do hoc requirit. ad finē praecisē providentiae, et gubernationē huius Uniuersi, et circa caetera entia, quae adhoc ñ conducunt, potius decreuit ñ fore ipsorū; et ad hunc finē ñ conducunt decreta ɔditionata, qmuis Deus decernat fore ɔditionatorū; s.o sufficit futuritio ɔditionata desumpta ex dispositione caūsarū 2.arum et hanc futuritionē hōibus revelaret, q.do Deo visū fuerit expedire. et 1.o pbē in contrariū nō q. rīe melius explicent.r testimonia Scripturae, q.a tunc melius explicant.r q.do servata proprietate sermonis intelligunt.r 2.a rectā rationē congruentē ordini diuinae providentiae, et eius fini; ad finē autē diuinae providentiae nihil conducit, q.d ista ɔditionata hēat infalibilē futuritionē; et ut ipsa habeant, ponere in Deo decreta ɔditionata, circa fore ipsorū.

Ad 2.m pbē vel nego sequelā; q.a valde probabile ē; Diuinā voluntatē potuisse manere suspensā; concessa tñ sequela; nego coā illatā; cū enī Deus cognoscat talia ɔditionata ēē futura per ordinē ad caūā 2.ā, ñ vō per ordinē ad caūā 1.ā utrumque pōt revelare, prout ipsi visū fuerit expedire.

Denique nobis objiciunt D. Thās 3. p.e q.e 1. art. 5. ad 2. et art. 6. in corpore. et in cap. 11. Mathaei in quibus locis cū D. Aug.no ɔcedit Deo certā cognitionē futurae paenitentiae Tyrorū, et Sidoniorū. et q.e 2. de Verit.e art 7. et 1.o ɔ.a gent. cap. 69. et hic art.o 9. et art.o 12. q.d Deus scit, et cognoscit oīa enuntiabilia, quae formari possunt, et nulla propositio intelligibilis ei deest; et cōnter debet cognoscere

ff.mas

propositiones conditionales de futuro contingenti.

S.º hac nullius sunt momenti. q.ª D. Thõs et D. Aug.nus loquunt.r de Cognitione talium futurorum X.ª dispositionem causarum 2.arum ut constat ex ipsis testimonijs; V.º 2.º loco adducit loquitur de oibus pp.bus Cognoscendo, l. eê veras, l. falsas, l. indiferentes n.º Cognoscendo determinate oes eê veras; et conditionales de quibus loquimur sunt verę X.ª dispositiones causarum 2.arum et ita Cognunt.r à Deo, Comparatione V.º ad Cag. l.d cum exclusione illius conditionis, si Deus Voluerit. oes ss. falsae; et Vt tales cognoscunt.r à Deo; cum inclusione V.º praedictae Dditionis st. aeternae Veritatis, et Cognunt.r per Sciam simplicis intelligentiae, praescindendo V.º ab hac Conditione, pro aliquo signo rois sunt indiferentes, vt sint Verae, l. falsę, et Vt indiferentes Cognunt.r à Deo per sciam simplicis intelligentię.

Omitto alia testimonia duo D. Thõe 3. p. q.e l. arto 3 ad 4. et q.e 24. de Verit.e arto 14. q.a ibi D. Thõs n loquit.r de scia conditionatorum, S.º de absoluta praescientia futurorum.

Ex dictis Constat: q.º Deus futura conditionata omnino disparata n Cognoscit; q.a nec ipsa Cognit in dispositione causa 2.ª aliqs n eât futurum disparatum; cum dispositio causa n se habeat disparate ad effectum futurum; nec ipsa Cognoscit in decretis conditionatis, quę à nobis in praesenti n admittunt.r Inde oes pp.nes Conditionales disparatas Deus cognoscit eê falsas; q.a in oibus deficit illa Dditio, si Deus Voluerit, l. permiserit; qua posita n erunt pp.nes Conditionales disparatę; admissa V.º Scia Dditionata aliorum futurorum, et Decretis Dditionatis circa ipsa ê difficultas àn etiam debeant admitti circa hac conditionata disparata; et q.a rese parui momenti breuit.r dicendum ê; q. Deus pot decernere, q.º sint, l. n sint huiusmodi futura, cum posita Dditione disparata

et ita pōt Deus ipsa ut futura; l. n̄ futura Cognoscere in tali decreto 9ditionato, posito tn̄ hoc decreto; q̄ n̄ manent disparata, et praescindendo à decreto; et rōo ē: q.ª Deus hēt Summā libertatē; et ita pōt nōe producere aliquā rē; nisi prius conn āā lia; quamtumuis ex se sit disparata; et Vella ipsā producere; si aliā ponat.ʳ S. ex vi huius Volitionis; l. decreti; q.ª antea nullo modo requirebat.ʳ ad existentiā Coentis; S. per accidens, et impertinenter omnino se habebat ex Voluntate Dei, q̄ ē nariū ad eius existiā: q.ª aūs; q.ª antea erat omnino disparatū; q̄ nario requirit.ʳ ex Voluntate Dei ad existentiā Coentis; S. q.ª ē nariū quouis modo ad existiā alterius; q̄ n̄ se habet disparate vi illius: q. posito decreto conditionato futuri disparatū sit futurū Onerosū; dicens habitudinē ad aūs; ut ad Conditionē nariā ex Voluntate Dei, Inde per huiusmodi decretū facit Deus; q.ª aūs sit Signū Coentis; et quinquies percutere terram fuit Signū; q. si poneret.ʳ a parte rei, Significaret percussionē Siriae Usque ad Consummationē; et quicumque Deus reuelaret huiusmodi 9ditionata ex se disparata, Cognosceret; q.ª posito 9ditionis Significaret positionē Coentis: Signū autē, et signatū n̄ se hent disparate, Inde posito decreto; q̄ n̄ maneret in rōe futuri disparati.

Si autē Secludat.ʳ Decretū, l. q.ª Deus decreuit; q.ª 9ditionatū n̄ foret, etiā si poneret.ʳ conditio; l. q.ª Deus nihil circa fore; aut n̄ fore conditionatū decreuit in Sent.ª Concedente suspensionē in diuina Volunt.ᵉ dicendū ē; oēs praedictas pp.ⁿᵉˢ eē falsas; q.ª in praedictis pp.ᵇᵘˢ 9ditionalibus Semper affirmatiua ē ad futurum n̄ absolute, S. cū aliqua habitudine ad Conditionē; nā quod nullā dicit habitudinē ad aliud, Vel econtra n̄ ē conditio vi alterius: dicere autē, q.ª Coens erit falsū, si ponat.ʳ 9ditio cū aliqua habitudine ad talē conditionē; Ubi nulla ē habitudo ē falsū; q. oēs conditionales disparatae praeciso decreto sunt falsae, Inde licet hac.

Serna

Copulativa: Petrus currit Valles-Oleti; et Papa dormit Romæ sit Vera; q.a Copulativa solum petit concomitantiam Vnionis Vtriusque partis; caeterum illa Conditionalis: Si Petrus currit, Papa dormit. è falsa, nam q.d Petrus Currat Valles-oleti, nullo modo è conditio Vt Papa dormiat; praescindendo à divino decreto. Vnde ergo si cum Jesuitis admittamus in Conditionatis coordinatis Veritatem determinatam desumptam ex futuro eventu, in huiusmodi tamen Conditionatis disparatis neganda è Veritas determinata; q.a numquam eventus erit dependens à Conditione; aut dicat aliquam habitudinem ad illam; Vt significat. per pp.m Conditionalem; et Vt Conditionalis sit Vera à futuro eventu debet esse eventus; Vt significat.r per conditionatam scilicet eventus connexus cum Conditione.

S.o Objicies: q. in Conditionatis Connexis; cum tamen Connexio n. sit necessaria, et Cognoscat.r à Deo per scientiam Simplicis intelligentiæ; n. è Veritas infallibilis antecedenter ad decretum, S.d pp.o Conditionalis ex se è indiferens; Vt sit Vera; l. falsa; sed hoc idem Contingit in Conditionatis disparatis; nam posito decreto Conditionalis è Vera; et ipso ablato è falsa; Vnde Conditionalis disparata ex se è indiferens; Vt sit Vera; l. falsa: q. nulla è differentia int.r Conditionata disparata; et Connexa

R.r dupliciter esse differentiam. 1.a q. in Conditionatis Connexis antecedenter ad decretum è Vera futuritio desumpta ex determinatione causarum. 2.arum licet n. sit futuritio infallibilis, in Conditionatis V.o disparatis; nulla è Veritas, vel futuritio etiam per ordinem ad Causam 2.m antecedenter ad decretum. 2.a differentia è, q. in Conditionatis Connexis è omnino indiferentia ad habendum; l. n. habendum infallibilem Veritatem; l. falsitatem; q.a Deus è omnino indiferens Vt decernat fore, l. non fore, talis Conditionati; et ipsa pp.o Conditionalis s.m se n. è magis

decrata; Vt sit infallibiliter Vera, quæ falsa: in disparatis V.º antecedenter ad decretum è decratio ad falsitatem; q.ª deficit 9nexio l. habitudo Conexis ad ans; sine qua pp.º 9ditionalis è falsa; per decretum V.º fit Vera; q.ª mutat.ʳ obj; et ponit.ʳ nanaria habitudo int.ʳ ans; et Coexis; quæ n erat antecedenter ad decretum.

Dubium. 6.

An Dentur decreta Conditionata ex parte Obti; et abluta ex parte Subjecti?

Decretum dicit.ʳ ablutum ex parte subjecti, quia ablute dat.ʳ de facto talis actus in diuina Voluntate; et dicit.ʳ 9ditionatum ex parte obti; q.ª per tale decretum Deus n Vult objm sè ablute, s.ᵗ dependenter ab aliqua Conditione. vt hoc Vult tribuere stipendium mercenario, si laboret in Vinea; decretum V.º 9ditionatum ex parte subi dicit.ʳ q.ᵈ de facto n è in diuina Voluntate; fuisset tn sub aliqua 9ditione, Vt si Deus produxisset alium mundum, decreuisset producere alium solem, et hoc decretum 9ditionatum ex parte subi, aliq.ᵈᵒ ponit.ʳ in pp.ⁿᵉ 9ditionali ex parte ants; Vt si Deus prædestinaret Antixptum, saluaret.ʳ aliq.ᵈᵒ V.º ex parte Conexis; Vt si Adamus n peccasset efficacit.ʳ, et ablute decreuisset, q.ᵈ eius posteri nascerent.ʳ cum iustitia originali. De his autem decretis 9ditionatis ex parte subi, nulla è difficultas; q.ª si decretum efficax ponat.ʳ Vt 9ditio resultat pp.º 9ditionalis naria quæ Cognoscit.ʳ per scientiam simplicis intelligentiæ, s.ᵗ Cognoscit.ʳ q.ᵈ Antixptus saluaret.ʳ, si eèt prædestinatus; si V.º

ponat.ʳ

Ponat. decretu ex parte Coentis; qq. Iditionalis erit Vera; si sit Inexio inter decreta; l. int. ipsorum obta. Vg Si Adamus n. peccasset, Deus n. decreuisset Verbi incarnationem; Vel si Decreuisset producere filium, etiā decreuisset producere eius Patrem. Difficultas q. Solum procedit de decretis ablutis ex parte Subti; et Conditionatis ex parte Obti; an Scilicet Sint possibilia; et dent. de facto in ordine ad actus liberos Sub Iditione futuros; etquidem Supposita ipsorum possibilitate dari debent de facto circa fore; l n. fore Iditionatorum Itingentium in Sent.a asserente Voluntatem Diuinam circa nullum obm potuisse manere Suspensam; q. V.o dent. dabitate potius circa fore Iditionatorum; quam circa n. fore; l econtra Istare nobis n. pot; nisi per diuinam reuelationem; in Sent.a V.o Concedente diuinam Voluntatem potuisse manere suspensam; quamuis Sec decreta Iditionata Icedant. Vt possibilia; Istare n. pot q. dent. de facto circa fore; l. circa n. fore; nisi per diuinam reuelationem; q.a potuit Deus; nec decernere fore; nec decernere n. fore istorum Conditionatorum.

1.a q. Sent.a assent. dari de facto in Deo decreta Iditionata ex parte obi; et abluta ex parte Subti circa o.ia Iditionata Itingentia; quae reuelata ss. in Sacra Scriptura; et in huiusmodi decretis tanquam in medio Deum Cognoscere Sec Iditionata; Vt futura omnino certo; et infallibiliter; circa alia V.o Iditionata; quae n. Sunt reuelata in Sacra Script.a n. pot Iterari an Deus aliq. decreuerit Sub Iditione; l an decreuerit potius fore; quam n. fore ipsorum Sub Iditione, ita fere o.es Thcē moderni; quibus ex parte accedit Suarez prologo 2. de gratia cap. 8. ng in primis Icedit Deum Icurrere ad omnes actus liberos nrae Voluntatis per decretum indiferens ablutum ex parte

Subti; et Conditionatu ex parte obti, Sub hac conditione; si Voluntas Creata se detraxerit; q. decretu Idcedere tenent. oes defensores scia media; circa alia V.o obta distinguit. q.do enij Conditio ponenda e ab Soie, et effus ponendus e a Deo; tunc Concedit decreta Iditionata; Vt pt in promissionibus Conditionatis Dei Vt Psalm. 80. Si Populus meus audisset me; pro nihilo forsitam inimicos eoru humiliassem. q.do V.o Iditio ponenda e a Solo Deo; tu negat decreta Iditionata; et Huiusmodi fuit panitencia Sidoniorum; si apud ipsos facta fuissent Virtutes Xpti; cu enij Deus habuerit decretu efficax n faciendi apud ipsos tales Virtutes; otiosu eat, et inane Velle Sub Iditione; q. agerent panitentia, Si Viderent Virtutes Xpti; Sicut enij otiosu e inane Velle alteri dare libru Sub hac Iditione, Si Voluero; l. si loquus fuerim; q.do absolute nolo; Si V.o effus; et Iditio dependeat ex Volunt.e hois adhuc distinguit; nam si effus e futurus per actu pravu; et peccaminosu; qualis erat tradditio Ceylaitaru; si David maneret in Ceila; tunc negat decretu Iditionatu talis effus; q.a e peccaminosus; Si V.o effus Contingens futurus Sub Iditione pot eé a Volunt.e Sumana Sine culpa; tunc Icedit; q. n repugnat Deo decretu Iditionatu circa tale futuru; dumodo ad ordinem; et Concilia Divina providentia aliq.d Conferat, q. in hoc casu; Vt effus eat futurus proxime ab Sumana Voluntate posset eé prialiter per operationem Dei facientis ipsu Velle; et tale fuit illud Iditionatu Ieremia 38. Si exieris ad Principes Regis Babilonis; n te traddent transfugis Iudais. Inde si Suarez aduertisset ad Saluandu oia bona opera nostra eé dona Dei

requiri

requirit q. Deus faciat nos Velle, et facere bonum; et coenter quamlibet bonam opperationem ad praedit. per opperationem Dei facientis nos Velle, et facere bonum; scilicet decreta Ditionata, Ut oio naria ad quamlibet bonam opperationem sub Ditione futuram; Ocadit tn nº. 25. per Haec decreta Ditionata n satis defendi per scia certam oium futurorum sub Ditione, S. ipsa à Deo certo Cogni in ipsa Veritate obiua.

1º. fundus ad Ocedendum Haec decreta Ditionata; et è argum. Dª. dicta dub.º praecedenti, e; qª. plura futura Ditionata reuelant. in Sacra Scriptura, Ut futura omnino infallibiliter infalibilitate metaphicica: S. hanc infalibilitatem habere n poss; nisi à decreto Ditionato, Sicut ipsum habet futura absoluta à decreto absoluto: q. Haec decreta Ditionata dant. in Deo.

Adhoc fundum negamus maiorem, Ut diximus è dubio praecedenti; Jesuitae Uº. negant minorem de quo infra dicemus.

2º. fundus è: qª. in Scriptura dantur plures promissiones, et pacta de rebus sub Ditione futuris numquam implendis; S. promissiones, et pacta exprimunt Voluntatem internam pacisentis; qua Vult implere; quod promittit, Si absit Conditio apposita: q. Xª Sacrae Scripturae dant. in Deo decreta Condinonata minus euidens; qª. Veritas 1ª. promissionis sumit. ex intentione adimplendi promissum. mai Uº. pbr. qª. Deus fecit pactum cum 1º. Hoie, q. filii eius nascerent cum gratia; et iusticia originali; Si ipse n peccaret; cum peccato Uº. originali, Si ille peccaret, Ut Cater tenent Theologi ex illo Ecclesiast. 17. testamentum aeternum Ostituit cum illis (Adamo, et Ecclesia) et iusticiam; et iudicia Sua ostendit illis. tunc ex illo Dec. 6. ipsi et Adam-

transgressi sunt pactu meu. Ubi gravavi caa sunt per. Similit. cu Davide et Salomone fecit Deus pactu; qd sederent filij eoru usque in secula super thronu Israel; si custodirent mandata sua. Ut dicit. 3º Regu cap. 9. et tn cstat, qd filij Salomonis n regnaverunt super Israel; sed scissu e. Regnu in Roboam; et solu Regnavit super Iudam; et Benjamin; nec hoc in sempiternu; sed usque ad Sedechiam, qui fuit ultimus Regu Iudà.

Confirmat. qa in Deo datr. formaliter Voluntas ans, qua Deus vult oes hoies salvos fieri, ut docet D. Thos q. 23 de Veritate art 3. sed talis Voluntas ans e cditionata, ut ait D. Thos in 1º Sent. 46. q. 1. art. 1. ad 2m. go dantr in Deo decreta conditionata.

Rsp. 1º hoc argum ad summu probare dari in Deo aliqua decreta conditionata, n tn qd dentr hec decreta conditionata de quibus loquimur, ng intr decreta cditionata, alia ccd. que hent aliques effs ad extra, et conducunt ad rectu gubernationem huius universi; sit decreta conditionata, a quibus proveniunt promissiones premioru observantibus leges, et comminationes penaru non observantibus sine quibus Deus provide n gubernaret nas roales; et Voluntas ans dandi oibus gloriam; que licet gloriam n caant; caant tn media sufficientia, saltm extrinca; et remota in ordine ad salutem et ita e efficax ad caandu media sufficientia; et solu inefficax; et conditionata in ordine ad gloriam. et hec decreta conditionata in ordine ad illu effectu; absoluta vº et efficacia in ordine ad aliu; libenter concedit. §.

Alia vº ss. decreta conditionalia tng; que nullu effs caant ad extra, et solu sunt [illegible] introducta ad tribuendu ex tun cas falibilem pbus cditionatis de futuro contingenti, ut omnino certo, et infalibiliter ex parte obti cognant a Deo, et n solu, ut certo moralitr aut probabiliter X. rationes; et inclinationes caaru 2aru et hec

decreta negamus, et de Sijs loquimur, q.a ad perfectionem Dei, n magis refert Cognoscere talia conditionata esse infallibilit.r futura per ordinem ad Cap. 1.m quam cognoscere, q. infallibilit.r n erunt, etiam si ponatur conditio, ad quod sufficit, q. in Deo n sit decretum Concurrendi ad tales effus, nec absolute, nec sub Conditione, nam defficiente illa conditione, Si Deus Voluerit, Deus promiserit, oes conditionales sunt falsæ per ordinem ad Cap. 1.m

2.o Rx. est Valde probabilem sent.a int.r Thoas n dari in Deo Voluntatem inefficacem et conditionalem, quam n imp.sant qui defendunt Caiet. Banez, Cumel, et alij plurimi, quos refert, et seq.r Villegas Controu.a 11. disp.a 2. cap. 2. qui in author inconcenter loquit.r nam ibi negat decreta conditionata, quæ Concesserat Controu.a 4. cap. 5. et Xa. Sane sent.a quæ è Valde Conformis menti D. Aug.ni negat.r in Deo Voluntas Taliter trata ad Salutem oim Hoim, et testimonium Apostoli 1.a ad timotheum 2. Deus Vult oes hoies Saluos fieri. explicat.r de Volunt.e efficaci Xa. interpretationes D. Aug.ni quas adduxit D. Thoas infra q. 19. art. 6, ad 1.m 1. intelligit.r de Volunt.e Signi, q.a Deus Vult oibus hoibus tribuere aliqua media Conducentia ad Salutem æternam, et ita oes hoies ordinat ad Vitam æternam, Vt exponit D. Thoas 1.a ad timotheum. 2. et q.e 23 de Verit.e arto. 2. ex quo tn n sequit.r q. Deus Valut. Volit dare oibus gloriam, s.d Solum q. Velit dare potestatem ad illam consequendam mediis aliquibus auxilijs sufficientibus, sicut Deus tribuens oibus hoibus potentiam generatiuam, n ideo Vult fialit.r q. generent, et Episcopus cum Sinodo plures instituens examinatores Sinodales, n ideo Vult Taliter, q. oes examinent, s.d Solum, q. possint examinare, et ad hoc ministerium sint ordinati, et deputati, per q. Solut.r Argum.a à nobis propositum in tractu de Volunt.e Dei pro Contraria Sent.a

Sexta

Nec obstant testimonia D. Thomae adducta in Confirmat. argumenti; quia potest dici quod D. Thomas ibi, et aliis locis loquitur contra Sent. et expositiones Damasceni, qui primus introduxit distinctionem Voluntatis antecedentis et consequentis, ut refert D. Thomas q. 23 de Verit. art. 2. in 1. loquitur D. Thomas contra expositiones, et Sent. D. Augustini quam etiam probabiliter defendit; Vel dicatur, quod cum D. Thomas asserit, quod Voluntas antecedens non est Voluntas signi, sed beneplaciti, et quod datur formaliter in Deo loquitur de illa prout tendit ad media, et consequenter ad futuritionem gloriae desumptam ex talibus mediis, pro ut sic enim est Voluntas beneplaciti, et efficax, quia efficaciter tribuit media sufficientia; et tribuentia exaequo futuritionem gloriae omnibus Salvis; Sed non loquitur D. Thomas de illa Voluntate antecedenti, prout tendit immediate, et formaliter ad gloriam omnium hominum; et cum asserit quod potest dici Voluntas conditionata explicari debet de Voluntate Conditionata ex parte Subiecti; quam ipsam Virtualiter includit, Deus enim ex se Volens ordinare omnes homines ad Beatitudinem; etiam Vellet efficaciter omnibus tribuere gloriam, si hoc congrueret Divinae providentiae, et rectae gubernationi Universi; quae Voluntas est Conditionata ex parte Subiecti; quae de facto non datur in Deo; daretur tamen si Verificaretur Conditio.

Ad Fund. Sent. ad Augum dicendum est, quod ad Verificandum promissionem conditionalem non requiritur Decretum absolutum ex parte Subiecti, et conditionatum ex parte obiecti; Sed sufficit decretum conditionatum ex parte Subiecti, Virtualiter inclusum in aliquo decreto absoluto, et efficaci, quod dicitur Virtualis intentio adimplendi promissum Ut. decretum efficax, et absolutum Constituendi Adamum caput morale ad transmittendum iustitiam originalem, vel peccatum in posteros sufficiebat ad pactum conditionatum cum Adamo initum; quia ex vi talis decreti efficacis, et absoluti, ita erat Deus dispositus; Ut infallibiliter

habuisset decretum efficax, et absolutum dandi parvulis iustitiam originalem, si Adamus non peccasset; similiter decretum efficax, et absolutum dandi Regnum Israel filijs David, et Salomonis, qui observaturi erant conditiones appositas cum decreto absoluto, et efficaci auferendi praedictum Regnum à Roboam, et eius descendentibus propter peccatum commissum non observando conditiones, virtualiter includebat decretum conditionatum ex parte sua dandi ipsis Regnum Israel, si servarent conditiones appositas, similiter decretum efficax, et absolutum dandi omnibus perseveraturis gloriam, et denegandi ipsam non perseverantibus sufficit ad promittendum omnibus gloriam, si perseveraverint, quia ex virtualis decretorum Deus est ita dispositus, ut ab aeterno decrevisset dare reprobis gloriam, si praevidisset ipsos perseveraturos usque in finem; et universaliter ad salvandum virtualem intentionem adimplendi promissum sub conditione sufficit in Deo decretum efficax promittendi, cum adiuncta rectitudine, et impeccabilitate divinae voluntatis; nam ex hoc recte infertur, quod si ab aeterno praevidisset implendam ab hominis conditionem; etiam decrevisset absolute, et efficaciter adimplere promissum.

S. Ia. Arguitur 1° quia iuramentum promissionis factum sine animo firmi adimplendi promissum est periurium deffectu veritatis praesentis; ut cum D. Thoma 2a. 2ae q. 89. art 7. ad 1. tenent communiter Theologi; at si promissionis veritas subsistere posset sine animo firmi adimplendi promissum; iuramentum sine hoc proposito periurium non esset deffectu veritatis praesentis; ut per se est manifestum: quod ad promissionem requiritur voluntas firma adimplendi promissum.

2° quia esto verum esset, non requiri propositum firmum adimplendi promissum ad promittendum valide, et licite; ut tamen promissio fiat undequaque perfecta, nemo negabit requiri propositum.

frale; at Dei promissionibus n̄ soly debemus concedere, quę ad illarū Valorem, et honestatem sunt necessaria, s. etiā, quę exiguntur, Vt cū omni perfectione fiant; q.º includere debent frale propositū adimplendi promissū.

3.º Quia promissio absoluta Dei includit frale propositū adimplendi absolute promissū; et n̄ alia de causa nisi, q.ᵈ hoc exigitur ad perfectū modū promittendi, qualis decet Deū: q.º idem asserendū ē de promissione conditionata.

Denique reijcitur tradditta solutio; q.ª promissio ē actus liber, et honestus intellectus diuini, et consequenter habet pro obiecto bonū honestū; et tñ subjectiue existit circa obiectū conditionatū: q.º actus liber Voluntatis diuinæ pot subiectiue fraliter existere erga obiectū pure conditionatū.

Ad 1.ᵘ Replicæ Resp. q. iuramentū promissorium sine intentione frali, et Virtuali adimplendi promissū est periuriū: secus Vº si fiat cū intentione Virtuali, nec opposituū docent D. Thomas, et Theologi, qui de hoc n̄ disputant; regulariter tñ in Voluntate Creata ad promissionem requiritur intentio fralis adimplendi promissū, q.ª n̄ præcedit Virtualis, quæ tñ sufficeret, si præcederet. Unde si aliquis cū intentione n̄ peccandi, et seruandi totā Legem, vel cū amore Dei super omnia aliquid sub Conditione promitteret, etiāsi n̄ haberet expressā intentionem adimplendi promissū, n̄ peccaret; q.ª haberet Virtualem intentionem: imo si promittens certo cognosceret, q. ille cui promittit n̄ erat adimpleturus conditionem; melius facere n̄ habendo fralem intentionem adimplendi promissū: nā hæc expressa Voluntas conditionata in illo casu ē otiosa, et ad nihil deseruit,

Deus autem promittens sub conditione certissime scit, q.do est adimplenda conditio; et tunc hēt decretum absolutum adimplendi promissum; et hoc stante decreto, otiosum ē aliud decretum conditionatum; et etiam cognoscit, q.do n̄ ē adimplenda conditio; et tunc etiam otiosum ē decretum conditionatum adimplendi promissum; cum potius habeat decretum n̄ dandi promissum; q.a conditio n̄ ē implenda.

Ad 2.m pt. solutio ex dictis; quamvis enim in ignorante an sit, vel n̄ sit adimplenda conditio ad maiorem perfectionem promissionis conditionatae requiratur ex parte sua voluntas adimplendi promissum; secus vero in Deo hoc perfectissime cognoscente.

Ad 3.m n̄o min; s.o caa ē, q.a promissio absoluta ē de bono absolute futuro; et ita supponit decretum efficax, et absolutum, a quo provenit absoluta futuritio talis boni; promissio vero conditionata ē de futuro conditionato, quod futuritionem n̄ hēt à decreto absoluto ex parte subiecti, et conditionato ex parte obiecti, s.o à decreto conditionato ex parte subiecti; quod explicatur per illam conditionem, si Deus voluerit, ut dictum ē dubio praecedenti; unde promissio conditionata n̄ supponit decretum absolutum ex parte subiecti, et conditionatum ex parte obiecti.

Ad 4.m objectionem n̄o min: promissio enim ē actus internus ordinans promittentem ad dandum promissum, et Deum, cui fit promissio ad ipsum recipiendum, obiectum autem huius ordinationis ē ipsa ordinatio passiva, quae n̄ ē futura sub conditione, s.o absoluta, et existens; ~~et licet sit~~ in ordine ad tum n̄ dandum absolute s.o sub conditione. Unde obiectum promissionis n̄ ē proprie conditionalis q.o s.o q.o absoluta de conditionato existens, sicut cum aliquis ordinatur, l. instituitur ut sit iudex aliquorum delictorum, si eveniant, obiectum huius ordinationis n̄is et institutionis ē passiva ordinatio, quae ē absolute praesens in re

Serna

Licet sit in ordine ad illud sub conditione.

3.º suadetur: quia Christus Dominus Matthaei 26. asserit exhibiturum Patrem, plus quam duodecim legiones Angelorum si rogaretur a filio, sed talis exhibitio, eo momento quo a Christo asserebatur, non solum fuit praevisa a Patre, sed etiam volita: ergo in Deo volitiones, seu decreta absoluta ex parte subiecti, et conditionata ex parte obiecti admittenda sunt. minor probatur: tum quia dictum illud filii de futura exhibitione Angelorum probatur a Patre: ergo revera illud volebat; quid enim est, Deum aliquid velle, quam illud reipsa sibi placere. —

Tum etiam quia si opposita non fuisset illud decretum de mittendis Angelis, voluntas Dei circa tale obiectum fuisset mere indifferens, et suspensa; unde non posset determinate affirmari, potius missio, quam non missio Angelorum sub illa conditione.

Confirmatur: quia Deus pluribus locis Scripturae revelavit se multa facturum; si talis, vel talis conditio poneretur, quae tamen de facto posita non est; ut quando dimittet, et non delebit Sodomam, si in ea fuerint quinquaginta, vel triginta viri iusti. Genes. 18. et quando vivet Rex Sedecias; si exierit ad Reges Babilonis. Ieremiae 38. et similia; quae passim in Scriptura occurrunt: haec autem aperte indicant dari in Deo decreta conditionata ex parte obiecti, quia si divina voluntas non esset determinata per tale decretum conditionatum, sed circa eius obiectum, mansisset indifferens; et suspensa; etiam illi effectus conditionati; qui a voluntate divina, tamquam a causa dependebant, fuissent tunc suspensi; et indeterminati; et consequenter de illis affirmari non posset potius fore; quam non fore sub conditione.

Respondetur: Christi dicta, praedictos passus Scripturae verificari non propter decretum conditionatum ex parte obiecti, et absolutum ex parte subiecti; sed propter decretum conditionatum ex parte subiecti

Virtualiter inclusum in alio decreto efficaci, et absoluto, cum enim Deus habuerit decretum efficax, et absolutum exaudiendi orationes Xpti, ex hoc decreto recte infert, q. si Xpus postulasset à Patre, plusquam duodecim legiones Angelorum, Pater annuisset, quia ab aeterno habuisset decretum exaudiendi hanc Xpti orationem; q. de facto n. habuit, et ita è decretum conditionatum ex parte sub-ti; Unde distinguenda è minor: talis exhibitio angelorum fuit a Patre volita, virtualiter, dando min: formaliter, et explicite per decretum absolutum ex parte subti, et conditionatum ex parte obti nego min: et hac voluntas virtualis sufficiebat ut dictum illud filius probaret à Patre; et ut voluntas divina n. est omnino indifferens, et suspensa circa tale futurum conditionatum.

Ad Confirm. similiter. Rx cum enim decretum delendi Sodomam habuerit pro motivo peccatum Coe eius habitatoribus, excepta solum familia Lot, ex vi huius decreti recte infert, q. si essent in Sodomis quinquaginta, aut triginta iusti, Deus non decrevisset delere Sodomas, sed ipsas illaesas conservaret, ut Thomistae dicunt, q. Verbum carnem n. assumeret, si Adamus n. peccasset, quia deficeret motivum decreti incarnationis, q. è remedium peccati originalis, Unde decretum n. mittendi filium, deficiente peccato originali q. è conditionatum ex parte subi, virtualiter includitur in decreto mittendi filium in remedium peccati originalis, aliud vero conditionatum de vita Sedeciae, si exisset ad Regem Babilonis revelatum è Xro dispositionem causarum secundarum, ut dictum è dubio praecedenti.

4.um fundum è q.a in voluntate humana dantur de facto plures actus subiective absoluti, et conditionati ex parte obti, sed in hoc modo tendendi in obiecta nulla relucet imperfectio: q. ipsi actus admitti debent in voluntate Dei, nam quidquid competit voluntati creatae pot. formaliter volunt. divinae convenire

nisi dicat imperfectionem mai à Cons. Sent.ª Theologorum, quos referunt, et sequunt.r Lorca 1. 2.ª q.e 13 disp.e 17 et Montesinos ibi disp.e 17 q.e 4.ª à n.º 80 et constat in votis conditionatis, quæ posita conditione obligant sine noba voluntate q.ª præcessit voluntas absoluta ex parte subri, et conditionata ex parte obti se obligandi, et adimplendi promissum, si ponat.r talis conditio, et similiter in sponsalibus, et alijs contractibus sub conditione celebratis, et in administratione sacramentorum sub conditione, quæ qia ad sui valorem requirunt voluntatis consensum, qui in casibus prædictis nequit esse absolutus, s.º conditionatus ex parte obti.

R.r q.d Vazquez et Alarcon eaq. in volunt.e humana negant actus conditionatos ex parte obti, ipsis tn̄ dcassis cum coi sent.ª Theologorum ipsos negamus in Diu.ª volunt.e propter imperfectiones quas secum important, nā ad actus conditionatos ex parte obti requirit.r ignorantia in intelli, mutabilitas, suspensio, et inefficacia in voluntate, et defectus virtutis in pōa executiua, quæ imperfectiones Deo repugnant, pro quo obseruandum ē q.d obtum aliquando amat.r præcise propt.r suam bonitatem, absolute, et independenter ab alio, et tunc amat.r amore absoluto, et independenter à qualibet conditione, nā bonitas talis obti absolute considerata sine re ad aliud placet voluntati, alio q.do vero n̄ placet, nec alicit voluntatem bonitas obti absolute considerata, s.º ut coniuncta cum alio, vel ut dicens habitudinem ad aliud, tnq.ª ad conditionem, et q.do amans ignorat an talis coniunctio, vel habitudo erit, l. n̄ erit in obto, tunc amat illud sub conditione, si ponat.r conditio in ordine ad quā, et n̄ aliter placet tale obtum, ut qui vult ducere Mariam in uxorem n̄ absolute, s.º sub conditione, si ē diues; vel nobilis q.ª n̄ placet Maria sine re, s.º ut affecta nobilitate, et diuitijs, quando v.º n̄ præcedit dubitatio, et ignorantia

Sed hoc certo scit bonitatem obti, et coniungendam cum conditione; tunc n amat obm sub conditione, sed absolute, quia obm sic certo cognitum; n est obm amoris conditionati, sed absoluti. Unde n notorium erat, quod Maria erat Nobilis cuiuis ipsi faceret, dicendo in sponsalibus quod vellet ipsam ducere, si erat nobilis, quia ipsa conditionis appositio, dubitationem indicaret suae nobilitatis, et qui diceret, quod venerabitur Sacramentum Eucharistiae, si in ipso est Corpus Xpti, Vt haereticus puniretur, quia per talem conditionem exoplicaret dubitationem in fide.

Similiter cum homo certo scit n esse verificandam conditionem, tunc n vult obm sub conditione, quia certo cognit, quod defficit obto bonitas respectiva, qua ipsi placeret, et abyceret eius voluntatem; defficiente autem bonitate in obto nequit voluntas amare illud sicut defficiente colore in obto, nequit pot visiua ipsum videre, quia tn amor talis obti n defficit in voluntate ex deffectu bonitatis ipsius sm se considerati, sed ex deffectu iunctionis cum conditione voluntas tunc taliter est disposita, quod si apponeretur conditio absolute amaret tale obm, et ita virtualiter habet actum conditionatum ex parte subti, sicut nolens ducere Mariam in uxorem, quia n est nobilis habet actum conditionatum ex parte subti, quo vellet ipsam ducere, si esset nobilis; Unde ad actum conditionatum ex parte obti rario requiritur aliqua ignorantia, et dubitatio purificandae conditionis, quae cum in Deo esse n possit, ergo in ipso esse n pot decretum absolutum ex parte subti, et conditionatum ex parte obti.

Ex hoc sequenit, mutabilitas et suspensio in Voluntate amante obm sub conditione, nam ille amans prius dubitat depositione conditionis, et ideo amat obm n absolute, sed sub conditione, postea certo cognit, purificandam esse conditionem, et amat obm absolute, cum autem ignorantia, et certa scia purificandae conditionis n possint esse simul, tenetur inter istos actus dari realis mutatio

et motus discursus, ac proinde dat mutatio in Volunt.e et inclinatio; et in ordine ad amorem absolutum obi Voluntas ē suspensa, donec recedat ignorantia, et dubitatio, et adveniat Certa scientia adimplendae conditionis: Haec autem mutatio, et suspensio manifeste repugnat immutabilitati Divinae Voluntatis, et aeternitati Dei; et coenter in Deo repugnant huiusmodi decretorum decretorum, et coenter in Deo repugnant huiusmodi decreta Conditionata ex parte obi.

Ex quo etiam sequitur, quod amor Conditionatus non efficiat bonitatem obi, nec sit amor effectivus, l. effectionis; Nam amor affectionis, et effectivus, quia amor Caat bonitatem obi applicando potentiam executivam, et producit eius bonitatem, per amorem autem absolutum applicat potentiam executivam; non vero per amorem Conditionatum ex parte obi, nam donec amans videat adesse Conditionem potius vult suspendere executionem: Sicut qui ferio intendens aedificare domum, si habet sufficientes pecunias, et cetera requisita, donec ipsa habeat, suspendit executionem: Unde solus amor absolutus applicat potentiam executivam; et ē Causa bonitatis obi; amor autem divinus non ē effectivus, sed effectivus bonitatis Creaturarum, Ut docet D. Thomas 1. p.e q.e 20. art. 2. et 1. 2.ae q.e 110. art. 1. et q.e 23 de Veritate art. 4. ad 13. cum D. Bernardo lib. de amore Dei cap.e 4. et 7. et Dionisio de divinis nominibus cap.e 4. et Niceno Oratione Cathequetica cap.e 1. et Aug.no in Enchiridione cap. 103. et coenter amor Conditionatus ex parte obi, qui ē affectivus Deo repugnat.

Requiritur Etiam ad Amorem Conditionatum ex parte obi, defectus virtutis potentiae executivae, nam Amans finem, l. obum, et amans totaliter in sua potestate, positionem omnium mediorum et Conditionum, quae requiruntur ad eius Consequutionem, non amat illud, sub Conditione, sed absolute, et efficaciter intendit eius Consequutionem

aliq̃ cujs intentio est Iditionata, q̃ fine, Consequitio requirat tanquã Iditionem positionem mediorũ; Unde objũ amoris conditionati ẽ bonũ ñ existens totaliter in potestate amantis, cũ autem nullũ sit bonũ Creatũ, quod totaliter ñ existat sub potestate Dei, et q̃ ponere ñ possit in re absque ulla difficultate, cõnter Deo repugnat amor Conditionatus ex parte obti.

Ex quo meliũs intelligitur ratio facta dub. ã praecedenti; hõ enim amans l intendens aliquem finem sive absolute, sive sub Iditione, solũ intendit illũ quãnũ ẽ ex se; et ex sua Virtute; et ita solũ tribuit objto futuritionem falibilem, et deffectibilem per ordinem ad Cap. 2ᵘᵐ et semper subintelligitur l exprimitur in ordine ad futuritionem infalibilem illa Conditio, si Dnũs Voluerit, de qua hõ dubitat, q̃ ignorat quid Deus efficaciter Velit, aut nolit; Unde Comparative ad hanc generalem Conditionem, q̃ in tentio humana ẽ Voluntas Conditionata, quãtumvis Videatur absoluta, hoc autem in Deo Contingere ñ pot, q̃ idem ẽ in Deo Velle efficaciter quũ ẽ ex se aliquid facere, ac ipsũ Velle efficaciter omnino absolutũ, q̃ oẽs Conditiones, et oĩa media requisita habet in sua potestate, et eo ipso, q̃ Velit finem efficaciter, Vult etiã media, et Iditiones nar̃io requisitas ad eius consequutionem; et ñ pot Velle q̃ aliquid fiat, si ponatur talis Iditio; et si ipse Voluerit, q̃ fiat posita tali Conditione, q̃ hoc objũ Cognoscitur per sciã simplicis intelligentiae, et ñ stat decretũ liberũ Dei, ut supra diximus. Unde ñ apparet, qualiter inveniri possint huiusmodi decreta Iditionata in Voluntate Divina, et qualia sint ipsorũ obtã; nã posita illa Iditione, si Dnũs Voluerit, objũ ẽ nar̃iũ; et ipsa defficiente ẽ impõle, et objũ omnino necessarium; at impossibile ñ pot eẽ objũ divini decreti liberi.

Quintũ Quintũ ẽ, q̃ implicat aliq̃ eẽ, aut dici, sub Iditione futurũ; nisi dependenter à decreto Divino actu existente.

praesupposito in Deo, at futurum conditionatum in statu futuritionis conditionatae dependere nequit à decreto obiectivo absoluto: ergo debet supponere decretum actu existens obiective conditionatum, et consequenter huiusmodi decreta admitti debent in Voluntate divina. Probo maiorem quia implicat aliquid transire de statu possibilitatis ad statum alicuius futuritionis, nisi medio decreto, et libera Voluntate Dei, sed futuritio conditionata transfert res à statu purè possibili ad statum alicuius futuritionis: ergo praeintelligi debet divinum decretum, ac proinde ante illud intelligi non potest conditionata rerum futuritio. maior probatur quia transitus ille non competit rei creatae ratione sui, sed dependenter ab influxu causae primae, sed causa prima non agit nisi medio decreto: ergo intelligi nequit absque illo praesupposito. =

Tum etiam quia res esse futurum sub conditione est aliquid reale, at non est aliquid reale intrinsecum rei, quae futura sub conditione dicitur, cum enim protunc nihil sit, capax non est denominationis intrinsecae: ergo est aliquid reale ab extrinseca forma proveniens, sed haec forma extrinseca denominans futurum sub conditione nequit esse, nisi decretum conditionatum ex parte obiecti, cum non possit esse decretum absolutum: ergo res denominatur futura sub conditione à decreto conditionato ex parte obiecti, et consequenter ipsum supponit in Deo.

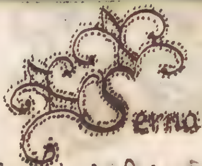
Tum etiam quia sic comparatur res absolute futura ad decretum absolutum, sicut res futura sub conditione ad decretum conditionatum, sed res nequit dici futura absolute, nisi dependenter à decreto absoluto, ut supra diximus: ergo nec potest dici futura sub conditione, nisi dependenter à decreto conditionato ex parte obiecti.

Respondeo maiorem clare falsificari in conditionatis necessariis ratione illationis et bonitatis causae, ut Petrus salvabitur si est praedestinatus, vel curret si Deus voluerit

De Scia media

quæ sunt futura sub 9ditione, et verificant.r independenter, et antecedenter ad oē decretū liberū exercite in Deo existens, et Cognunt.r per sciā simplicis intelligentiæ, omninò naturæ; quamvis eniā Alvelda disp.e 44. sec.e 1. et 2.o asserat, q̃ ista Conditionales naturæ, quatenus enuntiant solū bonitatē illationis Cognunt.r à Deo per sciā naturæ, et simplicis intelligentiæ; q̃tenus enuntiant v.o futuritionē Coenūs, requirunt in Deo decretū 9ditionatū ex parte obiti, et Cognunt.r per sciā liberam; ego tñ hanc distinctionē n̄ percipio, nq q̃ asserit in sȳ conditionalibus ē futuritio Coenūs sub 9ditione; quæ verè et naturæ asserit, q.a Cā ē infalibilis, eo quod futuritio 9ditionata Coenūs ē effūs fōalis infalibiliter proveniens à 9ditione, q.d eniā Cā absoluta posita denominat effū absolutè futurū, et iā posita sub Conditione denominat effū futurū sub 9ditione, sic ignis applicatus Combustibili facit absoluta futurā eius combustionē, et si applicaret, facit futurā Combustionē sub 9ditione.

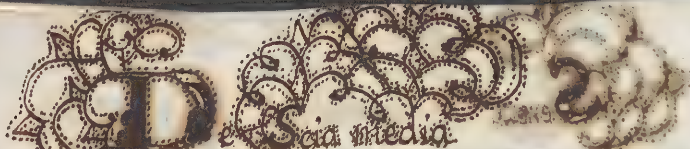
Ad Argū q̃ quatenus 9 hoc procedit nego mai. et ad ejus probationē nego mai. implicat aliq transire de statu possibilitatis ad statū futuritionis conditionatæ, nisi medio decreto subjectivè absoluto, et exercito in Deo existente, nego mai, nisi medio decreto subjectivè 9ditionato et objectivè existente in intellectu divino, 9cedo mai. et distgo Coenūs eodē modo, q.a eniā Deus cognovit per sciā simplicis intelligentiæ, Tyrios et Sidonios pœnitentiæ acturos, si ipse efficaciter voluerit dare ipsis pœnitentiā, decretū efficax dandi ipsis pœnitentiā, q̃ ē 9ditionatum ex parte subiti, et ponit, ut conditio objectivè existit in intellectu divino, et pūris exercitia denominat futurā sub 9ditione pœnitentiā Sidoniorū, sicut ignis si applicat combustibili, objectivè

existens in inctu divino ab aeterno denominat Combustionem futurum sub conditione futuritione desumpta per ordinem ad detractionem causae 2ae.

Ad 2um similiter Resp. quod gratia realis ex tunc denominans rem futurum sub conditione non e decretum absolutum ex parte subiecti, et conditionatum ex parte obiecti, sed e decretum absolutum ex parte obiecti et conditionatum ex parte subiecti objective existens in inctu divino, quod ex eo constat, quia res bona eo futurum idem est ac esse faciendum a Deo, res autem dicitur facienda a Deo ratione detractionis suae omnipotentiae ad ipsum faciendum, divina autem omnipotentia numquam detrahitur per decretum conditionatum ex parte obiectique ut supra diximus, hoc decretum suspendit executionem, donec videatur impleta conditio, qua praevisa ponitur decretum absolutum ex parte obiecti applicans potentiam executivam, si enim decretum conditionatum ex parte obiecti posita conditione transiret in absolutum, et seipso applicaret omnipotentia ab ipsa proveniret futuritio conditionata ante praevisam conditionem; et futuritio absoluta praevisa conditione, sed non ita contingit, quia decretum conditionatum ex parte obiecti numquam fuit absolutum; et numquam seipso immediate applicat potentiam executivam, sed praevisa conditione ponitur aliud decretum absolutum detrahens per se potentiam executivam; a qua detractione provenit denominatio futuri, unde hac denominatio numquam provenit immediate a decreto conditionato ex parte obiecti, sed a decreto absoluto.

Ad 3um probem Resp. quod sicut comparatur res futura absolute ad decretum absolutum, ita res futura sub conditione ad decretum absolutum ex parte obiecti, et conditionatum ex parte subiecti, non vero ad decretum conditionatum ex parte obiecti, et absolutum ex parte subiecti, hoc enim 1. non datur in Deo; 2. si datur non potest ratione sui applicare potentiam executivam; et sic ratione sui non potest formaliter denominare rem futuram

De Scia media

ablute, l. Sub Iditione.

S. Idhanc Soluonem Objiciunt 1.° q.ª decre-
ty; q̃ dicimus objective existere ñ objicit. menti diuinæ proillo
priori Soly Ut possibile, nec objicit. proaine Ut fu息y, cy futuri-
tio repugnet æternitati diuini decreti. q.° debet objici, Ut exer-
cite existens, et cy diuinus intuitus sit omnino infallibilis,
Vere pro tunc erit exercite existens tale decrety aquo sumit.
futuritio Iditionata.

2.° q.ª licet res futura Sub Iditione ñ transe-
at à Statu possibilitatis abluta ad existig, transit ñ ablute ad
Iditionatg futuritionem; S. hæc futuritio cy quid reale sit vel
è denominatio à decreto proueniens, vel è modus realis; ac
proinde decreti existig exposcens. q.° narrio requirit. decretug
exercite existens ad transity de possibili ad Iditionatg fu-
turitionem.

3.° Licet res possibilis ñ sit effectus de facto exis-
tens; S. tny possibilis, nihilominus requirit de facto essalit.
oipoq existentem: q.° qmuis effis Sub Iditione futurus ñ sit exis-
tens de facto, S. tny Sub Iditione exposcit essalit. existig exer-
citg diuini decreti, à quo denominat. futurus sub Iditione, Stab
oipoà denominat. possibilis.

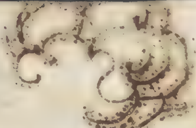
4.° quia res eè futurg Sub Iditione pro tunc futu-
ritionis, è libera Dei; q.° pro illo tunc debet eè Volity à Deo; et
Coenter per decrety exercite existens in Deo. coa tenet, q.ª
intelligi ñ pot obiy eè actu libery absque actu exercite adillud
trato ans pb. tyq.ª pro quouis priori res sit sub Iditione futura et
amabilis à Deo ñ minus quq scibilis: q.° sicut ñ pot ñ sciri à Deo pro
illo priori, ita ñ pot ñ eè actu Volita ab ipso. ty eg ng res futurg
Sub Iditione ñ è nariy Deo, nec Dtingens fui: q.° è actu libery pro
quouis priori ñ illius ac per Coens actu Voliy. ans pro 1.ª pte

nostri videtur, quia nihil ē nariy rū Dei, nisi circa rerum, et conne-
xiones illarum essentiales. pro 2a autem non minus apertum apparet; id
namque ē contingens prout distinguitur a libero, quod evenit ab ex-
trinseco propter intentionem agentis; Deo autem nihil contingenter
a casu, et propter intentionem advenire potest propter infinitam per-
fectionem suae providentiae, et libertatis.

5° Rejicitur: quia vel causa 1a aliter compa-
ratur ad futurum sub conditione, quam ad pure possibile, vel eodem pror-
sus modo: si 1us, ergo in causa 1a praeexistit aliqua determinatione
rū huius effectus conditionate futuri; quam non habet rū pure possibilis;
quae determinatio ē decretum exercite in Deo existens: si 2us, ergo
talis effectus ē pure possibilis, quia solum comparatur ad causam 1am eodem
omnino modo, sicut comparatur ad illum effectum pure possibilis, nempe
ut ad potentem illum producere, non vero ut ad producentem absolute,
aut sub aliqua conditione.

6° Vel ille effectus conditionatus habet
aliquam determinationem ad fore, vel nullam? si 1us, ergo aliter respicit causam
1am quam effectus pure possibilis. Sed effectus pure possibilis solum respicit
illam ut potentem illum producere, si velit; ergo effectus conditionate fu-
turus respicit illam ut volentem illum effectum producere, vel absolute,
vel saltem sub aliqua conditione.

Ad 1um Respondeo quod decretum efficax pro
illo priori non objicitur intellectui divino, ut pure possibile, nec ut futu-
rum; nec ut exercite existens, sed ut appositum in propositione per modum
conditionis ex parte objecti; quod sufficit, ut denominet effectum futurum
sub conditione, quia ad hoc sufficit, quod sufficit ad verificandum propositionem
conditionalem de futuro v.g. istam, Petrus salvabitur si ē praedesti-
natus a Deo; quia ad verificationem huius propositionis requiritur, quod salus

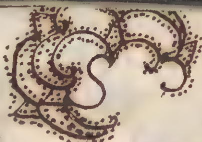
De Scia media

Salus aeterna Petri sit futura sub Cditione, et ad Veritatem huius ppnis n. requirit aliqd decretum exercite in Deo existens, cum Cognoscatr à Deo per scia Simplicis intelligentiae anter ad omne decretum liberum.

Ad 2m Rndr q. interveniente essli, et naria Connexione inter ans, et Coens Cditionalis transitus rei de possibilitate ad futuritionem Cditionatam n. è liber, et Contingens, s. omnino narius, nam eo ipso, q. praedestinatio Petri sit nario Connexa cum eius gloria, nario sequitr, q. Petrus salvabitr. si è praedestinatus, Unde hic transitus n. pendet ex libera Voluntate Dei, et Salus aeterna Petri denominatr extrince futura sub Conditione n. à decreto Cditionato ex parte obi, s. à praedestinatione posita in ppne per modum Conditionis, et è decretum conditionatum ex parte Subi, nam st sufficit ad Verificandum praedictam ppnem de futuro Cditionato, ita sufficit ad denominandum extrince Coens futurum sub Cditione.

Ad 3m Rndr q. res dicitr possibilis à pspa, n. praecise existente obive in intellectu divino, s. etiam exercite existente in Deo, cum sit modus in quo Deus Cognoscit possibilia; res Vo dicitr futura sub Cditione à decreto efficaci, et absoluto ex parte obi, q. si datr in Deo infalibilitr faciet rem existere; hoc autem decretum de facto n. datr in Deo in ordine ad futura Cditionata, quae numquam st ponenda in re, s. darent si poneretr Conditio; Unde è decretum Conditionatum ex parte Subi, et solum obive existente in Deo.

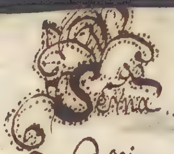
Ad 4m Rndr q. si coens nario inferatr ex anti rem eë futurum sub Conditione n. è liberum Deo, s. omnino narium; Unde nego ans, et ad 1m pbm Rndr, q. q. do res futura è sub Conditione, libere, et Contingenter tunc admittimus q. sit

amabilis à Deo, admissis aliquibus decretis conditionatis ex parte obiecti quod verò res est necessario futura sub conditione necessitate causae, tunc non est amabilis à Deo, saltim amore libero, qui requirit obiectum defectibile, et non omnino necessarium; quamvis sit cognoscibilis à Deo, quia obiectum divinae cognitionis potest esse omnino necessarium, sicut etiam creaturae possibiles sunt à Deo cognoscibiles et non tamen amabiles. Ad 2um obiectum nego quod haec futuritio conditionata non sit Deo necessaria quia necessario sequitur ex possibilitate rerum, et possibilitas est Deo necessaria.

Ad 5um respondetur quod causa 1a eodem modo ex parte voluntatis et affectus comparatur ad pure possibilia, ac comparatur ad futura conditionata quae necessario inferuntur ex conditione, aliter tamen comparatur ex parte intellectus divini, quia Deus de possibilibus solum iudicat quod possunt esse, de his verò futuris conditionatis iudicat quod erunt de facto, si ponatur conditio, quod sufficit, ut distinguatur futurum sub conditione à pure possibili.

Ad 6um similiter respondetur quod effectus conditionatus habet determinationem infallibilem ad fore, non absolute, sed sub conditione, quod ponatur decretum efficax, et absolutum Dei; unde ex parte obiecti aliter respicit causam 1am quam effectus possibilis, nam pure possibilis solum respicit illam ut potentem in actu 1o cum totali indifferentia; effectus verò conditionatus respicit illam sub conditione, quod determinetur in actu 2o per decretum efficax; si in conditione purificatur, nec ponatur decretum efficax, et absolutum, eodem modo se habet causa 1a ex parte subiecti, nisi sumus futuri conditionati, ac rei pure possibilis, quia haec futuritio conditionata independenter à libera voluntate Dei necessario sequitur ad rerum possibilitatem

2º Respondeo ex pot. ad 5ᵐ fund. loquendo de Conditionatis n. Sabentibus ab intrinseco infalibilem inclinationem cum Iditione, de quibus principaliter agit. in Sac mãa; et de istis Concedimus supponere in Deo decretum aliqd exercite existens; nec posse transire de possibilit. ad futuritionem Iditionatam absque tali decreto; q. licet ffº Conditionalis nihil ponat in eẽ ex vi terminorum; q. tñ huiusmodi Condiconales fiant. de rebus à Deo productis, l. producendis ex modo loquendi Supponunt res à Deo productas, l. producendas; et coenter Supponunt decreta libera; a quibus caant; Unde admissa maiori, neg. ẽ minor, q. transitus huius fiant de statu possibilitatis, l. ẽ ad futuritionem Conditionatam, n. infalibilem, S. desumptam ex inclinatione; et decoratione caãrum 2ªrum et sic prouenit a decreto efficaci, et abluto, quo Deus dedit cais 2ᵉˢ tales decorationem; et inclinationem; et n. requirit. aliquod decretum ablutum ex parte Subti; et Iditionatum ex parte obti: Vel Sic transitus ẽ ad futuritionem Iditionatam omnino infalibilem; et sic prouenit à decreto efficaci; et abluto exercite existente in Deo quod Virtualit. Itinet decretum Idiconatum ex parte Subti; Ut Supra diximus, de promissionibus Iditionatis; Unde Sic futuritio Iditionata infalibilis immete Sumit. à decreto efficaci abluto ex parte obti; et Iditionato ex parte Subti; mediate Vº à decreto exercite in Deo existente omnino abluto Virtualit. continente predictum decretum Iditionatum ex parte Subti.

Ex hoc Soluunt. aliã Argũta; quae hic impertinent. multiplicant. q. Scilicet, quae n. ss. ex se, et ex nãe Sua Connexa n. poss. infalibilit. connecti; nisi ab aliqua caã extrinseca, et infalibili; quae infalibilit. ponat Coem, posito anti; et à decoratione huius caẽ ad ponendum effm, si ponat. Iditio, effus denominat futurus sub Iditione; et à decoratione caẽ ad ponendum effum

absute, dicit effis ablute futurus, S. Conditionata de qbus hic loquimur, n̄ Sent ab intrinco infalibiles Connexiones cus Conditione: q̄ ipsas habere debent, ex decratione caũ V. decernente infalibilit. positiones effis, si ponat. Odiiõ, et coẽnter ipsas hent à decreto Odidonato ex parte obĩ.

Nam ad hoc Respondemus: q. Sec Conditionata n̄ Connexa nallo cu Conditione, aliq.do nullas hent infalibilitates; et ita Sdy Cognunt. à Deo, Visitura Xª inclinationes; et decrationes Caarum 2ªrum ad quod n̄ requirit. decrety aliquod Odidionatum ex parte obĩ; S. sufficit decrety efficax, et abluty dandi Caus 2. tales inclinationes, et decrationes; aliq.do V.o Sent infalibiles Veritates ab extrinco, et tunc ipsas Sent à decreto diuino exercite in Deo existente; hoc tn decrety n̄ ẽ Conditionatu ex parte obĩ, S. omnino abluty tam subjectiuẽ, quã obĩuẽ; Ctinet tn Virtualit. decretu conditionatu ex parte subĩ, ut decrety mitendi Verby diuiny in remediu peccati originalis, Virtualit. Continet decrety n̄ mittendi ipsu saltim in Carne passibili, si defficeret peccatu originale; et Soc sufficit ad Verificandu illas Odidionales; si Adamus n̄ peccasset, Verbu n̄ Veniret, saltim in Carne passibili.

6.u fung ẽ: q.a in diuino inctu dat. actus scia subjectiue abluty, et conditionatus obtiue q. etiã poterit dari in Voluntate Dei actus liber subjectiue ablutus, et Odidionatus ex parte obĩ.

Rc̃ n. dã Cõg. ng in inctu diuino dat. Scia possibilius, et Conditionatorum; Sabentium narig connexiones cus Odidione; et tn n̄ dat. decrety libery in diuina Voluntate, Ut fatent. Uniuersi Adũnantes amores libery Creaturarum possibilius, et disparitas ẽ; q.a in Conditionatis dat. Veritas Cognoscibilis, et coẽnter à Deo Cognunt. Sc etiã Cognunt. possibilia; in ipsis tn n̄ dat. bonitas, qua Volunt. placeat.

ng Ut supra diximus, Sae Conditionata n placent Voluntati Sin se; S. Ut Coniuncta cy tali Conditione ponenda in re; Deus autem certo Cognoscens n eē purificandg Ditionem, certo scit obto deficere prædictam bonitatem; ac proinde tale obm trahe n pōt amorem liberum diuinæ Voluntatis, sicut obm, qd. actu n ē lucidum Coloratum n pōt Videri; qmuis possit eē lucidum Coloratum, et tale eēt, si poneret. aliqua Conditio.

S. Contra Replicat. 1º qa Deus Cognoscit Vg. qd si Vocauerit Petrum conventiet. quæ Veritas n ē præsens, Sd erit purificata Ditione: qo actus inctus diuini hēt pro obto Veritatem n existentem, Sd sub Ditionalitiuam; et consenter etiā actus liber Voluntatis diuinæ existens de facto trahi poterit ad bonitatem n existentem, S. exstiturg sub aliqua Ditione.

2º in obto absolute futuro. Vg. in isto anno xpus erit n ē bonitas præsens de facto, S. absolute futura, et tn trāt actus Voluntatis diuinæ de facto existentem, n minus, quā actus diuini intellectus: qo etiā si in obto Ditionato n sit præsens bonitas, S. futura, si purificet. Ditio trahe poterit actum Voluntatis de facto existentem, n minus, quā actus inctus: min. ē nota, et mai Dstat. nam bonitas obti actus efficacis sumit. ab existiā rei, quæ in obto absolute futuro n ē, S. erit; maxime in Sent. negante, Creaturas ab æterno existere in diuina æternitate. cod autem pb. ng si res n existens, S. exstitura trāt actum liberum de facto existentem, obm actus Voluntatis de facto existentis n petit bonitatem præsentem, S. solum futuram.

Rx. Xa. Solutionem datam; quā n eneruant adductæ impugnationes; cum potius militent Contra opposita Sent., qd eius authores; ideo requirunt decretum subtiue absolutum, et Ditionatum ex parte obti, Ut tale decretum ab æterno tribuat deratam, et infallibilem Veritatem

Conditionalibus contingentibus; et sic possunt à Deo Cognj; si autem in talibus ppbus conditionalibus nulla è Veritas de facto ab Aeterno; S.º Veritas in ipsis erit, si ponatr. Conditio impertinenter ponitr. tale decretū Ditionatū ex parte obti; qa ad dandū ipsis Veritatem purificata Conditione, Sufficiat decretū Ditionatū ex parte Subti; quòd ponatr. purificata Ditione; Unde ad Vr. Resp. nego; q. in illa ppe si Vocauero Petrus consentiet n sit Veritas praesens ab Aeterno; nā licet talis Veritas n existat ab Aeterno extra Deū; existit tn in inctu diuino, qa Deus Cognit, q. Petrus in tali occasione; ita erit dispositus; Ut consentiat, et ita dispositio talis Cãe 2ª. obtiue existens in inctu diuino tribuit futuritionem eius Consensui; q. sufficit, Ut de facto habeat Vealtatem in inctu diuino praedicta Ditionalis ppo.

Ad 2ᵐ. Rx. cū eadem distinctione in obto enim absolute futuro è bonitas praesens obtiue in inctu diuino; quidquid sit de phicâ verâ praesentia in Aeternitate; qa Ut diximus in actis intuitivis diuinis ab Aeterno fertr. in oia futura sm existēm phicam ipsorum; quas habebunt in qualibet temporis dfrâ; oes existitia verum futurarum sunt obtiue praesentes in inctu diuino; cū autem ab existitâ rei sumatr. eius bonitas coenter in talibus futuris è bonitas obtiue praesens in inctu diuino, et ita amari possunt à Deo per decretū efficax; et absolutū; in Conditionatis Vº n è bonitas praesens phica; aut obtiue, qa n placet existitia obti sm se; S.º Ut coniuncta cū existitiâ conditionis; Unde n è bona, nisi cū tali Coniunctione vli amantis; certo autem Cognoscens obtū carere tali Coniunctione, qa n è purificanda Conditio, certò enim Cognit obtū Carere bonitate amabili ab ipso; Unde tale obtū n solū phisica, S.º etiam obtiue, et in eê Cognito Caret bonitate praesenti, ac proinde trahere n pot amorem subiectiue absolutū.

S. Obÿcies: quod cū ho'o dubitans l ignorans

adimplendg eē Ɔditioneȝ ň Cognit in obto Ɔditionato eē bonitateȝ praesentęȝ Obtiuę, qª ň Cognit et coniunctioneȝ cȝ Ɔditione ponenda in re; et tn pot amare obȝ sub Ɔditione: ḡ idȝ Ɔtingere poterit in Deo.

Rr qđ Sōō dubitanȝ, vel ignoranȝ adimplendg eē Conditioneȝ, eog dubitat, an obȝ careat, l ň careat bonitate praesenti; et Cognit forte eē in tali obto, bonitateȝ ipsi placenteȝ; quod iudiciȝ dubiȝ; et levis existimatio bonitatis praesentis obtiuę Sufficit, Ut hōō possit amare tale obȝ amore Conditionato, et imperfecto, quē dicit. Voluntas Sm quid, et Veleitas; Sed cauȝ apphensio, existimatio, l iudiciȝ dubiȝ bonitatis obtiuę praesentis nequit eē in Deo, ng Euidenter, et perfectissime Cognoscit ň eē adimplendg Conditioneȝ; et obȝ carere bonitate obtiua praesenti; Unde iudicare ň pot quod obȝ fortitum Coniunget cȝ Ɔditione, et bonitateȝ habebit.

Dȝ fung demum etr. ex autē D Thē ng 1. pē qē 19 art. 7. ad 2ȝ sic ait: multa Sunt in Virtute Scię et Voluntate diuina, quę ň Continent. Sub ordine cauȝ inferiorȝ, St resuscitatio lazari, Unde aliquis respiciens ad Cag inferiores dicere poterat, lazarus ň resurget, respiciens Vº ad Cag Supremg diuing poterat dicere Lazarus resurget; et Utrumque horȝ Deus Vult, Scilicet, q. aliquid qdoque sit futurȝ Sm Cag inferiores; quod tn futurȝ ň sit Sm cag superiores; l ē conuerso.. Ex quibus Verbis sic Arg Sm DThē Deus Vult aliqđ qd quandoque ē futurȝ Sm cag inferiores; ň tn Sm ordineȝ caē Superioris; atqui illud, qđ ē futurȝ Sm ordineȝ cauȝ inferiorȝ; ň Vº Sm ordineȝ caē Superioris ē futurȝ Ɔditionatē; qª Scilicet eēt nisi Deus aliter ordinasset propter roēs occultas suę prouidentię: ḡ ex D. Thō dant. in Deo decreta Ɔditionata ex parte obti.

Confirmat. qª D. Thās qē 12. de Verit. art 10 ad 8. ait: qđ si Prophetia Cominationis referat. ad ordineȝ causarȝ, quem

directe respicit, sic ē absque ordini Conditione, ablute enim ē ita ordinatum in Cais, Vt hoc Contingat; si autem referatur ad Euentum, quem respicit indirecte, sic intelligenda ē Sub Iditione caē — ex quo sic Arguitur obiectum comminationis ex Vi ordinationis caārum Set ēē sub Iditione Caē futurum, at talis ordo trait de facto decretum liberum Voluntatis diuinae qm. hoc decretum etto ablutum sit comparatiue ad ordinem caārum, ē tn obuiue Iditionatum Iparatione facta ad Euentum.

Rn. q. in Doctrina D. Thāe parum aut nullum ē fundum ad Concedendum haec decreta ablute subjectiue, et Iditionata ex parte obti, Unde Serna maior et min: no cōg. q.a Vt Verificetur illud Iditionatum, Vt futurum sm caās inferiores infalibilitr. Veniret, nisi Deus aliter ordinasset, n requiritur decretum Iditionatum ex p.e obti; s.o sufficit Iditionatum ex parte subti, q.a Vt ita euenisset infalibiliter, si Deus Voluisset operari conformiter ad ordinem, et exigentiam Caārum Caāny quod decretum ē Iditionatum ex parte subti.

Ad Confirm similitr. Rn. q. decretum dandi detrationem, et dispositionem Cais Qūs ē omnino ablutum, et tribueret infalibilem [illegible] sub Iditione caē V.e scilicet si Deus Voluisset cum cais Qūs Concurrere Xa. sparam dispositionem, in qua Iditione importatur decretum Iditionatum ex parte subti, n V.o Conditionatum ex parte obti, solum q. in litera D. Thāe difficultatem ingerit, q. sapius Icadit in Deo [illegible] Voluntatem antecedentem, et sane asserit posse dici Conditionatum loco supra Citato, s.o ad hanc denominationem sufficit, q. sit Virtualitr. Iditionata, Vt supra diximus, n enim potēē simplicitr. Iditionata ex parte obti, q.a Voluntas conditionata ex parte obti trahitur ad obium, cuius bonitas n placeat sm se, et ablute Conciderata, s.o Vt coniuncta cum aliqua Conditione

Hoc autem n̄ Conuenit Voluntati anni; ng potius trat.^r ad Beatitudinem oīum Hoīum; quatenus ipsa in se, et præscindendo à circumstantijs, et conditionibus placet Deo, et ita est obiectum amoris absoluti, qui pōt dici Conditionatus; q.^a Virtualit.^r continet decretum conditionatum ex parte Subiecti dandi oībus gloriam, si hoc n̄ repugnaret ordini diuinæ iustitiæ, et prouidentiæ.

Ex dictis sequit.^r n̄ recte probare aliquos Recẽ. Deum certo, et infallibilit.^r ex parte obiecti cognoscere futura conditionata reuelata in Sacra Scriptura; q.^a in ipsorum dant.^r decreta absoluta ex parte Subiecti, et conditionata ex parte obiecti; in quibus decretis, tanquam in medio infallibilit.^r à Deo Cognoscunt.^r; in hoc enim discursu pb.^r obscurum per magis obscurum; et magis probabile per minus probabile; Unde nos etiam concedimus Deum Cognoscere certo, et infallibilit.^r ex parte obiecti aliqua Conditionata contingentia; et tn̄ negamus decreta conditionata ex parte obiecti; q.^a n̄ Cognoscunt.^r à Deo in decreto conditionato obiectiuè; S.^d in decreto omnino absoluto Virtualit.^r Continente decretum conditionatum ex parte Subiecti, Vt diximus de Conditionalibus; quæ inferunt.^r ex diuinis promissionibus; et in alijs exemplis, et similiter possemus dicere, Deum ab æterno Cognouisse pœnitentiam Sidoniorum; Vt infallibilit.^r futuram, n̄ in decreto conditionato obiectiuè, S.^d in decreto absoluto concurrendi semper cum Tyrijs, et Sidonijs X.^m ipsorum inclinationem, et dispositionem; Unde, q.^a Visis miraculis Xp̄ti propter naturalem docilitatem eẽnt inclinati, et dispositi, Vt Conuerterent.^r ad fidem, et pœnitentiam, Deus in tali hypothesi decreuisset efficacit.^r cum ipsis concurrere ad fidem, et pœnitentiam; similit.^r etiam dici pōt, q.^d Deus habebat decretum efficax, et absolutum n̄ tribuendi auxilium gratiæ specialem Ceilitis tempore; quo permansurus erat Dauid in Ceila, in quo decreto Virtualit.^r Continebat.^r decretum permittendi traditionem Dauid

in manus Saul, si maneret in Ceila, et ita in tali decreto cognouit Deus certo, et infallibiliter ex parte obiecti, quod si Dauid maneret in Ceila, ipsum tradituri erant Ceilitae; et idem potest dici de omnibus alijs propositionibus conditionalibus contentis in Sacra Scriptura, et ita ad cognoscendum infallibiliter ex parte obiecti conditionata contingentia non sunt necessaria decreta absoluta subjectiue, et conditionata obiectiue.

2.a opinio. Sententia et probabilior, quae negat Deo certam cognitionem ex parte obiecti conditionatorum contingentium; ita etiam negat decreta absoluta ex parte subiecti, et conditionata ex parte obiecti, in quibus talia futura infallibiliter a Deo cognoscantur. ita Ledesma, Cumel, Nuño Cabrera, Nauarrete, et alij, quos refert Suarez prologo 2.o de gratia cap. 1.o Haec decreta conditionata obiectiue uniuersaliter negant Vazquez, et Alarcon, quamuis Deo concedant infallibilem cognitionem ex parte obiecti horum futurorum. Uniuersi etiam scientiae mediae defensores, quamuis concedant aliqua decreta conditionata obiectiue, ipsa tamen negant in ordine ad omnia conditionata contingentia, quae sunt reuelata in Sacra Scriptura; et ita negant Deum cognoscere haec futura in decreto conditionato obiectiue.

Nottanda tamen est differentia inter Thomistas, et scientiae mediae defensores, quod Thomistae ad cognoscendum infallibiliter ex parte obiecti haec futura conditionata asserunt requiri utrumque conditionem decretum efficacem, et praedefinitiuum Dei positum ex parte obiecti per modum conditionis, et inclusum in illa generali conditione, si Deus voluerit. et cum hac conditione cognosci per scientiam omnino necessariam, et simplicis intelligentiae, sine hac vero conditione, etiam cognosci per scientiam necessariam, non tamen ut infallibiliter futurum, sed solum ut futura probabiliter, aut certo moraliter per dispositiones causarum secundarum. Suarez vero et alij scientiae mediae defensores etiam ad infallibilem cognitionem horum futurorum requirunt ex parte obiecti per modum conditionis decretum Dei quae

qᵃ absque libera Volunt.ᵉ Dei aliquid a parte rei produci [illegible] tn; hoc decretu positu per modu conditionis in ordine ad actus liberos sub Ͻditione futuros n' eē decretu efficax determ.tu, et prædiffinitivu; S.ᵈ decretu indiferens; et Ͻditionatu concurrendi cū nrā Volunt.ᵉ ad quēcumque actu ipsa se determinaverit; et quia tale decretu n' infert infallibilit.ᵉ potius consensu; quā dissensu; ideo pp.ᵒ conditionalis manet Contingens; et Cognit.ʳ á Deo per Sciā liberā, et contingentem ex p.ᵗᵉ obti; natūā vero parte Subti; qᵃ præcedit oē decretu liberu Dei exercite in Deo existens; et ideo dicit.ʳ Scia media int.ʳ natūā; et liberā. Varzquez autē, et eius Sequaces; qui Vt Deus Concurrat ad nostros actus liberos requirunt decretu efficax, et determ.tu, etiā Vt Deus Cognoscat nostros actus liberos infallibiliter futuros sub Conditione, requirunt tnquā Ͻditionatu; q.ᵈ Deus n' defficiet in præbendo suu Ͻcursu; S.ᵈ potius per decretu determ.tu Vellit Concurrere cū nrō libero arbitrio sm̄ eius dispositionē; et inclinationē, in qua Ͻditione cū includat.ʳ decretu efficax; et determ.tu Dei pp.ᵒ Conditionalis evadit natūa roē bonitatis Cōā; et ita Cognoscit.ʳ á Deo per Sciā omnino natūā, tā subjective, quā obtive; ideoque Sapius dici; q.ᵈ Varzquez, et eius Sequaces in re n' defendunt Sciā mediā; S.ᵈ sequunt.ʳ Thoīā Sent.ᵃ et Solu distingunt.ʳ in modo loquendi appelando decretu determ.tu; et efficax, n' prædiffinitivu; S.ᵈ concomitantu.

Hæc 2.ᵃ Sent.ᵃ pbat.ʳ á Varzquez, Ledesma, et alijs; qᵃ decretu liberu Dei debet inferre aliquā mutationē phicā in obto; nā dicit.ʳ rē rationis ad obtu, hic autē rēs rationis, cū non possit Deo Contingenter advenire propter eius mutationē intrinsecā; debet advenire Contingenter propter contingentem mutationē obti; S.ᵈ in obto decreti Ͻditionati, nulla mutatio phica reperitur; qᵃ numquā habebit existentiā á parte rei; et q.ᵈ numquā erit.

n̄ pot mutari p̄hice: q. nequit dari in Deo decretum absolutum ex parte Subti; et conditionatum ex parte obti.

Haec tn̄ ratio n̄ convincit, qa ad liberum decretum Dei sufficit qd obtum sit aliquid defectibile, et mutabile, l. in eē p̄hico, l. in eē obtivo; l. in eē morali; obtum autem decreti conditionati ē existentia rei ponenda tali tempore, et loco, si ponatur conditio, quae existentia ex se defectibilis ē, qa posset contingere, qd res n̄ poneretur sub existentia, etiamsi poneretur conditio; unde datur mutatio in eē obtivo, a statu possibilitatis ad statum futuritionis conditionatae, quae dicitur mutatio p̄hica n̄ absoluta, sed conditionata sufficit ad tribuendum decretum conditionatum ex parte obti; et ut verificetur in Deo vis rerum; potius ad existentiam rei habendam sub conditione; quam ad negationem existentiae etiamsi ponatur conditio.

Legitima q. probatio sui⁹ sententiae sumitur ex dictis dubio praecedenti, et praesenti ad 4um et 6um qa scilicet repugnat obtum suius decreti, tum quia defficit ipsi bonitas, quae de facto placeat Deo, cum evidenter cognoscat carere conjunctione cum conditione sine qua n̄ placet. tum etiam quia si ponatur illa conditio: si Deus voluerit. conditionalis ē omnino necessaria, quae n̄ pot eē obtum decreti liberum; si vo defficiat illa conditio conditionalis ē omnino impossibilis; quae nequit eē obtum decreti liberum, nisi dicatur q. Coeli illam; et obtum talis decreti ē decretum praediffinitivum, et absolutum, quod Deus vult habere, si ponatur conditio, et ita decretum conditionatum ex parte obti erit reflexum supra aliud decretum sub conditione futurum; et ita explicabitur Volo praediffinire absolute, et efficaciter poenitentiam Sidoniorum, si voluero efficaciter, quod Xpus ipsis praedicet Evangelium; quod decretum videtur ridiculum, et reddit suspensam voluntatem divinam in ordine ad praediffinitionem poenitentiae Sidoniorum, et ipsam praediffinitionem reddit futuram sub conditione, et sequuntur caetera inconvenientia supra adducta.

Soly ē obseruandy; q.d dy concedimus decreta Conditionata ex parte subā, Virtualiter inclusa in alio decreto abluto, n̄ asserimus talia decreta eē futura ablute, l. sub Iditione; Vt nobis aliqui imponunt; fatemur eniy diuinis decretis repugnare ex parte rei Conceptae futuritiones n̄ soly ablutā; sed eā Iditionatā; nā futury sub Iditione possibili posita Iditione erit ablute futury, et transibit da n̄ eē ad eē, q.d Aeternitati diuinory decretory omnino repugnat; sed soly asserimus; q.d decrety Iditionaty ex parte subi da facto n̄ ē in Deo, fuisse tn̄ semper ē ab aeterno, si Deus ab aeterno praeuidisset, purificandā eē Iditiones; Vt si Adamus n̄ peccasset, Deus decreuisset ab aeterno, q.d Verby n̄ Veniret salaim in carne passibili, quòd decrety n̄ mittendi Verby de facto n̄ ē in Deo; fuisset tn̄ ab aeterno; et n̄ inciperet in tempore, si Adamus n̄ peccasset, et ita tale decrety, nec ē futury ablute, nec sub conditione.

Dubium 7.um in quo medio Cognat Deus futura Conditionata libera.

Resolutio huius dubij ferè Iatet ex supradictis, et ita breuiter ipsy absoluemus, supponendo, q.d futura Iditionata infallibiliter Innexa cy Iditione cognoscuntur in essā diuā, et in ipsā in qua tanquā in medio Cognoscuntur oīa possibilia, et Connexiones nāīcā et essales oīs very; et ita in hoc medio Cognoscuntur oēs Iditionales nāriā etiā si sint de futuro propter essales Inexionem int. Coeius, et ans, et Coenter Cognitā in ppōne de futuro; Coens illaty

Ut futurus sub conditione; et quae contra haec obijciuntur soluta manent dubio praecedenti.

Certum est etiam, quod cum futura, sive absoluta, sive conditionata solum affirmantur ut futura secundum ordinem, et dispositionem causarum 2arum tunc a Deo cognoscuntur in decreto tribuendi tales dispositiones, et ordines causis 2is, quae enim sic revelentur aliqua futura negari non potest propter ea, quae revelantur per prophetias comminationis; et ut ait D. Thomas q. 12. de Verit. art 10. ad 9. Sub prophetia comminationis intelligitur prophetia promissionis, quia de eis est eadem ratio. et constat ex illo Exodi. 4.o Si non crediderint tibi, nec audierint sermones signi prioris, credent verbo signi sequentis. quia etiam non crediderunt verbo signi sequentis; unde illud futurum solum fuit revelatum secundum dispositiones causarum 2arum. Hoc autem intelligendum est, quando futurum conditionatum supponit causas 2as productas, et dispositas; quia si futurum conditionatum nihil supponat, potest dari circa creaturas pure possibiles, ut in hac propositione si talis homo pure possibilis crearetur, et esset valde famelicus, comederet cibum sibi oblatum; et talis conditionalis nihil supponens non cognoscitur in decreto, sed per scientiam simplicis intelligentiae cognoscitur in essentia, et in ipsa, in qua cognoscitur connexio probabilis et moraliter certa inter antecedens, et consequens propositionis conditionalis. in dispositione etiam causarum 2arum intelligi non debet auxilium efficax, quia ipso posito ex parte conditionis resultat propositio conditionalis necessaria, quae cognoscitur per scientiam simplicis intelligentiae; ut patet in ista propositione Si Deus dederit Petro auxilium efficax ad consensum, consentiet; quae omnino est necessaria ratione connexionis, sive auxilium sit efficax ab intrinseco, sive ab extrinseco; unde per dispositiones causarum 2arum solum intelligimus praevias dispositiones, quae inveniuntur in voluntate

ante existig actus liberis; et auxilij efficacis.

Difficultas autem ē: q.d actus liber sub Oditio-ne futurus; nec habens cum conditione connexionem infallibilem Cognit.r à Deo, ut infallibilit.r futurus ex parte obti. et 1.a Sent.a asserit: q.d talis actus futurus sub Oditione Cognit.r à Deo in super Comprehensione liberi arbitrij Creati. ita Molina, et Becchanus; S.d Cateri Jesuitæ hanc Sent.m rejiciunt, et à nobis rejecta ē supra dub.o 4.o circa futura ablūta, et q.a eadem ratio currit circa futura Oditionata in hoc n̄ opportet immorari.

Secunda Sent.a asserit: huiusmodi actus liberos sub Conditione futuros cogni in ipsa veritate obtiua, quæ nil aliud ē; quā infallibilis determinatio futuri ad eēndum in re; si ponat.r Oditio; quā infallibilitatem probant ex lege O.a dictoriarum; quarum una debet eē determinatè vera; et altera determinatè falsa; etiam pro priori ad quodlibet decretum liberum Dei; S.d q.a lex O.dictoriarum n̄ dicit; q.d hæc potius, quā illa pars sit determinate vera; unde ex prædicta lege inferri n̄ pōt; q.d actus liber sit potius determinatus ad fore; quā ad n̄ fore; etiā posita Conditione, ideo asserunt; futurum habere hanc infallibilem determinationem ab ipso euentu sub Oditione futuro; vel ab eius existiā, quā haberet, si purificaret.r Oditio; ita oēs ferè defensores sciæ mediæ; pariformiter discurrentes de futuris conditionatis, ac de ablūtis.

S.d hanc Sent.m circa futura ablūta impugnabimus dub.o 2.o et 3.o et impugnationes pariter currunt in futuri conditionatis; imo dub.o 4.o obseruaui; q.d etiā si in futuris ablūtis admittat.r determinata veritas obtiua desumpta ex euentu; admitti tn̄ n̄ debet in Conditionatis; S.d negandum ē suppositum; q.a futura Conditionata quorum Oditio purificanda n̄ ē; n̄ habent euentum sicut ipsa habent futura ablūta, solum enim dicunt hæc euentum

Serna

q.º aliq.do eueniet, et ponet.r in re sub exiŝtia; futurũ autẽ con=
ditionatũ prædictũ, numquã eueniet, nec ponet.r in re, st numquã ponet.r conditio: q.º carent euentu, aquo, l. in ordine ad quẽ possint habere infalibilẽ determinationẽ.

Et si dicas: q.º n̄ habent euentũ absolute, bene tñ sub conditione; q.a si purificaret.r conditio euenirent, et ab hoc euentu futuro sub conditione, habẽt futura conditionata infalibilẽ veritatẽ, et determinationẽ ad fore.

S.º 1.a ẽ: q.a euentũ, st exiŝtia dupliciter sumi pot. 1.º exercite; ita ut faciat in actu exercito rẽ accidere, et euenire, et exiŝtere; et sic sumptus euentus, et exiŝtia destituunt purã possibilitatẽ per futuritionẽ absolutã et conditionatã; nã q.do res euenit, exiŝtit, et transit à statu possibilitatis, et futuritionis ad statũ actualitatis, et prædicta futura conditionata nullũ dicunt rũ; ad tales euentũ, et exiŝtiã exercitã; quẽ numquã habebunt, et ita ab isto euentu desumere n̄ possunt determinatã, et infalibilẽ veritatẽ; st ipsũ desumunt ab hoc euentu exercito futura absoluta. 2.º pot sumi euentus, et exiŝtia rei signatè; et in hoc sensu euentus, et exiŝtia pot ẽẽ pure possibilis; et q.do ẽ futurus absolute n̄ distinguit.r ab ipsa re, ut absolute futura, nã idẽ ẽ antixp̃us erit, ac antixp̃us veniet, aut eueniet; et q.do res ẽ futura sub conditione idẽ ẽ; ac res euentura sub conditione; unde idẽ ẽ dicere: Petrus consentiet, si vocet.r à Deo; ac consensus Petri adueniet, si vocet.r à Deo: unde st posita vocatione consensus Petri exre, et ab intrinseco ẽ contingens, et pot euenire, et n̄ euenire; ergo ipse euentus signatè sumptus, et exiŝtia prædicti consensus signate sumpta indiferens ẽ, ut ponat.r, l. n̄ ponat.r exercite in re: g.º ipse euentus sub conditione futurus n̄ pot tribuere infalibilẽ determinationẽ

futuro Cditionato; qa nemo dat, qd n Set, et indetrãq; seu indiferens nequit detrari per æque indiferens, et indetraq.

Explicatr. si futurq Cditionaq desumeret suq detrationeq et infalibilitateq ab ipsa existia, l. euentu futuro sub Cditione, prius deberet Deus Cognoscere ipsq existg, et euentq Cditionatq, antequg Cognosceret Veritateq, et trationeq futuri Cditionati; St prius ê, Cognoscere an ita res sit, l. n sit, qug Cognre ppm ee Verq; l. falsq; qa Veritas ppnis sumitr. ab eo; qd res ê, l. n ê; et prius ê; Deu cognre verq existias in tali tempore, qug Cognoscere ipsarq futuritioneq ablutg pro toto tempore anti; Vt fatentr. Suarez, Herice, et alij, St Deus nequit prius sm roq Cognoscere existg; l. euenq Cditionatq; qug Cognoscat detrationeq; et infalibilitateq futuri Cditionati; qa ipsa existia, et euentus Conditionatus, n minoreq Sent indifg; et indetrationeq, St ponatr. exercito à parte rei, etig posita Cditione, qug Sabeat ipse actus liber sub Cditione futurus; Unde ut ipsa existia, et euentus Cditionatus Cognretr à Deo infalibilitr ex parte obti; deberet Sabere aliquid aliud, à quo detraretr. et Saberet infalibileq Veritateq obtiug: q.a abrque aliquo fundo desumitr. detratio, et infalibilitas futuri Cditionati ab euentu futuro Sub Cditione, l. ab eius existia; qug Seret, si poneret Cditio; ng hoc in rei Veritate, nil aliud ê; qug dicere futurq Cditionatq Seré detratg, et infalibileq Veritateq obtiug; qa ipsaq Set euentq sub Cditione futurus; et ey ipse euentus sub Cditione futurus sit etig futurq Cditionatq. pb. futurq Cditionatq Seré detratg Veritateq obtiug; qa ipsg het futurq Cditionatq; et ita pbat idq per idq, et ê manifesta petitio pri.

Sed 1.a objiciunt aliqui quia eadem ratio est de futuris conditionatis contingentibus, ac de futuris absolutis: ergo si in absolutis est determinata Veritas obvia desumpta ex futuro eventu, etiam debet esse in futuris conditionatis ait probat Arriaga disp. 14. logicæ Sect. 6. n. 106. Suarez lib. 2 de scientia conditionata cap. 5. n. 13. quia sicut repugnat adveniente tempore crastino Petrum manere suspensum, et nec determinate peccaret, nec determinate non peccaret; ita etiam repugnat, ut posita conditione, sicut si taliter tentetur, nec determinate peccat, nec determinate non peccat: ergo posita ea conditione ad unum ex illis duobus est determinandus, datur ergo eius determinandum ad peccandum: ergo propositio hodie affirmans eum peccaturum, si in tali occasione poneretur hodie est determinate Vera, et contraria determinate falsa per rem adventuram sub conditione futurum.

Confirmatur 1.o ex duabus propositionibus contradictoriis necessarium est unam esse determinate veram; et aliam determinate falsam; quia non datur medium inter utramque, sed istæ sunt contradictoriæ Petrus convertetur, si a Deo vocetur, Petrus non convertetur etiam si a Deo vocetur ergo una ex illis debet esse Vera determinate; et altera determinate falsa independenter a quocumque decreto.

Confirmatur 2.o hodie de facto Petrus est conversus ad Deum posita Vocatione: ergo heri vere dictum fuisset, cras convertetur Petrus si a Deo vocetur, immo, et de facto experimur, quando prædiximus aliquid sub conditione, ut v.g. hortamur aliquem, ne cum alio familiariter agat, nam si egerit absque dubio a Deo deficiet, postea autem, quando ruinam illius præsentem videmus hortatam ex ea familiaritate, colligimus vere nos id prædixisse, et de hoc gloriamur, idque objicimus illi, qui cavere noluit, et tamen illa ruina libere sequuta est ex familiaritate alterius, ergo propositiones illæ conditionatæ fuerunt vere determinate, quia determinate evenit postea res, sicut per ipsas affirmabatur, licet ego quando eas prodidit non essent omnino

de eorum Veritate certus; propter deffectum notitiæ infalibilis de futuris.

Rx. quod dupliciter loqui possumus de futuro conditionato contingenti. 1º de ipso considerato in se, et præscindendo ab eo, quod purificetur, vel non purificetur conditio, et præscindendo à qualibet alia suppositione, et hoc modo loquimur in præsenti de futuro conditionato, sicut etiam loquuntur authores contrarij asserentes futurum conditionatum esse obiectum sciæ mediæ, quæ est notitia ex parte subiecti, et præcedit decretum liberum Dei purificandi conditionem; et consequenter obiectum sciæ mediæ præcedit purificationem conditionis, et ab ipsa præscindit; sic autem consideratum futurum contingens conditionatum non habet euentum exercitum, nec respicit existentiam exercitum; et determinatum; à qua possit habere infalibilem determinationem; et Veritatem, sed solum respicit existentiam, et Euentum futurum sub conditione, et ita indiferentem, et contingentem ad eandem; vel non eandem exercite, ac ipsum respicit futurum conditionatum contingens; et consequenter nequit habere Veritatem determinatam; et infalibilem desumptam ex existentia, et euentu futuro.

2º. loqui possumus de futuro conditionato, Vt coniuncto cum purificatione conditionis, vel ponenda in re, vel solum supposita pro nostro libitu disputationis gratia; quamuis conditio numquam sit purificanda in re; et in hoc sensu admittimus dari in futuro conditionato contingenti determinatam Veritatem obiectiuam; quia purificata conditione futurum conditionatum transit in absolutum; et ideo dicit respectum ad euentum, et existentiam aliquo tempore exercite habendam; Vt patet in hoc silogo si Vocabero Petrum, Conuertetur, sed Vocabo Petrum: ergo Conuertetur. Cuius Consequens est futurum absolutum; quod infertur ex futuro conditionato, et purificatione conditionis; quando vero purificatio conditionis non est ponenda in re, sed supponitur pro nostro libitu futurum conditionatum habet determinatam Veritatem non in re, sed apparenter in nostra apprehensione, et quia sequitur ex deffectu apprehensionis resultat deffectus in iuditiis sequentibus

apphensionem; iudicamus de obto. ut apphendimus; ideo corrigenda e apphensio per iuditium discernendo quid conveniat obto Iditionato realiter, quid v.o per roem ex nra apphensione, et voluntaria suppositione.

2.o observandum e, q.d ut possibile dicit. dupliciter. 1.o quatenus dicit purum possibilitatem, et statum dincm a futuritione, et existentia, q.a dicit negationem determinationis ad existendum. 2.o quatenus pole solum dicit prata essentia cum n repugnantia ad essendum in re; et in 1.o sensu possibile n includit. in futuro, neque in praesenti: in 2.o v.o sensu in ipsis includit. q.a ab aeterno ad pos e bona coa, e: g. pot ee. ita futurum Iditionatum pot. dupliciter sumi 1.o quatenus dicit statum dincm a futuro abluto, q.d similiter cum negatione ablute determinationis ad existendum; et ut sic n includit. in futuro abluto. 2.o ut dicit determinationem ad existendum sub Iditione absque exclusione determinationis ablute, atque sic includit. in futuro abluto; unde a rationali ad Iditionalem e bona coa. ut ista coa; Deus vocabit Petrum: g.o convertetur. infert istam: si Deus vocaverit Petrum convertetur. in praesenti autem n loquimur de futuro Iditionato, ut incluso in futuro abluto; q.a ut sic eadem ratio currit de uno, ac de alio; et a quo sumit determinatam veritatem futurum ablutum ab eodem sumit ipsum futurum Iditionatum; sed loquimur de futuro Conditionato, ut praecedit sm roem futurum ablutum, et in ipso n includit. et ut sic nequit desumere veritatem determinatam ab eo, a quo ipsum desumit futurum ablutum; nec a purificatione Iditionis, nec ab eventu futuro ablute; q.a pro signo priori ad ista hac sed pp.o Iditionalis determinatam veritatem, ut supponimus cum Iariis; unde determinata veritas Iditionalis desumi debet ab aliquo praecedente purificationem Iditionis, et eventum ablute futurum; q.d in sent.a Thoa e divinum decretum, in sent.a v.o [illegible]

è euenus sub Oditione futurus; qui ñ euenus pro illo qui: ori è indiferens; et indetraus ñ minus; quæ ipsi futurus; et Coenter tribuere ñ pot. detrationes futuro Oditionato Otingenti, quibus suppositis distgo ans, Ad Argg, repugnat ut posita Oditio: ne nec detrate peccet; nec detraté ñ peccet; si ponat, et purificet. Oditio à parte rei; admitto ans: si ponat, et purificet. Oditio so: ly pro nostro libitu, nago ans. tunc enis obiq; ita manet in re; ac si nos minime supponeremus, ëë purificatus Oditionem; et ni: si à parte rei purificet. Oditio Verificari ñ pot detraté quod Petrus peccabit, ł. detrate, q. ñ peccabit; q.ª Verificatio detrata Cuiyruis partis dependet ex euentu exercite ponendo in re tempore sequenti; et talis euenus ñ dat, q.do ñ purificat. Oditio à parte rei; Unde arguentes errant sequentes appre: hensiones; et dum dicunt in arguto; da q. eu detrandus ad peccandus; etiã Voluntarie faciunt sane suppositiones de euentu peccati exercite ponendo in re crastina die; Unde distgdus è ulys Coens: q. pp hodie affirans Petrus peccaturus; si in tali occatione poneret. è hodie detrate Vera in re nego Coq. in apphensione supponentis ëë purificandus Oditionem; et etiã supponentis; q. Petrus Cras è detrandus ad peccandus Ocedo Coq: nã hoc supponentes apphendunt futurus Oditiona: tus cus sabitudine ad euenus exercité ponendus Crastina die; à qua sabitudine in sac sent.ª desumit. detraté Veritas fu: turi Otingentis; et ita ipsi apphendunt, et iudicant cus detra: ta Veritate, s.º in re ita ñ è; q.ª futurus Oditionatus ante puri ficatus Oditiones in re ñ respicit euentus exercite ponendus in re tempore sequenti.

Ad 4.º Confirij. late Pdimus supra dubio 2.º mõ aus solus addendus è; q.º etiã in sentent.ª Contraria

illa ppo. Petrus Convertet, si Vocet à Deo. pro signo rois pre-cedente decretum exercita existens in Deo è Vera, et à Deo Cog-noscit; dum tn ex parte Conditionis ponat. decretum indiferens Cu-rrendi cum Petro; ita Ut sensus sit Petrus convertet. si Vocet. à Deo. et Deus Voluerit praebere Cursum indiferentem; si Vo. ñ ponat. Conditio tale decretum; Deus pro illo priori sit oino liber et indiferens Ut Velit, l. nolit praebere Petro Cursum indiferen-tem; qmvis à Deo Vocet. ppo. praedicta pro illo priori ñ è determinate Vera; s. è indiferens, et indeterata; Ut sit Vera, l. falsa; et ideo è de eius Contradictoria, Ut tandem fatet. Suarez prologo 2o. de gratia, Cap. 1. no. 6. ideo q. pariformit. nos dicimus. q. si in illa ppne. Subintelligat. illa Conditio si Deus efficacit Volu-erit ppo. è Vera pro oi signo rois è tn oio naria propter bo-nitatem Coa, et ñ. Cognit. à Deo per scientiam medium, s. per scientiam sim-plicis intelligentiae; si Vo. in Conditione ñ intelligat. decretum efficax, et determinatum, ppo. pro illo 1o. signo rois è indiferens, et indeterata, Ut sit Vera; l. falsa pro signo sequenti; qa. Deus è omnino liber, et indi-ferens; Ut in signo sequenti Velit; aut nolit concurrere cum Petro; etiamsi Vocet. à Deo, unde Argum desumptum ex lege Contradictoriarum ñ magis Urget in nra Sent. quam in Contraria; et tota difficultas reducit. ad decretum ponendum sub Conditione, an sit debeat ee indiferens, l. determinatum.

Ad 2m. Confirm. Rx. solum probare, futurum Conditio-natum; Ut inclusum in absoluto habere determinatam Veritatem, q. nos in praesenti admittimus; ñ tn probat; q. futurum Conditionatum in se; et prout intelligat. purificata Conditio habeat determinatam Veritatem, et ñ probat; q. respiciat Eventum exercitum; et determinatum; a quo sumit. determinata Veritas futuri Contingentis in sent. admissa. =

Quod autem addit. de nris praedictionibus oppositum probat; q. do enim praediximus quinque Unius, si familiariter conversetur cum alio

De Scia media

Loquimur de futuritione ruinæ, Xª imminens periculum, et dispositionem causam 2ª et Versquisse periculum per eventum agnoscimus et ideo dicimus: nos Vere id prædixisse, n̄ tn̄ loquimur de futuritione desumpta ex ordine ad Eventum futurum; q. nos huius modi Eventum n̄ Cognoscimus in seipso, s. solum in dispositione causam 2ªm q. Segius etiam Contingit in prædictionibus diuinis, Vt supra diximus.

S. instat Suarez prologo 2º de gratia cap. 7. nº 21. q. de caâ aliq. Vere futura, n̄ aliâ roê futurum aliq. Cognosci pot. ab habente Vim intelligendi; et intuendi futura, nisi; q. talis caâ in reipsa futura ē in actu 2º qui actus 2ᵘˢ n̄ pot eē nisi certus, et determinatus; et ita ad illum dicit habitudinem ppº de futuro Vt sit Vera; et ad eundem trat. intuitus Dei æternus, et infinitus; s. eodem modo caâ; etc. hypothesi q. apprehendatur Vt existens, l. futura sub Dditionibus significatis per ppº. Dditionales; coenter transitura eēt in actum 2ᵘᵐ qui in re n̄ poteret eē, nisi Certus, et determinatus: q. ppº Dditionalis de futuro dicens habitudinem ad talem effectum in re erit Vera; et ad eandem infinitatem; et immutabilitatem intuitus diuini pertinet, Vt illum attingat.

Rᵉ. n. min: q. caâ in illa hypothesi adhuc eēt indifferens, Vt eliceret, l. n̄ eliceret actum 2ᵘᵐ q. etiam sub illis Dditionibus posset in sensu Composito omittere actum 2ᵘᵐ et elicere actum contrarium; et Argumentum oppositum convincit; nam q. caâ 2ª absolute ponenda eliciet actum 2ᵘᵐ absolute futurum; et n̄ omittet ipsum prouenit ex eo; q. talis actus 2ᵘˢ exercite eueniet, et existet tempore sequenti; et ab æterno ē præsens Deo suie phicê; suie obtiue, et à tali Euentu; et existentia exercita dicitur actus absolute futurus, et dicit q. Caâ absolute futura ē in actu 2º hoc autem n̄ inuenitur in futuro Conditionato etiam si Caâ apprehendatur, et supponatur cum Dditionibus significatis per ppº Dditionales; q. hæc apprehensio, et suppositio n̄ pot facere, q. actus 2ᵘᵐ in aliquo tempore habeat Euentum

et existis exercitis, et sit praesens Deo in aeternitate, donec in re purificet. Iditio; Unde nihil e; q. detrat cag, Ut potius dicat. operatura; qug n operatura tales effis; l. actis secundis; et oppositis e mera apprehensio absque fundo.

Et si dicas: q. facta hypothesi praedicta eventus ig e detractus. Ut pt arguendo a Iditionali ad absluteg purificata Iditione: Petrus consentiet, si Vocet a Deo: Sed Vocabit: g Consentiet. Ubi detractus eventus Consensus, potius qug dissensus infertur.

R. n. ans; et ad pbes R. illg regulg tenere supponendo; q. maior, quae e Iditionalis, habeat infallibilem Veritatem, si enim hac infallibilitate Careat, sed solis dicat Veritatem fallibilem, X.a suppositionem caeterum 2.ans regula n tenet, Ut pt sic arguendo; si n Crediderint Egiptij Verbis Signi prioris, Credent Verbo Signi Sequentis, Ut dicit. Exodi 4.o Sed n Credent Verbo Signi prioris: g Credent infallibiliter Verbo Signi Sequentis, quae Csa nulla e; Unde cum ad inferendum futurum eventum infallibilem praesupponi debeat infallibilis Veritas conditionalis, Coenter Veritas infallibilis Iditionalis nequit desumi ex futuro Eventu illato ex ipsa, et purificatione Iditionis; maxime q. Hypothesis, et Suppositio n fit in re per realem purificationem Iditionis, sed praecise per nostrg Voluntatem; et apphensionem; tunc enim eventus n e futurus exercite, sed solis in nra apphensione; et ita tribuere nequit detractg Veritatem in re futuro Itingenti.

2.o pialit. probat Suarez lib.o 2.o de scia Iditionatorum Cap.e 5 n.l 13. eandem ee rem de futuris Iditionatis, ac de absolutis: tum q.a futura etiag absoluta; quandiu n ss. nihil ss. nec in suis causis habent detractionem: tum q.a Conditionalis in hac mda n differt ab absoluta nisi in Iditione; quia Completa pp.o redditur absoluta: g cum proportione, sic e detracta Veritas in Iditionatis, et in absolutis. — explicat. in hunc modum

qa si Petrus obtinueret in tali occasione, et cum tali tentatione nario peccaturus erat, aut non peccaturus; et ita illa conditionalis de disjuncto extremo sine ulla controversia e vera; qa e naria; si non poterat Deus utrumque efficere: g in re unum erat effecturus; si in se determinate eet, qmuis nos lateat; quid illud sit; g si nunc per pp id affirat, qd facturus erat, illa affirmatio e vera, et contradictoria falsa; l. econtrario, si non erat facturus affirmatio erat falsa, et negatio vera: g in re semper una pars e determinata, etiamsi nos lateat.

Confirmat. et declarat. amplius. si Deus v.g. postquam voluit Petrum creare, et in tali opportunitate obtinuere, aut permittere, videt illum peccaturum, ig de illo conditionalis e vera, si Petrus creabitur in tali occasione peccabit g ergo si intelligeretur illa oratio proferri prius vce, quam Deus vellet Petrum creare, etiam illa pp eat vera determinate, pr. Coa qa ig habuisset ex tunc conformitatem cum re significata; hanc enim non fecit, s. ostendit potius, et manifestavit effectus subsequutus; postquam Deus voluit creare Petrum bra g eadem vce omnis conditionalis similis intellecta, l. cognita in illo signo, antequam Deus aliqd decreuerit, aut voluerit de illo ante sub conditione sumpto e determinate vera, aut determinate falsa; qa statim hac Deus ponere vult in ee illud omnis absolute determinatum e; quid ex illo segundum sit, l. non sit. g illud ipsum antea sub conditione prolatum erat determinate verum; aut determinate falsum Xa exigentia obi.

Confirmat. 2o ig ita intelligimus se habere illas conditionales sine illa antecessione ad effectum absolute futurum, sicut se habet ipsum futurum; ut futurum ad seipsum ut praesens in suo tempore, sed ergo hoc ipso, qd res pro aliqua differentia temporis habeat ee in aeternitate, vere, ac determinate e futura pro tota aeternitate, et ab aeterno; ita etiam pp conditionalis de tali re futura; si Deus velit causam eius in re ponere, e absolute, et determinate vera, etiamsi intelligatur prius vce proferri; aut dici, quam Deus aliquid eorum determinate velit, qa revera ita futurum e; ut per illam significat.

Rp. nro. ee similem rationem de conditionatis ac de absolutis

ng lt absolute futurũ nihil sit extra Deũ; existit in obiecto in intellectu divino cũ connotatione; aut habitudine ad eventũ determinatũ et existentiã exercitè habendã tempore sequenti; quẽ eventũ; et existentiã, Deus ab aeterno cognovit scientia Visionis, et consequenter cognoscit, quod talis res est futura infallibiliter pro toto tempore ante; futurũ autẽ conditionatũ non dicit habitudinẽ ad eventũ determinatũ; nec ad existentiã exercitã aliquo tempore habendã; unde conditionalis non solũ differt ab absoluta in conditione; sed etiã in re ad eventũ, à quo sumitur determinata Veritas futuri contingentis, in sententia supposita.

Ad explicationẽ concedo antecedens, et distinguo consequens: quod in re erat effecturus confusè, et indeterminatè concedo consequens; determinatè potius istud, quã illud; nego consequens et cũ dicitur quod illud, quod erat effecturus in se determinatũ esset, distinguendũ est, non esset determinatũ ad eandẽ ex suppositione, quod poneretur exercitè à parte rei, quia res dũ est necesse est esse; et etiã esset determinatũ secundum suã singularitatẽ, et individuationẽ, quia universale formaliter non potest esse à parte rei, non tamen esset determinatũ ad existendũ absolutè, et nulla facta suppositione, quia Petrus cũ tali tentatione est indifferens ad peccandũ, vel non peccandũ. Unde cũ 2° infertur quod si nunc per propositionem illũ id affirmaretur, quod facturus erat, illa affirmatio est vera, distinguo consequens si quod facturus erat supponatur determinatũ concedo consequens: si non supponatur determinatũ, sed ut omnino indifferens sit, vel non sit peccatũ nego consequens. Semper enim arguitur à confusa ad determinatã; nam id, quod Petrus facturus erat confusè supponit, vel pro peccato, vel pro omissione peccati, et nisi purificetur conditio, et pro aliqua differentia temporis ponatur determinatè peccatũ, vel determinatè eius omissio semper remanet indeterminatũ; et confusũ id, quod Petrus facturus erat: unde inferri non potest, quod in tali hypothesi determinatè peccabit, vel determinatè non peccabit; sed quod peccabit, vel non peccabit confusè, et indeterminatè.

Ad 1° confirmationem concesso antecedente; nego consequentiam quia in antecedente fit sermo de conditionato, ut induxisso in futuro absoluto; et in consequenti de futuro conditionato secundum se; et ad probationem nego antecedens. nam prius ratione, quã Deus velit

creare Petrum; et purificare conditionem; talis potentia conditionalis est indiferens; ut habeat conformitatem, vel diformitatem cum re significata. Unde effectus subsequens fecit talem conformitatem si in genere causae efficientis; si in genere causae formalis extrince; nam talis effectus subsequens est eventus determinatus; et existentia exercita peccati Petri; et ab hoc eventu, et existentia desumitur veritas determinata futuri contingentis; in sententia quam supponimus.

Ad 2.ᵈ Confirmationem nego antecedens. quia futurum conditionatum est omnino indiferens; ut sit; licet non sit futurum absolutum; et Deus est indiferens ut velit, aut nolit purificare conditionem; futurum vero absolutum habens infalibilem veritatem de quo loquimur respicit determinate eventum, et existentiam exercitam habendam pro tempore sequenti, et ab eo; quod est determinatum potest futurum habere determinationem, ab eo vero quod est indiferens, et indeterminatum; nequit habere determinationem futurum conditionatum.

Sententia. Varias Proponitur—

3.ª Sententia asserit: Deus certo cognoscere ex parte objecti huiusmodi futura conditionata in decreto determinato; et quasi difinitivo; licet in sua essentia determinata per tale decretum. ita plures ex Societate; qui discriminantur in explicatione huius decreti. nam aliqui asserunt hoc decretum esse absolutum ex parte subjecti; et conditionatum ex parte objecti; quia Deus ab aeterno decrevit; quod nostra voluntas eliceret talem actum; si poneretur talis conditio. ita Aluarez, Albelda, Salmanticenses, Lisbonienses. et caeteri Moderni Societatis. haec tamen sententia a nobis reiecta est duobus dubijs praecedentibus.

Alij vero asserunt: quod Deus cognoscit huiusmodi futura in decreto conditionato ex parte subjecti; et absoluto ex parte objecti; quia Deus in se ipso cognoscit; quid decrevisset efficaciter, et determinate circa nostros actus liberos; si ab aeterno praevidisset, ponendum esse tales; licet tales conditiones. verbi gratia cognovit; quod decrevisset dare Tirijs et Sidonijs poenitenciam; et auxilium efficax ad ipsam efficiendam; si apud ipsos factae fuissent virtutes Christi. ita Ledesma, Nuño, Çumel, Cabrera, Nauarrete, et caeteri negantes decreta conditionata ex parte objecti.

Serna

Sed quia huiusmodi decreta conditionata ex parte subiecti de facto non sunt in Deo; difficile explicatur, qualiter Deus in seipso cognoscat hac decreta conditionata; unde authores huius sententiae etiam diuisi sunt in duos modos dicendi: aliqui enim asserunt, quod essentia diuina propter suam infinitam virtutem in repraesentando pro priori ad omne decretum liberum exercite in Deo existens, repraesentat non solum omnia decreta possibilia, sed etiam ea, quae Deus habebit in instanti sequenti, et ea, quae haberet, si poneretur hac, vel illa conditio. Unde Deus comprehendens suam essentiam in ipsa cognoscit, quae decreta habebit signo sequenti, et quae haberet, si talis, vel talis conditio daretur, et ita cognoscit decreta conditionata ex parte subiecti, quae numquam erunt in Deo; et in ipsis cognoscit futura conditionata contingentia. ita Cumel hic disp.e 8. CC.e 5. et 6. et Cabrera 3 p.e q.e 1. art. 3. disp.e 1. n. 393. et conueniunt isti Thomistae cum Suarez, Fonseca, et aliis scientiae mediae defensoribus in asserendo: Deum pro 1.o signo rationis cognoscere quid diuina voluntas pro signo sequenti decerneret absolute, et quid decerneret si poneretur talis conditio; discriminantur tamen ab ipsis quia defensores scientiae mediae asserunt Deum concurrere ad nostros actus liberos per decretum indifferens, et conditionatum, quod licet praevideatur a Deo pro signo priori, propter suam tamen indifferentiam nequit esse medium, in quo Deus cognoscat nostros actus liberos futuros absolute, vel sub conditione; unde asserunt: Deum ipsos cognoscere in veritate obiectiua per scientiam mediam. isti vero Thomistae asserunt: Deum concurrere ad nostros actus liberos per decretum efficax determinatum, et praedefinitiuum: unde Deus cognoscendo tale decretum pro illo 1.o signo; consequenter in ipso cognoscit nostros actus liberos futuros absolute et sub conditione; unde in rei veritate concedunt in Deo scientiam necessariam ex parte subiecti, et liberam seu contingentem ex parte obiecti circa decreta libera diuinae voluntatis; et ex consequenti circa nostros actus liberos; nolunt tamen ipsam apelare scientiam mediam; quia non immediate tractatur ad nostros actus liberos futuros absolute, et sub conditione; sed ipsam ponunt Molina, et Suarez.

Cæteri Iesuitæ, qui cum Molina, et Suarez asserunt: Deum concurrere ad nros actus liberos per decretum efficax, et determinatum, quod appelant concomitans; licet sit causa nrorum actuum, Molinistæ possunt defendere Sciam mediam per ordinem ad decreta libera Dei, et in re conveniunt cum Cabrera, et Cumel, qui omnino implicat Cognoscere quid nra Voluntas operabitur determinate, sive absolute, sive in tali hypothesi non Cognoscendo, quid Deus determinate decernit, aut decerneret in Signo sequenti; cum hoc decretum sit omnino necessarium ad nros actus liberos, et implicat Cognoscere aliquid, ut infallibiliter futurum, sive absolute, sive sub conditione non Cognoscendo omnes causas, et conditiones necessarias ad existentiam rei, nam qualibet deficiente, talis res nunquam eveniet, et quia Vazquez, Arrubal, Herice, et alii, quos hic referunt Salmanticenses disp. 5 dub. 4 n. 48. hæc decreta concomitantia defendunt, et simul asserunt Deum pro aliquo priori non Cognoscere sua decreta ponenda in Signo sequenti; ideo sæpius observavi, quod nullo modo defendunt Sciam mediam; et solum asserunt, Deum pro illo primo Signo Cognoscere futura libera conditionata præcisse, ut futura, ex dispositione causarum 2arum ut supra nos diximus: Vere et merito inconsequenter redarguitur Molina, eo quod pro priori ad hoc decretum liberum, concessit Deum Cognoscere ad quid se determinavit nra Voluntas sub talibus conditionibus: et negavit: Deum pro illo priori Cognovisse suum decretum liberum sub tali conditione ponendum, nam decretum saltem indiferens, et Conditionatum est omnino necessarium ad determinationem nræ Voluntatis, et consequenter implicat Deum Cognoscere, quod si ponatur talis Vocatio, Petrus consentiet, quin Deus Cognoscat, quod si ponatur talis Vocatio, ipse decernet Concurrere cum Petro ad talem Consensum per decretum indiferens, et conditionatum.

Sed quidquid sit de hoc, modus iste dicendi reijciendus est, et Sententia Molinæ asserentis Deum Cognoscere futura libera insuper Comprehensione liberi arbitrij creati, quæ scilicet in prio

indiferenti nequit infalibilit. Cogni Ctt. detrata; aliás in bona Cda posset dari ans Very; et coens falsy; S. essa diuina pro priori ad oé decrety libery exercite in Deo existens é prius oino indiferens; Ut ablute; l. sub Ditione decernat, aut ñ decernat reductiones nrõy actuy; cy Deus pro illo priori sit oino liber; et ñ dy intelligat. Detracy ad Ung partey, potiusquq ad alig: q implicat, q. pro illo priori Cognoscat Deus infalibilit. in sua essa; q. decernet hoc, potius quq illud ablute; l. sub Conditione; Unde merito Suarez prologomenone 2.º degrãa cap. 1. n.º 3. cy Lederzma in Cda redarguit Cabrerg; eo quod dixerit: q. inctus diuinus pravidit ad quid Diuina Voluntas se detrare debuisset; cy ñ minus sit indiferens Diuina Voluntas prius ratione; quq se detret; quq Voluntas Humana.

Et ñ Dicas cy Cumel: q. pro illo priori é detrate Very; q. Deus decernat, l. decerneret pro parta legey D.a dictoriary; et cy essa diuina regrãt oé Very ob sug infinitatey in regãndo; coenter pro illo priori detrate regrãt Ung partey D.a dictionis, Ut Verg, et alterg; Ut falsg; et coenter pro illo priori ñ é mediy indiferens.

Contra é: q.a lex D.a dictoriary ñ sufficit, Ut ex duabus D.a dictorijs, Una sit detrate Vera; et altera detrate sit falsa, Ut ostendimus dub.º 2.º et qmuis hoc sufficeret, ñ tñ Ut hac potius, quq illa sit Vera; Unde q. hac potius, quq illa sit Vera debet desumi ab existia, et futuro Cuentu; et prius debet Deus Cognere euenty; et existg rei, quq eius detratg Veritatey; Unde implicat q Deus prius Cognat suy decrety Cterny cy negatione, aut precissione existia, quq ipsy Cognat; Ut existens, Ut diximus dub.º 4. circa finey, et qmuis in D.a dictorijs, hoc potius, quq illa eet detrata Vera, essa tñ diuina nequit detrari ad regiandy ipsg; Ut Verg, ab ipsa Veritate obiua; sed ab intrinseco debet éé detrata; et prebere detrationey Cuicumque Veritati; et nullg detratãoney reciperet ab obto, Ut late ostendimus dub.º 3.º assignante difg int. essg diuing

et Species Angelicæ; et cōenter oīno repugnat; q.d Deus Cognat in Sua æt̄a decreta libera ponenda in Signo Sequenti; l. quæ ponerent.r Si adesset hoc; l. illa Dditiō qmuis hoc decreta n̄ dicant.r futura ex parte obti; S.d Solū ex titunca ex parte nr̄i modi Concipiendi.

Dicendū ēg.o X.a dicta dub.o antecedenti; q.d Deus futura contingentia Dditionata, et sua decreta Dditionata ex parte Subti, quæ certo, et infalibiliter cognoscit ex parte obti, ipsa Cognit in Sua æt̄a decreta per aliud decretū efficax, et ablutū, in quo Virtualiter Continet.r, et ex quo infert.r, decretū Dditionatū ex parte Subti; Sicut in decreto abluto instituendi percussionē terræ in Signū prophetiæ percussionis Siriæ, cognouit Deus, q.d si Rex Israel percussisset quinquies, aut Sexies terrā, toties percussisset Siriā, q.a Deus decreuisset; q.d toties percussisset Siriā; et in decreto abluto promitendi bona petentibus Cognouit Deus; q.d decreuisset dare pænitentiā finalē reprobis, si orassent cū debitis circunstantiis; et in decreto denegandi pænitentiā Ciuibus Corozain; et Bethsaidæ propter maximā duritiā, et maiora peccata, Cognouit Deus, q.d si Tirii et Sidonii, qui n̄ erant ita indurati Vidissent opera Xp̄i, decreuisset dare ipsis pænitentiā; et auxiliū efficax ad ipsā agendā; Vt exponunt Lederzma de auxiliis art 12. ad 1.m et Nuño 3. p.e q.e 6. 2. art 5. q.e 2. ad. 12. et 13. in quo, et q.a impugnant alios modos dicendi hanc Sent.a sequi Videnl.r; S.d ita leuiter ipsā indicant; Vt merito possit noua apparere: Unde Authores in hoc tractatu, nec ipsā referunt, nec approbant, nec impugnant, et mihi probabilior Videt.r, q.a negari n̄ pot, q.d Deus in dispositione Suæ Voluntatis Cognoscat, q.d hoīes Cognunt in dispositione Voluntatis humanæ; S.d hoīes in dispositione libera humanæ Voluntatis Cognunt plures actus liberos, et Dditionatos ex parte Subti; nā amans obtū propter aliquā Specialē bonitatē Cognit q.d si in alio obto ēet eadē bonitas; ipsū etiā amaret; et q.d si in obto

Serna
de Scientia

amato defficeret talis bonitas, ipsum non amaret; et si in tali obto esset malitia, l. deffus, quas ipse abominatur, etiam tale obtum detestaretur; et q. si medium esset narium ad finem intentum, ipsum eligeret, qui actus SS. 9ditionati ex parte subti; et à nobis cognoscuntur in aliis actibus præcedentibus, quibus è disposita humana voluntas: q. etiam Deus in dispositione suæ voluntatis, quæ fit per decreta efficacia, et absluta cognoscit, q. hoc, l. illud decreuisset, si poneretur talis, l. talis 9ditio, qmuis de facto hoc n. decreuerit, maxime cum theologi ex reuelatis inferant, q. si Adamus n. peccasset, Deus decreuisset, q. filius n. veniret, saltem in carne passibili; q. decretum è 9ditionatum ex parte subti; et à theologis cognoscitur in dispositione diuinæ voluntatis nobis reuelata.

S. Obseruandum è, q. nos n. asserimus, Deum cognoscere certo, et infalibiliter ex parte obti, oia futura 9ditionata 9tingentia, etiam quæ reuelantur in Sacra Scriptura in decretis 9ditionatis ex parte subti, et dispositione suæ voluntatis, q. ad hoc asserendum n. habemus firmum fundum, et testimonia Sacræ Scripturæ sufficienter explicantur de cognitione 9ditionatorum 9tingentium per dispositionem causarum 2.arum ut dictum è dub. 5. Sed solum asserimus, q. Deus hoc modo pot cognoscere plurima futura 9ditionata, et per hunc modum poss. explicari plura testimonia Sacræ Scripturæ, in quibus fit mentio de futuris 9ditionatis 9tingentibus, et q. illa 9ditionata contingentia, quæ Deus cognoscit, ut infalibiliter futura, ipsa hoc modo cognit, n. vero in decretis ablutis ex parte subti, et 9ditionatis ex parte obti; determinare autem, quæ, et quot futura 9ditionata 9tingentia Deus hoc modo cognat è proprium ipsius Dei, q. ipse solus cognit oia sua decreta, et solus adequate 9prehendit liberam dispositionem suæ voluntatis, determinare autem solum nobis probabiliter 9stat, q. Deus hoc modo cognit futura 9ditionata, quæ

quæ fundant. in diuina promissione facta sub conditione; et ejus futura conditionata disparata; quæ ab intrinseco nullus sunt connexiones cum conditione; sed solus ab extrinseco ex diuino decreto, ut supra diximus, et in hoc nobiscum conueniunt Vazquez, et Alarcon, nantes decreta conditionata ex parte obti.

Sed objicies: quod non concessis decretis conditionatis ex parte subti circa omnia conditionata contingentia; de facto ignorabit Deus ex propositionibus contradictoriis conditionalibus, vel de contradictorio extremo; quæ determinate sit vera; et quæ sit falsa determinate v.g. quod si dederit Petro tales vocationes determinate consentiet, vel non consentiet; quia hæc determinatio debet prouenire à decreto conditionato ex parte subti; quod non datur circa omnia conditionata; sed hoc dici non potest. tum quia in Deo erit ignorantia. tum quia eius prouidentia erit imperfecta: nam prudenter, et prouide operans debet sabere præscius euentus, qui sequuntur ex suo opere; ut diximus in tractatu de prouidentia; unde Deus antequam velit dare Petro tales vocationes; præscire debet, an cum ipsa consentiet determinate; vel non consentiet. = tum quia homines scire cupiunt, quæ pars istarum contradictoriarum sit determinate vera; et quæ determinate falsa; et de hoc possunt Deum interrogare; et communiter negari non potest quod Deus hoc cognoscat, et quod possit respondere ad interrogata: ergo vel debemus concedere decreta conditionata ex parte subti circa omnia conditionata contingentia; vel debemus assignare aliud medium; in quo Deus omnia conditionata contingentia determinate cognoscat; quod infallibiliter erunt, vel non erunt.

Respondeo negando maiorem: Deus enim per scientiam simplicis intelligentiæ cognoscit, quod omnia conditionata erunt, si ipse voluerit, et non erunt, si ipse noluerit; et ut cognoscit, quod aliqua determinate erunt in decreto conditionato ex parte subti; ita cognoscit, quod cætera non erunt in carentia, vel defectu decreti conditionati ex parte subjecti

ng defficiente hoc decreto; qmtiamuis alia Iditiones ponant.,
numquq futura Iditionaq ponet. in re; et ita Deus Cognit; q.do de-
fficiente decreto Iditionato ex parte Subti; etiq defficit infali-
bilis; et detrata futuritio futuro conditionato; qmuis de aliquibus
quæ infalibilit. n erunt ob deffris decreti Cognat Deus; q. sunt
futura præcise X.a dispositiones cadrs 2.as Vt supradictis e;
et q.do Hoc requirimus; decretis efficax; et decretis ad Cognes
futurorum Itingentium; loquimur de ipsorum Cogne qnty ad fore
infalibile; ng ad Cognendy; q. n erunt infalibiliter sufficit
negatio; et deffris decreti prædiffinitivi; Unde Hoc asserentes
Voluntates diuina potuisse manere suspensa circa futura Iditio-
nata in ipsa suspensione asserunt: Deus Cognere n fore futuri
Iditionati; qmuis ad Cognendy fore infalibile ipsius, requirant
decretis Iditionatis ex parte obti; et ablutis ex parte Subti; in nra
V.o Sent.a negatio decreti Iditionati ex parte Subti n e suspensio
diuinæ Voluntatis; q.a suspensio n dat; nisi circa obty; q. pot
amari; et n amari à libera Voluntate; futura autem Iditiona-
ta amari n pot. à Deo; sicut nec pure possibilia, Vt supradixi-
mus.

Et si Dicas: q. saltis sequit. q. Deus n Cognat detra-
ta, quid decreuisset ab æterno; si ponerent. tales, l. tales Iditio-
nes; q.do hac decreta Iditionata ex parte Subti n inferunt. necio
ex decretis ablutis et ex presenti dispositione diuinæ Voluntatis.
Hoc autem Videt. absurdy; q.a darat ignorantia in Deo; q. Icadi
debent decreta Iditionata ex parte Subti, circa ota Iditiona-
ta; quæ Cognant. in dispositione diuinæ Voluntatis.

R. q. n Cognere, q. n e Cognibile n e ignorantia,
imo opposity; esset error, seu ignorantia praua dispositionis; quid
autem Deus decreuisset, in quacumque hypothesi n e Cognibile, q.do
n infert. ex aliquo prio, q.a q. n e n scit, nisi sit contentis in aliquo
prio; decretis autem Iditionatis ex parte Subti de facto n e; nec
inferri pot ex diuina Voluntate Iciderata in actu primo

qª fut sic ē indiferens ad habendũ; l. nº habendũ tale decretũ; nec infer-
ri pōt ex ipsa Voluntate 9siderata in actu 2º nã supponimus; qᵈ
decreta abluta de facto in Deo exystia ñ inferunt infallibiliter
talia decreta 9ditionata ex parte subiecti; proinde ñ st. Cogni-
bilia determinate; et consequenter ipsa determinate ñ cognoscit ñ ex ignorantia;
et sufficit Deo Cognoscere; qᵈ in quacumque hypothesi decrevisset, qᵈ
ipse Voluisset.

2º Rñ. nos positive ñ negare Deũ in dispositione suæ
Voluntatis, et decretis ablutis cognoscere quid decrevisset in qualibet
hypothesi ex infinitis combinationibus, quæ fieri poss circa futura
9ditionata; nã si hoc 9cedatr potius ē in faborem nræ sentª; positive
tñ hoc ñ 9cedimus, quia nobis revelatũ ñ ē; et sine divina revela-
tione scire ñ possumus an ex decretis ablutis modo existentibus
inferatr per bonã Cogñ quid Deus determinate decrevisset circa numerũ
salvandorũ; et reprobũ; et circa ipsorũ operationes, si Deus de-
crevisset producere plura alia Universa; et plurimos hoies, qui
mò st. in statu pura possibilitatis; et modi assignati à theologis,
Vt Deus hoc Cognoscat insufficientes nobis Videntur, nec testimonia
sacra Scriptura hoc Convincunt; Cui autẽ difficile Visũ fuerit,
qᵈ Deus ñ Cognoscat determinate; quid efficaciter decrevisset in quali-
bet hypothesi pōt dicere; qᵈ Deus hoc Cognoscit in dispositione suæ
Voluntatis; et decretis ablutis modo existentibus; quamvis
ipsorũ Connexio cũ decretis 9ditionatis ex parte subiecti in par-
ticulari soli Deo sit nota; nã quia st. Dei nemo novit, nisi
spus Dei; solũ ex parte nrā discurrere possumus; qᵈ Deus
dupliciter decernere pōt, qᵈ futurũ 9ditionatũ; l. coerũ qª nisi 9di-
tionalis ñ ponatr a parte rei; Vᵉ præcisse; qª ñ Vult ponere aut
l. purificare 9ditionẽ; ita Vt hoc sit ratio adæquata; et moti-
vũ totale divinæ Voluntatis; et in hoc decreto abluto Cognoscit
qᵈ si decrevisset positionẽ actus, et decrevisset positionẽ Conditis

Vg. decrevit Deus q. ego n. essem Rex Hispaniæ, q.a decrevit, q. n. essem primogenitus Regis, in quo decreto Cognit q. si essem primogenitus Regis, decrevisset etiã q. essem Rex Hispaniæ; Similiter etiã decrevit n. Convertere antixptũ; q.a decrevit n. Vocare ipsũ, sicut Vocavit Saulũ, ex quo sequit q. si decrevisset Vocare antixptũ, ut Saulũ, decrevisset convertere antixptum. 2.º pot absolute decernere, q. n. ponat. Coens independenter ab Sae, l. illa Conditione propter fines nobis occultos, et tunc Cognit Deus q. etiã si ista, l. illa Conditione apponatur n. decrevisset ponere Coens propter suis Conditionalis Vg. si decrevit, q. ego n. essem Rex independenter à quavis Conditione, a nobis assignabili; idẽ etiã decrevisset, qmvis essem primogenitus Regis, l. Saberem quascumque alias Conditiones, hisq. modis, et aliis supra assignatis, aliqualiter Confuse Cognimus, q. Deus in præsenti dispositione suæ Voluntatis, et in decretis absolutis Cognit quid decrevisset, si innumeræ Conditiones ponerent, cũ autẽ Deus Comprehensive Cognat sua decreta absoluta, et dispositiones suæ Voluntatis, cũ sufficienti fundo dici pot; q. in dispositione suæ Voluntatis Cognit, quid decrevisset in quacumque hypothesi posi, qmvis nos lateat Connexio dispositionis divinæ Voluntatis cũ decretis Conditionatis ex parte Subti.

Arguta Proponuntur

S. 1.a id, in quo omnes Thõæ Conveniunt Arg. 1.º

q.a Deus Cognovit Conversionẽ, l. pœnitentiã Civium Tyri, et Sidonis infallibiliter futurã, si Vidissent opera Xpti; Ut Constat ex illo Matthæi 11. et Lucæ 10. Væ tibi Corozain, Væ tibi Betsaida &c.a S. Deus n. Cognovit hanc pœnitentiã futurã sub Conditione in decreto Conditionato, l. ex parte Subti, l. ex parte Obti; q.º Deus n. Cognit futura Conditionata Contingentiã in decreto

Suæ Voluntatis. min. pbo. q. Xptus Dnus in Verbis prædictis incre-
pat, et reprehendit Iudæos Corozain, et Bethsaidæ Comparati-
ue ad Gentiles; eo quod Visis eius operibus n. crediderint, nec
pœnitentiam egerint, cum tn Gentiles Tyrij; et Sidonij Crederent, et
pœnitentiam agerent, si talia opera Viderent; Sd talis increpa-
tio, et reprehensio Comparatiua, esset imprudens, et iniusta, si Deus
prævidisset pœnitentiam Gentilium sub conditione futuram in decreto
prædiffinitiuo suæ Voluntatis conditionato ex parte subti, l. ex
parte obti: g. min. pbo. q. iniuste ē reprehensio, et increpatio. Cui
adhiberi pot iusta excusatio, Sd Iudæi possent ~~[illegible]~~
iusta excusatione occurrere prædictæ increpationi Compara-
tiue dicendo; q. Gentiles pœnitentiam agerent, Visis miraculis Xpti;
qa Deus hoc Voluisset decreto efficaci; et prædiffinitiuo, cum tn nolu-
erit; q. Iudæi pœnitentiam agerent: nam si Deus Voluisset, etiam ipsi pœ-
nitentiam egissent, qa oïa, quæcumque Voluit Dnus, fecit. g. Ut iusta
sit obiurgatio et reprehensio Iudæorum n. debet requiri decretum
prædiffinitiuum ad pœnitentiam Gentilium.

Confirmatur 1o. Ut Comparatiue increpatio iusta
sit debet ēē æqualitas int. extrema comparationis; Unde iniuste
increparetur unus Servus prædictis, eo quod unus mille argenteos re-
cipiens, fuisset alios mille lucratus; et alter centum accipiens n. fuisset
lucratus mille; item iniuste increparetur miles male armatus
exemplo alterius armis Validioribus instructi, eo quod illi paria
n. fecisset, nec ita fortiter pugnasset; at posito decreto efficaci cir-
ca pœnitentiam gentilium, et eodem negato erga Iudæos n. servaretur
æqualitas int. illos: g. nec salvaretur iusta increpatio.

Confirmatur 2o. Si miracula, et prædicatio Xpti
n. eent circa Utrumque extremum æqualia, Sd maiora viz gen-
tilium; n. eet iusta comparatiue increpatio, eo quod Iudæi mino-
ribus Visis miraculis n. Converterent. bene tn Gentiles Visis

maioribus; at inaequalitas orta ex efficaci decreto, illis dearo, et alijs negato; maior ē; quā quae nascit. ex inaequalitate miraculorū Xpti; cū fortius moveat decretū; et gratia efficax ex illo proveniens; Ut pote inferens infalibilit. actū; quā miracula in ratione solū persuasiuae; et moraliter: q. Ut ista sit; et prudens comparatiua illorū interrogatio n̄ debent inaequales in decreto suppo-ni.

Rx. hoc Argum. q. ē praecipuū Scia media fundū directe procedere D.ª fidei docentē merita nrā; et perseverantia ēē dona gratiae Dei; si enim Ut ista sit interrogatio peccatorū requirit. q. cū eisdē gratiae donis, cū quibus peccator n̄ convertit. nec meret. nec perseverat, alius Ouertat. mereat. et perseveret absque alio Speciali dono gratiae; alias iusta excusatio n̄ habebit peccator dicendo; ideo ipsū n̄ bene operatū fuisse, et alius bene operatus ē; q.ª n̄ accepit à Deo donū gratiae, q. iustus accepit; Clare sequit. q. licet posset bene operarē, et perseverare sit donū Dei; n̄ V.º ipsū actualit. bene operari; et perseverare; q.ª peccator n̄ hēt donū bene operandi; et perseverandi; et consequent. nec ipsū habet iustus bene operans; et perseverans; et aequales debent ēē in gratiae donis; ne iusta sit peccatoris excusatio.

Ad vitandū autē hoc inconveniens; Suarez lib. 3. de auxilijs cap.ᵉ 20. n.º 10 asserit, q. bene operans; et perseverans; quāuis n̄ semper recipiat maius auxiliū gratiae in gradu phico; semper tn̄ recipit maius auxiliū; et maiorē gratiā praevenientē in rōē moralis beneficij; et gratuiti doni. Tū quia ratio beneficij moraliter maxime pensat. ex circumstantijs, et ita praebere vocationē in occasione congrua; in qua habitura ē effectū ē maius Dei beneficiū moraliter, et maior gratia. Tū etiā quia vocatio congrua ex parte Dei semper procedit ex peculiari electione, et intentione, qua efficaciter decrevit dare tali hoi fidē; l. poenitentiā; hac autē ē singularis benevo-

lenria Dei, magnyque beneficiy, q.d n Confert alteri, cui n dat Congrug Vocationey; Unde cap.e 14. dixerat: efficatia gratiæ n Disytere in eo, q.d Sabeat effy; quia n Set graâ inefficax, S.d in duobus Disytere: 1.o Primo q.d à Deo dat. ex proposito, l. intentione Conuertendi, l. Saluandi Soiey: 2.o in eo q.d dat. in occasione Congrua, in qua Cognouit Deus, q.d Sabitura è effy. et n.o 14. Dcadit Sane Vocationey Congrug, Seu gratig efficacy èè narig ad Singulos actus in re efficiendos; ex quo clare Sequit, q.d decrety prædiffinitivy è narivy ad pænitentig agendg; et q.d Sine ipso Tiry, et Sidonij pænitentig n agerent, etig si Viderent opera Xp̄ti, Vt asserimus Thæ, et coent.r argg propositg Soluere tenet. Suarez, et cæteri Jesuitæ, Dcadentes cy ipso ad bene operandy requiri maiy auxiliy in roè moralis benefitij, cuius collatio, licet n sit fralis prædiffinitio actus boni, è tn Virtualis eius prædiffinitio, Vt Dcadit Varzquez, et cy ipso Cæteri Jesuitæ.

1.o g.o R.r n.do mai; quia Vt supra diximus Deus n Cognouit pænitentig Sidoniory, Vt infallibilit. futurg; S.d Soly, Vt futuray X.a dispositioney caâry 2.ary, attenta eny docibilitate Sidoniory minori cæcitate, et obduratione ipsory, et efficatia prædicationis, et miraculory Xp̄ti acturi erant pænitentig, Visis Xp̄ti miraculis, qug n egerunt Judæi propter maiorem duritiey, et Cæcitatey proprijs peccatis Dtractg; ideoque merito reprehendunt. a Xp̄tô Dno, St int. Soies merito reprehendunt. qui aliquo prudenter admonente, Vt fugiant periculy n acquiescunt Sano Concilio compediti proprio peccato, et ita in periculy incidunt, q.d alij euaserunt, l. euaderent Sequentes Sany Dcilly; cy eny reprehensio Sit propter peccata Sufficit, q.d in Vno extremo Sint peccata dante tali Dditioney et in alio n eènt X.a dispositioney caâry 2.ary, Vt iusta sit rephensio Comparatiua, Vniy caâ 2.a n alterius; et ita ad hoc nil derezuit

futuririo infalibilis per ordinem ad Cap. 1.

2.° R. Icedendo Dey Cognouisse in suo decreto Ditionato pænitentiæ Sidoniorum, ut infalibiliter futuram, non modo min: et ad probem non est min: et ad eius probem non iterum min: illa enim excusatio iusta non est, nam qui potest, tenetur, et non facit, peccat, nec iustus potest habere excusationem; Judæi autem visis miraculis Christi tenebantur agere pænitentiam; quam non egerunt, cum tamen possent ipsam efficare potestate antecedenti per auxilia sufficientia; Etenim ad posse agere pænitentiam non requiritur ipsam agere, quia potentia potest esse sine actu; ita nec requiritur esse illud, quod infert infalibiliter actum pænitentiæ; cum autem gratia efficax, et decretum prædiffinitivum inferant infalibiliter pænitentiam actualem; Consequenter non requiruntur ad verificandum, quod Judæi Bethsaidæ, et Corozaim poterant agere pænitentiam potestate antecedenti; Et etiam Suarez asserit, quod maior gratia prævenienes in ratione beneficii moralis requiritur necessario ad pænitentiam agendam; non vero ad posse ipsam agere potestate antecedenti; et hoc Argumentum desumptum ab excusatione peccatorum, erat præcipuum fundamentum Pelagianorum, et prius ipsum sibi proposuerat Apostolus ad Rom. 9. illis verbis: dicis itaque mihi quid adhuc queritur? nam voluntati eius, quis resistet? Ut ex D. Aug. epistola 105. diximus dub. 4.° ad 3.um Unde omnes Catholici Recentiores tenentur distinctione potestatis antecedentis, et consequentis sensus separati, et divisi.

Hac autem distinctio ortum habet ex antiqua Controversia inter Philosophos gentiles; nam ut refert Sanctus Hyeronimus lib.° 1.° aduersus Pelagianos Columna 4. inter Diodorum, et Crisipum Valentissimos Dialecticos; ista Contentio est; Diodorus id solum posset fieri, dicit: quod aut sit verum, aut verum futurum sit, et quod futurum sit, id fieri necesse est; quidquid autem non sit futurum, id fieri

n posse; Crisippus; et quae n sic futura posset fieri dicit: Ut frangit hoc margaritum; etiā si numquam id futurum sit. D. Hieron. libris praedictis modum loquendi Diodori sequutus ē, Unde immerito sub: dit; qui h. aiunt: posse ēē hoīem sine peccato, si velit, n poterunt hoc verum probare, nisi futurum docuerint. et lib.o 3. Columnae 3. ait: oē enim qd fieri pōt aibus ostat temporibus; aut praeterito; aut praesenti; aut futuro: ē contra v. D. Aug.nus modum loquendi Crisippi sequutus ē, nam in libris de peccatorum meritis, et remissi: one quos dicauit S.to Marcelino postea Martiri, dixit: fieri po: sse, Ut sit hoō sine peccato, si voluntas ei n desit, ope diuina adiuuante; S.o tn praeter Unum, in quo oēs vivificabuntur, nemi: nem fuisse, l. fore; in quo sic viuente, eēt ista perfectio, qd difficile visum ē Marcelino, et à D. Aug.no iterum quaesiuit, quomodo di: xerit: posse fieri huius rei desit exemplum; et quod futurum num: quam ē, occatione alterius huius q.nis D. Aug.nus scripsit librum de Spu, et litera; et in prio libri Constat, qd prius dixerat: nam Ca: melus pōt intrare per foramen acus, qd tn nec fiet, nec factum ē; et duodecim legiones Angelorum pro Xpto negaretur pug: nare potuerunt; nec tn factum ē; et hunc modum loquendi se: quuntur Dialectici; dicentes: qd lr pōt, et possibilitas ampliant ad quatuor. =

D. quia impole ē, numquam futurum aliqd exsistere, etiā praedifinitum, l permissum a Deo, poni à parte rei in tract.u de mo: dalibus componitur. Utraque sent.a et cadit, qd sic, qd n ē futurum ē pole in sensu diuiso, potestate anti; n v.o in sensu composito et potestate Coeunti; qui significat. per modales compositos, Unde hoiem bene operari Deo n donante bonam operationem, aut no: lente ipsum donare, dicit impole; et ita Joannis, 12. de Iudaeis induratis, et excaecatis dicit. cum autem tanta signa fecisset coram eis, n Credebant in eum. et Ut observauit D. Aug.nus

de bono perseuerantiæ cap. 14. roe assignat Euang.ta sub-dens; propterea ń poterant Credere; q.a iteru dicit Isaias: ex-cæcauit oculos eoru; et indurauit cor eoru. Ubi de Iudæis, qui habebant auxilia sufficientia ad Credendu, et videbant miracu-la Xpi, et eius prædicatione audiebant, Euang.ta ait: q. ń poterant Credere. Ubi solu negat, pośs Coenteu; q.a Deus nolebat ipsos illuminare, et emollire donando gratia efficace; quo ń obstan-te; q.a habebant potestate ante, excusatione habere ń poterant de peccato incredulitatis, dicente Domino, Ioannis 15. Si ń venissem, et loquutus fuissem eis, peccatu ń haberent; nunc autem excusatione ń habent de peccato suo. Unde mirabile ē; q. defenso-res sciæ mediæ velint probare, q. Iudæi, Bethsaidæ, et Corozain poterant Credere; et pœnitere, etiā potestate Coenti, nolente Deo ipsos illuminare efficaciter, et donare ipsis fidē; et pœnitentiā, cu Euangeliu dicat; q. ń poterant Credere. et Ioan. 3 dicat. nemo pōt accipere quidquam, nisi fuerit ei datu de Cœlo. et Ioan. 6.o nemo pōt venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eu; et nisi fuerit ei datu à Patre meo. vel Contendant probare, q. si Iudæi visis miraculis Xpti ń poterant Credere ex potesta-te Coenti, legitimē habebant excusatione, cu ipsa veritas di-cat: nunc autem excusatione ń habent de peccato suo. Unde intendentes fundare sciā mediā, nescientes quid faciunt, Euangeliu impugnant.

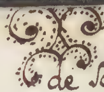
S. Rent. q. impoā prouenien ex deffu alicuius supponentis consensu prauiu in statu Iditionato ā impoā coens, q. sequit. ad liberu usu nrā voluntatis et ipsu supponit, et hæc impoā ń tollit libertate, nec affert iustā excusationem de peccato, sć, q. hoō ń possit peccare, aut bene operari, nisi De-us id videat, et huiusmodi ē impoā prouenien ex deffu auxi-lij ab extrinco efficatis, et decreti dandi actu fidei, et pœnitentiæ

Ng tale auxiliy; et decrety Supponit Deniy pqviny per scig medig; et abipso Sumit efficatig, et de hac impoa loquit. Evangeliy, cy ait: q. Iudæi n poterant Credere, et q. n habebant excusationey de peccato Suo, ng q. auxiliy; q. ipsi Sabuerunt, n fuerit efficax; et Speciale Dei benefitiy; dependebat ex ipsory libera Voluntate, quia Sit ipso bene Uti noluerent, cy possent; impoa U. prouenieny ex defectu alicuius prerequisiti ad libere operandy; et n Supponeny Usiy libery nræ Voluntatis in Statu Oditionato, n e proprie impoa Coeny, S. aliy; et ita destruit libertatey; et a peccato excusat; Suiusmodi autey e impoa prouenieny ex defectu gratiæ abintrinco efficacis; et diuinæ prædiffinitionys n regulatæ per scig medig; qug impog defendunt. Thæ

S. Hæc Solutio in tribus implicat, q. a fatet. eg Suarez prologomenona 2.o de gratia cap.e 1. n.o 6. ad Cognendy acty libery nræ Uoluntatis, Ut Oditionate futury aius infalibiliter; et n Soly; Ut futury Xa. dispositiones caæry 2.ay in Conditione Supponi debet Voluntas cy oibus Undique prærequisitis ad agendy, q. n pot actus pqvideri futurus, nisi pqvideat. poa cy oibus nario requisitis ad agendy; Ut e per se notay; S. Ut hoo bene operet, et perseueret nario prerequirit. Specialis gratia in roe benefitij moralis prouenieny ex Speciali amore, et misericordia Dei donantis bona opera, et perseuerantia istis potius qug illis; Ut fatet. Suarez; et etig Varzquez 1. p.e disp.e 98. cap. 6. et Ostat ex adductis testimonijs Sacræ Scripturæ, et loquendo de dono perseuerantiæ, etig Molina; et cæteri Jesuitæ hoc Confitent, q. a Tridentiny Ses.e 6. can.e 22. ait: n quis dixerit Justificaty, l. Sine Speciali auxilio Dei in accepta iustitia perseuerare posse, l. cy eo n posse anathema sit. q. in tribus implicat, q. gratia Specialis in roe benefitij moralis sit naria ad Singulos actus

vt q. Deus per scia media praevideat; q actus bonus erit infalibilit. sub Conditione absque eo, q. in tali Conditione ponat. specialis gratia in roe beneficij moralis; et decretis efficax Dei, a quo provenit talis gratia specialis; ablata enim hac Conditione actus n. erit infalibilit. futurus, s. solus Xa inclinationes causarum 2arum. Si V. ponat. hac Conditio hoc modo, si vocaberis Petrus vocatione speciali et efficaci, proveniente ex decreto efficaci donandi ipsi consensum Petrus consentiet. resultat ppo Conditionalis naria propt. bonitatem Cae, quae n. e obm scia Media; s. simplicis intelligentiae, et ita destruit. scia media.

2.o Reijcit. q.a impoa caeus Vsus liberi nrae Voluntatis e illa, quae provenit ex defu alicuius supponentis liberum Vsum Voluntatis nrae, et nullo modo e caa ipsius, nec ipsum praecedit, Vt pt in exemplo, quo Vtunt. Ctrij de scia Visionis; quae naio consequit. ad Vsum liberum nrae Voluntatis, n. e caa ipsius, roe cuius diximus, q. hoo n. pot peccare, nisi id Deus videat, Visio enim Dei n. e caa peccati, s. ipsum supponit, caeterum si Visio Dei eet caa peccati, l. peccatum a Visione Dei aliquomodo proveniret talis impoa n. eet Caeus, s. praecedens Vsum liberum nrae Voluntatis, s.do q. in Sacra Scriptura dicit. nemo pot ee Continens, nisi Deus det, et nemo pot Venire ad me, nisi fuerit ei datum a Patre meo; et similia n. significat. impoa ex defu alicuius supponentis liberum Vsum nrae Voluntatis, sicut ipsum supponit Visio speculativa Dei, s. potius ex defectu alicuius caantis ipsum bonum Vsum; q.a actus, quo Deus dat, et Vult dare bonum opus n. supponit ipsum, Vtpote existens, s. potius e caa ipsius; ng de roe doni e provenire a liberalitate, misericordia, et gratia donantis, et ita meritum n. prius existit, et postea donatur a Deo

S.^d potius econtra; q.^a donatur caar. a Deo, et exijstit; ng Vt ait D. Aug. de Spu, et litera cap.^e 2.° cogitare debes quius ad Soies id agere pertineat, hocquoque munus eet diuinu; atque ideo n dubitare, opus ee Diuinu. q.° impoa proueniens ex defti decreti efficacis donandi fidei, et bona opera, et ex defti gratia efficacis, qua ipsa donat, n e impoa Coens Vsus liberi nra Voluntatis, S.^d ipsus antecedens, quo n obstante haec impoa n dicit.^r ans; s.^d Coens, quia licet n supponat Vsus liberu nra Voluntatis; supponit tn ipsa Voluntate complete Dtiaug in actu V.° cu oibus prarequisitis, ad posse operari, cu enis gratia efficax, et predifinitio infalibilit.^r inferant actu 2.^m n requirunt.^r ad potestate antecedente, nec sunt requisita ex parte actus V.^i st ad potestate antecedente n requirit.^r ipse actus 2.^s Vnde n dant posse bene agere, S.^d supponunt posse, et dant ipsu bene agere.

Ex quo Dstat, q. oes catholici Rera. tenent.^r huic arguo, hus nus proposito: Iudaei, et Gentiles n poterrant Credere, et paenitere, nisi Deus Velletipsis per sua gratia efficacem donare actu fidei, et paenitenciae, Vt Dstat ex testimonijs adductis Sacra Scriptura; S.^d Deus noluit per sua gratia efficacem donare fidei, et paenitentia Iudaeis Corocain, et Bethsaidae, cu Visis miraculis Xpti, Voluisset V.° ipsa dare Gentilibus, Tiris et Sidonis, si Viderent opera Xpti: q.° Gentiles potuissent Credere, et paenitere, Iudaei V.° n potuerunt, et ita per impog excusari Nt. a peccato incredulitatis, et iuste reprehendunt.^r a Xpto Dno Dparatiue ad Gentiles; hoc enis argu coinciait cu proposito a D.^aris et directe impugnat fidei; et coa sunt legitima, et mai. et min. Continent.^r in Sacra Scriptura Vnde solutione Caret Arguu, nisi distg.^do l. explicando maiores; cu Dcedendo de poa Coenti, et in sensu Compoito; et ipsa n.^do in sensu diuiso, et potestate anti. per necessary enis ad actg

medig n̄ solvit Argūm nisi dicendo ēē pōle in sensu composito, Spiritus credere, et pœnitēre absque eo, q.d Deus per gratiā, et decretum efficax donat fidem, et pœnitentiam; quæ ē hæresis Pelagiana, quæ impugnatur testimonijs adductis sacræ scripturæ; vel dicere debent defensores sciæ mediæ, q.d gratia efficax, et decretum donandi bona opera ē nariū ad absolutā futuritionem, et existiā meritorum, n̄ v.o ad futuritionem Iditionatā; q.d in terminis implicat, ut dictum ē; et ulterius sequitur, q.d Deus per sciā mediam cognoscat merita nostra futura sub Iditione n̄ ēē dona sua futura sub Iditione, siquidem in Iditione obā sciā media n̄ ponitur decretum efficax dandi merita, nec gratia efficax, qua donantur, et ita merita nostra n̄ erunt dona Dei, ut dicebant Pelagiani.

Ad 1.m et 2.m Confirm. Argūti. R.o q.d ad iustam increpationem Iparativā requiritur æqualitas inter extrema, quoad potestatem antecedentem, et actum 1.m et ea, quæ se tenent ex p.te actus 1.i q.a in hac potestate ant.i, et indiferenti ad præceptum implendum; l. n̄ implendum fundatur obligatio præcepti; q.d autem stante æquali obligatione, et potestate in actu 1.o unus vult servare præceptum; alius v.o non. n̄ observans; merito increpatur Iparatione alterius, n̄ tn̄ requiritur æqualitas quoad potestatem Iseqūtem, et actum 2.m, et ea, quæ se tenent ex parte actus 2.i ng potius in hoc requiritur inæqualitas, aliās uterque adimpleret præceptum, et neuter posset iuste reprehendi; decretum autem efficax Dei donandi actum præceptum, et gratia efficax; qua Deus ipsum donat, n̄ se tenent ex parte actus 1.i et potestatis ant.is, s. ex parte actus 2.i et potestatis Iseqūtis, q.a illa se tenent ex parte actus 1.i quæ poss. ēē sine actu 2.o ng pōg ēē in actu 1.o ē carere actu 2.o unde, quæ n̄ poss. ēē absque actu 2.o se tenent ex parte actus 2.i prædictum autem decretum, et gratia efficax

n posse ēē Sine actu 2.° cu ipsu infalibiliter inferant, et ita n se tenent ex parte actus 1.i S.t ex parte actus 2.i per quod patet disparitas ad exempla adducta; pecuniae enim se tenent ex parte actus 1.i quia poss. ēē absque Usu, et lucro; nec ipsu infalibiliter inferunt; arma eq se tenent ex parte actus 1.i; q.a poss. ēē Sine Usu, et pugna; miracula etiā, et pratio Xpti erant auxilia moralia extrinsēca; quę poterant ēē absque libero consensu auditoru; S.t de facto fuerunt rū Judaeoru Corocain, et Bethsaidae, et ita se tenebant ex parte actus 1.i et auxilij sufficientis; et idem dicendum ē de oibus exemplis, quae Solent adduci; quia n datur exemplu inferens infalibiliter nrum consensu, S.t ipsu inferunt decretu, et gratia efficax Dei. Argumenta autem, quę militant D.a istam Solutionem, et caetera Argumenta, quibus D.arij probare Conantur decretu praedifinitivu, et gratiam ab intrinseco efficacem destruere nram libertatem; et ita n dari in Deo tale decretu, nec posse ēē mediu ad Cognoscendum futura absoluta, l. Conditionata. Videatur in tractatu de Volunt.e Dei arto 8.° dub.° 6. et 7.°

2.° Arguitur. Deus Cognoscit peccata futura Sub Conditione infalibiliter ex parte obti; S.t ipsa n cognoscit in decreto Conditionato: E. Deus n Cognoscit oia futura Sub Conditione in decreto Conditionato, l. ex parte Subti, l ex parte obti. maior Constat, q.a Ut dicitur 1.° Regum 23. Deus Cognovit; q. si David maneret in Ceila, decensurus erat Saul ad ipsum capiendum, et proditiri erant ipsum Viri Ceilę. decensus autem Saulis, et traditio Ceilitaru erat peccatum futurum Sub Conditione. min.r Vero probatur q.a B. Aug.nus de praedestinat.e Sanctoru cap. 10. Prosper ad Capita Galloru in fine, et cap. 15. et Fulgentius lib.° 1.° ad Monimu cap. 30. Leo IX. in epist.a ad Petru Antiochenu. Concilij Arausicanu 2.um can. 22. et Valentinu Sub Lotario cap. 3. asserunt, q. in Deo datur praescia, et praedestinatio rū bonoru operu; rū Vero maloru, Seu peccatoru datur praescia, n Vero praedestinatio, at si Deus in Suo decreto Cognosceret peccata, S.t Cognoscit bona opera

non solum praescia, sed etiam praedestinatio peccatorum datur in Deo, sicut haec ratione datur ratione bonorum operum: quia peccata futura sub conditione Deus cognoscere non potest in suo decreto conditionato.

2.° probatur ratione S. Augustini quia solum illud cadit sub divino decreto, quod cadit sub eius causalitate; sed peccatum non causatur a Deo: ergo non datur in Deo decretum ratione peccati; si enim Deus vellet efficaciter, quod homo peccaret infallibiliter faceret, quod peccaret; et ita Deus esset 1.a causa peccati, sicut haec ratione est 1.a causa bonorum operum.

Respondetur 1.° negando maiorem; Deus enim novit peccata Saulis, et Cailitarum in dispositione causarum 2.arum quas posset Deus impedire, unde non cognovit ipsa, ut infallibiliter futura anterior ad decretum, et idem dicendum est de caeteris peccatis sub conditione futuris, de quibus fit mentio in Sacra Scriptura.

2.° Respondetur admissa maiori; distinguo minorem: peccata futura sub conditione non cognovit Deus in decreto conditionato a privativo concedo minorem; in decreto permissivo nego minorem et consequentiam et probationes maioris non sunt contra; quia decretum permissivum non est praedifinitio, aut praedestinatio peccati, et ita in Deo non datur praedestinatio mali, aut peccati, sed datur praedestinatio boni; et solum illud cadit sub causalitate Dei, quod cadit sub decreto approbationis; et Deus numquam vult, quod homo peccat, sed solum permittit. Verum tamen est, quod quando peccatum non est pure omissionis in ipso universi Theologi distinguunt malitiam moralem, et physicam entitatem actus, quam dicit bonitatem, et perfectionem physicam, et asserunt, quod Deus nec vult, nec causat malitiam moralem; et omnes praeter Durandum, Aureolum, et Bolg asserunt: quod Deus vult, et causat physicam entitatem talis actus; nam cum sit bona in genere physico, provenit a Deo largitore omnium bonorum, a quo bona cuncta procedunt; et quia Deus ut omnium libere agit, et omnia operatur secundum consilium voluntatis suae, et diligit omnia, quae sunt, et nihil odit eorum, quae fecit, ideo Thomistae asserunt, quod sicut Deus in tempore causat entitatem actus peccaminosi, ita ab aeterno voluit efficaciter ipsam causare; quod decretum dicitur praedifinitio entitatis physicae actus peccaminosi

vel.

De Scia media

1. prædiffinitio peccati pro mali; S. hæc ē impropria loqutio; q. peccatū pro mali n. ē peccatū; S. entitas, et bonitas phica actus, et q. sy decretū, et prædiffinitio, et cæteri tni significantes actus Intellectus, et Voluntatis appelant supra fale tū; ideo, quoad possibile fuerit abstinere, debet theologus scholasticus à tali mō loquendi, et servare propriæ proprietatem verborū.

Contra istas solutiones militant objectiones supra positæ dub.° 4. in 3.° Argūto, S. ulterius objiciunt aduersarij q. Caluinus et Beza negabant Deo decretū prædetrans, et prædiffiniēus n. falis peccati, et solū concedebant n. malis, ut testant. Belarminus lib.° 2.° de necessitate gratiæ cap.° 2. Belcharius opusculo de Caluino, et Becanus opusculo de authore peccati, et tn damnant. à Concilio tridentino sess.° 6.ª Can.° 6. q. thōi asserentes Deū prædetrare, et prædiffinire mali peccati, n. vident. differre à Caluino

R. q. ut bene ostendit nouissimus Ioannes Bap.ta Gonet hic art. 7. §. 5. et late in Apologia art 7. Caluinus tū fale, quā mali peccati Deo, ut authori attribuebat. tū q.ª asserebat Deū mobere voluntatem hoīs ad actus bonos, et malos spontaneè, n. v.° libere, defficiente autem libertate humana, n. hoī, S. Deo libere concurrenti ad actū peccati debet attribui moralis malitia, quæ suppo-nit libertatem in operante. tū q.ª dicebat Deū per modū causæ moralis concurrere ad peccatū, præcipiendo Diabolo, ut hoīes tentet, et inducat ad peccandū, et dando efficatiā Diaboli tentationibus: tū q.ª dicebat Deū velle peccata hoīū, quæ conducunt ad aliquem finem suæ prouidentiæ; et ita licet Deus n. velit peccatū sm se, et tnquā obj. et motibus fale, vult tn ipsū tnquā obj. mali, et in hoc sensu dicebant; q. Deus vult peccatū mali, n. v.° fali, n. q.ª Deus velit entitatem actus peccaminosi, qtenus bona ē in genere phico, et nolit maliciā moralem ut dicunt thōi; S. quia æquiuocè, et fraudulenter loquebat. ideo aliqui intellexerunt, q. negabat Deo prædiffinitionem peccati pro fali

malitia; et soly Ocedebat praediffinitiones pro entitate phica, et mat.ali; quod si hoc aliq.do dixit in hoc n. fuit Hereticus; s. sibi ipsi contradixit, quod non est irrationabile in Caluino; quia, ut refert Tonat. in Apologiâ art. 3. Nicolaus Romeus in libro, qui inscribit. Caluini effigies spectaculo 9. et 10. ostendit libros institutionum Caluini ècantores contradictiones, numerat q. viginti primarias; et plusquam sexcenteas Conectareas.

2.o Obijciunt; q.a impole è velle, et ca.are entitatem phicam peccati, et n. velle, et ca.are eius malitiam; q. n. Dij Deo repugnat; eg. ly. ans pb.r 1.o quia homo non aliter vult, et causat malitiam, nisi, quia vult, et ca.at ma.ale peccati; cum malitiam ipsam amare n. possit; quia nemo intendens ad malum operat.r Unde quia Optimus Bnus peccare n. pot, n. pot velle; aut causare ma.ale peccati. — 2.o quia impossibile est praecipere, aut consulere entitatem phicam actus peccaminosi, et nolle eius malitiam propter Onexionem int.r entitatem, et malitiam; s. maiorem efficatiam hét divina praediffinitio, et auxilium efficax, quam praeceptum, et Concilium.

Confirat.r quia si Deus vellet efficaciter, quod homo eliceret actum, in quo esset malitia furti vg. homo non peccaret eliciendo talem actum, nam se Conformaret voluntati divinae; Consequens manifeste est falsum: q. illud, ex quo sequitur.

R.r n.o ans, et ad 1.m pbem quod homo vult, et causat malitiam, quia vult materiale peccati, prout fundat malitiam; q.d ideo Otingit; quia abstinere tenet.r ab actu propter malitiam annexam ei; homo potest velle materiale peccati, quin vellit formale; ut patet in exigente pecunias ab usurario parato; et exigente sacramenta à Parrocho Concubinario; et excomunicato tolerato; et in pluribus alijs exemplis, quae adducunt.r in ma.à de scandalo; Deus autem abstinere non tenetur

à concurr

De scia media

à Deum ad maale peccati propter malitiā annexā; S. potius munus 1a. et Vniversalissima cāa exigit, Vt Vellit, et Decurrat ad oēs actiones phicas Siue Sabeant, siue non Sabeant annexā malitiā; et ita non Vult, nec caāt maale peccati, prout, sub sat malitiā reduplicatiue, sed solū absolute, et specificatiue.

Ad 2m. obēs potest negaui maior. nā licet Consulere minus malū ad Vitandū maius, et qndo Conciliū, et praeceptū exire à bonū, et solū fit malū ex malitia recipientis pot. sequi adhibari, qmuis Cognoscatur futura malitia; sicut Dominus praecipit Seruis, quę ipsi propter suā malitiā n̄ exercebunt absque peccato; et econtra Serui obediunt Dominis in praeceptis ex se indiferendibus, quę fiunt mala, propter malitiā, et prauū fines praecipiensis, S. quia Argūm praecipue procedit de rebus ab intrinseco malis; et q. n̄ supponit. homo determinatus ad malū, l. ad maius malū.

2o. Rr. admissa mai, et min: n.do cōg. q.a Diuina praediffinitio, qmuis Seat maiorē intentionē, et efficatiā, habet tn̄ minorē extentionē, q.a solū extendit. ad maale peccati, praescindendo à fali, praeceptū V.o et Conciliū ad Vtrumque extenduntr. tum quia mobent, et caant moraliter, et ita ipsorū caalitas n̄ sistit in entitate phica actus peccaminosi, S. Vlterius transit ad moralitatē, et malitiā actus. tū etiā quia praecipiens, et Conciliens mobent ex parte obti, et tenent. proponere obtū bonū, et bene circunstanciatū, st dictat prudentia, cuius actus Sunt Conciliū, et praeceptū; et ita proponendo obtū malū, l. affectum mala circunstantia, peccat suadens, et praecipiens D.a Prudentiā, et roē male circunstantia proposita, à qua sumitr. moralis malitia actus è caā talis malitia moralis; Deus autē per decretū praediffinitiuū, et phicā pramotionē n̄ mobet moraliter, S. phisice; nec mobet ex parte obti, S. ex parte Subti nrū Voluntatē

ad ma̅ale peccati; et ita vult, et caūat phicā entitatē actus peccaminosi; quæ continet sub sphera Divinæ voluntatis, et oppo. n̄ vo malitiā moralē; quæ sub tali sphera n̄ continet.

Ad confirm. n̄o sequela; q̄a licet ho̅o se conformet voluntati divinæ in volitione entitatis phicæ actus peccaminosi, et in hoc n̄ peccet, ab ipsa tn̄ discordat in volitione malitiæ, et entitatis, p̄ut fundantis malitiā, et ideo peccat; sicut peccat, qui vult mortē sui patris, l. alterius proximi, q̄muis conformet. cū voluntate divina in volito ma̅ali, quia ab ipsa discordat in volito f̄rali.

Observandū autē ē: q. hoc argum̄ similiter militat c̄a defensores sciæ mediæ concedentes concursū simultaneū ad ma̅ale peccati; maxime c̄a asserentes cū Vazquez Deus concurrere ad ma̅ale peccati per decretū efficax, et determ; q̄ ab ipsis appelat. concomitans; quia per tale decretū Deus efficaciter, et determ vult phicā entitatē actus peccaminosi, et ipsā efficienter caūat absque eo, q̄ velit, aut caūet malitiā peccati connexā cū entitate, sicut nos dicimus de decreto prædiffinitivo.

Dicere autē q. hoc decretū determ regulat. scīa conditionata, l. media, qua Deus prævidit ho̅ēm peccaturū, si tali tentatione urgeret., et ita supponit determinationē voluntatis creatæ ad malū, et ita ipsā n̄ caūat. nihil valet; tū q. hoc decretū determ; et efficax ē nec.rio requisitū, ut voluntas humana se determ, l. ad malū; l. ad bonū, et conter nequit Deus cognoscere; q. voluntas creata stante tali tentatione se determinabit infallibiliter ad peccandū, nisi etiā addat. hæc conditio; si Deus voluerit, simul cū ipsa concurrere ad ma̅ale peccati; si vo Deus solū cognoscit; q. voluntas, si pulset. tali tentatione se determinabit ad peccandū n̄ infallibiliter, s. præcisse X.a dispositionē causæ 2.ariæ ā Deo impedibilē; hoc enim thōā asserunt. unde l. coincidunt cū thīs; l. in dictis c̄adictiones insiluunt.

Jesuitæ etiā negantes decretū determ; et Solū Concedentes decretū indiferens, et Conditionatū rū materialis peccati, etiā premunt. difficultate, q. prædictū decretū indiferens sufficiens ē, ut Deus per ipsū caūt, n̄ Solū entitatē phicā, S. etiā moralitatē, et honestatē actūs boni, ut ipsi fatent. q. etiā sufficiet, ut Deus caūt etiā malitiā moralē actūs peccaminosi; maxime cū per hoc decretū offerat Deus indiferenter Suū Concursū Soi; Cognoscendo per Sciā mediā; q. Soo tali Concursu Vtetur ad peccandū; q. do enim Vnus homo offert alteri Suū Concursū; l. auxiliū indiferenter Siue ad bonū; siue ad malū absque dubio peccat, maxime si Cognoscat alterū prauê Vsurū suo auxilio ad peccandū; Vnde debent reddere rationē; quare Deus n̄ peccet, nec caūt malitiā peccati; etcū in hac Sent. Dei aliquid caūre Sit Coē; et indiferens ad caūre se determinando; et Deus caūt per Creationē, et ad Caūre, ut determ ab alio, sicut caūt nostros actūs liberos determatos a nostra Voluntate, ex eo; q. Deus caūt entitatē actūs peccaminosi per decretū indiferens; et determatū â nrā Voluntate inferri nequit, q. nullo mô caūt malitiā peccati; S. q. ipsā n̄ caūt determans âre; Vnde in oīū Sent.a ē satis difficile; q. Deus n̄ Velit, nec caūt malitiā peccati; caūdo entitatē actūs peccaminosi.

Dubium 8
An Detur in Deo Scia media inter Liberam; et nariam?

Latissimus Se offerebat disputandi Campus; nisi præcipuê huius controuersiæ difficultates, supra, et in aliis tractatibus â nobis exagitatæ edmt, quas modo breuiter adnottare sufficiet; hæc enim q. Celebris facta ē, q.a in se Complectit. oēs difficultates circa efficaciā diuinæ Voluntatis prædestinationis, et gratiæ, quæ in pro quis

erna

tractatibus disputari solent, et ulterius superaddit difficultates propias; quae à nobis dubijs praecedentibus proposita sunt; S.º q.ª Paulus V. et Urbanus VIII prohibuerunt vulgare libros in mâa de auxilijs diuinae gratiae, ideo titulo Sciae mediae autores Vtriusque Sent.ae praelo dant, quaecumque faciunt in fabores propriae Sent.ae in quacumque mâa; et ita latissima facta ê hac disputatio.

Scia autem media dicit.r qua Deus pro priori ad omne decretum liberum exercite in ipso existens cognit actus liberos Creatos, Vt infalibiliter futuros ex parte obti sub Õditione ñ inferentem nazio; et per banc Cog ipsos actus liberos; nq si ponat.r Õditio ipsos infalibiliter inferens resultat pp.º Õditionalis nazia; quae à Deo Cognoscit.r per sciam simplicis intelligentiae, et ita per sciam mediam Cognit Deus an Voluntas humana consentiet, l. ñ consentiat de vâte in qualibet occasione; si à Deo Vocet.r et praeueniat.r auxilijs ex se sufficientibus; et habeat caetera praerequisita ex parte actus 1.i ad posse consentire, et ñ consentire; qualis ê concursus indiferens in actu 1.º et indiferens pp.º obti; hac autem scia dicit.r media, q.ª mediat int.r sciam naziam, et liberam; et hêt aliquid Vtriusque extremi; quia ê nazia ex parte subti; cum praecedat decretum liberum exercite in Deo existens; et ê libera seu Contingens ex parte obti, nam per ipsam ita Cognouit Deus Petrum Consensurum; q.º potuit Videre ipsum ñ Consensurum, si ipse consentire nolet; Vnde Scia media de vâte futuri Consensus potuit Deo deficere, scia V.º simplicit.r nazia; et simplicis intelligentiae hêt necessitatem, tam ex parte subti; quam ex parte obti, nam praecedit decretum liberum; et trât.r ad Veritatem naziam; Scia autem simpliciter libera hêt libertatem, et Contingentiam tam ex parte subti, quam ex parte obti; q.ª supponit decretum liberum Dei, et per ipsam Deus Cognit nrôs actus liberos, qui potuerunt êê, et ñêê; q.º autem ê de nomine an Congruâ; et proprie hac scia appelat.r media, S.º dum dare significata Õstat, Vanum ê, in q.e de

nomine tempus consumere, et ab aliquibus authoribus, hæc Scia media reducit.r ad Scia Visionis, ab alijs vero Scia ~~Scia~~ Simplicis intelligentiæ; quæ differentia ē nullius momenti, et ita omittenda.

1.a 9.o Sent.a asserit: dari pradictam sciam mediam in Deo. ita Molina in Concordia, et super ipsis argus huius Sent.æ cum cæteris annexis Vallis-oleti publice defensauit inquibus Theribus Sabitis in Collegio S.ti Ambrosij Pater Antonius de Padilla anno 1.5.9.4. quas doctrinas in fide suspectas habentes Mag.i huius Collegij D. Gregorij, et Conventus S.ti Pauli 1.o ad tribunal S.tæ Inquisitionis deinde ad Romanum Pontificem detulere; et licet prius graui Censura a Iudicibus Romanis notata fuerit, postea Patribus Iesuitis proclamantibus, q.d Molina inauditus, et indefensus damnabat.r iterum Molinæ doctrina iterum examinata ē Coram Clemente 8.o et Paulo 5.o Molinam defendentibus ex Patribus Societatis Valencia, Cobos, Arrubal, Salarz, et Bastida; et ipsum impugnantibus ex nostris F. Thomas de Lemos, et F. Didacus Aluarez qui solus in 1.a Congregatione disputauit coram Clemente VIII audītis autem patribus ex triginta Viris grauissimis, Censoribus, et Iudicibus à Pontifice designatis, oēs, duobus tantum exceptis, priorem Censuram confirmarunt, declarantes Molinæ doctrinam oppositam ēē doctrinæ D. Aug.ni et D. Thō. de quorum mente solum tunc disputabat.r ita referunt Salmantic. hic disp.e 10 dub. 3. et in Theologi Duacenses in fine opusculi Mag.i Aluarez de origine Pelagianæ hæresis, et lisbonienses hic disp.e 20. art. 6 §

S. D.a; ipsos instrigit Paulus Leonardus Iesuita in apologia pro Scia media, asserens Iudices et Censores n fuisse triginta; s.d Viginti, subdit in parte 1.a n.o 10. fortassè ob ægritudinem, l. ob superuenientes alios casus recedentium loco, alij suffecti sunt, q.d ab ipso sub dubio dicitur certum ēē. Compertum hæc dicis congregationum, manu scriptis a Mag.o Lemos, et in lib.o Doctoris francisci à Peña

Sacrae Rotae Decani.

2.º asserit: Censores, et Iudices infirmasse priores censuras, et auditis partibus in fabores doctrinae Molinae suffragia dedisse, quia alias damnata esset à Romano Pontifice, non obstante, quod esset damnatio contra Patres Iesuitas, sicut damnata est à Clemente 8.º sententia de Confessione per litteras in re tam pertinente ad historias absque teste loquitur contra authores praedictos, et contra ipsos stat eius invectiva in Censores praedictos, qui cum gravissimi, et doctissimi fuerint p.e 1.a n.º 18. ipsos ignorantes, et magna caligine laborantes appellat, eosque plura adscripsisse Patri Molinae, quae ille nullatenus adstruebat, vel à germano eius sensu aberrabant, et hoc post quam mandatum acceperant à Clemente 8.º ut attente legeret et concordiam Molinae n.º 17 refert qui etiam n.º 19 subdit, Censores fuisse inimicos Societatis ob turbas per aliquos Iesuitas versus Suarum Cillis; et omnes ferè tenuisse limina Principum Ecclesiasticorum a quibus et egentiores alebantur qui Dominicanis omni studio, et diligentia fabebant, et similia innominiarum dicteria odium adversus Censores indicantia, et Calamo Pauli, et Leonardi excidebant; et nos pertinacia contendit, ut credamus auditis partibus Censores praedictos in fabores suae sententiae suffragia dedisse, cum multis laudibus efferant, quaslibet levissime suae sententiae patrocinantes.

Coniectura levissima est: cum certo constet, ipso referente n.º 13. Pontifices, et tribunal Sanctae Inquisitionis solum permisisse Concertantibus defendere proprias sententias absque alterius censura, et verbis mordacibus, donec Sanctitas sua controversiam definiret, quod factum non est propter supervenientes mortes Clementis 8.i et Pauli 5.i et obvitandum imminens schisma, quia ut refert. Doctor Peña Romae fuit rumor divulgatus, Patres Iesuitas postulasse Concilium generale adstruentes sententiam Adriani; Gersonis; Alfonsi de Castro.

et aliorum asserentium, Papam sine Generali Concilio errare posse in rebus fidei diffiniendis: nec è simile de Confessione per litteras; quia ista quae è moralis, et facile intelligibilis; quae vero de scia media cum Connexis è difficillima; et ita ad ipsius diffiniendum latissimum tempus erat necessarium: tum quia hanc moralem opinionem unus, vel alter Jesuita defendebat; in Doctrina vero de Scia media Jesuitae totius orbis Conspirauerant; Ut ait Paulus Leonardus; et ita merito timeri poterat, ne ex diffinitione magnum scandalum in Ecclesia oriretur.

Propter has contentiones; et praecepta Praepositi Generalis Jesuitarum; omnes posteriores Jesuitae praeter modernum Hispanum defendunt sciam mediam; alij quidem apparenter, alij vero in re; nam ut superius non semel nottaui; magna pars Jesuitarum cum Patre Vazquez requirit decretum dectrans, et efficax, ut Deus nostra Voluntate ad actus liberos concurrat; qui ante decretum liberum solus Deo conceder[e] posset scientiam nostrorum actuum sub conditione futurorum ex dispositione; et inclinatione causarum secundarum ut dicunt Thomistae; nam si attendatur dispositio causae vero per decretum efficax, et dectrans resultat propositio conditionalis necessaria. Vg. ista si Vocabero Petrum, et decreuero efficaciter simul cum ipso concurrere ad Consensum, Petrus consentiet, quae propositio è necessaria, et cognita per sciam simplicis intelligentiae, si vero auferatur illa conditio; si decreuero efficaciter &c. Petri consensus nequit cognosci, ut adaequata, et infallibiliter futurus per ordinem ad causam primam et secundam, sed solum attenta dispositione causarum secundarum quam Deus potest impedire nolendo Concurrere ad Consensum; quamuis aliae conditiones apponantur. Unde isti Jesuitae in re non defendunt sciam mediam.

Suarez vero et eius sequaces in re defendunt sciam mediam, non tamen ut à Molina inuentam, sed ut ab ipso Suarez reformatam; quia Molina totaliter negauit praediffinitionem nostrorum actuum, et gratiae praeuenienti soluti conditionis efficaciam in actu secundo

S

denominatione sumpta ab ipso libero Consensu nrae Voluntatis Decidendo in Statu absoluto, St ipsa Voluntas, et habitus pot dici efficax ab ipso actu 2°. St denominatur efficiens in actu 2°. quod idem è, Suarez V°. tribuit gratiae praevenienti efficaciã in actu 1°. desumptam à Scia media, l. à Consensu Ditionato praeviso per sciam mediam; quia gratia efficax è maior in roe beneficij moralis, quam gratia inefficax; et hanc gratiam asserit, provenire à decreto praedifinitivo nostrorum actuum, et éé variam ad singulos actus, in quo catholicé loquitur, St. inconsequenter ad sua pria, quia si praedifinitio, et gratia efficax in actu 1°. è varia ad singulos actus, debet poni Vt Ditio in obto Scia Ditionatae, et sic resultat pp°. Ditionalis varia, quae cognitur à Deo per sciam simplicis intelligentiae, Vt dubio praecedenti diximus, et consequenter destruitur Scia media.

Sane reformatam de scia media sententiam defendere tenentur Universi Theologi Societatis ex mandato Sui Praepositi Generalis, Claudij aquaviua, qui Vt refert Paulus leonardus p. 2ª. n°. 55. post finitam Romae altercationem, toti Societati scripsit epistolam, in qua Continetur mandatum, ut in posterum omnes doceant: inter eam gratiam, quae re ipsa effectum habet, atque efficax dicitur: et eam, quam sufficientem nominant non tantum discrimen éé in actu 2°. quia Una ex usu liberi arbitrij, etiam Cooperantem gratiam habentis effectum sortiatur. altera non item, S. in ipso actu 1°; q°. posita scia Ditionalis ex efficacia Dei proposito, atque intentione efficiendi, carissime in nobis boni de industria, ipse ea media selegit, atque eo modo, et tempore Confert, quo Videt effectum infalibiliter habitura, alijs Vsurus, si hac inefficaciam praevidisset, quare semper moraliter, et in roe beneficij, plus aliquid in efficaciã, quam in sufficienti gratiã; etiam in actu 1°. contineri; atque hac roe efficere Deum; Vt re ipsa faciamus, non tantum quia dat gratiam, qua facere possimus, quod idem dicendum de perseuerantia, quae procul dubio donum Dei è, Romae 14 de

diè decembris anno 1613. ex hoc mandato Constat, q. Generalis Societatis, qui præsens adfuit congregationibus et disputationibus Romæ additis Corg. Clemente 8.º et Paulo 5.º præcipit suis, Vt defendant Sentᵃ. Patris Suarez, et deserant Sentᵃ. Molinæ negantis diuinas prædiffinitiones, et efficaciæ gratiæ in actu 1.º quæ Sentᵃ. fuisse Molinæ, fatetʳ. Paulus leonardus pᵗᵉ 2ᵃ. nº. 65. et ita Constat, non fuisse tantoplausu approbatæ à Censoribus Romanis, Molinæ doctrinæ, ita quod, si à Romano Pontifice aliqua pars Controversiæ erat diffinienda in fabore Molinæ, fidei decretum emanaret, Vt Vane asserit Paulus Leonardus, aliàs dicendum è, q. Generalis Societatis, præcepit suis deserere Sentᵃ. diffiniendam, et defendere doctrinam damnandam, et non Magistri non accusarunt Doctrinam Patris Suarez, sᵉᵈ Molinæ, quæ deserere tenentʳ. Iesuitæ.

Nec Valet dicere: ex prædicto authore nº. 65. citato Parte differentiam intʳ. Molinam, et Suarez, circa efficaciam gratiæ in actu 1.º eē parui momenti, hoc enim dici non pōt absque maxima ignorantia Controuersiæ, ex enim ad Catholice defendendum non Solum posse, sᵉᵈ. enim ipsum bene agere eē donum Dei, requiritʳ. prædiffinitio, Seu prædestinatio bonorum operum, et gratia efficax in actu 1.º qua Deus faciat, q. nos faciamus, Vt dubᵒ. 4.º otendimus, et satis explicat Generalis Societatis Verbis relatis, Suarez Vtrumque Concedens Contᵃ. Pelagianos, et Semi Pelagianos grauissima opponitʳ. Di Molinæ Vtrumque neganti, et ex hoc discrimine in puncto de Scia mediâ non mediocris intʳ. ipsos reperitur oppositio, nam Molina asserit: per sciam mediam Cogni consensum Sub Conditione futurum adequate per ordinem ad omnes eius causas, et Conditiones requisitas ad positionem ipsius consensus, quia ad existentiam, et futuritionem absolutam actus liberi, Solum requirit Conditiones, quas Deʳ in Statu Conditionato; Suarez Vᵒ. asserit consensum Cogni per sciam mediam, non Vt futurum

adequate per ordinem ad omnes causas, et conditiones requisitas ad positionem ipsius consensus; quia in obiecto scientiae mediae non ponitur, ut conditio divina praedefinitio nec gratia efficax in actu primo, et specialis in ratione beneficii moralis, quas tamen conditiones, aiunt esse necessarias ad singulos actus in re ponendos.

Ex quo constat quod Suarez tandem relabitur in Thomisticam sententiam asserentem pro priori ad decretum, Deum solum cognoscere actus liberos conditionatos, ut futuros inadaequate per ordinem ad causas 2.as non vero ut futuros adaequate per ordinem etiam ad causam 1.am quia implicat, Deum cognoscere actum liberum ut adaequate futurum; nisi cognoscat, quod procedat ab omnibus causis, et consequenter implicat, quod Deus cognoscat consensum suae absolutum, suae conditionatum, ut adaequate futurum, quin cognoscat, quod procedat ab ipso Deo ex sua liberalitate, et misericordia, volente tribuere specialem gratiam; et beneficium homini convenienti, nam haec specialis voluntas, et gratia est necessaria ad singulos actus, ut fatetur Suarez, ac proinde, quando Deus pro priori ad decretum dandi specialem gratiam, et beneficium homini convenienti, cognoscit ipsum consensum futurum sub conditione, non cognoscit ipsum, ut adaequate futurum per ordinem ad omnes causas, et conditiones necessarias, sed solum, ut futurum inadaequate per ordinem ad causas 2.as et ita Suarez relabitur in sententiam Thomisticam; sicut et Theophilus Reynaldus in libro, cui titulus <u>nova libertatis explicatio</u>. p.e 2.a cap.e 4.o n.o 35. Ubi ait: quod operatio creaturae non antecedit actum, et re ipsa concursum divinum, et tamen conditionate; quatenus ante Dei concursum actu exhibitum obiicitur divino intellectui, operatio voluntatis creatae, tamquam exitura ab ea; ac si ipsa voluntas se sola posset agere, quam sententiam ut sonat optime reiicit Gonet hic disp.e 4.a art 3 §. 6 sed in re solum

dicit: per scig Iditionatg Cogni à Deo futura Iongentia; non Vt adaequate futurg per ordineg ad oes caas; S. praecise per ordineg ad Voluntateg Creatg; et alias caas 2.ae q. Icedunt Vniversi Tcae Solg iste authores differunt à Thisq q.d iji futuritiones inadequatg Iditionatory dicuntur eé infalibiles ex p.te obti; Tcae V.o dicunt eé falibiles, q.a in tis implicat eé aliquid infalibiliter futury; et si eé adequate futury per ordineg ad oes caas naxio requisitas, ng qualibet caa; aut Iditione naria defficiente futury numqug ponet.r in re; et ita Vt Deus Cognat, q.d Consensus liber infalibiliter ponat.r in re sub Iditione, debet Cognare oes Caas, et Iditiones narias, et oes debent poni, neque Iditiones in pp.na Iditionali; alias numqug habebit infalibilem Veritateg.

Ex alia etiag parte Suarez; et co'ter Jesuitae Moderni recedunt à Molina; et adhaerent Tcae; ng licet Verbis cug Molina asserant, efficatig gratiae pquenientis eé denominationeg extrinseg; in re tn cg Tcae tenent eé aliquid intrinsecy in gratia pquenienta; q.a efficatia intrinseca gratiae nihil aliud é, quag prang gratiae intrinsecy inferens infalibiliter acty; et inopossibile cg eius omissione; S. hoc prang intrinsecy Icedunt in gratia pquenienti; g. in re Icedunt efficatig intrinsecg gratiae. min.g pb.r ng in gratia pquenienti Icedunt, dependentig à praediffinitione fsali; aut Virtuali; quâ Deus Vult specialeg grang; et benefitiy morale, Icedere consentientii diuinae Vocationi; q.d benefitiy morale n Vult Icedere n Consentienti; et cg hoc decreg requiret.r Scia media; eg Icedunt dependentig gratiae pquenientis à Scia media; S. haec dependentia à prang intrinsecy in gratia pquenienti, ng dependentia effis à caa é intrinseca in ipso effi; cuius sit nexus transcendentalis

effus ad causam. Unde Suarez, et caeter Jesuitae, dicunt: actionem Creationis non esse in Deo, sed in Creatura; quia existimant actionem esse dependentiam effectus a causa. aliàs etiam gratia praeveniens cuius Intrinseca dependentia infert infallibiliter actus praediffinitos, et est incompossibilis cum eius omissione; non minus, quam ipsum decretum praediffinitivum, a quo procedit: quia in re concedunt efficaciam intrinsecam gratiae praevenientis in ordine [illegible] Verbis, ipsi negent; minus, et ea constant; maiores ab ipsis debet concedi, nam effectus Dei dependent à divina Voluntate et providentia per quam producuntur, aliàs poterit negari dependentia Creaturarum à Deo, ut à causa efficienti, cum non dependeant ab ipso, nisi media eius Voluntate et providentia; sed isti authores concedunt praevenientem gratiam procedere à decreto praediffinitivo, quo Deus Vult speciales favores morales concedere consentienti; et mere procedere à Scientia media regulante tale decretum, et simul cum ipso decreto Concurrente ad Constitutionem divinae providentiae specialis erga actus supernaturales; quia negare non potest dependentiam gratiae praevenientis à tali decreto, et Scientia media, et consentiunt, neque efficaciam intrinsecam talis gratiae; et ita in hoc conveniunt cum [illegible], qui etiam asserunt, non Voluntatem posse resistere in sensu Composito gratiae efficaci, si dissideret. [illegible] secus Vero si dissideret. Ut provenit, et dependet à decreto praediffinitivo Dei, ut tenet Aluarez disputatione 32. de auxilijs numero 13. et disputatione 93. numero 2. Albelda disputatione 44. numero 8. Semel autem concessa efficacia intrinseca gratiae praevenientis in ordine [illegible] solum restat controversia de entitate; aut modo, in quo consistit [illegible] gratia efficacis, de quo late egi in tractatu de gratia; et parum refert in hoc, licet in illo ipsi constituerent [illegible] ubi observavi.

et certe.

Et Certe Supposita Scia Conditionali, gratia efficax in actu 1° et divina praediffinitio non tollunt Libertatem, quia Supponunt Consensum Conditionatum praevisum per Scientiam mediam; ergo physica praemotio data Supposita Scia media non destruiet libertatem, quamvis infalibiliter inferat nostrum Consensum, quia Supponat ipsum in Statu Conditionato, disparitas enim, quam assignant Denique, quia Sit physica praemotio posita in Statu absoluto immutat quidem intrinsica actus liberi praevisi in Statu Conditionato, cum intrinsica determinet Voluntatem ad unum, quam determinationem non habebat Voluntas in Statu Conditionato, unde quamvis actus Conditionatus fuerit liber, actus non in Statu absoluto erit naturalis, divina vero praediffinitio, et gratia efficax in actu 1° non immutant quidem intrinsica actus liberi sub Conditione praevisi; et ita Sicut est Vere liber in Statu Conditionato, ita etiam in absoluto. Haec inquam disparitas nulla est, quia etiam posita divina praediffinitione et gratia in actu 1° efficaci immutantur quidem intrinsica actus liberi, quia gratia praeveniens in Statu absoluto habet gratiam intrinsecam, inferens infalibiliter actum; quod gratiam intrinsecam non habebat gratia praeveniens in Statu Conditionato; Unde gratia praeveniens cum hac intrinsica dependentia a praediffinitione intrinsica determinat Voluntatem ad unum, non minus quam physica praemotio; Unde non est maior difficultas in componenda libertate cum physica praemotione, quam in Componenda ipsa cum hac gratia efficaci in actu 1° quam Concedit Suarez, et quam Molina et Lessius in re tamen admisisse, Contendit Paulus Leonardus q. 2.a n° 65.

Supposita autem eadem difficultate, medium adhibitum quam a Jesuitis Componitur efficacia intrinsica gratiae in actu 1° cum nostra libertate, nec debita Sane Compositionem fundant, in eo quod gratia efficax in actu 1° non est Supponens Simpliciter antecedens, Sed Supponens nostrum liberum Consensum, praevisum per Scientiam mediam in Statu Conditionato; et

ita à nrã libertate dep̃det, q̃ gratia p̃veniens sit efficax in actu 1°. nec ideo Deus p̃vidit per sciẽ mediã gratiã suavem eẽ efficacem, q.a homo vult ipsa bene uti; q̃, si nollet, Deus p̃vidisset gratiã suavem eẽ inefficacem; S. tota hæc doctrina ẽ chimerica, q.a in nrã libera potestate ñ ẽ, nisi illud, q̃ ẽ in ipsa posita aparte rei in statu abluto, et voluntas solũ aparte rei exercet suã libertatem, et ideo, solũ aparte rei existens meretur aut demeretur, ñ v°. ut p̃visa solũ in statu cõditionato, ut d.a Semipelagianos, q̃ cadunt universi Jesuitæ; S. gratia efficax in actu 1°. ñ ẽ in potestate nrã voluntatis existentis aparte rei in statu abluto, nec ab eius libero exercitio dependet, et nullus sua culpa caret à gratiâ efficaci in actu 1°. q.a existia, et carentia gratiæ efficacis in actu 1°. præcedit liberum usum nrã voluntatis aparte rei existentis in statu abluto: q̃ habere, l. carere à gratiâ efficaci in actu 1°. ñ ẽ suppositio cõens liberum usum nrã voluntatis, S. ipsum simpliciter antẽ, alias Deus denegaret sã gratiã p̃venientem sua culpa, q.a p̃vidit in statu cõditionato ipsum ñ consensurum, et ita in statu cõditionato erit culpa, et meritum, et demeritum, ut dicebant Semi Pelagiani.

Hæ v°. p̃mum asserunt: q̃ ante decretum dandi gratiã efficacem cognit Deus per sciẽ simplicis intelligentiæ quid faciet homo, si ita vocat. à Deo, l. ita tentet. à Diabolo, quod cognit. à Deo pro illo priori, ñ ut adæquate, et infalibiliter futurum, S. inadæquate præcise per ordinem ad dispositionem cãarum 2.arum propter hoc tñ ñ asserunt, gratiã efficacem eẽ suppositionem cõentem nrũ actum liberũ, et pendere à nrõ libero usu in statu cõditionato; ideoque ñ tollere libertatem, S. hanc doctrinã adducunt ad explicandum, q̃ Deus sua motione efficaci ñ destruit, S. cãat nrũ

libertatem, quam quaslibet causas 2.ª mobet, xª proprij motus, et inclinationem in ordine ad operationem, quae voluntatem elicitus, ita vocatur a Deo, cognouit Deus per scientiam simplicis intelligentiae, et ita gratia praeveniens, et physica praemotio non solum est efficax, ad subiectum actus, sed etiam ad modum libertatis, et ita est causa intrinseca libertatis.

Vera Sententia Proponitur

2.ª et vera sententia asserit non dari in Deo talem scientiam mediam: ita Universi Thomistae, et omnes fere Scotistae, et plurimi alij Theologi, quos referunt, et sequuntur Salmanticenses disputatione 1a dub. 8 Bibes lib. 1.º disp. 4. dinet. 5. quam sententiam esse D. Augustini et Thomae hic late ostendunt Thomistae, et clarissime Gonet: disput.e 6. art. 4. et probatur 1.º ex dictis: haec sententia quia Deus nequit certo ex parte obiecti cognoscere quod certum et infalibilem veritatem non habet, alias falleretur cognoscendo ut certum, quod certum non est, sed in conditionatis contingentibus independenter, et anterior ad decretum praedifinitivum boni, aut permissivum mali non est veritas determinata, et infalibilis, sicut neque est in futuris contingentibus absolutis, ut probatum est dub.º 2.º et quamvis daretur veritas infalibilis in futuris absolutis adhuc non daretur in futuris conditionatis, ut probatum est dub.º 7. ergo independenter, et antecedenter ad decretum liberum non datur in Deo scientia media infalibilis ex parte obiecti in contingentibus conditionatorum.

2.º probatur si daretur determinata, et infalibilis veritas in futuris contingentibus tam absolutis, quam conditionatis anterior ad decretum, Deus tamen haec futura non potest cognoscere in seipsis, neque in medio sed in ipso Deo debet concedi, specie et medium

Scntia

in quo Deus ipsa cognat, Vt pbatus e supra arto 1.° q.a alias scia diuina specificarent ab obto creato, et ab ipso sumeret suam certitudinem, et infalibilitatem: S.° in Deo n dat. species, aut medium, in quo Deus sac futura ddionata cognat antecedenter ad decretum, q.a pro priori, et decretum scia diuina, et oia aiis prata cr. indigna ad reprandum fore, l n fore futuri contingentis, siue absluti, siue ddionati, et scia diuina decrati n pot ad reprandum potius fore, quam n fore futuri contingentis ab ipso obto creato, Vt pbatus e dub.° 3.° g.° Deus per scim mediam nequit cognare sac futura ddionata, Vndecumque aduersarii arguunt in Deo ee Sane scim, q.a in obto e Veritas infalibilis, et cnter a Deo Sabente infinitam scim debet cogni, Sac coa absluta bona e, q.a eo ipso, q.d scia diuina sit infinita, Set in Deo medium infalibilit. dnexum cum quacumque Veritate infate suppo-sito tn q.d infinitas scia diuina ponit. in Deo absque tali medio n recte infert. ex infinitate diuina cognitionis q.d extendat. ad oes Veritates, q.a si attingeret Veritatem in medio creato, ipsa dependeret ab aliquo creato, et ab ipso emendicaret certitudinem, et infalibilitatem, et cnter n eet infinita perfecta, S.° potius imperfecta, Vnde nec Sabeat Saine imperfectionem, et limitationem scia diuina exigit n extenda ad Veritates, quae cogni n posit in medio increato, et sic cum infinitate diuina scia compatit. imperfectio carendi medio increato eam Cimpadit. cum imperfectione carendi extensione ad oes Veritates.

3.° pb.r roe priali, q.a Vt sepius dictum e, implicat actus liberos eae, aut cogni, Vt infalibilit. ex futuros sub ddione, nisi sub ddione includant. oes cae, et ddiones praerequisita ad positionem actus, nam qualibet defficiente actus n erit infalibilit., et cnter solum cognat., Vt futurus inadequate, et defecibiliter

per ordinem ad aliquam cam n̄ V.e adæquatē, et infallibilit. per ordinem ad oēs Cas, et conditiones nārias, sed antea ad dīvinum decretum in obto Sciæ Ḋitionatæ n̄ ponunt. ex parte Ḋitionis oēs Caæ, et Ḋitiones nārio requisitæ ad positionem actus liberi: qđ implicat q.ā pro illo priori Cognat. à Deo per sciam mediam actus liber, Vt infallibiliter futurus sub Ḋitione min. pb.r q.a in obto Sciæ Ḋitionatæ anteā ad decretum n̄ ponit. Vt Ḋitio diuina prædiffinitio et prædestinatio actus liberi, nec gratia præveniens donans ipsum bene agere; qua Deus facit, Vt faciamus, aliās resultabit sæcq.o Ḋitionalis nāria roē illationis, si Vocauero Petrum, et prædiffiniero; aut prædestinauero eius Vsensum, et dedero gratiam donantem ipsum Vsensum, et facientem ipsum Vsentire, Petrus Consentiet quæ pp.o Cognit. per sciam omnino nāriam, n̄ V.e per sciam mediam, sed diuina prædiffinitio, seu pdestinatio, et gratia donans ipsum bene agere sunt caæ, et Ḋitiones nārio requisitæ ad positionem actus honesti, et laudabilis: q.a in obto huius sciæ Ḋitionatæ n̄ ponunt. ex parte Ḋitionis oēs caæ et Ḋitiones nārio requisitæ ad positionem actus liberi. min à nobis late probata ē in tractu de auxilijs, et in tractu de Volunt.e Dei arto 8.o dub.o 5. et cōa inconvenientia ibi deducta dub.o 1.o Ḋa Ḋcursum indifferentem militant Ḋa sciam mediam, q.a in eius obto ponit. à Ḋrijs, tanquam Ḋitio Ḋcursus indifferens, et in tractatu de prædestinatioē arto 1.o et 6.o ostendimus n̄ sufficere gratiam donantem posse, l. adiuvantem nram possibilitatem; quam Ḋcedebat Pelagius, sed ulterius requiri, gratiam donantem ipsum bene agere; quæ hēt efficaciam desumptam n̄ ex prascia Ḋitionata, aut abiura, sed ex diuina oīpōa, et supremo dominio Dei; et rō oīs ē q.a hō n̄ pōt efficere actum bonum

nisi specialiter donatq à Deo, quas postulamus per orationem et pro quo accepto bene operans tenet Deo speciales gratias agere; S. Ut saluet q^d actus bonus, et meritorius è speciale donu Dei, nario requirit gratia preueniens ab intrinseco efficax supponens posse; et donans ipsu bene agere, et similiter requirit diuina prędiffinitio, seu prędestinatio boni operis, ut ostendimus dub.° 4.° Unde ex Apostolorum doctrina diximus dub.° 5.° in oi futuro deberet apponi illas generales oditiones, Si Dnus voluerit. q^d diuina prędestinatio, et prędiffinitio boni operis, et gratia donans ipsu bene agere sc. cap. et oditiones nariae requisitae ad positionem actus boni; quę si ponant^r; ut oditiones in obto scia oditionata resultat pp.° oditionalis naria; et si excludant^r pp.° oditionalis è falsa; si v.° absque prędeñat^r pp.° oditionalis è falibilis, q.^a consensus liber n ponat^r a parte rei absque diuina prędestinatione, et gratia efficaci; et ita n relinquit^r locus scia mediae; q.^a nec pp.° oditionalis naria, nec oditionalis falsa; nec oditionalis falibilis pot ēē obiu scia mediae, ut eius authores fatent^r.

Propter sane rōes rejecit D. Aug.^nus sane sciam mediam à semipelagianis inuentam; et n solu; q^d semipelagiani ipsa abutebant^r ad ocedendu merita, l. demerita oditionata tm in adultis, quam in paruulis decedentibus ante annos discretionis, ut otendunt Suarez, Lesius, Granados, et alij Jesuitae ocedentes sciam mediam inuentam ēē à semipelagianis; cu enim isti semi Pelagiani Massilienses ocederent vere Deo prescia futuri actus fidei in statu absoluto, et oditionato independenter a prędiffinitione et prędestinatione Dei; quam negabant, q.^a sub hoc prędestinationis nomine induci fatalem necessitatem, existimabant; sane prescia fidei independenter a prędestinatione pbabant auto^e D. Aug.^ni epist. 41. q.^e 2. Ubi respondens huic quęstioni; cur Xpus post tam longa

De Scia media

tempora venerit, dixit: tunc voluisse omnibus apparere Xpm, et apud eos predicare doctrinam suam, quando sciebat, et ubi sciebat esse qui in eum fuerant Credituri. et paulo post subdit, quid quod mirum, si tam infidelibus plenum orbem terrarum Xpus prioribus Saeculis noverat ut eis appareret, vel predicare merito nollet, quos nec verbis, nec miraculis suis credituros esse praesciebat. ex quo testimonio dicitur, quod Xa mentem B. Augni ante decretum incarnationis tempore quo finito praecessit in Deo Scia Conditionalis qua Deus cognovit, quod si tempore alio veniret Xpus, homines non crederent in eum, si vero veniret tempore, quo de facto venit, in ipsum erant credituri, et ideo voluit Deus, quod tali tempore veniret, et non tempore alio; et quia in hoc testimonio mentionem non fecit B. Augnus predifinitionis, aut predestinationis fidei, sed solius praescientiae, ideo Massilienses asserebant B. Augum concessisse praescientiam fidei futurae in statu absoluto; et Conditionato independenter à predestinatione, et predifinitione fidei.

Huic testimonio proposito ab Hilario non Respondit B. Augnus concedendo cum Semipelagianis praescientiam fidei in statu absoluto, et Conditionato independenter à predestinatione, et electione Dei, sed potius talem praescientiam negando in lib. de predestinatione Sanctorum cap. 9. referens integra verba sui testimonij subdit: Cernitis nempe sine praejudicio latentis Consilij Dei, aliarumque causarum, haec de praescientia Xpi dicere voluisse, quod convincenda Paganorum infidelitati, qui hanc objecerant quaestionem sufficere viderer. in his verbis clare docet B. Augnus se non fuisse locutum de praescientia absoluta, et Conditionata fidei, ut futurae adaequatè per ordinem ad omnes causas, praecipue per ordinem ad predestinationem, quae latet in Concilio Dei; unde minime habet Scia media

quæ est Cognitio Conditionalis fidei futuræ infallibiliter, et adæquatè independenter à divina præfinitione, et prædestinatione. Unde immediate subdit: quid enim verius, quàm præscisse Xptum, qui, et quando, et quibus locis in eum fuerant credituri. Sed utrum prædicato sibi Xpto à se ipsis habituri essent fidem, an Deo donante sumpturi fidem, utrum ipsos tantummodo præscierit, an etiam prædestinaverit Deus, quærere, aut disserere, tunc necesse non putavit. In quibus verbis explicat discrimen inter Aug. et Semipelagianorum sententiam. Semipelagiani concedebant in Deo præscientiam absolutam, et conditionatam futuræ non donandæ à Deo, sed habendæ à hominibus à se ipsis, independenter à divina prædestinatione, et præfinitione, at vero S. Augustinus solum concedit Deo præscientiam fidei donandæ à Deo per eius prædestinationem, et negat præscientiam independentem à divina prædestinatione et electione: Unde immediate subdit: proinde quod dixi: tunc voluisse hominibus apparere Xptum &c. potest etiam sic dici: tunc voluisse hominibus apparere Xptum; et apud eos prædicari doctrinam suam, quando sciebat, et ubi sciebat esse, qui electi fuerant in ipso ante mundi constitutionem. In quibus verbis exprimit suam mentem concedendo in Deo præscientiam fidei, supponentem electionem Dei, qua voluit ipsis potius quam aliis donare fidem, hæc autem electio, et prædestinatio fidei est de causis latentibus in altissimo consilio Dei sine quarum præiudicio pure præscientiæ loquitur S. Augustinus.

Duplex ergo fuit quæstio exagitata inter D. Augustinum et Semipelagianos circa sane magni. Prima erat utrum propter bona opera prævisa in statu conditionato, Deus voluerit efficaciter hos potius quam illos vocare ad fidem, et Massilienses concedebant, adstruentes merita conditionata, et negabat S. Augustinus et cum ipso negant, universi scientiæ mediæ defensores; neque quivis

qmuis ad dandã Vocationẽ efficacẽ ad fidẽ requirant in Deo Sciã mediã futuri Consensus, talis tñ Consensus prævisus in Statu Editionato ñ ẽ ratio, aut motibus, propter quod Deus Valit Sos. potius; quã illos Vocare ad fidẽ, nã quos prævidit, ñ Consensuros si hac Vocatione prævenirent. prævidit eñ Consensuros, si Vocarent. alia Vocatione, et quos prævidit consensuros illi Vocationi, prævidit eñ dissensuros alteri, et ita Deus in oibus Soibus prævidit per sciã mediã consensũ rũ illius Vocationis, et dissensum rũ alterius, et coenter ñ fuit motus ad Eligendos istos potius, quã illos, Vt ipsos Vocaret ad fidẽ ex Ssensu, aut dissensu prævisso per sciã mediã, Vt dicebant Massilienses, et Vt nottauit D. Thõs 3. pe qe 1. arto 5o ad 2us. D. Augnus de bono perseueranntia capo 9. retractauit, qd dixerat Epistã citata; qd Si Xptus noluit prioribus Saeculis apparere; nec præire doctrinã suã talibus Soibus, quos nec Verbis, nec miraculis suis Creddituros ẽe præsciebat, nã ibi ait. Hac certe de Tiro, et Sidone ñ possumus dicere; et in eis Cognimus ad eas causas prædestinationis, hac diuina iudicia pertinere sine quarũ causarũ latenẽ prouiditio: tunc ista Rere me dixit.

2a. et præcipua Sio erat Vm prato sibi Xpto Soies à seipsis habituri eãnt fidẽ an Deo donante sumpturi; id est, Vm quomodo ipsos præscierit, an eñ prædestinauerit Deus; Vt Sstat ex Verbis relatis D. Augni. Massilienses enim cũ Pelagio asserebant; qd licet posse Creddere, sit donũ Dei, ipsũ tñ Creddere ñ ẽ Dei donũ ab eius prædestinatione prouenienũ, et ita in Deo Scedebant præsciã fidei futuræ, tã ablute; quã sub Editione, et negabant pdestinationẽ fidei, econtra Vo. D Augnus libro de pdestinate

Serna

S. D.[orum] præcique scripsit ad probandũ ipsũ actũ fidei eẽ Dei donũ n' solũ à Deo prævisũ; sed etiã prædestinatũ; et librũ sequentẽ de bono perseverantiæ scripsit eõ ad probandũ cõ Massilienses actualẽ perseverantiã finalẽ eẽ donũ Dei à divina electione; et prædestinatione procedens: Unde D. Aug.nus constantissime negavit, in Deo præsciã fidei futuræ infallibilẽ sive in statu absoluto, sive in statu cõditionato independenter à divina electione; et prædestinatione, qua Deus donat fidẽ actualẽ, ut amplius cõstat ex dictis dub.º 4.º Difficultas autẽ ẽ; an defensores sciæ mediæ in hac 2.a quæstione cõveniant cũ Massiliensibus; l. cũ D. Aug.no q.do enĩ dicunt: Deus præscivit per sciam mediã talẽ hoĩes credituros, si à Deo vocarent.r ad fidẽ: vel cognovit per sciã mediã, q.d à seipsis habituri erant fidẽ actualẽ, si vocarent.r; l. quod Deo donante, fidẽ erant sumpturi actualẽ, si 1.º conveniunt cũ Semipelagianis; negantibus fidẽ actualẽ eẽ donũ Dei, quæ ẽ hæresis manifesta ab Eclesia damnata; si 2.º: q.º per sciã mediã cognovit Deus ipsos credituros non independenter ab electione, et prædestinatione divina, ut ipsi asserunt, q.a de roẽ doni divini ẽ provenire ex electione, et prædestinatione Dei; qui dona sua dividit singulis, prout vult, ut ostendimus dub.º 4.º Unde apud D. Aug.num idẽ ẽ; Deus nos modo præscire fidẽ futurã, ac hoĩes illam habituros eẽ à seipsis; et idẽ ẽ, fidẽ Deo donante eẽ sumpturos, ac eẽ hoĩes prædestinatos ad fidẽ habendã; ng in q.e proposita unũ per alterũ exponit D. Aug.nus hoc autẽ 2.º cass o cũ n' dat.r locus sciæ mediæ, quæ ẽ cognitio fidei sub cõditione futuræ independent.r à prædifinitione, et prædestinatione: ipsi repugnans si cognosc.r dependenter à prædestinatione divina prædestinatio

ingrediet, Vt Oditio in obiz scia Oditionata; et resultabit Scientia Oditionalis naria, si Vocabero Petrum ad fidem, et predestinauero eius Consensum, Petrus Consentiet, et Creddet; quae Oditionalis Cognit. per scig Simplicis intelligentiae.

R. Peri Pot ex D. Thomae doctrina fidem actualem in Statu abluto ee Speciale donum Dei, n quidem phicum, sed morale q. n accipit infidelis, et pro quo accepto fidelis tenet Deo gratias agere, quia ad Creddendum dat Deus in Statu abluto Vocationem; et gratiam praevenientem in occatione, in qua praevidit per Scig medig Soiem consensurum; praedicationi fidei, que gratia data in tali occatione Congrua e maius beneficium morale; que gratia sufficiens, l. inefficax, maxime cum in Statu abluto; Vocatio; et gratia praeveniens proveniant ex praedifinitione; et pdestinatione fidei: in Statu V. Oditionato fidem actualis n praevidet; Vt Speciale donum Dei sub Oditione fiarum; q. pro illo Statu n ponit, Vt Oditio ex parte obti Scia media; nec gratia praeveniens data per scig medig; nec pdiffinitio, l pdestinatio fidei regulata per Scig medig.

S. Vt insufficientia Suius Solutionis appareat, nottandae II. Sent. que Versant. int. defensores scie mediae. 1a enim asserit: Scig medig per accidens, et concomitanter se habere in ordine ad decreta libera; quibus Deus dat Vocationem; et auxilia gratiae praevenientis; Sicut se hat Trinitas personarum; Vel Musica in artifice ad aedificandum; que fuisse Molinae sent. contendunt eg aliqui Iesuitae; qmuis incoerenter loquens fuerit; nam ad explicandum donum perseuerantiae, et permissionem peccati; et ad soluendum argta Thomae recurrit ad scig medig

ctiã ad misteriũ trinitatis; et coenter scia media n. se hēt concomitanter, et per accidens in ordine ad cãndũ auxilia gratiæ, sicut trinitas personarũ, et authores huius sentiæ n. poss. recurrere ad prædictã solutionẽ, ut defendant fidẽ actualẽ in statu absoluto ẽẽ speciale donũ Dei; scia præcisum scia morale.

2.a V.o asserit: q.d ut fides actualis sit speciale donũ Dei sufficit, q. Deus det vocationẽ ad fidẽ, regulatus scia media in occasione in qua prævidit hoiẽ consensurũ; s.d n. distguit. in hoc ista sentia. ab errore semipelagianorũ; qui eẽ hoc asserebant, ut refert S.tus Prosper in epist.a ad Aug.num imo addebant propter meritũ fidei prævisũ in statu conditionato Deũ istos, potius quã illos vocare ad fidẽ; et ita scia media regulabat decretũ dandi vocationẽ ad fidẽ.

3.a V.o asserit: fidẽ actualẽ ẽẽ speciale donũ Dei; q.a n. solũ Deus regulatus scia media dat vocationẽ ad fidẽ; s.d etiã ex speciali amore, et benevolentia vult istis potius quã illis dare vocationẽ in occasione congrua, quæ voluntas, vel decretũ dicit. prædiffinitio virtualis fidei; quã supponere p.diffinitionẽ formalẽ regulatã scia media; alij asserunt cũ Suarez, alij v.o negant cũ Vazquez.

S.d in hoc n. distguit a semi Pelagianis. pb.r ex eo; q.d S.tus Prosper epist.a ad Aug.num ait: Sane sane de humanis meritis præscia Dei sint quã gratia vocantis operet. multo sibi vidẽ vilius vident. adstruere Masilienses, cũ ad earũ nationũ contemplationẽ venit. quarũ aliquæ relictæ sunt in infidelitate, aliæ v.o ad fidẽ sunt conversæ, prævisos inquiunt a Deo credituros —

Et ad Unamquamque gentes, ita dispensata tempora, ac ministeria Magistrorum, Vt exortura erat; bonarum Credulitas Voluntatum. Vbi de gratia Conditionata meritorum loquebant.ʳ, Vt patet ex Verbis immediate praecedentibus; et subsequentibus; et in illis Verbis: Sinque praescig gratia Vocantis operet.ʳ tribuebant Vocationi efficaciam desumptam à gratia Conditionata; et scia media; quae è efficacia Vocationis in actu 1.º et coenter asserebant; quod Deus Sane Vocationem in actu 1.º efficacem tribuebat istis potius; quam illis ex Speciali amore, et benevolentia erga ipsos; quod etiam Constat ex tacita Objectione; quam immediate refert S.ᵗᵘˢ Prosper ibi: nec Vacilare illud (dicebant) quod Deus omnes Volit salvos fieri; et in agnitionem Veritatis Venire; quod quidem inexcusabiles sint; qui et ad Unius Dei Veri Cultum potuerint instrui intelligentia naturali; et Evangelium ideo non audierint; quia nec fuerunt recepturi. quae objectio nullum haberet apparientiam, nisi ultra Voluntatem generalem; qua Deus Vult omnes in agnitionem Veritatis Venire, concederet. alia Specialis; qua Deus istos potius; quam illos Vellet Vocare ad fidem; quia praevidit per Sciam mediam; seu Conditionatam istos potius, quam illos fidem recepturos; quam Specialem Voluntatem asserebant Compatiens illa generali; et antecedenti; quia per generalem Deus praecise, quantum è ex se Vult omnibus fidem; per Specialem V.º motus à meritis Conditionatis Vult istis tribuere Vocationem efficacem ad fidem; et ipsam aliis denegare propter dissensum Conditionatum praevisum per Sciam mediam.

Serna

Ex quo constat, q. in puncto praesenti defensores scia mediae et Macilienses in re idem dicunt; negantes efficaciam intrinsecam gratiae, et solum extrinsecam concedentes; cum autem donum Dei creatum dicat in suo esse aliquam dependentiam ab amore speciali divinae liberalitatis, et misericordiae, cuius est effectus; ut defensores scia mediae in re concedant contra semipelagianos non solum posse credere, sed etiam ipsum credere in Deum esse Dei donum in ipso actu fidei debent concedere aliquam dependentiam ab amore speciali, et electione divina, quam non concedebant Macilienses; hanc autem speciales dependentiam non concedunt, quia in vocatione, et gratia praeveniente non ponunt defensores scia mediae aliquam dependentiam, quam non concedant Macilienses. Ut patet ex dictis, et consequenter in re conveniunt; et solum distinguuntur in voce, quia Macilienses negabant, actum fidei esse Dei donum, q. cum fide Catholica concedunt defensores scia mediae.

Supposita autem convenientia in re melius discurrebant semipelagiani negando actum fidei dari, aut donari a Deo, quam scia mediae defensores hoc verbis concedendo, quia ad verificandum, q. Deus per suam vocationem, et gratiam praevenientem dat ipsum credere requiritur, q. divina vocatio, et gratia praeveniens habeat aliquid speciale intrinsecum in credente, q. non habeat in non credente; cui Deus tantum donat, posse credere ratione cuius prati specialis cadat infallibiliter in uno actum credendi, quem non cadat in alio; quia si in parte intrinseca gratiae praevenientis nulla sit distinctio; cum nulla res operetur per denominationem extrinsecam gratia praeveniens per speciale partem extrinsecam nil amplius faciet in uno scia, quam in alio; et consequenter; si in non credente tantum donat posse, etiam in credente donabit tantum posse; et ita ipsum credere

ñ esse fvaliť. speciale donū Dei; Vt dicebant Pelagiani, et Semipe-
lagiani; Unde B. Augnus de pdestinat. Sanctorū cap. 5. expendens
illud Apostoli. quid autē habes, qd. ñ accepisti. ait: numquid quæ-
so agit aliud Apostolus nisi Vt qui gloriat. in Dño, gloriet.? ni-
hil autē huic sensui tā Ɔrīū ē; quā de suis meritis sic quemquā
gloriari tanquā ipse sibi ea fecerit ñ gratia Dei; S. grãa, quæ
bonos discernit à malis; ñ quæ Coïs ē et bonis, et malis. Ubi ad
saluandū merita ēē Dei dona, ipsorū efficientiā attribuit gratiæ,
ñ Cöi, S. speciali, ac proinde qd. addit gratia specialis supra cōē
pertinet ad lineā prīj actiui, et Ɔstituit gratiā in roē prīj efficientis
merita, et cōenter nequit ēē extrinca denominatio, quæ nullā
actiuitatē pōt tribuere gratiæ, S. tam Semi Pelagiani, quā De-
fensores scia media gratiā præuenientē specialē solū dis-
tingunt à gratia Cöi per denominationē extrincā desumptā
Vel à Scia media, vel à Consensu Ɔditionato, l absluto: qd. cū
maiori Cõa in doctrina negabant Semipelagiani fidem actua-
lem ēē donū gratiæ Dei; quā id Ɔcedant Scia media Defenso-
res.

Confrat. donū dependet tanquā à cāa per se à
grãa, et liberali Voluntate donantis; Vt ē per se notū, et
docet D. Thōs 1. pe q. 38. art. 2. S. actus fidei ñ dependet,
Vt à cāa per se à diuina prædiffinitione fvali, aut Virtuali,
nec ab speciali amore Dei, nec ab efficacia gratiæ præuenien-
tis desumpta ab extrinca Xa. pria Sciæ mediæ, nā in obto
Sciæ mediæ intelligit. actus fidei infalibiliter futurus sub
Ɔditione, et tñ inct. Ɔditiones per se requisitas ñ pcnit. diuā

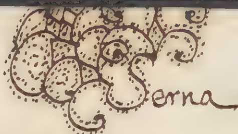
q. diffinitio fralis, aut Virtualis; nec Specialis amor Dei; nec gratia efficax ab extrinseco; nec ipsa scia media; et coenter actus fidei ab oibus istis n. dependet, Vt à causis per se; Unde ipsi Scia mediæ defensores asserunt: q. etiq si in Deo n. eet Scia media, Hoies eodem modo consentirent divinæ Vocationi, ac modo consentiunt; q. falsum eet si consensus fidei penderet, Vt à Cãa per se à scia media, et à decretis per ipsam regulatis: q. prædicta n. sufficiunt, Vt ipse actus fidei sit speciale donum Dei in statu abluto; q. late etiq ostendi in tractu de auxilijs.

2.º idem pbr. et rejicitr. data solutio, q. Vocatio, et gratia præveniens in statu Ôditionato n. intelligunt. donare actus fidei, et ita actus fidei in statu Ôditionato n. intelligitr. eê speciale donum Dei sub Ôditione futurum, Vt Ôcedunt Contrarij, S.ᵗ eomodo ponitr. futurum in statu abluto purificata Conditione, quo fuit prævisum sub Ôditione futurum; q. ergo in statu abluto actus fidei n. erit speciale donum Dei. mih. pb. q. à Ôditionali ad abluto purificata Ôditione ê bona Cõa, S.ᵗ Deus prævidit per sciq mediq, q. si Vocaverit Petrum ad fidem consentiet consensu n. donando à Deo: q. posita tali Vocatione Videt Deus in statu abluto, q. Petrus abluto consentiet consensu n. donando à Deo, vel falsificabitr. scia Dei, q. res n. ita eveniet purificata Ôditione, S.ᵗ Deus prævidit futurum, si poneretr. Ôditio.

Confratr. q. futurum abluto eo mô, quo ê futurum prius fuit futurum sub Ôditione; S.ᵗ actus fidei prævidetr. abluto futurus Vt donum Dei: q. prius fuit futurus sub Ôditione, Vt ê donum Dei, et coenter si in statu abluto ê donum Dei, ergo debet eê in statu

Íditionato; et si in statu Íditionato si praevidet, Ut donum Dei futurum in statu absoluto nequit praevideri Ut donum Dei absolute futurum, et ita Semipelagiani negantes actum fidei esse speciale donum Dei in utroque statu procedebant cum Coã in doctrina; secus Vº Scia mediae defensores Ícedentes fidem actualem esse speciale donum Dei in statu absoluto; et hoc negantes in statu Íditionato.

2º Rent. alij q. Semipelagiani asserebant fidem actualem, et perseverantiam n esse donum Dei speciale, qª dicebant Vocationem ad fidem, et gratiam praevenientem dari ex meritis praevisis in statu Íditionato; et aliqdo etiam in statu absoluto propter quae merita Deus istos potius, quam illos eligebat, Ut ipsos vocaret ad fidem; hoc enim erat priale fundamentum Semipelagianorum; Ut Ístat ex Epistª Prosperi, sic referentis: in istag Vº talis gratiae praedicationem, sive quorum Ídictione offendimur, cum prius meliora sentirent, ideo se, l. maxime contulerunt, qª si profiterent abea oia bona merita praeueniri; et ab ipsa Ut possint esse donari necessitate Íciderent. Deum sui propositum; et Concilium Voluntatis suae occulto iudicio et opere manifesto aliud vas condere in honorem; aliud in contumeliam, qª nemo nisi per gratiam iustificatr. et nemo nisi in praevaricatione nascatr; sed refugium istud fateri, divinoque adscribere operi Sanctorum merita formidant. &ª. Semel autem Íceßo electionem Sorum ad fidem esse ex meritis praevisis Vocatio ad fidem; et fides ipsa nequit esse donum gratuitum Dei, &ª illud Apostoli ad Romanos 11. si autem gratia iam n ex operibus, alioquin gratia iam n est gratia

at Vº defensores scia media Ócedunt electiones gratuitas Sóis ad fidem; nam Supposita Scia media Deus potuit oẽs Vocare efficaciter ad fidem; quia praevidit oẽs Consensuros, si ita Vocarent. et oẽs dissensuros, si aliter Vocarent. Unde quod istos Voluerit efficaciter Vocare, si Vº illos fuit Specialis gratia si data ex meritis praevisis; S. ex liberali Volunt. Dei procedens, et ita in ipsorum Sent. bene Salvat. quod fides actualis sit Speciale donum gratuitum Dei.

S. Haec Solutio ẽ insufficiens, quia confundit quaestiones; quas supra distinguendas observavi, itaque in illis non conveniunt cum Massiliensibus; totaliter ab ipsis discedere Videant. cum tñ Vna quo si dependeat ab alia; quia Massilienses si negabant fidem actualem ẽẽ donum Dei ex eo praecise, quod daret. ex meritis; quod probat. 1º quia in Statu Ódiẽnato actus fidei si intelligit. Vt futurus sub Óditione per Vocationem datam ex meritis praevisis; Unde de Vocatione et actu fidei in Statu Óditionato negari si pot ẽẽ Speciale donum Dei, quia praevideat. Vocatio ad fidem danda ex meritis: sed haec si erat ratio adaequata ad negandum fidem actualem in Statu absoluto ẽẽ donum Dei. Unde Scia media defensores idem Sentiunt de actu fidei in Statu Óditionato, ac Massilienses, quod Scilicet in illo Statu si intelligit. actus fidei, Vt donum Dei sub Óditione futurum; Ex quo Sequit. quod etiã in Statu absoluto si praevideat. actus fidei, Vt donum Dei absolute futurum; quamvis Vocatio ad fidem si det. ex meritis Óditionatis, Vt probatum ẽ; et consequenter, etiã si in hoc si Óveniant cum Massiliensibus; in negando tñ in re fidem actualem si ẽẽ donum Dei, cum ipsis conveniunt; quamvis

in Statu

in Voce ipsis opponant.

2.º idem ostendit. q.ª ad salvandum Deus per ius gratiæ donare n̄ solum posse; S.ª etiam ipsum Credere; et benaggere in gratia speciali debet recognosci aliquid peculiare intrinsecum roè cuius det ipsum Credere, q.ª n̄ dat gratia pure sufficiens; et inefficax; Vt pbatum ē; et q.ª hoc peculiare n̄ ꝯcedebant Semipelagiani, coenter asserebant ipsum Credere n̄ ēē donum gratiæ Dei, S.ª etiam defensores sciæ mediæ hoc peculiare intrinsecum n̄ agnoscunt in gratia præveniente, et efficaci q.ª etsi asserant sane gratias prævenientes, seu Vocationes n̄ dari ex meritis prævissis n̄ ꝯcedunt gratias donantes ipsum Credere, S.ª solum gratias donantes posse, et coenter n̄ salvant fidem actualem ēē speciale donum Dei.

Confirmat.ʳ q.ª Semipelagiani n̄ solum errabant, neg.do fidem actualem ēē donum gratuitum Dei; q.ª Vocatio ad fidem dat.ʳ ex meritis prævissis; S.ª etiam; q.ª negabant fidem actualem dari à Deo; Unde D. Aug.ⁿᵘˢ ipsos impugnat ex illo Joannis 6. nemo pot Venire ad me, idē Credere in me, nisi fuerit ei datum à Patre meo. Vbi ipsum Credere n̄ dicit.ʳ donatum, S.ª datum à Patre; at negare n̄ poterant Massilienses actum fidei dari à Deo, ex eo, q.ª dat.ʳ ex meritis prævisis; nam q.ª dat.ʳ ex meritis Vere dat.ʳ licet n̄ donet.ʳ q.ª n̄ errabant præcise dicentes Vocationem ad fidem dari ex meritis; S.ª etiam quia negabant Vocationem ad fidem ēē talis qualitatis, Vt daret ipsum Credere; et n̄ solum posse Credere; Unde; si in hoc errore Veniunt cum ipsis sciæ mediæ defensores parum refert q.ª ab ipsis in alio errore distinguant.ʳ

Serna

Hec Verba relata ex epist.a Prosperi D.i nos faciunt, q.a ex ipsis Dstat, q.d Macilienses negabant necessitatem gratiæ prævenientis, et donantis oia merita; quia hoc dato Sequebat.r, Deus pro suo libitu aliud Vas condere in honorem, et aliud in Contumeliam, id e pro suo libitu istos potius, quam illos prædestinare ad fidem merita, perseverantiam, et gloriam; hec autem Sequela evidens e; q.a Ut dicit.r ad ephesios 1.o Deus operat.r oia Sm Concilium Voluntatis suæ;. et 1.a Corinthiorum 12. dicit.r: hæc autem oia operat.r Unus, atque idem Spus dividens singulis p.ut Vult. q.a g.o Macilienses hoc comsequtum pro magno habebant inconvenienti, negabant antis, et necessitatem gratiæ donantis bona opera; at V.s Scia media defensores in re etiam negant antis; licet n propter hoc inconveniens, S. propt.r alia, quæ etiam Macilienses inferebant, nam si Dcedat.r ulla gratia donantem posse nariam ea aliam gratiam, a qua præveniant.r oia merita; et á qua Ut possint ea donent.r, Sequit.r, q.d talis gratia inferat infalibilit.r bona opera; et quòd Sine ipsa hoõ non possit bona opera efficere; et ita in ipsorum Sent.a destruit.r nostra libertas tam rê actus positivi, quam rê omissionis; sequit.r etiam; q.d talis gratia erit cata, et Ddina naria ad exsistentiam; l futuritionem cuiuscumque boni operis, et ita erit Una ex Dditionibus obta Scia Dditionata; et resultabit pp.o Dditionalis naria; et destruat.r Scia media; et propter hæc inconvenientia defensores scia media coiter negant cum Macilienssibus necessitatem gratiæ prævenientis, donantis merita; et bona opera; p.ut distinguit.r à gratia donante solum posse bene agere; et in coæ merito redarguit.r Suarez

eo quod Convincaz ad t5e D. Augni de bono perseuerantiæ cap.e 14. (imo potius Evangelij Ioannis 12. Ubi de Iudæis Videntibus miracula Xpti; et audientibus eius doctrinã; et habentibus auxilia sufficientia; et gratiã donantem posse Creddere; dicitr. q. n. poterant Creddere: propter. deffiã gratia donantis ipsy Creddere.) conatus est deffensare necessitatem huius gratiæ donantis bene agere; Ut supra etiã Dr. ipsy ostendimus.

Ex quo sequitr. qualiter Deus sit, q. Defensores Sciæ mediæ comiter asserunt; Scilicet errasse Massilienses n. præcise; qa. Dcedebant Sciã mediã; s. qa. ipsa abutebantr. ad suos errores tuendos: scilicet ad defendendum electionem Dei propter merita Cditionata prævisa, tã in parvulis; quã in adultis. hoc enim Verum quum ad hanc partem ẽ; s. n. præcise Utebantr. sciã media ad Dcedendum merita Conditionata; s. etiã ad negandum gratiã donantem ipsy Creddere, et oia merita; et ad negandum oia bona opera ẽẽ dona Dei ab ipso n. soly præscita; s. etiã prædestinata; qui ẽ error Pelagianis ab Eclesia damnatus; Ut dictum ẽ dub.o 4.o Semel autem excluso hoc errore; et Concessa necessitate prædestinationis bonorum operum, et gratiæ donantis n. soly posse; s. etiã ipsy bene agere vel cuiuscumque operationis bonæ excluditr. ex Scia media; quia si in obto sciæ Cditionatæ ponatr. Ut Cditio prædestinatio; et gratia donans ipsy bene agere resultat effo nariã; quæ n. ẽ obiy sciæ mediæ; etsi excludatr. Cditionalis ẽ falsa; etsi ab ipsis negadue præscindatr. Cditionalis nequit ẽẽ infallibilis; s. soly pot ẽẽ Vera inadæquate Cciderata attenta præcise dispositione causæ 2aræ Unde licet scia media

purificari possit alio. abusu; secus Vo. ab hoc 2o. nisi ipsum destituendo. Ex hoc etiam exclusa manet aliorum solutio dicentium. Semipelagianos negasse fidem actualem esse speciale donum Dei, quia asserebant, hominem posse Creddere viribus naturae, supposita solum extrinseca revelatione, et propositione fidei; quae dicitur vocatio; atqui scientiae mediae defensores catholicè fatentur, hominem creddere non posse absque speciali gratia interna, et supernaturali, et ita bene salvant, fidem esse donum Dei.

Exclusa manet, inquam, haec solutio; quia vel concedunt gratiam internam, et supernaturalem donantem non solum posse Creddere, sed etiam ipsum Creddere; et sic vere recedunt ab errore Pelagiano; et vere salvant fidem actualem esse donum Dei, et habemus intentum quia ipsa haec gratia erit una ex conditionibus requisitis ad futuritionem conditionatam actus fidei; et ita obiectum scientiae conditionatae erit haec propositio: Si vocavero Petrum ad fidem; et dedero ipsi non solum gratiam donantem posse Creddere; sed etiam gratiam donantem ipsum Creddere, Petrus Creddet. quae propositio est conditionalis necessaria, et cognoscitur a Deo per scientiam simplicis intelligentiae, et ita non datur locus scientiae mediae: Vel concedunt gratiam internam supernaturalem donantem solum posse, vel adiuvantem hanc potentiam, et possibilitatem ad Credendum; et quamvis istam gratiam concedant non salvant, quod ipsum Credere sit speciale donum Dei; sed solum, quod posse Creddere sit Dei donum: Unde cum Massiliensibus conveniunt, quamvis concedant gratiam internam donantem posse Creddere; sicut cum ipsis conveniunt, asserentes finalem perseverantiam in gratia non esse Dei donum speciale, quamvis asserant, quod ad posse perseverare in gratia requiratur gratia donans posse perseverare in gratia,

q. eo decedebant Massilienses Vt referunt Prosper, et Hilarius in epistolis ad Augustinum q.a disputatio D. Augustini cum Massiliensibus erat de gratia interna donante ipsum credere, et perseuerare finaliter, non vero de gratia interna, et supernaturali donante posse credere, et perseuerare; nam Vt obseruaui in tractu de gratia q. 109. art. 1. non e certum, q. D. Augustinus ultra gratias internas donantes ipsum credere dcesserit gratias internas supernaturales quoad subiectum donantes posse credere, q. dependet ex alia quaestione an sit actus fidei sit supernaturalis quoad subiectum, l. modum, quae tempore D. Augustini non disputabatur, et quid senserit circa ipsum D. Augustinus non certo constat.

Argumenta autem ad probandum dari scientiam mediam supra posita sunt. Unde in hoc amplius non opportet immorari.

Dubium 9. Vtrum Scientia media sit necessaria Vt Deus Concurrat ad nostros actus liberos absque laessione libertatis?

Cum in nostra sententia sit impossibilis scientia media certum e Xa. ipsam ad nihilum ee necessariam. Unde difficultas solum procedit admissa, et non decessa scientia media. et in titulo duo imboluuntur. 1. e an scientia media sit necessaria, Vt Deus ad nostros actus liberos concurrat; vel se habeat in Deo per accidens ad effectum producendum. Vt Musica in artifice ad aedificandum. 2. e Vtrum sit necessaria ad Concordiam libertatis creatae cum diuina decreto.

Serna

Quantum ad 1^m Jesuitæ cont. asserunt sciam mediam esse necessariam; Ut Deus cum infinita, et perfecta providentia concurrat ad nostros actus liberos. aliqui tamen simpliciter negant necessitatem scientiæ mediæ; Ut Deus concurrat ad nostros actus liberos.

Dicendum tamen est, quod Utrumque sequitur ex dato impossibili, et quod scientia media sit necessaria; et quod sit necessaria, quod sit necessaria probatur quia Ut Deus Velit Petro tribuere concursum, et Vocationem ad fidem, vel pœnitentiam, requiritur, quod consideret, et Cognoscat, quid sequatur, vel non posita Vocatione, et Concursu; quia talis consideratio requiritur ad prudentiam, quæ attendit ad Circumstancias, inter quas computatur eventus, et maxime requiritur ad providentiam, quæ ex præteritis, et præsentibus Coniectatur de futuris; Sed Deus nequit cognoscere, quid sequatur ex suo concursu, et Vocatione, nisi per sciam mediam, cum Concursus sit indiferens, et Vocatio ex se non sit efficax; et ita in ipsis præcissa Scia media Cognoscere non potest decrete an Petrus decrete Consentiet, vel non. Ergo Ut Deus providæ et prudenter Velit tribuere Vocationem, et Concursum indiferentem debet eius Voluntas regulari Scia media, et cum Deus non possit Concurrere, nisi provide, et prudenter, consequenter scia media est simpliciter necessaria ad prædictum concursum.

Et si Dicas: quod Ut Deus Velit tribuere Vocationem; et Concursum Sufficit cognoscere quid sequatur attenta inclinatione, et dispositione causæ 2^æ.

Contra est quia pro illo signo debet Deus considerare perfectissimo modo sibi possibili quid sequatur ex illa Vocatione, Sed pro illo signo potest Cognoscere quid sequatur

infallibilit. si ponat. talis Concursus, et vocatio, ut fatent. oes scia mediae defensores: ergo

2.° idem Ostat: quia implicat, quod Deus Concurrat ad Consensum Petri, nisi prius dedit efficaciter, et decrevit Concurrere ad talem Consensum, quocumque nomine appelet. tale decretum, et sive consensus sit supernaturalis, sive naturalis, nam de actibus naturalibus loquebant, qui dicebant, Crastino ibimus in illam civitatem: mercabimur, et lucrum faciemus, quod reprehendit B. Jacobus cap.e 4.° subdens: pro eo quod dicatis, si Dnus voluerit, et si vixerimus, faciemus hoc, aut illud. quo testimonio impugnat B. Hyeron. epist.a ad Thesiphontem, Pelagium negantem tale decretum in ordine ad actus naturales, sed Deus tale decretum efficax, et decretum habere non pot. absque scia media, quia absque illa non cognit aliquod auxilium infallibile, et efficax, per quod suum adimpleat voluntatem, et quod faciat nos consentire, et includens eet Deus, si aliquid efficacit. vellet, priusque cognoverit habere in sua potestate media, quibus infallibilit. adimpleret. sua voluntas: ergo scia media e simplicit. necia, ut Deus ad nros actus liberos Concurrat.

Quod vero scia media non sit necia pro ut Deus ad nostros actus libere Concurrat prob. quia in obto scia mediae intelligit. actus liber procedens a Deo sub Oditione, et similiter Deus, ut ad ipsum sub Oditione Concurrens, et tn in obto sciae mediae non ponitur ipsa scia media, ut Oditio, cum obm sciae mediae praecedat ipsam; quae e scia pure speculativa sui obti, et ita ipsum supponit, ut fatent. etiam Odarii asserentes non ideo rem ee futuram sub Oditione

qa Cognit. à Deo; S. potiùs econtra: q. Scia media n è naria ad prædicam effus.

Confirat. q. in obto Scia media dicit. Si Vocabero Petrus &a. intelligit. Si Vocabero Petrus provide, et prudent. n Solus modus Vocandi provide prudent è Deo possibilis; S. cum dicit. Si Vocabero Petrus provide, et prudenter n intelligit. si Vocabero Petrus directus, et regulatus à Scia Conditionata futuri Consensus Petri; aliàs resultabit qq. Conditionalis naria, Ut ista: si Vocabero Petrus præsciens eius futurus Consensus, Petrus consentiet. quæ è naria, et n è obtus scia media, Et è Simplicis intelligentiæ: q. Ut Deus cum Summa providentia, et prudentia Concurrat per Suam Vocationem ad nostros actus liberos n è naria Scia media; aut Conditionata; aliàs erit Conditio naria, ad futuritionem Conditionatam actus liberi, et ponet. neque Conditio in obto Sciæ mediæ, èt ita ipsa destruet.

Dices: qa in obto scia media Solum ponunt. Conditiones, quæ requirunt. ex parte effus, Ut fiat; n Vo. Conditiones, quæ Solum requirunt. ex parte causæ; et scia media n è Conditio requisita ex parte actus liberi Creati, Ut fiat ab homine, qa ad hoc sufficit auxilium Sufficiens, et Concursus indiferens; S. Solum è Conditio ex parte Dei, Ut cum perfecta providentia præbeat auxilia, et Concurrat ad nostros actus.

S. hæc Solutio in terminis implicat. tum qa idem è narium Ut Deus faciat, eum è narium, Ut effus fiat à Deo, neque idem è Virtus, ac aliud Sed diversus modus explicandi. Sed etiam qa effus petit, Ut fiat à Divina providentia, neque petit fieri cum ordine ad finem, quem ordinem Statuit à diva providentia, quæ è ratio ordinis

reru implines. Vt docet D. Thas q. 22 art. 1. q. si Scia media ingreditur ad Constitutionem diuinæ providentiæ, implicat, q. effectus n. patat scia media, Vt a Deo producat.

Ex quo Constat: q. Deus per sciam Oditionatam n. Cognit consensus sub Oditione futurus, Vt dependentes à Diuina providentia; que Ostituitur per ipsam sciam mediam, nam obiectum Scia mediæ è prius, et independens ab ipsa scia media, et consequenter à Diuina providentia: ex quo ulterius sequitur, q. Deus per sciam mediam n. Cognoscit consensus Vt futurus adæquate per ordinem ad oes causas, q.a n. Cognit ipsus Vt futurus per ordinem ad Diuinam providentiam, quæ è causa rerum, et consequenter solum Cognit consensus Oditionaté futurus inadæquaté per ordinem ad dispositionem causarum 2.arum quæ è Sent.a Thæ, in quam Velint nolint Velabuntur Scia media defensores, Vt Catholica defendant nostros actus liberos singulares, et in particulari cadere sub diuina providentia.

Quantum ad 2.m dicendum è, sciam mediam n. ee Vtilem, aut nariam ad defensionem nræ libertatis, et concordiæ ipsius, cum gratiæ donis, et ratio è: q.a in statu Oditionato, qui è obiectum scia mediæ intelligitur q. nra Voluntas libere consentiet sub talibus Oditionibus, S.o in illo statu liber Vsus nræ Voluntatis n. dependet à scia media, S.o potius ipsam præcedit, tamquam eius obiectum: q. Vt nra Voluntas liberé operetur sub auxilijs diuinæ gratiæ, impertinens è, q. sit, l. n. sit in Deo scia media.

Et inde dicendum è, q. si Scia media è naria, Vt hoo libere operetur sub auxilijs diuinæ gratiæ eadem

difficultas ē in componenda nrā libertate cū scia media; ac in Componendā ipsā cū phica præmotione, et gratia ab intrinsco efficaci; q.ª difficultas circa phicā præmotionē provenit ex duplici capite 1.º q.ª præcedit actū Voluntatis, et ipsū infalibilit. infert; et ita posita præmotione hōō n̄ pot omittere actū; et coent. ipsū ratio eligit. quæ difficultas etiā Currit in Scia media, et decreti dandi Vocationē Congruā; q.ª hoc decretū regulatū scia media præcedit actū nrā Voluntatis, nā ē cāa gratiæ præuenientis, quæ præcedit nrū actū; et alias infert infalibilit. ipsū; q.ª hæc ē infalibilis Csā. Si Vocabero Petrū, Convertet̄, Vocabo: g.º convertet̄. maior ē Vera per sciā mediā. et min per positionē decreti dandi Vocationē; Unde scia media, et decretū prædictū ē suppositio ans inferens infalibilit. actū nrā Voluntatis n̄ minus, quā phica præmotio: g.º si tollit nrā libertatē phica præmotio, aut decretū prædiffinitivū, etiā ipsā tollit scia media et decretū purificandi Oditionē.

Dicere autē; q.º scia media cū tali decreto n̄ ē suppositio ans, s.º Cōns; q.ª præsupponit consensū in statu Oditionato nihil Valet; q.ª suppositio cōns dicit, quā habemus in nrā libera facultate posita à parte rei, nā solū à parte rei existentes liberè operamur, et hoc, l illud habemus in nrā potestate, et n̄ meremur, aut demeremur in statu Oditionato; s.º in absluto, s.º scia media, et prædictū decretū dandi Vocationē, et gratiā præuenientē omnino antecedunt liberū Vsū nrā Voluntatis in statu absluto: g.º simpliciter ē suppositio ans.

De Scia media

2ª. difficultas provenit ex necessitate phica premotionis; nã deficiente phica premotione ad ponendũ actũ precepti, hõo nõ poterit adimplere praeceptũ, et omissio nõ erit libera, nec peccaminosa; quae difficultas pariter currit nõ Scia media; qª etiã vt hõo adimpleat praeceptũ requirit, q̃ Deus det auxilia regulata scia media futuri consensus in actũ praecepti; s. omittenti actũ praecepti Deus nõ dedit auxilia regulatũ scia media futuri consensus: ḡ omittens actũ praecepti, praeceptũ implere nõ potuit, et cõnter nõ peccabit. omitto solutiones, quę adhibent. à contrarijs: qª cursus fint. ruis et Iacc de hoc dubio, et de tota hac maã. Vtinam cedat noster hic labor in aliquale obsequium oipotentis Dei, necnon et intemeratae, semperque virginis sacrae Deiparae Mariae. in laudesque aliquales sm̃i Dominici P. Nostri Stique Thõe Aquinatis Angelici Nostri Magri Stique Hyacinthi, tutelaris mei, et à nomine Patroni, atque Caelestis curiae, et Eclesiae militantis Doctoris D. Gregorij Nri Insignis Collegij Vallis-oletani Patroni; &ª ——

Splendore Sanc Febi Nozerg profligat as Lung.
etque Densa fuit, rara, caterua Vanet.
Extremus vt Clypeo Valido nos valet Achinas
Cuius ab aspectu gens inimica cadat.

Dictata à Rmo P. Mag. F. Fran. Perez de La Serna Regente nri Insignis Collegij D. Gregorij-

Fr. Hyacinthus de Pedrossa, et oliver scripsit
Filius Conv.tus S.ti Dominici Regalis Xericiensis
dictante R.mo P.e Mag.o Fr. Fran.co Perez de
La Serna Reg.te in Vallis-olet.no Collegio
anno D. 1668

49
17
62

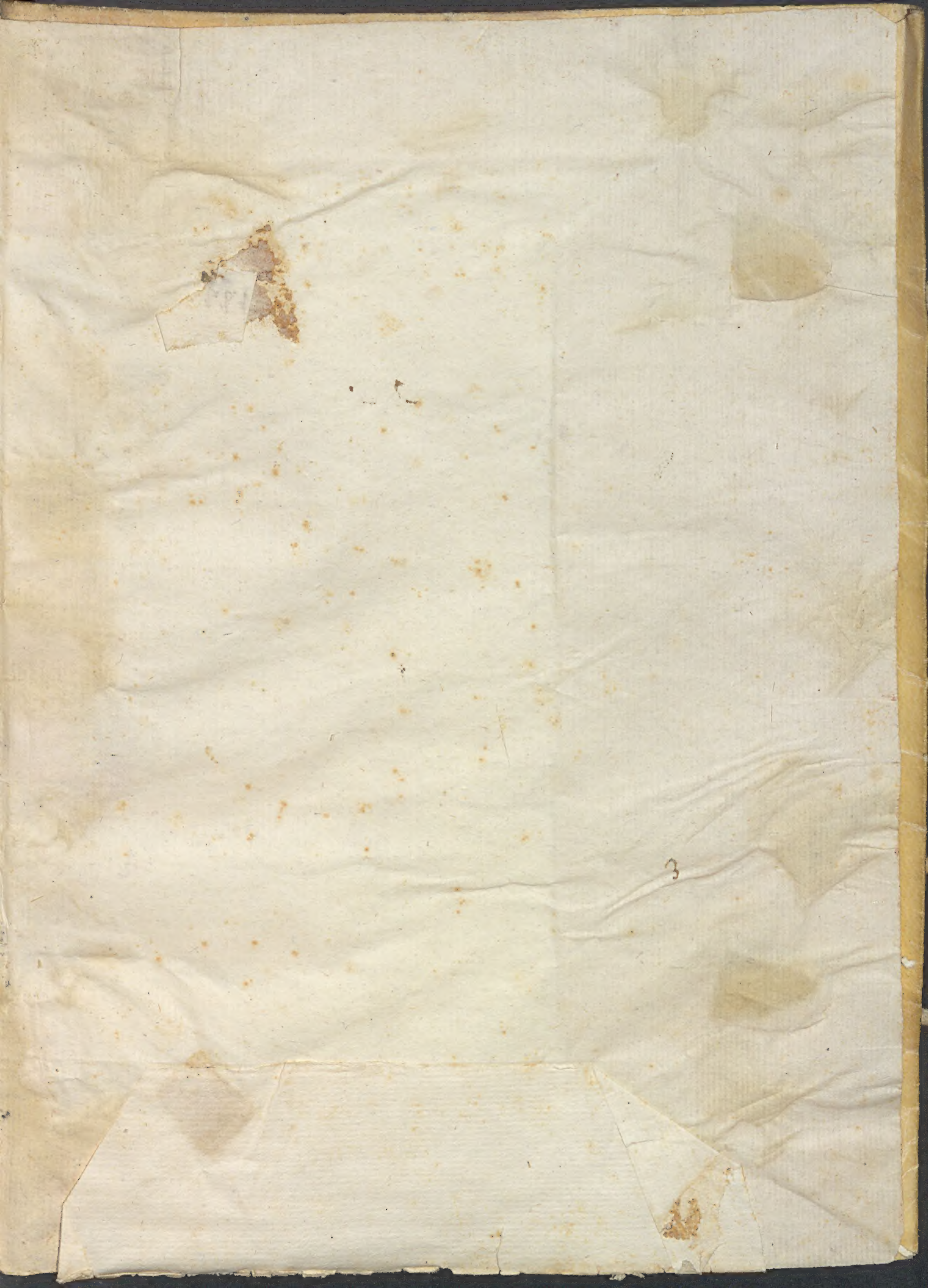
84
12
08
114

32 8888
16 88
20 88
68 8

69
32
16
20
09
08
146

32
16 322
20
09 2233333337
08
81

17
49
84
12
08
166

Serna de scientia media

...stiones Theolog...